

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Collegij Societatis Jesu Czumlovicæ.

ANTONI NI LIBERALIS

TRANSFORMATIO-
num congeries.

PHLEGONTIS TRALLIANI
de Mirabilibus & longævis
Libellus.

EIVSDEM De Olympijs fragmentum.
APOLLONII Historiæ mirabiles.
ANTIGONI Mirabil. narrationū congeries.

M. ANTONINI Philosophi Imp Romani, de
vita sua Libri XII. ab innumeris quibus antea scate-
bant mendis repurgati, & nunc demum
verè editi.

Catalogo

mscriptus.

Græcè Latineq; omnia, GVL. XYL

DR O Augult. interprete: cum An-
notationibus & Indice.

BASILEAE, per Thomam Guarinum,
M. D. LXVIII

Εἰς Ὑλερμου τὸν Ξύλανδρου
Σεβαστοπολίτην, Κ. Ο.

Οὐδὲν-ἄτῳ ξύλῳ-ὁ-βίθ' Ξύλανοι καὶ
αἰσῶν,

Ξύλα καὶ αἰσῶν αἰσῶν ἔν' ἴασι βίη.

Δύρατα σείο πέλει μυσέων χαρίτων ἡ γυνήθε,

Ἄνεις οἱ μύστες καὶ χαρίτεσι φίλοι.

Καὶ σύ γε δύρατέων μετέπων σέθεν ἔνομ' ἀπ'
αἰσῶν,

Δύρατ' τελείεις ἴωπος ἀρετῶν.

Τὸν καὶ ἐπ' ἡμέλῃσιν ἐμοὶ σὺν αἰσαομύσῃ

Οὐδὲν-ἄτῳ μυσέων ἢ χαρίτων-ὁ-βίθ'.

Ὁ-βίθ' βροτῶν θεῶν

Ἄτῳ-ἐθέλ' ἀμβρόσιο.

GVILIELMVS XY.

Iander Augustanus, ALBERTO A

STETEN, Georgij V. C. F. ado-

lescenti optime indolis atque

spei, S. P. D.

Vos adte, ALBERTE
carissime, mitto Libellos,
eos Græcos ex vetustissi-
mis mēbranis, rarissimo,
mihiq; aliàs nūquā uiso lit-
terarij genere cōscriptis, li-
berali permissu Illustrissimi optimiq; PRIN-
CIPIS ac Domini mei, in cuius bibliote-
ca is codex abs me erat repertus, transcriptos,
superiore anno, cum ociosus Augustæ essem,
in Latinum sermonem transtuli. De quibus
edendis in lucem cum cogitarem, simul ve-
nit mihi in mentem M. Antonini de vita sua
librorum, quos (quanquam ἐκλογὰς potiùs
operis, quàm ipsum opus, ipsosq; integros li-
bros esse iudico) ante annos ferè novem à me
Latinos factos ad patrem tuum, virum omni
vera laude cumulatifissimum, officij causa e-
miseram. Quæ mea lucubratio cum (quod

in promptu est cuius videre atq; iudicare) foede esset incuria operarum typographicarū deprauata, itaq; planè edita, vt pro non edita censeri optimo iure posset, iampridem cogitaram de remedio ei malo faciēdo. Postquā autem de ceteris, quæ dixi, opusculis tibi dedicandis constitutum apud me fuit, illico ea mihi ad animum acciderunt, quæ me faciliè impellerent, vt his Antoninum meum adiungerem. Cū enim ex eodem omnia hæc opuscula penu sint deprompta, (nam Antonini exemplum quo vsus sum, de Palatini Electoris Illustrissimi inclytæ memoriæ OTHONIS HENRICI, & bibliothecæ libro fuisse transsumtum, Gesnerus, vir incomparabilis doctrinæ, ac humanitatis, et cuius morte non maiorem dolorem boni ceperūt, quàm damnum fecit res pub. literaria, affirmavit.) idemq; ijs interpres, tametsi diuersis temporibus, contigerit: commodè videbantur eodem etiam volumine compræhensa, vnius typographi opera, in manus hominum peruētura. præsertim cū, sicut prior lucubratio patris tui auspicijs in publicum prodisset, ita postero-

rio-

riorem ego tibi, amoris studijq₃ erga te mei palam testificandi gratia dedicare animum induxisssem. Ad Antoninum quod attinet, ne quis iniquior cramben à me bis apponi eandem putet, emendavi Præfationē, Græca Latinaq₃ autoris Verba, Annotationesq₃: neq₃ à mendis modò repurgaui, sed & nonnulla loca translationis meæ recognita correxi, Annotationumq₃ auxi: Ut nunc quidem multis modis Verior ac ornatioꝝ prodeat Antoninus noster. Sunt quædam in eo Libro quæ prorsus non attingere videbatur præstare, quàm corripiendo aliena pro Antoninianis fortassis ingerere. Ipsum quidem Opus abs te alienum putare non potes, cum patrem tuum dominum agnoscat: & eo legendo pulcerrimas inuenies multas, tuæq₃ etiam ætati conuenientes sententias, dignissimas quæ à te memorie infigantur, inq₃ vsu vitæ obseruentur. Sed de Antonino in præsentia satis. Quæ autem tibi dono damus, alibi adhuc ne nominari quidem audiui: Ut vel nouitatis nomine gratiosa esse apud studiosos librorum esse debeat. Neq₃ inuicunda potest esse eorum lectio, cum sint

narrationes rerum partim mirabiliū ac prodigiosa, partim falsa etiam palam, & quæ fidem omnem excedant. Neq; ego hîc disputo de usu huiusmodi narrationum, quod alij multi uarijs ætatibus grauitè copioseq; fecerunt, & iam pridem inepta illa quorundam morosa leuitatis hominum explosa est sententia, qui fabulas siue poëtarum, siue alias legi nō debere contenderent. Dubium autem mihi non est, quin hisce in libellis eruditi homines multa sint deprahensuri, cum quæ ad bonorum scriptorum intelligentiam conducant, tum quæ non ignorare sit operæ precii. Verum ego ijs commendandis supersedeo eo libentius, quod ipsi quasi loqui pro se iam nunc, & sibi gratiam lectorum captare beneficio meo videntur posse. Tibi autem, Alberte, eos inscribere, ac sub tuo nomine reip. literariæ hanc qualemcunq; accessionem fieri propterea volui, vt publicè constaret, te abs me non leuiter diligi atq; coli. Quod quidem meum studium tibi non nobilia ista ornamenta natalium & opum apud me conciliarunt, quæ ego tanti facio, quanti (opinor) debet hoc est,
neq;

neq₃ sperno, neq₃ admiror, neq₃ ullis veris bonis antepono. Sed cum tuam indolem expertus essem paternæ amulam, cumq₃ tu non inuitus bonis literis discendis te dedisses: sicut coram domi meæ institutum illud pulcerrimū opera, consilio, cohortationibusq₃ meis non dicam adiuvī atq₃ promoui, sed conatus quidem sum, & volui certè ad id persequendum aliquid tibi adferre adiumenti: ita hoc ipso etiam munusculo confirmare tuum in præclarissimo proposito animum, teq₃ hortari ut strenuè pergas, laboresq₃ non magnos ob incomparabiles eruditionis commoditates alacriter constanterq₃ subeas atq₃ obeas, esse mei officij sum arbitratus. In præsentia nihil addam præter hæc duo. Vnum: Apud sani iudicij homines (quibus se non velle probare, belluinum est) tanti unumquēq₃ fieri, quanti sunt eæ res precij, in quibus is operam suam industriamq₃ ponit. Alterum: Quarum laudum gloriam adamaueris, quibus artibus eæ laudes comparantur, in ijs esse elaborandum. Intelligis quid velim. Reliqua cum ex me non ita pridem copiose tum è patre tuo, viro prima-

8. EPIST. DEDIC.

rio alijsq; tibi verè fauētibus persæpe & cre-
brò tibi audire contigit: eaq; tibi cordi fore, ne-
que te spem de te conceptam falsurum, planè
confido. Itaque id vnum restat, vt te Valere
iubeā: rogemq;, vt me vicissim ames. id quod
te facere existimabo, si ita gratum tibi hoc
meum munusculum esse intelligam, vt cal-
caris quasi vice in studijs literarum prosequē-
dis apud te functum sit. Vale: Heidelbergæ,
inter grauissimas occupationes, a. d. V. Kal.

Sextil. Anno representati Seruatoris

M. D. LXVIII.

ANTO-

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

VERE NOBILI VL-

RO GEORGIO A' STETTEN iu-
niori, Patricio Augustano, summa, si-
bi obseruantia colendo, GVILIEL-
MVS XYLANDER Au-
gustanus, S.

*VM opusculum hoc M.
ANTONINI Impe-
ratoris Romani, eius qui
Philosophus est usurpatus,
instinctu CONRADI
GESNERI, Medici et
Philosophi præstantissimi, mihiq̃ue summa a-
micicia iuncti, de Græco Latinum fecissem,
eiusq̃ue iam opusculi adornaretur editio: vt id
laudatissimo tuo, Vir ornatissime, nomini in-
scriberem, non vna me impulit ratio. Nam
& quàm grato animo tua in me beneuolen-
tia (quàm & aliàs, & superiori præsertim
Maio coràm in patria sam expertus sum-
mam) memoriam colerem, publicè testatum
facere me posse videbam: & haud parum
gratiæ tui nominis splendorem huic ipsi edi-
tioni*

tioni conciliaturum iudicabam. Iam cum satis apud me constaret, quis esset tuus de studio sapientiae, deque ijs quæ ad humanitatem spectant disciplinis sensus, quantaque cum diligentia ab ineunte ætate in ijs versatus, & bonitate earum cultores sectatoresque complexus semper esses: non verebar, ne non gratum hoc qualecunque meum haberes officium. Ipse quidem certè Liber cum autoris dignitate, tum eius quam tractat rei præstantia, facile apud te impetrabit, ut eum tua dignere tutela. de meo labore dicā postea.

Scriptum esse ab ANTONINO Philosopho Imperatore hoc opusculum, id in Annotationibus nostris demonstraui: ut hæc ea repetere, quæ ibi diximus, nihil attineat.

Potissima verò Philosophiæ capita secū meditatū esse hunc tantum Imperatorem, commentatūque diligenter, vel nostris verbis, vel si mauis, Græca ubi legeris, ipse deprehendes. Etenim tametsi verum est, libellos hos Antonini (ut quidem in nostras ij manus peruenierunt) esse mutilos, misereque &

maio-

maiore sui parte decurtatos: nihilominus id in promptu est, grauissimas in his ipsis extare de ferenda conditione humana, de contemnenda morte, de societate humana tuenda, de vera beatitudine, de causis miseriarum humanarum, alijsq; id genus compluribus Philosophia capitibus disputationes, easdemq; iuxta argutas, & exemplis comparationibusq; appositissimis perpolitas. Nec absimile est nostri autoris genus philosophandi, ei quo vsum esse Epictetum (qui atate Antoninum non ita multum antecessit, cuiusq; se vsum praeceptis noster ingenuè prae se fert) Arrhianus memoriae prodidit. Floruit enim circa illud tempus vicinq; studium sapientiae, cum ipsi Imperatores aut colerent philosophiam, aut certe eius sectatores non aspernarentur. Quo factum est, ut extiterint permulti doctrina & grauitate praestantes viri: quorum partim nomina tantum & dicta factaq; aliquot apud Historiae scriptores extant, partim scripta etiam doctissimi & prudentiae plena nostrum ad aeuum perdurauerunt. Enimuero
Antoninum

Antoninum ego iudico (neque aliter sentire doctos existimo) non id modò his voluisse in commentarijs explicare, quibus ipse in rebus animum suum occupasset, quibusq; præceptis, exemplis & rationibus sese ad hominis, ciuis, Imperatoris, adeoq; Philosophi nomen cum dignitate tuendum informauisset: sed vnà demonstrasse, quæ esset vera atq; expedita ad tranquillitatem animi, & eam quæ homini in hac vita contingere potest, felicitatem consequendâ via: tum quidnam rei esset, cur plerique hominum adeò de natura, suaq; sorte immeritò conquererentur. Quippe hoc modo philosophia neglecta & spreta vlscitur illos: quorum questus & indignationem sapientissimus poeta Euripi. Supplicibus. des sanè quàm scitè & (vt omnia) eleganter expressit, senem calamitate ictum in scenam producens: qui, cum parum rectè rationes ad vitam tum, cum maximè debuerat, subduxisset, vt incidit in res aduersas, non suæ imprudentiæ culpam agnosceret, sed (qui est mos vulgi) ad futilia & inutilia vota confugeret.

geret. Cuius de inscitia hi extant versus, quos adducam, Latine tamen à me redditos, ne in hoc orationis genere peregrinum sermonem interferam:

Eheu, datum non esse & hoc mortalibus,
Iuvenes ut esse bis queat, iterum & senes?
Nam si domi quid secius forte euenit,
Corrigimus illud consilio tamen nouo:
Aeuum retractare haud licet. quòd si re-
dux

Iuuenilis aetas esset, & senium duplex,
Peccata vita corrigeremus istius,
Vita instituto prouidi melius noua.

Capitalis profecto Iphis, & quouis dignus in-
fortunio, qui non praesentem vitam praeceptis
exemplisq; rectè informandam moneat: sed
aliam optet, qua huius errata emendari pos-
sent. Quanto rectius Theseus ille Euripideus?
cuius hanc sententiam Cicero alicubi refert:

3. Tusc.
Plut. consol.
ad Apollon.

Nā, qui hac audita à docto meminissem uiro,
Futuras mecum commentabar misérias,
Aut mortem acerbam, aut exiliij moestam
fugam,

Auc

*Aut semper aliquā molem meditabar mali:
 Ut si qua inueſta diritas caſu foret,
 Ne me imparatum cura laceraret repens.*

*At enim è Pphilosophia petendam hanc
 Vitæ institutionem, neque obſcurum eſt, &
 ab alijs multis grauiusque autoribus ita de-
 monſtratum, ut meis verbis hoc ſaltem lo-
 co & tempore res non egeat. Id quidem haud
 temerè videor addere, eam philoſophandi
 rationem quam hic noſter tenuit (hoc eſt,
 quæ breuius præceptis, exemplis, compa-
 rationibusque propoſitum abſoluit) maiori
 hominum parti cum ad intelligendum faci-
 liorem, tum ad tenendum memoria com-
 diorem eſſe altera illa, quæ exquisitis diſputa-
 tionibus, ingenioſisq; concluſionibus Verita-
 tem eruit. quod ipſum eò ſpectat, ut intelliga-
 tur, quid præſens Liber communi hominum
 Vitæ formandæ cōducere poſſit. Sed mitto li-
 brum commendare, præſertim cum ſemel in-
 ceptus legi, facile lectorem retineat: ut verū
 fore hoc loco nō dubitem, id quod eſt ſcite ab
 eodem Poeta dictum, Guſta percepto empto-
 rens*

rem allici. De meo labore, & opera quam in-
conuertendo adhibui, superest vt dicam: et-
si fidem diligentiamq; meam malo doctis col-
latione facta Græci cum Latino libro æstimã-
dam relinquere, quàm me aut mea iactare.
Neque Verò metuo ne quis hanc editionem
sit insectaturus, nisi si ij sint extituri, qui li-
brum mutilum, & plerisq; locis interruptum
interpolatumq; indignè sint laturi lectoribus
offerri. Quos ego tum deniq; audiendos cen-
seo, si integriorem ipsi proferat: alioquin si se-
cundum eos iudicaturi sint docti, efficiant vt
reliquiæ bonorum librorum, quas ipsas meritò
gratas habemus, negligantur: imò si maiori-
bus nostris idem fuisset iudicium de fragmen-
tis librorum, aut mutilatis voluminibus, bone
Deus, quot & quàm præclaros vtilissimosq;
libros non haberemus hodie? Sed valeant ini-
qui isti. Sanè mihi hoc incommodo conuer-
tendi labor mirum in modum est auctus: atq;
haud scio an ab incepto destitissim, nisi me &
verecundia fallendæ quam dederam fidei, &
propositi mei (id autem est prodesse reipub. li-
terariæ

terariae pro virili, eamq₃ ob rē nulli labori vel-
le succumbere) tenēdi necessitas quaedam con-
firmassent. Latinitati quā fieri potuit maxi-
mē in hoc negotio studui: nisi quod uoces quas-
dam, trit. is illas, & aptas, non tamen v̄sita-
tas apud antiquiores, perspicuitatis causa non
contemsi. Verba appendere ad trutinam neq₃
volui, neq₃ verò debui. sensum quidem secu-
tus sum: an autem assecutus sim vbiq₃, aliorū
esto iudicium. Cur difficile hoc fuerit, multæ
sunt, neq₃ non manifestæ causæ. Et si fateor, in
quibusdam me vel vt diuinarem opus habuis-
se, vel audacter à codice Græco aut v̄su com-
muni discessisse: quibus locis etsi Annotatiū
culis (eram enim occupatior, quā vt com-
mentandi ocium suppeteret) aliquando con-
sului, tamē si cui secus videbitur, nihil moror:
est enim (vt Bacchylidis vtar prouerbio) (La-
ta via. Tibi autē, vir præstantissime, & cur
dedicauerim hunc librum, meumq₃ ei impen-
sum laborem, & cur vtrunq₃ tūc amplitudi-
nis patrocinio non indignum fore duxerim,
commemoravi iam antè. Supererat, vt orarē

te, ut ne hoc meum tui nominis exornandi studium, gratiâq; animi erga te declarandi voluntatem aspernareris: sed tanta est tua humanitas, tantusq; in rei literariæ defensores amplificatoresq; (inter quos me vel extremo loco haberi peruelim) amor, ut certò mihi de te polliceri, non obsecrando in dubium vocare tuam bonitatem debeam. Itaq; labore tui deprecandi supersedendum mihi animaduerto. Ego metibi, quem singulare patriæ nostræ inclytissimæ ornamentum, Musarumq; benignissimum hospitem noui, studiaq; mea commendando: efficiamq; profectò, nisi maturius nobis aliquid eueniat humanitùs, ut ne tua te erga me possit pœnitere beneuolentiæ. Vale.

Heidelberga, Kalendis Octobribus:

Anno Salutis 1558.

M. ANTO-

M. ANTONINI IM-
PERATORIS DE VL-
ta sua, Liber I.

GVILIELMO XYLANDRO
Augustano interprete.

Auo meo Vero didici pla-
cidis esse morib. & iræ ab-
stinēs. Existimatione pa-
rentis mei, eiusq; recorda-
tione, ad verecundiam &
viro dignos mores vsus sum. Matrem in
studio pietatis erga deos, liberalitateq;
imitatus: præterea in abstinendo à non
perpetrandis modò, sed & cogitâdis fla-
gitijs: tum in frugalitate victus, ab opu-
lentiam comitante luxu remotissima.
A' proauo id habui, vt ne in publicos lu-
dos commearer, sed bonis præceptorib;
domi meæ vterer: intelligeremque
nullis hac in re parcendū sumptib;. Ab
educatore, ne auriga prasinus, aut uene-
rus, neue palmularius aut scutarius fierē:
ab eodem, tolerare labores, esse conten-
tus paruo, operari, non immiscere me

- 2 multis negocijs, haud facîle calumniâ
admittere, didici. A' Diogneto, stu-
diũ in res inanes non conferre: fidem
abrogare ijs quę de incantationibus, de-
monumq; profligationib. ac id genus a-
3 lijs reb. præstigiatores & impostores re-
ferunt: neq; animi causa coturnices ale-
re, aut similiũ rerum studio & cupiditate
teneri: item liberè dicta ferre æquo ani-
mo, philosophię me addicere: audire pri-
mò Bacchium, deinde Tandafidẽ ac Mar-
cianum, scribere dialogos puerili æta-
te: grabatum, pellem, aliaq; ad Græcam
disciplinam pertinentia requirere. Ru-
stici monitu in eam deueni cogitationẽ,
mores meos correctione ac cultu opus
4 habere: non esse imitandos Sophistas,
non esse instituendas de contemplatio-
nibus scriptiones, neq; oratiunculas ad-
hortatorias declamandum, neq; speciẽ
viri exercitijs dediti, ac laboriosi osten-
5 tandam: ad hæc rhetorica, poësi, & astro-
logia abstinendum: domi neq; vestitu,
neq; alijs huius modi rebus vtendũ: epi-
stolas scribendas simpliciter, quo modò
ipſius ad matrem meam est epistola Si-
nuessa missa: insuper placabilitatem es-
se, & in alloquio facilitatem exhiben-
dam

dam ijs qui stomachum nobis moue-
 rint, aut aliquid deliquerint, simulatque
 ij redire ad officium velint: diligenter
 etiam legendum, neque omnino confi-
 derationem summariam satis putandū:
 neque celeriter adfentiendum alios tra-
 ducentibus: commentarios Epicteti le-
 gendos, quorum & è domo sua mihi
 copiam fecit. Apollonius me docuit,
 vt libertatem sectarer, certamque con-
 stantiam: neque aliò vnquam, ne mini-
 mum quidem, quàm ad rectam ratio-
 nem respicerem: ac semper mei similis
 essem in grauibus doloribus, amissione
 prolis, morbisq; diuturnis: vtque in vi-
 uo exemplo euidenter contéplarer, pos-
 se eundem & durissimum esse, & remis-
 sum quàm maximè. Tum etiam, vt in per-
 cipienda doctrina me non morosum præ-
 berem: sed circumspicerem de homine,
 qui palàm experientiam, & in tradendis
 scientijs facultatem, minimum suorum
 bonorum putaret. Præterea modum be-
 neficia (vt ijs videntur) ab amicis acci-
 piendi, ne vel accepta ea nos viliores
 redderent, vel stupidè negligerentur at-
 que præterminarentur. In Sexto de-
 præhendi comitatem, & exemplum do-
 mus

mus ad arbitrium patrisfamiliæ instituta, viuendi secundum naturam, grauitatem non simulatam, inque consulendo amicorum commodis sagacitatem, facilitatem erga priuatos, * moresque omnibus accommodatos. Quo fiebat, ut eius consuetudo omni adulatione suauior, ipseque eodem tempore in summa apud eos quibus cum agebat ueneratione esset. porro autem expeditam uiam ac rationem inueniendi & disponendi præcepta ad usum uitæ necessaria. item, quod neque iræ, neque alius cuiusquam animi commotionis ullum indicium dabat: sed simul & quàm maximè affectibus vacuus, & humanissimus erat ingenij. In eodem honestam famam sine iactatione, multarumque rerum scientiam citra ostentationem. Alexandrū Grammaticum obseruabam ab increpationibus sibi temperare: neque ignominiosè castigare, si quis barbarum, solæcum, aut absonum quippiam protulisset: sed ciuilitè id modò, quod dicendum fuerat, pronunciare: perinde ac si respondens uel suam sententiam interponeret, aut rationem re ipsa, non uerbo, cum altero conferret: aut omnino alia

no alia quadā solerti & obliqua subad-
 monitione idem efficiebat. A' Fronto-
 ne didici, vt scirem quę consequeretur ty-
 rannidem inuidia, quę varietas, simula-
 tio: & quòd omnino qui nobis patricij
 dicuntur, inhumaniores quodammodò
 sint reliquis. Ab Alexandro Platonico,
 ne crebrò, néue nisi necessitate coactus,
 cuiquam dicerem, scriberemúe, me esse
 occupatum: néue identidem impenden-
 tia negocia prætendendo debita fami-
 liaribus officia detrectarem. A' Catu-
 lo, ne parui facerem, si quid amicus con-
 quereretur, etiam si nulla id ab eo fieret
 ratione: sed anniterer, eum in pristi-
 nam gratiam reducere. item, vt summa
 animi contentione præceptorum laudē
 prædicarem, vti de Domitio & Atheno-
 doto traditum est: vtque liberos verè
 diligerem. A' fratre meo Seuero, amo-
 ré familiariū & veritatis, iusticiæq;. Per
 eundem cognoui Thraseam, Heluidiū,
 Catonem, Dionem, Brutum. Idem mi-
 hi autor fuit, vt animo conciperem for-
 mam reipub. in qua æquis legibus eo-
 demq; iure omnia administrarentur: ac
 regni, cui nihil esset libertate subdito-
 rum antiquius. Eundem obseruavi curis

esse vacuum, constantiam in honore philosophiæ habendo : beneficentiam & liberalitatem perpetuam seruire, bene sperare, ac de amicorum in ipsum amore certò sibi polliceri : à quibus animo esset factus alieno, id ijs non occultum ferre : neque amicis eius opus esse, vt de ipsius voluntate coniecturam facerent, sed eam apertam esse. Maximus adhortatus me est, vt suo exemplo me ipsum regerem, neque vlla in re præcipitarem : animo bono cùm alijs in casibus, tum in morbis essem : vt moribus vterer temperatis, blandis ac grauibus : vt quæ instituissem, expedite, nec magna cum molestia perficerem. Dicebat sibi verba facienti, aut agenti quicquam, neminem non fidem habuisse : ex animi ipsum sententia loqui, vel agere : nullius rei admiratione se obstupuisse : nunquam aut festinasse, aut cunctatum fuisse, neque trepidasse : neque mœsticiæ, neque gaudij nimium fuisse : neque iracundum, neq; suspiciosum : sed beneficum, placabilem, veracem : magisque constantiâ erroris securâ, quàm errorum correctionem præ se tulisse : nemine fuisse, q se ab ipso cõtemptrũ, aut ipso præstan-

præstantiorem putaret: liberaliter quoq;
 faceretur fuisse. Patris notaui humani-
 tatem, & in ijs quæ semel essent accuratè
 deliberata, permansionem: vanæ gloriæ,
 & eorum qui putantur, neque sunt ta-
 men, honorum contemptum: studium la-
 borum, assiduitatemq;. Libenter audie-
 bat eos qui aliquid reip. vtile poterant
 adducere. In tribuendo vnicuiq; pro di-
 gnitate suum, firmiter perseverabat: pe-
 ritus vbi intendendum esset, vbi remit-
 tendum. Amores adolescentulorū coër-
 cebat, vtilitati publicæ omnes cogita-
 tiones intendebat. Amicis secum cœnā-
 di, aut iter faciendi necessitatem remitte-
 rebat: & qui necessitate aliqua impedi-
 ti, cum non comitati fuerant, eundem
 semper ipsum inueniebant. In consilijs
 accuratè, quid conducere posset, inqui-
 rebat: ac cōstanter, neq; (id quod alijs vi-
 rio datur) obuijs quibusq; cogitationi-
 bus contentus finem consultandi facie-
 bat. Amiciciam conseruabat: neq; vel fa-
 rietatem amicorum capiebat, neque ad
 eos parandos furore aliquo ferebatur. In
 omnibus rebus omnia sua in se reposita
 habebat, læto vultu longè futura prouide-
 bat: atq; etiam minima antè præpara-

bat, idq; citra tumultū. Acclamationes, omnemq; adulationem compescebat. Quæ ad magistratum erant necessaria, semper custodiebat: sumtus procurabat, neque detrectabat de ijs rebus causam dicere. Deos citra superstitionem colebat: homines neq; demerebatur, neque auram popularem captabat: in omnibus his sobrius, constans, nusquam ineptus, aut nouitatis studiosus. Has porro res quæ ad vitæ commoditatem aliquid cōducunt, quas fortuna suppeditat, liberaliter, simulq; sine fastu tractabat: ita vt, & si adessent, haud sollicitè ijs vteretur: neq; desideraret, si deessent. Nemo fuit qui eum aut sophistam, aut vernam, aut hominem de Schola esse diceret: sed virum maturum, absolutum, adulatione superiorem, qui & seipsum regere, & alios posset. Iam philosophiam verā profitentes in honore habens, reliquis nihil exprobrauit. Cæterum in consuetudine familiari commodus, graciosusq; extra fastidium erat. Corpus suum moderatè curabat, non vt qui vitæ cupidus, aut cui formæ elegantia curæ esset, non tamen interim negligenter: itaq; suæ diligentiae causa, paucissimis medicorum pharmacis

macis & fomentis opus habuit. Id in eo
 præclarissimum fuit, quod facultate ali-
 cuius rei præditis concedebat absq; in-
 uidia, vt oratoriæ, historiæ, legum, con-
 suetudinum, aliorumq; id genus: quin
 etiam vt gloriarijs rebus quibus excel-
 lebât, adipiscerentur, operam suam ipsis
 nauabat. Et cum ageret omnia secûdum
 instituta maiorum, ne hoc ipsum quidē
 studebat consequi, vt videretur à maio-
 ribus accepta obseruasse. Ad hæc, non
 erat vagus aut leuis, sed locis & negocijs
 ijsdem solebat immorari. Post intentis-
 simos capitis dolores, recens atq; alacer
 ad cõsuetâ opera redibat. Præterea pau-
 ca admodû habebat arcana, & hæc quo-
 que tantûm de rebus publicis. Prudens
 porrò erat, moderatusq; cûm in specta-
 culis exhibendis, tum in operum extru-
 ctionibus, congiarijsq;, & alijs huiusmo-
 di negocijs: quippe vir quid ex vsu foret
 potius, quàm quæ gloria factum seque-
 reretur, reputans. Non utebatur alieno tē-
 pore balneis, non erat ædificandi cupi-
 dus: non de ciborum, nō vestium textu-
 ræ aut infecturæ, non formæ corporis
 elegancia anxius. Comitatus ei è prædio,
 qui eum ab inferiori casa deduceret: in-
 ter

ter Lanuvinos plerunq; Tusculano publicano utebatur, etiam deprecante. Omnino in eius moribus nihil inerat inhumanum, nihil inuerecundum, nihil procax: neque dicere quisquam poterat, Ad sudorem vsque. sed omnia ita apta & concinna, vt si per ocium cogitata fuissent, compositè, placidè, firmiter, & sibi inuicem conuenienter. Accommodari posset ei id quod de Socrate memoratur, quòd & abstinere potuerit, & frui rebus istis, quibus & carere pleriq; per infirmitatem, & in fruendo continere se nequeunt. At temperare sibi ab vtroq; vitio posse, & sobrium permanere, id verò viri est animo integro inuictòq; præditi: quod ille in morbo Maximi præstitit. A' dijs bonos auos, bonos parentes, bonam sororem, bonos præceptores, familiares, necessarios, amicos bonos accepi, ferè omnia bona: tū quòd in nullum eorū quicquam deliqui: quāquam ita affectus, vt, si occasio incidisset, vtiq; aliquid tale admisissem: verū beneficio deorū euenit, ne rerū is fieret cōcurfus, qui hoc in me argueret. Id quoq; ijs acceptum refero, quòd nō diutius apud concubinam aui sum educatus: quòd ad
puber-

pubertatem castus perueni: neque antea vir sum factus, sed tempus expectaui. Quod principi & patri subditus fui, qui erat omnem mihi superbiam excusurus: ostensurusq; , posse eum qui in aula viuat, & stipatoribus carere, & vestibus pictis, & facibus, statuisq; certi generis, reliquoq; luxu: sed licere ei proximum priuato homini habitum sumere: imò verò eum splendorem, eos qui principes rempub. gerere velint demissiores segnioresq; efficere. Itemq; eum fratrem sum nactus, qui moribus suis me ad curam mei ipsius habendam posset excitare, honore autem & amore in me suo delectare. Quod liberi mihi neque indole, neq; corpore prauis nati sunt. Quod magnos in rhetorica, poëtica, reliquisq; studijs progressus non feci: quæ me fortassis planè detinuissent, si me feliciter proficere sensissem. Quod maturè eos à quibus sum enutritus, in dignitate constitui, quod mihi videbantur cupere: quodq; id iuuenibus adhuc præstiti, neque diu eos futuri spe lactaui. Quod Apollonium Rusticum, Maximū cognoui. Quod perspicuè atq; sæpenumero naturalem vitam cum animo meo reputaui,

ui, qualisnam ea esset: nimirum quòd ad deos attineret, & eorum munera, cogitationesq; inde promanantes: nihil iam ob stare, quin aut secundum naturam viverem, aut non: atq; hoc quidè fore mea culpa, qui deum monitus, ac tantum nò præcepta non obseruassem. Quòd in tali vita meum corpus tandiu durauit. Quòd neq; cum Benedicta, neque cum Theodoro ré habui: sed & postea amore concitus, rectæ rationi parui. Quòd Rustico sapius indignatus, nihil præterea admisirim, cuius me pœnitere potuisset. Quòd mater, cū esset adhuc iuuenis moritura, reliquos tamen vitæ suæ annos mecum exegit. Quòd quotiescunq; pauperi alicui, aut aliàs indigenti opitulari statuissem, nunquam audiui, pecuniam mihi non esse, vnde id facerem: & quòd mihi nunquam usu venit, vt in tali re alterius ope indigerem. Quòd vxorem ita obsequentem, mei amantem, ac simplicem habui. Quòd alumni, quibus liberos meos crederem, idonei non defuere. Quòd in somnis cū alia mihi remedia sunt data, tum contra sanguinis excretionem, ac contra vertiginem: hocque

11 Caietæ. Sicut Chræfæ. * cumq; animū
ad

ad philosophiam adiunxissem, non incidi in sophistam aliquem, aut in scriptoribus defedi, vel in syllogismis dissoluēdis doceret, aut meteoris tractandis. Omnia enim hæc deorū auxilio, fortunaq; indigent. Hæc in Quadis ad Grænam. * Solebat is sibi prædicere, erit ut incidam in curiosum, ingratum, contumeliosum, doloſum, inuidum, diffociabilem. Omnia hæc ijs euenerunt, ignorance bonorum & malorum. Ego vero, qui naturam boni perspectam habeo, quod honestum sit, & mali, quod turpe: ipsamq; eius qui peccat naturam, quod mihi sit cognata (non quia eiusdem carnis est, aut seminis: sed mentis, & diuinæ particulæ particeps) à nullo eorum lædi possum. neq; enim in me turpitudinem aliquam quisquam coniiciet. Ei porro quod mihi cognatum est, neque irasci possum, neque infensus esse: ut enim vnus alterum iuuaret in suo opere, eò nati sumus, ut manus, ut pedes, ut palpebræ, ut superiorum inferiorumque dentium ordines: quare contra naturam est, ut inuicem nobis repugnemus: atqui succensere & auersari se inuicem, id quidem est repugnare. Quidquid

quid ego sum, id omne constat caruncula, animula & mente. Proinde missos fac libros, neq; stude. Nō datū est. Quin tu, vt mox vitā cū morte cōmutaturus, corpus sperne, q, est tabus, ossicula, & reticuli muliebris instar plexus neruorū, venarū, arteriarū. Animā quoq; considera, qualis ea sit: spiritus nimirū. neq; is idē semper: sed qui in horas alius efflatur, alius forbetur. Restat tertia pars, principatū obtinēs. Proinde sic tecū reputa. Senex es? ne patere hanc principē partē vltius feruire, neq; alieno impetu raptari: neq; fatū vel prēsens iniquē fer, vel impendens subterfuge. Res deorū plenę sunt prudentiæ: fortuitæ aut, nō carent natura, complexūue eorū quæ à prudentia administratur. Inde omnia fluūt: necessitas etiā accedit, & totius vniuersi (cuius tu pars es) vtilitas. Porro autē q, natura vniuersi fert, quodq; ad eam facit cōseruandam, id bonū est vnicuius vniuersi particulæ. Conseruant autē mūdū, quemadmodū elemētorū, ita & ex ipsis cōcretarū rerū mutationes. Hęc sufficiāt tibi, ac semper p̄ceptorū locū habeāt. Librorū verò sitim proijce, ne murmurās moriari: sed verē placatus, atq; ex animo gratiā dijs agēs.

M. AN-

M. ANTONINI IMPE

ratoris de Vita sua Liber II.

MEmento, quandiu hastenusea distuleris: ac quoties, prorogato tibi à dijs tempore, eo non usus sis. Certè aliquando te animaduertere oportet, cuius mundi pars sis, & à quo mundi gubernatore deflueris: tum finem præscripti tibi temporis futurum. Quod quidem tempus si non impenderis tranquillitati animi parandæ, elabetur, neque redibit vnquam tibi defuncto. Singulis horis animo in id incumbe, vt fortiter, quæ admodum Romano & viro conuenit, id quod præ manibus est, peragas: accurata, & non ficta grauitate, humanitate, liberalitate, iusticiaq; adhibitis. Interea animum tuum ab omnibus alijs cogitationibus abduc: quod ita fiet, si vnum quodlibet negocium, eorum quæ in vita tua exequenda tibi sint, postremum esse iudicans, ita conficias, vt ne quid vanitatis affectuum à consilio auertentium, simulationis, amore sui, aut earum rerum quæ fato quodam ei negotio adiunctæ sunt improbationis admittatur. Cernis
m quam

quàm pauca sint ea , quorum compos
vitam felicem ac diuinæ similem viue-
re homo potest? nam ea qui adseruârît,
ab eo dij nihil vltrà exigunt. Ignominia
teipsum affice , anime , contemne rei-
psum inquam : vt enim honore teipsum
afficias , non tibi præterea tempus sup-
peret. Vita enim vnicuique id præbet:
quæ tibi propemodum iam exacta est.
Non igitur teipsum venerare , sed felici-
tatem tuam aliorum in animis repositâ
habe. Non pátete ab ijs quæ extrinsecus
accidunt , te circumagi : sed ocium tibi
para , vt boni aliquid addiscas , ac vaga-
ri define. Est & alter declinandus er-
ror : nonnulli enim actibus vitæ suæ cõ-
fecti delirant , quòd scopum nullum ha-
bent , ad quem omnes suos conatus &
cogitationes dirigât. Haud temerè quis-
quam repertus est infelix ea de causa ,
quòd non inquireret quid aliorum ani-
mis accideret : qui verò suiipsius animi
motibus non obsequitur , necessariò mi-
ser est. Horum semper oportet recorda-
ri , quæ sit vniuersi natura , quæ mea , quo-
modoque hæc ad illam sit affecta , qualis
pars ea cuius totius sit : adhæc , nemi-
nem esse qui obster , quo minus semper

ea quæ naturæ (cuius tu pars es) sint consentanea, & agas, & dicas. Theophrastus in comparatione peccatorum, ubi ostendit communioem ea inter se conferendi rationem, philosophicè inquit: ea quæ per cupiditatem committuntur peccata, grauiora esse ijs quæ per iram. Etenim iratus videtur cum dolore quodam, & occultè correptus animo, à recta ratione diuertere: qui verò per cupiditatem peccat, victus à voluptate, intemperantior altero censetur, magisq; effeminatus. Rectè igitur, & vt philosopho dignum erat, in maiori esse culpa pronunciauit, cui voluptas, quàm cui dolor peccandi fuisset causa. ac omnino hic antè læsus, & propter dolorem iratus: ille sponte sua ad delinquendum, cupiditatis explendæ causa fertur. Omnia tibi ita & agenda sunt, & dicenda, & cogitanda, vt si iam nunc vitam in exitu esse arbitreris. Cæterùm è viuis discedere, siquidem dii sunt, nihil habet incommodi: neque enim ij te aliquo malo sunt affecturi. Sin autem vel non sunt dii, vel res humanas non curant, quid attinebat viuere in mundo, deum ac providentiæ vacuo? Enimuero & sunt dii,

& rerum humanarum curam gerunt: & ut ne homo in ea quæ reuerà sunt mala incideret, id quidem in eius potestate posuerunt: in reliquis rebus si quid mali inesset, utrique & hîc ei prospexissent, ne omnino in malum incideret. Quod verò hominem deteriore non efficit, quónam id modo vitam eius posset reddere peiorem? Et quidem vniuersi natura nunquam neque per ignorantiam, neque sciens quidem, non valens autem cauere aut emendare, illa tantum errorem admiserit: neque imbecillitatis, neque inscitiae causa, ut bona & mala bonis malisque hominibus promiscuè & ex æquo accidât. Atqui mors & vita, honor & ignominia, dolor & voluptas, opes & paupertas, omnibus hæc vniuersa eadem ratione hominibus cum bonis tum malis contingunt, suntque neque honesta, neque turpia: ergo neque bona quidem, neque mala. Quàm celeriter omnia abolentur, in mundo quidem corpora, in æuo autem etiam eorum memoria. Omnia quæ sub sensum cadunt, ac præsertim ea quæ vel voluptate alliciunt, vel dolore terrent, vel fastu suo clara sunt, quàm vilia sunt ea omnia,

omnia, & contemptione digna, quàm
 sordida, obnoxia interitui, & mortua?
 Intelligentiæ est, indagare quidnam sint
 ij, quorum opiniones & voces gloriam
 * Quidnam est mors? Certè si quis eam
 per se intueatur, cogitationeq; omnia ab
 ea separet, quæ ei inesse videntur: is iam
 nihil aliud existimabit esse mortè, quàm
 opus naturæ. At verò puer est, qui naturæ
 aliquod opus formidat. Et quidem mors
 nò opus solum est naturæ, sed & prodest
 ei. Quónam modo Deus hominem at-
 tingit, & qua hominis parte? præterea
 quomodo afficitur eo tactu pars illa? Ni-
 hil miserior est eo, qui omnia circulando
 scrutatur, & (quod aiunt) ea etiam quæ
 sunt infra terram rimatur, coniecturaq;
 ea quæ in aliorum animis eueniant in-
 quirat: neq; sentit sufficere, vt suum quis-
 que qui in ipso inest genium obseruet,
 eumq; legitimè colat. Colitur autem, si
 quis seipsum ab animi perturbationib; à
 vanitate, ab indignatione eorum causa
 quæ à dijs aut hominibus aguntur cõce-
 pra, vacuum conseruet. Quæ enim dij a-
 gûnt, virtutis causa reuerentiâ, quæ ab ho-
 minibus, cognationis nomine amorem
 merentur: nonnunquam etiam misera-
 m 3 tionem,

tionem, ratione ignorationis eorū quæ bona aut mala sunt. qui sanè defectus nō vilior est eo, quo ne inter album & nigrū discernere possimus, impedimur. Quod sit tria annorum millia tibi viuenda fotent, insuperq; triginta alia: tamē recordandum tibi est, neminē aliam ab ea quā viuit vitam deponere, neq; aliam deponere quā eam quam viuit. Itaque idem est longissimum spacium, cum eo quod est breuissimum. nam quod præsens est, id omnibus idem est: quāquam id quod periit, non sit idem, atq; id quod amittitur. ita temporis punctum esse apparet. Etenim neq; præteritum aliquis, neq; futurum quicquā amittere potest: quī enim id ei adimatur, quod ne habet quidem? Duo itaque hæc memoria sunt tenenda: Vnum, omnia ab æterno esse eiusdē formæ, atq; circulo reuolui: neque differre quicquam, eadēne centum aliquis, aut ducentis annis, an verò infinito videar tempore. Alterum, quod is qui diutissimē vixit, & is qui celerrimē moritur, tantundem amittunt: eo enim tantū priuantur, quod præsens est, quando id etiam solū habent: quod autem non habetur, id ne deperditur quidem.

Vniuer-

Vniuersa esse sita in opinione: quod patet ex his quę cum Monimo Cynico sunt disputata. Perspicua autē est eius quod dictum est vtilitas, si quis eatenus eius suauitatem admittat, quatenus veritati congruit. 2

Anima hominis contumelia seipsam multis modis afficit. Primò, cū quantum in ipsa situm est, abscessus quidam, & quasi vlcus mundi fit. Abscedit autem à natura, quando ea quę fiunt, iniquo fert animo: cuius quidem naturæ vna in parte reliquæ singulorum naturæ omnes continentur. Deinde, cū hominem aliquem auersatur, aut lædēdi causa auersatur: hoc est iratorum. Tertiò, cū voluptati aut dolori succūbit. Quartò, cū simulat, fiteq; aliquid aut facit aut loquitur. Quintò, cū aliquam actionem aut conatum ad nullum certum scopum dirigit, sed frustra quicquam, nullaq; consequentia agit: cū oporteat etiam minima quęq; ad certū finem referri. Finis autem animanti ratione prædito propositus est, vt rationē atq; legē ciuitatis vetustissimę sequatur. Humanæ quidem vitę tempus, momentū est, natura fluxa, sensus obscurus: totius corporis réperamentum putrescit

3 facile, anima vaga est: fortuna quæ sit, difficile est conijcere: fama incerta est. Atq; vt summam rei dicā, omnia quæ ad corpus pertinent, fluuij naturam habent: quæ ad animam, insomnij & fumi: vita bellū est, & peregrinatio: fama post mortem, obliuio est. Quid ergo est q, tutò hominē possit deducere? Philosophia. Ea verò in hoc consistit, vt genium qui in te est, incontaminatū conserues, atq; illæsum, voluptatibusq; & doloribus superiorem: vt nihil frustrā, nihil fictè aut falsò agas: nihil cures, agātne quicquā alius, aut omittat: præterea, vt ea quæ accidunt, fatōue eueniunt, ita accipias, tāquā inde missa, vnde tu quoque veneris. postremò, vt placido mortem animo expectes: quippe nihil aliud, quā dissolutionē elementorū eorū, ex quib. vnūquodlibet animal cōcretum est. Iam si ipsis elementis nihil mali euenit continentibus istis mutationibus, quib. ipsa inter se, alia idētidem in alia vertuntur, quæ' nā causa est, cur de mutatione vniuersi corporis, dissolutioneq; , sinistrum quicquam suspicari debeamus? cū ea secundum naturam fiat. Nihil verò malum est, quod naturā euenit. Hæc Carnunti disputata.

M. AN-

M. ANTONINI IMPE-

ratoris de Vita sua Liber III.

NON hoc tātū est considerandū, singulis diebus vitā consumi, partemq; eius subinde minorē relinquī: sed & hoc cogitandū, quòd etsi quis diutius sit victurus, incertum tamen est, sit'ne suppeditura eadem intelligētia ad cognoscēdas res, & contēplationem, cuius finis est peritia rerum diuinarum atq; humanarum. Etenim si delirare ceperit homo, spirabit quidem nihilominus, nutrietur, imaginabitur, appetet, reliquasq; id genus facultates retinebit: ea verò vis, qua se ipso vti queat, rationes officij subducere accuratas, quę animo precepit in ordinē collocare, de eo ipso an iam tempus sit vitam relinquendi deliberare, ac si quę alia sunt, ad quę obeunda ratione probè exercitata opus est, ea inquam vis iam antè extincta est. Festinandum est igitur, non ideo solum quòd subinde morti propiores simus: sed & quia rerum intelligētia nos ante exitum vita destituit. Id quoq; obseruandum, ea quę adpendicis quasi loco adherent his

m 5 quæ

2
quæ natura fiunt, habere nonnihil gratiæ
& oblectationis. vt cum panis pinfitur,
videmus quasdam particulas eius rum-
pi: quod ipsum etsi quodammodo acci-
dit præter institutum pistoriæ artis, ha-
bet tamen nonnihil decoris, appetitûq;
cibi suo quodam modo excitat. Ficus
quoq; quum maximè maturæ sunt, fa-
tiscût: itemq; oliuis maturissimis quid-
dam putredini proximum, pulcritudinē
peculiarem addit. Iam spicas deorsum se
flectentes, leonis supercilium, spumam
aprorû ex ore effluentem, multaq; eiuſ-
modi alia si quis seorsim consideret, in-
telliget ea etsi longè absunt à pulchritu-
dine, tamen quia rebus naturalibus in-
hærent, & eas consequuntur, eo & orna-
rum his adferre, & delectare. Quamob-
rem qui attentius ea quæ in rerum natu-
ra fiunt mente contemplatus fuerit, ni-
hil non eleganter esse factum putabit, e-
tiam eorum quæ appendicis loco res
naturales consequuntur. Itaque veros
belluarum rictus haud minori cum vo-
luptate aspiciet, quàm quos pictores
& figuli effingunt: vetulæ etiam & se-
nis maturam æratem, puerorumque a-
mori aptum florem castis oculis intue-
bitur:

bitur: multaꝫ; alia cerner, non apud omnes fidem inuenientia, sed apud hunc solum, qui naturam, eiusque opera rectè intelligit. Hippocrates cum multos sanasset morbo, ipse morbo decessit. Chaldæi multis finem vitæ prædixerunt: post, ipsos etiam fatum arripuit. Alexander, Pompeius, & C. Cæsar, cum totas vrbes toties deleuissent; commissoꝫ; prælio multa equitum peditumꝫ; millia obtruncassent, ipsi quoque tandem vita excesserunt. Heracletus, multa de natura rerum, & incendio finem vniuerso allaturo cum disputasset: ipse intercute aqua distentus, stercore bubulo oblitus, mortem obijt. Democritum pediculi, Socratem cicuta absumpsit. Quorsum hæc? Ingressus es vitam, nauigasti, vectus es: discede. Quod si abeundum est in aliam vitam, equidem ne ibi quidem erit quicquam dijs vacuum: sin omnis sensus adimeretur, non iam præterea dolores ac voluptates ferendæ, neque seruandum vali tantò deteriori. Quinimò quod seruit, id supererit, nimirum mens & genius: cum vas illud terra sit, & tabus. Proinde reliquum vitæ tempus ne absume de alijs cogitando;

nisi

nisi ad commune aliquod commodum id referatur: alioquin enim interim ab alio negotio detineberis. Nam cogitare, quid hic vel ille agat, quamobrem, quid loquatur, quid cogitet, quid moliatur, aut omnino de alijs esse sollicitum: id verò efficit ut euagemur, neq; obseruemus eam quæ principatum in nobis obtinet partem. Itaq; in serie cogitationum declinanda est vanitas, omniumq; maxime curiositas & malicia. Ad suæ facere te ipsum debes, ut de his tantum rebus cogites, de quibus si quis te subito interroget quid nunc mediteris, confestim libere possis respondere, hoc aut hoc: nimirum ut statim constet, cogitationes tuas esse simplices, placidas, consentaneas animali lociato alijs, ac negligenti earum quæ ad voluptatem oblectationemue faciant cogitationum, vacuo contentionis, inuidiæ, suspitionis, aliorumque, quæ si te animo agitasse fastus esses, pudore suffundi oportuisset. Vir ad hunc modum compositus, non est cur diutius expectet nomen eius qui in optimorum sit numero. est enim sacerdos quasi, & administer deum, utiturq; eo quod in ipso tanquam in sacrario est positum. Id autem hominem

nem præstat purum à voluptatibus, intactum à doloribus, intactum à libidine, inscium omnis maliciæ, certatorem maximi certaminis (ne scilicet vllus eum affectus deijciat) altè tinctum iusticia, ex animo contentum ijs quæ eueniunt, fatrôue destinata ipsi sunt: non sæpe, neq; nisi magna & publica necessitate vrgente, de aliorum dictis, factis, aut cogitationibus meditantem. solis enim ijs quæ in ipso sunt ad agendum intèrus est, ac quæ à fato vniuersi ipsi sunt destinata, continenter considerat. Nam illa censet honesta & pulcra: quæ verò sibi obtigerunt, ea bona esse persuasum habet: quippe vniuscuiusque fatum & constar aliunde, & secum aliud adfert. Meminit etiam, omnia ratione prædita esse inter se cognata: esseque hominis naturæ conueniens, vt omnium hominum curam gerat. Existimationem autem non ab omnibus hominibus petendam, sed ijs tantum qui naturæ conuenienter viuunt. qui verò aliter viuunt, hi quales se domi & extra ædes, noctu atq; interditi gerant, ac quibus se hominibus admisceant, perpetuò memoria tenet: ab his igitur laudari se nihil curat, quum ij ne
sibi

sibi quidem ipsis probentur. Ne inuitus accedas ad agendum, neque cœtus humani immemor, neque non bene cogitare, neque patere te retrahi: ne in cogitationibus tuis astutiâ seâcteris, neque verbosus sis, neq; multa negocia, suscipias. Enimuerò Deus qui in te inest, præsit tibi, masculo animati, seni, ciui, Romano, ac principi: qui se ita comparauerit, ut ad abitum instructus expectet, quando receptui ex hac vita canatur. Ne iuramento indigeas, neue hominis alicuius testimonio. Hilari esto vultu, ac qui externo ministerio possit carere, eaque quam alij suppeditent quiere. Rectum esse expedit te, non qui lapsus se erigat. Si quid in vita humana inuenis potius iusticia, veritate, temperantia, fortitudine, aut si quid aliud melius est quàm animum tuum esse seipso contentum, quatenus præstat ut secundum rectam rationem agas: si inquam, in fato, & ijs quæ absque tuo delictu tibi sunt destinata, inuenis aliquid his quæ dixi præstabilius, eo ut fruaris, toto animo incumbere. Sin eo qui in te est collocatus genio nihil præstantius inuenis, qui & appetitus sibi ipsi subie-

subiecit, & visâ examinat, & à persuasione sensuum (vt dicebat Socrates) seipsum abduxit, seque Deo submisit, & pro hominibus procurat: si hoc inferiora omnia, & viliora depræhendis, nulli alteri rei locum concede, ne semel ad eam inclinans, posthac proprium illum tuum bonum præferre omnibus rebus nequeas. Nefas enim est, ullam aliam diuersi generis rem bono ratione prædito & effectrici opponi: vt laudem popularem, principatum, diuitias, voluptatum perceptionem: hæc omnia, si vel parùm te ijs accommodare visum fuerit, confestim præualent, & à recta via abducunt. Tu verò, inquam, simpliciter ac liberè id quod est melius elige, ei que inhære: melius autem est, id quod conducit. Atq; hoc ipsum si ea ratione sit vtile, quatenus mērem habes, serua: sin quatenus es animal, repudia, & iudicium integrum retine. Id modò cura, ne quid pro tuo cōmodo amplectaris, quòd possit aliquando te compellere ad fallendum fidem, prodendam verecundiam, odium alicuius, suspiciones, imprecandum, simulandū, appetédumue aliquid, quod parietes & velamen

velamenta desideret. Etenim qui menti ac genio suo, & sacris virtutis eius primas defert, is tragœdiam nullam excitat, non gemit: non solitudinis, non frequentia hominum indigebit: plerumque viuet neque appetens quicquam, neque fugiens: diuine, an paruo temporis spacio inclusa corpori anima utatur, nihil omnino curabit. nam etsi continuo migrandum sit, ita facile dissoluetur, ut si ad aliam quandam functionem verecunde ac decenter, obeundam se conferat. Id vnum si per vniuersam vitam obserues, ut cogitationes tuę semper sint de ijs rebus quę ad societatem ciuilem nato animali, eiusque rationis compoti conueniant: nihil vnquam in animo deprauatum, nihil purulentum, nihil contaminatum, nihil suggillatum inuenies: (neque verò fatū vitam imperfectam adhuc abrumpit, quę admodum dici posset de tragœdo fabula nondum peracta discedente:) præterea nihil seruale, nihil fucatum, nihil alligatum, nihil abscissum, nihil obnoxium, nihil occultum. Venerare facultatem cogitatricē: in eo enim sunt omnia, ut parati principatum obtinens nihil vnquam animo concipiat, quod sit nature inconueniens,

ueniens, aut cōstitutioni animalis ratione præditi. Illius autem constitutionis est munus, vt à temeritate alieni, cœrui humano adiuncti, dijsq; obsequentes simus. Proinde omnibus proiectis, hæc modò pauca comprēhende, ac memoria tene, quòd vnusquisque tantum id quod præsens est temporis punctum viuit: reliquum vitæ aut iam exactum, aut in incerto positum est. Exiguum sanè tēpus, quod viuit quisq; : perexiguus etiam terræ, in quo viuitur, angulus: etiam longissima post obitum fama, exiguum est, quæ & ipsa per successionem cōseruatur hominulorum mox moriturorum, ac ne se quidem ipsos cognoscentium, nedum eum qui iam pridem fato cōcessit. Ad dendum his quæ commemorauī præceptis vnum: nempe eius quæ quouis tempore animo nostro cogitanda accidit, rei definitionem seu descriptionem esse faciendam, quò tecum ipse differere possis, quæ nam sit eius nuda & ab omnibus alijs separata natura, ac qualis: tum quod proprium eius nomen, quæ item appellationes eorum è quibus ipsa cōflata est, & in quæ dissoluetur. Nihil enim perinde animum magnitudine extollit, ac

vià & verè posse singula quæ in hac vita nobis occurrunt, examinare, atq; eo modo semper intueri, vt vnà deprehendatur, cuius vniversi parti vnumquodq; vsui sit, quo in precio habendum ratione cum ipsius vniversi, tum hominis qui ciuis est supremæ ciuitatis, ac cuius quasi domus sunt reliquæ ciuitates. Quid est, quibus ex elementis concretum, & quandiu fert natura eius vt permaneat, id quod modò cogitatione animo meo attulit? qua porro virtute ad id vsus erit? scilicet mansuetudine, fortitudine, veritate, fide, simplicitate, ea qua totus ex me aptus sum, cæteris? De singulis ergo dicendum: Hoc diuinitus venit, hoc fati cõnexio, casusq; aut fortuna attulit: hoc profectum est à cognato meo & socio, ignaro quidè quænam esset eius natura: ego autem & noui, & eo secundum legẽ societatis naturalem vtor æquo animo, iusteq;, simulq; in medijs rebus coniecturam facio vt vnicuiq; suum, vt dignũ est, tribuam. Si rectam rationem sequẽs, id quod instat agas diligenter, firmiter, æquo animo, neq; instituto negotio alia admisceas, sed tuum genium sincerum cõserues, perinde ac si iam is dimittẽdus tibi

tibi esset, atq; ita si perseueres nihil expectans, nihil fugiens, sed eo quod secundum naturam agis, & heroica in dictis factisq; veritate contentus: bene viues. Nemo autem est, qui hoc impedire possit. Quemadmodum medici ad subita mala curanda, in promptu sua instrumenta habent, atq; ferra: sic tu ad res diuinas humanasq; præcepta instructa habere, atq; parata: omniaq; etiã minima ita age, vt memineris hæc duo genera inter se esse cõnexa. Neq; enim rem vllam humanã rectè perfeceris, nisi simul eam ad deos referas: neq; contrã. Non erra amplius. nõ enim cõmentarios leges tuos, neq; priscorum Romanorũ & Græcorũ acta, excerptaq; è libris, quæ tibi ipsi in fenestrate vtenda reposuisti. Itaque ad finem propera, vanasq; spes missas faciēs, tibi ipsi opem fer, siquidẽ (dum licet) rationem habes vllam. Nesciunt quàm multa significet vocabulum furari, sere-re, emere, quiescere, videre quid sit agendum: quorũ hoc non oculis cernitur, sed alio visu. Corporis sunt sensus, animi appetitus, mentis præcepta. Imaginari aliquid, & visum concipere, nobis cū pecoribus est commune. Moueri appetitus

7

n 2 explendi

8

explēdi causa, id quidē & belluis cōtingit, & androgynis, & Phalaridi, & Neroni. Porro mentem ducem habere ad ea quæ apparent esse officij, eorum etiam est qui deos esse negant, qui patriam deferunt: qui, simulac fores clausere, nihil non turpe perpetrant. Si igitur reliqua his quæ diximus omnibus sunt communia: reliquum sanè est aliquid, quod proprium sit viri boni: nempe æquo animo ferre ea quæ accidunt, fatoq; ei eueniūt: in pectore collocatum genium nō commouere, neq; turba visōrum perturbare, sed quietum seruare, eiq; decenter tanquam Deo obsequi: nihil à veritate alienum loqui, nihil præter iusticiam agere. Quòd si nemo hominū credat eum simpliciter, verecundè, ac tranquillo animo viuere: tamē neq; succensebit cuiquam, neq; deflectet à semita ad finem vitæ ducente: ad quem finem venire debet homo purus, quietus, ac dissolutu facilis, & qui nulla vi coactus vltro suo se fato accommodauerit.

M. AN.

M. ANTONINI IMPE-

ratoris de Vita sua Liber IIIL.

QUæ in nobis inest pars principatum tenens, ea si secundum naturam se habeat, ita ad ea quæ accidunt comparata est: ut quouis tempore facile ad id quod possibile est, & conceditur, se adiungat. Neque enim materiam aliquam sibi propriam subiectam habet: sed ut cum exceptione quadam ad ea fertur quæ proposita sunt, ita id quod offertur ei, pro materia sua accipit. quemadmodum ignis, qui ijs quæ incidunt præualet, à quibus exiguus lychnus fuisset extinctus: at copiosior ignis statim ea quæ ipsi iniecta sunt, sibi accommodat, atque consumit, atque ex ijs ipsis augetur. Nihil agendum frustra, neque aliter quàm secundum contemplationem, qua artis defectus cõpleatur. Secessus vulgò quærentur hominibus, rura, litora, montes: tu quoque soles maxime ea desiderare. Atqui id planè est rudium, & abiectæ sortis hominum. Tibi quacunq; visum fuerit hora, licet in teipsum recedere: nusquam enim neque tranquil-

lior, nec maioris ocij secessus homini datur, quàm ad animum suum: præsertim ei qui intus ea habet, in quæ aspiciens, statim summam animi tranquillitatem reperit: bene nimirum omnibus intus cõpositis. Continēter igitur te eò recipe, ac teipsum renoua. Breuia autē sint quædam, & elementorum vicem obtinētia, quæ tibi statim occurrant, omniq; te molestia liberent, & remittāt nihil indignè ferentem eorum ad quæ reuerteris. Quid enim fers indignè? num hominum improbitatem? Reputa tecū, ita esse statuēdum, ratione prædita animantia vnū esse alterius causa natum: tum æquanimitatē partē esse iusticiæ: item non sua eos peccare voluntate quàm multi exercitis inimicijs, odijs, suspicionibus confossi perierunt, ac in cinerem redacti sunt? itaque desine tandem. At molestum tibi est fatū tuum? in mētem reuoca illā à disiunctis ratiocinationem: Vel prouidentia, vel atomi, vel alia quibus demonstratum est, mundū instar ciuitatis esse. At quæ corpus attingunt, ea te afficiunt? cogita intelllectum, cum semel seipsum collegerit, suamq; vim perspexerit, nō permisceri spiritui leniter aut asperè motos
præ-

præterea quæ de voluptate & dolore auditu perceperis, atque illis adfenseris, repete. Sed forsitan gloriola te sollicitum tenet? respice quàm celerrimè omnia obliuione deleantur, quod sit chaos infiniti vtrinque; æui, quàm inanis famæ sonus, quanta inconstantia & incertitudo opinionum humanarum, quàm arcto includantur hæc omnia loco. Quippe punctum est terra, atque huius ipsius quàm perexiguus angulus habitatur? quot verò sunt in ea ipsa, aut quales illi qui te sint laudaturi? Proinde memento in hac (quã demonstraui) particulam tui recedere: idque præcipuè cura, ne cupiditate traharis, sed liber mane: resque ita intueri, ut virum, ut hominẽ, ut ciuem, ut animal mortale conuenit. Cæterum ex his quæ tibi inspicienti quàm maximè in pròptu esse debeant, duo sunt: alterum, quod res ipsæ animã nõ cõtingunt, sed extra eam firmatæ persistunt. perturbationes tantum ex internis opinionib. nascuntur. Alterum, quod omnia hæc quæ cernis, statim mutabuntur, neque erunt amplius: perpetuoque cogita, quot iam eorũ mutationib. ipse interfueris. Mũdus quidẽ rerum in varias subinde formas mutatio est, vita in opinione

consistit. Si intelligentia esse præditum, hominibus nobis inter nos est commune : erit & ratio, ob quam illud nobis adest, communis. sin hæc, etiam ratio quæ præcipit quid agendum sit, quid omit-
tendum, communis erit omnium: proinde & lex. Quod si ita habet, ciues sumus : ergo ciuitatis alicuius participes. Quo relinquitur, mundum ciuitatis loco esse : cuius enim alius ciuitatis dicere possumus communionem esse humano generi? vtrum itaq; ex hac communi ciuitate nobis esse capacib. intelligentiæ, vti ratione & lege, datum est, an aliunde? Vt enim terrenæ mihi à terra aliqua particulæ sunt tributæ, & humor ab alio quodam elemēto, itemq; spiritus, calor, & ignea natura, suis singula à fontib. ad me deriuata sunt, (nihil enim est, quod non & alicunde veniat, & aliquò abeat:) ita & intelligētia nobis alicūde data est. Mors, perinde ac vita, arcanum est naturæ opus, ex iisdē elemētis in eadē confusio & mixtio. deniq; non est ea res, cuius pudere aliquē debeat: neq; enim est contra causas animalis mente donati, neque cōtra eius structuræ rationem. Hæc ita, hisq; de causis sūt necessariò : quod qui
fieri

fieri nolit, perinde faciat, ac si ficum arborem succo velit carere. Omnino autem memineris, intra breuissimum tempus & tibi fore moriendum, & alteri paulo post, ne nomen quidem vestrum supererit. Tolle opinionem, simul etiã de accepto damno abolebitur cogitatio : hacq; sublata, ipsum etiam damnum non erit. Quod hominem seipso de teriorem efficere non potest, id neq; vitam eius peiorem reddit, neq; lædit, neque extrinsecus, neq; intrinsecus. Natura vtilitatis hoc necassariò fecit, vt quicquid accadat, iustè accadat. Quòd si diligenter obserues, ita habere inuenies. Atque hoc, dico, non tantum causarum consequentia ita fieri : sed etiam ratione iusticiæ, & ab aliquo, quòd tribuat vnicuique pro dignitate suum. Itaque, vt cepisti, obseruare hoc perge : & quicquid facies, hoc modo age, adhibita bonitate, quomodo verè bonus intelligitur : idque in omnibus tuis obseruationibus. Non ita tibi sentiendum est, quemadmodù is qui iniuriam facit, vel ipse sentit, vel te existimare vult : sed res ipsæ quid verè sint, perspicce. Semper hæc duo in promptu haben

da sunt: alterum, vt id tātum agas, quod ratio eius partis quę regnum in te & potestatem obtinet legislatoris, te hortatur: idq; propter hominum vtilitatem. alterum, vt si quis adsit, qui te corrigere, & ab aliqua opinione deducere velit, sententiam mutes: modò vt ea mutatio fide mereatur iusticię, aut publicę vtilitatis, aliúque huiusmodi causa, non voluptatis glorięque gratia facta esse. Ratione præditus es: cur ea non vteris? quid enim præterea desideras, ea suum obeunte officium? Scis te, vt partem, interiturum in eo quod te produxit vniuerso: imò potius facta mutatione assumeris ad mentem eam, quę est reliquarum origo. Multa thuris grana eidem arę imposita, vnū altero prius igni corripitur: sed nihil interest. Intra decimū diem, Deus videberis ijs, qui te nunc bestiam & simiam putant: siquidem ad præcepta & venerationem mentis reflectas, neq; cogites vitam tibi in immensos annos prorogatū iri. Mors imminet: ergo dum viuis, & licet, bonus vt sis cura. Quantum ocij lucratur, qui non videt quid proximus dicat, agat, aut cogitet: sed tantum quid ipse agat, curatq; vt hoc iustum sit & fastidum
ac qui

ac qui secundum (Agathonem fortè)
 bonum non circunspicit nigros mo-
 res, sed propositam lineam recto, non va-
 go curvulo tenet. Qui famæ post mortem
 cupiditate ducitur, non cogitat quemli-
 bet eorum qui ipsius mentionem sint fa-
 cturi, mox ipsum etiam moriturum: de-
 inde itidem eum qui huic succedit, idq;
 eò usq;, dum omnis memoria per atto-
 nitos inani fama, extinctosque homines
 propagata aboleatur. Quinetiam fin-
 ge, immortales fore eos qui tui recorden-
 tur, immortalemq; tui futuram memo-
 riam. quid ergo id ad te, ne dicam, mor-
 tuum? Quid vel viuo tibi laus prode-
 rit? nisi ratione cuiusdam dispensatio-
 nis: omitte enim nunc naturæ munus,
 huic tempori non conueniens, & de quo
 suo loco erit differendum. Omne quod
 pulcrum est ex seipso tale est, atque in se
 ipso absoluitur, nullamque sui partem
 habet laudem. Ideo id quod lauda-
 tur, eo ipso neque peius fit, neque me-
 lius. Idque etiam de ijs intelligi volo,
 quæ communiori nomine pulcra aut
 bona dicuntur: ut quæ ex materia fi-
 unt, & artis opera. Id autem quod re-
 vera bonum est, non magis alia quadam
 re opus,

re opus, ad id ut sit bonum, habet, quàm lex, veritas, tranquillitas animi, verecundia: quid horum vel si laudetur bonum sit, vel vituperatione corrumpitur? Smaragdus quidem nisi laudetur, de bonitate sua aliquid amittit? quid aurum, ebur, purpura, culter, flosculus, arbuscula? Si permanent animi, quomodo eos ab æterno capit aer: & quomodo terra ab ævo usque humatorum corpora recipit? Què admodum hîc corpora cum aliquandiu in terra delituere, mutantur, dissipataq; spaciū alijs cadaueribus præbent: sic animæ in aërem subiectæ, cum aliquandiu ibi perstiterunt, mutantur, fundunturq;, & ad mentem omnium aliarum genitricem incensæ adiunguntur, eaq; ratione alijs aduentantibus locum cedunt. Hoc responderi potest, posito animas esse corporibus superstites. Neq; verò tantum multitudo sepulcrorum eo modo corporum consideranda est, sed et eorum quæ quotidie comeduntur à nobis, & bestijs animalium, & sic quodammodo sepeliuntur magno numero, ac nihilominus suppeditat spaciū alijs propter eorum in sanguinem, aerē, ignemque mutationem. Ratio autem veritatis constat,

constat, si materia & causæ inquirantur. Non est vagandum, sed in omni appetitu iusticię ratio habenda: omniq; in cogitatione, certitudinis. Quicquid tibi, ô Natura rerum, conuenit, id omne mihi conuenit, nihilq; mihi vel immaturum est, vel tardum, quod tibi sit tempestiuū: omne id fructum puto, quod tuæ ferunt horæ. Ex te sunt, & in vna te, omnia: ac in te vnam omnia redeunt. Quidam dixit, ô chara Cecropis vrbs. ego aurem de te cur non dicam, ô chara Dei vrbs? Pauca age, inquit, si tibi tranquillitas animi curę est. Nihil est melius quàm ea quę necesse est agere, & quę ratio animalis ad ciuilem societatem nati, ac quo ea modo deligit. Id enim nō modò rectè agēdo, sed & pauca agendo, animi tranquillitatē parit. Nā ex his quę plurima & agimus & loquimur, si quis ea quę non sunt necessaria tollat, is & maiori ocio utetur, & pauciores perturbationes experietur. Itaq; singulis in rebus circūspiciendum, ne quid non necessarium agamus. Ac non modò actiones, sed & cogitationes inutiles sunt vitādæ. ita enim fiet, vt ne actiones quidē superuacaneę consequantur. Fac periculum, vt tibi boni viri

ni viri vita quadret : eius inquam, qui fato sibi destinata æquo fert animo, quiq; contentus est iustis suis actibus, & placido statu. Vidisti illa, hæc quoque intuere. Non perturbare te ipsum, sed simplex esto. Si quis peccat, sibi ipsi peccat. Tibi si quid boni obtigit, ab initio tibi id fato tuo fuit destinatum. Omnino autem brevis quum sit vita, curandum ut præsens tempus lucreris, rectam rationem & iusticiam sequutus : ac in remissionibus animi sobrius sis. Aut compositus est certo ordine mundus, aut confusio quædam rerum remere mixtarum, mundus tamen. An cum in te ipso possit ordo locum habere, vniuersum nullo ordine constare dicemus ? præsertim omnibus in eoribus ira digestis, diffusis, atque inter se affectis. Mores nigri vocantur, mores effeminati, duri, feri, pecorum aut infantium similes, stolidi, fucati, scurriles, cauponarii, tyrannici. Si peregrinus in mundo habetur, qui quæ in mundo sunt, non cognoscit : haud minus peregrinus erit, qui ea quæ sunt non cognoscit : exul, qui civilem rationem fugit : cæcus, qui intelligentiæ oculos clausos habet : pauper, qui alio indiget, neque in se ha-

se habet omnia quæ ad vitam conducunt. Abscessus, siue vlcus mundi est, qui se à communis naturæ ratione seiungit, indignè ferendo ea quæ eueniunt: (ea enim quæ reprodixit natura, omnia fert.) frustum à ciuitate amputatum, qui suam animam à communi & vnica omniū ratione præditorum mēte rescindit. Alius sine toga philosophatur, alius absq; libro, alius seminudus, panesq; se non habere, & tamen insistere rectæ rationi distans: alius se disciplinis suis non alere, & tamen perseverare proficiens. Tu artem quam didicisti, dilige, in eaq; acquiesce. Reliquam vitæ partem ita exige, vt qui ex animo dijs omnia tua cōmiseris, neq; vllius te hominis vel seruum vel tyrannum constituas.

- Considera (verbi gratia) quæ Vespasiani tēpore euenerint: inuenies hominum nuptias contraxisse, liberos aluisse, ægrotasse, diem suum obiisse, belligerasse, festos dies egisse, negociatos fuisse, agriculturam exercuisse, adulatos fuisse, præfractos se gelsisse, suspicionibus indulgisse, insidias fecisse, quosdam votis mortem vocasse: alios quiritaros de præsentē rerum statu, amasse, thesauros colle-

collegisse, consulatus & regna expetisse. Nonne eorum omnium vita iam abolita est? Rursus ad ætatem Traiani descendere inuenies eadem omnia, atq; eius quoq; ætatis homines mortuos esse. eodem modo si etiam reliquas ætates, & gentes totas consideres, videbis quàm multi cùm ad summum contendissent, paulo pòst ceciderint, & in elementa resoluti sint. Præsertim verò hi memoria recolendi sunt, quos ipse cognouisti vana affectantes, cum agere secundum id ad quod natura erant facti, eiq; inhærere, & eo contenti esse cessarent. Id quoque opus est meminisse, in vnaquavis actione tantum versandum, quantum dignitas eius & modus permittit: ita fiet, vt non diutius quàm par sit rebus exiguis immoratus, nullum fastidium contrahas. Vsitata quondam vocabula, nunc interpretationis loco sunt. ita & eorum qui fuerunt olim celeberrimi, nunc quodammodo sunt glossæ: vt Camillus, Cæso, Volesus, Leonnatus, tum paulo pòst Scipio, Cato, inde Augustus, Adrianus, Antoninus: omnia enim hæc euanida sunt, & mox in fabulâ abeunt: mox obliuione omnia obruuntur. Atq; hoc dico
de ijs

de ijs, qui ad miraculum vsq; clari erant: reliqui enim simulatq; animam efflarūt, obſcuri & ignoti facti ſunt. Quanquam quid eſt omnino, cuius ſit memoria ſempiterna? Omnia ſunt inania. Quid eſt igitur, in quod ſit ſtudio incumbendum? Vnicum hoc, vt cogitationes ſint iuſtæ, actiones ſocietatem humanam reſpiciāt, ratio te nunquam fallat, itaq; ſis animo affectus, vt quæcunq; accidunt, ea tanquam neceſſaria, nota, ab eodem principio & fonte promanantia, approbes. Vtrò te fato ſubmitte, patereq; id te ijs quæ ei viſum fuerit reb. deſtinare: omnia in diem ſunt, cū id quod recordatur alicuius, tum id cuius ſit mētio. Nunquā non conſidera, omnia per mutationes fieri: neq; vniuerſi naturæ quicquā eſſe vſitatus, quā res mutare & innouare. Omnia enim quæ in natura ſubſiſtunt, ſemina quaſi ſunt eorū quæ ex illis ſunt naſcitura: eſt autem nimiū rudis hominis, exiſtimare ea rātū ſemina eſſe, quæ in terram aut matricem deiiciuntur.

Iam morieris: neq; adhuc es ſimplex, perturbationum vacuus, nihil ſuſpicans extrinſecus tibi poſſe damni afferri, omnibus benignus, prudentiā in eo tantum

ut iuste agas positam censens? Intuere aliorum principem partem, ac quæ nam fugiant, quæ sequantur prudentes.

Tuum quidem malum non est in alterius animo positum, neque in conuersione vlla aut mutatione cœli. Vbi ergo? in opinione de malis tua. Nihil igitur malum esse iudica, & omnia bene habebunt. Quod si corpus, quod animo tuo est proximum, secerur, vratur, suppuretur, putrescat: tamen ea pars quæ iudicare de his debet, quiera sit: hoc est, existimet nihil esse neque bonum, neque malum, quod ex equo potest bono atque malo accidere: nam quod ei qui secundum naturam viuit, ex æquo accidit, id neque secundum, neque contra naturam est.

Afsiduè tecum cogita, mundum esse animal quoddam vnum, vnā naturam, vno animo præditum, quomodo omnia ad eius sensum vnicum referantur, omnia ab eo vñico appetitu mouente agantur, ac omnes res omnium rerum causæ aliqua ex parte sint, rum quis earum inter se contextus & ordo.

Animula es, quæ cadauer gestat: ut Epictetus dicebat.

His

His qui in mutatione sunt, nihil est malum: vt neque bonum quicquam his qui è mutatione existunt.

Æuum, fluctus quidam est rapidus earum quæ fiunt rerum: simul enim vnumquodque & apparet & præterit, & aliud subsequitur, mox item aliud succedet. Omne quod nobis accidit, ita consuetum est, & notum, vt rosa vere, fructus æstate. Eadem est ratio morbi, mortis, calumniæ, insidiarum, omniumq; eorum quæ stultis vel gaudium, vel tristitiam afferunt. Quæ subsequuntur subinde, ea præcedentibus ritè succedunt. Non enim numerus tantum certus est eorum, à sola necessitate dependens: sed & consentanea eorum inter se colligatio, ac quemadmodum certo ordine res inter se sunt coaptatæ, ita quæ fiunt, non successione nudam, sed mirabilem etiam quandam inter se coniunctionem & necessitudinē ostendunt. Dictum Heracliti semper est memoria tenendū: Terræ mortem scilicet esse aquam, aquæ aërem, aëris ignē, idq; vicissim. Eius quoque exemplum recolendum, qui nesciebat quorsum iter duceret. Et quod cum ratione, quæ vniuersum administrat,

continenter consuetudinem habentes, tamē ab ea discrepant: itaq; in quæ quotidie incidunt, ea noua ipsis & peregrina videntur. Non tanquam si dormiremus, agendum nobis est, & loquendum: in somnis enim tantum videmur nobis agere, aut dicere. Neque imitandi sunt nobis pueri, qui à parentib. suis* hoc est, nudē, sicut accepimus. Quēadmodum si quis tibi Deorū diceret, moriendum tibi aut cras, aut ad diē teritiū: nō iam magno perē teritiū diē crastino prēferres, nisi animi esses omnino abiectissimi. quantū enim est interuallum? Eodē modo iudica nō in magno esse ponendū discrimine, post millēne annos, an verō cras decedas. Crebrō reputa, quā multi medici sint mortui, qui sæpenumero ægrotos inspicientes supercilia contraxerint: quot Mathematici, qui alijs exitum ē vita prædicendo se iactauerint: quot philosophi, qui de morte & immortalitate multa asseruissent: quot re bellica laudati, qui multos occiderant: quot tyranni, qui magna cum insolentia tāquam immortales potestate sua vfi erant: quot vrbes mortuæ (vt ita dicam) sunt, Helice, Pompeij, Herculaneum, & alię innumeræ. Col
lige

lige etiam, quos tu ipse nosti, vnum post aliū, cuius funus ipse curasset, mortuos: & quod heri fuit piscis, cras erit salsamērum, aut cinis. Momētaneum itaq; tempus à natura esse constitutum, considerandum est, æquoq; animo è vita abeundū; perinde ac si oliua maturitatē consecuta si decidat, arborē quæ ipsam rulit ac genuit, collaudet & gratias agat. Similis esse debes promontorij, ad quod assiduò fluctus alliduntur: ipsum autem persistit, vtcunque vndæ æstuant circum ferantur. Diceret aliquis, infelicem me, cui hoc acciderit: quinimò felicem me, qui hunc casum sine dolore perferam, & nec præsentibus frangar, nec futura extimescam. Nam vnicuique tale quid potuit accidere: at non cuiusvis erat sine dolore eum casum excipere. Cur igitur illud potius infortunio, quàm hoc felicitati adscribis? aut cur id infelicitatem hominis appellas, in quo nihil mali passa est hominis natura? an verò damnum tibi humanæ naturæ videri potest id, quod non est contravoluntatem naturæ eius? Quid ergo? Num casus iste efficere poterit, quo minus sis iustus, magnanimus, temperans, prudens, circum-

spectus, tutus ab errore, verecundus, liber? aut adimere omnino quicquam eorum, quæ hominis naturæ sunt propria? Proinde quoties inciderit quicquam, quod ad dolorem te prouocet: recordare huius præcepti, Nô illud infortunium esse appellandum, sed felicitati tribuendum, quòd id fortiter feras.

Est quidem ignobile, præsens tamen ad contemnendam mortem auxilium, memoria reperere eos qui vitam in longissimum extraxere tempus. Quid enim hi amplius cōsecuti sunt, quàm ij qui immatura morte sunt abrepti? Vtiq; ipsi etiam defuncti iacēt: Cadicianus, Fabius, Iulianus, Lepidus, alijq; eorū similes, qui cū multos extrulissent, ipsi deinde elati sunt. Omnino enim exiguū est spacium: idq; per quot labores, inter quos, & quali in corpusculo exigendum? Ne igitur mortem pro re difficili accipe. Intuere eius quod retro est æui vastitatem, & eius quod restat immēsam longitudinem: in tāto tempore quid præstat is qui tres ætates, ei qui vixit triduum? Semper breuiorem viā ingredi: breuissima autem est ea, quam natura præscripsit. Itaq; in omni & sermone & actione id sectare, quod

quod est rectissimum. Hoc propositum laboribus, militia, cura rei familiaris, & sollicitudine liberat.

M. ANTONINI IMPE

ratoris de vita sua Liber V.

MAnè cum grauatim à somno surgis, in promptu tibi sit cogitare, te ad humanum opus faciendum surgere. Itaq; ergo (dices) grauatè accedo ad agēda ea quorum causa natus sum, ac propter quæ in hunc veni mundum? scilicet in hoc factus, vt decumbens in lecto me ipsum calefaciam? Atqui hoc iucundius est. Ergone ad voluptatem natus es, non ad agendum? non vides plantulas, passerculos, formicas, araneas, apes, singula hæc suo intenta officio: tu verò ea quæ sunt hominis obire recusas, neque ad id te confers quod naturæ tuæ conuenit? At verò quiete opus est. Sanè: sed & huic modum statuit natura, perinde vt edendi bibendique. Atqui tu ultra modum & id quod satis est, proccedis: in rebus verò agendis intra modum subsistis. Fit hoc eo, quia teipsum non diligis: alioquin enim & naturam

tuam, eiusque voluntatem diligeres. Et enim alij qui suas arres amant, operibus suis ita incumbunt, vt neque balneorum neque cibi curam habeant. Tu naturam tuam non tanti facis, quanti aut tornator, aut histrio suam artem, quanti avarus argentum, & inanis gloriæ cupidus gloriolam. Hi enim quarum rerum studio tenentur, dum eas augere possint, cibum & somnum postponunt. At tibi actiones ad societatem spectantes humanam, viliores videntur, minoriq; opera dignæ? Quàm facile est omnem cogitationem quæ animo aut perturbationem afferat, aut non cõueniat, reijcere, & delere, statimque esse in summa animi tranquillitate?

Omnem sermonem & actionem quæ sit secundum naturam, dignam te iudica: neque te auerrat ab ijs reprehensio aut sermones aliorum ea consequentes. Sed si quid factio dictuue pulchrum est, id te ne indignum putes. Alij enim aliam rationem, alios appetitus sequuntur: ad quos tibi non est respiciendum, sed recta via cõ pergendum, quò & tua, & communis omnium ducit natura: vtriusque autem vna eademque est via. Per ea quæ

quæ sunt secundum naturâ progredior, donec morte finiam : expirans quidem eam, quam inspiro quotidie, animâ: cadens verò in terram, ex qua & semē meū pater, & sanguinem mater, & lac nutrix collegit : quæ me terra tot iam annos quotidie alit cibo ac potu, quæ me calcantē fert, ac tot modis ipsa abutentē.

Austeritatem tuam vt admirentur nō est. Sit sanè: at multa alia, ad quæ te non esse naturâ aprum, dicere non potes. Ea igitur profer, quæ tota sunt in te: integritatem, grauitatem, laborum toleratiam, voluptatum abstinenciam, animum sua sorte contentum, pauca desiderantem, placidum, liberum, à curiositate & nugis alienum, altitudine præditum. Non sentis, quàm multa possis præstare, de quibus nulla est excusatio naturæ ad ea non apte? & tamen adhuc sponte tua inferius manes. Quid? an te natura parum bene instructa cogit indignari, cunctari, adulari, corpusculum tuum incusare, tuam sortem improbare, leuem esse, animoq;

1

2

vagari? non me hercle: sed his omnibus iampridem vt liberareris malis, in tua fuit potestate. Hoc tantū erat vitij, quod tardioris ingenij, ac qui non facile asse-

queretur ea quæ traderentur, existimari poteras. Sed & hoc exercitatione erat corrigendum, ne subinde cogitares de tua tarditate, neue ea delectareris.

Eorum qui bene alijs faciunt, tria sunt genera. Primum eorum, qui statim exhibito beneficio, statim etiã quam sint meriti gratiam reputant. Alterum eorum, qui id quidem non faciunt: tamen consicij quid fecerint, debitorem se iam habere cogitant. Tertij quodammodò ne hoc ipsum quidẽ quod fecere norũt: viti similes, quæ vñ cũ protulit, vt semel suũ dedit fructum, nihil præterea quærit.

Equus si cucurrit, canis si venatus est, apis si mel fecit, satis est. Homo autẽ si bene fecit, nõ reuocatur: sed ad aliud negotium transit, quemadmodum vitis, vt rursus suo tempore vnam producat. In his ne igitur esse debent, quæ aliquo modo sic vt non possint intelligi, id faciunt? equidem. sed hoc ipsum debes efficere vt intelligas. Propriũ enim est (inquit) animalis lege sociari, vt sentiat se & societatis causa egisse, & vt velit omnino id eũ qui societatis est eiusdem, sentire. Verũ est quod dicis: quod autem nunc dicitur, excipe. Propterea ex eorum numero eris,

eris, quorū antè feci mētionem. Hi enim
 verisimilitudine quadam probabili ab-
 ducuntur. Quòd si intelligere vis quidnā
 sit id quod diximus, ne timeas, ne ob id
 actio aliqua societati hominum infer-
 uens tibi sit omittenda. Atheniensium
 erat hoc votum: Plue, pluuiam, ò care Iu-
 piter, in agros & cāpos Athenienses de-
 mitte. Enimuerò aut nihil est optandū,
 aut omnino simpliciter, & liberaliter.

Quod dicimus Æsculapium huic e-
 quitationē, illi lotionē in frigida, alteri
 vt nudis pedibus ambulet, iniūxisse: ni-
 hil aliud est, eū dicimus, natura vniuersi
 huic homini morbum, defectū aut amif-
 sionē membri alicuius imposuit. Nam vt
 illic, cum dicimus iniunxisse, intelligitur
 Æsculapium vnā rem ad alterā ordinaf-
 se, verbi gratia, eā rem respectū habe-
 re ad sanitatē: ita hic, id qđ vnicuiq; ac-
 cidet, rationē habet & respectū ad fatū.
 ita enim hæc nobis accidere & cōgruere
 dicimus, vt opifices quadratos lapides in
 muris aut pyramidibus extruendis con-
 gruere asserunt, quippe certa eos collo-
 catione inter se componentes. Omnino
 enim vna quēdā est harmonia: atq; vt vni-
 uersi huius corpus ex omnib. corporib.
 est

est compactū, ita ex omnibus causis Factum suprema causa constat. Id quod dico, etiam rudissimi intelligūt homines: dicūt enim, Hoc fors eius tulit, hoc ei erat impositū. Accipiamus ergo hæc ita, vt illa quæ Aesculapius imposuit: nā & in illis multa sunt aspera, quæ tamen spe sanitatis ferimus. Tibi ergo, eorum quæ communis natura tibi iniunxerit perfectio, similis sanitati iudicetur: atque ita æquo suscipe animo omnia quæ sunt, etiam si quid durius videatur: quoniam ad id ducunt, quod ratione mundi est sanitas, nempe ad felicitatem. Nihil enim accidisset tibi, nisi in rem vniuersi ita esset: neque enim vna quæuis natura quicquam fert: sed id modò, quod respectum ad id quod ab ea administratur, habeat.

Quare duæ sunt rationes, cur ea quæ tibi eueniunt, æquo debeas animo ferre. Vna, quia fors tua sic ferebat, & tibi destinata erant ab antiquissima causa fatali, habētia ad te certum respectum. Altera, quòd ea faciunt ad profectum, & perfectionem, ac permanentiam eius quod vniuerso præest. Torum enim mutatur, si etiam minimam partem continuitatis & cohærentiæ, vt membrorum, ita

ita etiam causarum discindas. Id autem quantum in te est facis, quoties ea quæ tibi obtigerūt, molestè fers, ac quodammodo tollis.

Abominari, animum despondere, ac deterereri non debes, si non vbique tibi successus respódet, secundum recta præcepta agere singula cupienti: sed frustratus conatu, eum redintegrare, & æquo animo pleraq; humana ferre: neq; deber te eius, ad quod redis, pœnitere. Neq; tibi est ad philosophiam, tanquam ad pædagogum, redeundum. Sed vt solent qui ex oculis laborant, ad spongiam & ouū, alij ad cataplasma & perfusionem confugere. Ita enim non opus erit tibi ostendi, vt rectæ rationi obedias: sed in ea ipse acquiesces.

Memento philosophiam ea tantum poscere, quæ natura etiam tua exigit: tu autem aliud quippiam volebas. Vtrum verò horum blandius est? an non hoc pacto decipit voluptas? Vide gratioꝛne sit magnanimitas, libertas, simplicitas, æquanimitas, sanctitas? Quid enim ipsa prudentia sit acceptius, vbi cū animo tuo repures, facultatem quæ scientiam certam, & certis consequentijs nixam
habet

habet, nusquam labi, & ubiq; successum habere?

Res quidem ipsæ in tāta quodammodo versantur obliuitate, vt philosophorū plerisq; & ijs non ignobilibus, omnino percipi posse nihil visum sit: Stoici tamen posse percipi, sed planè difficulter, censuerunt. Estq; omnis nostra assensio talis, vt falli & mutari possit. quis enim se non posse errare dixerit? Trāsferitaq; cogitationes ad ipsas res subiectas, ac vide quàm breues vilesq; sint, quæ etiam à cinædo, scorto, aut prædone possint teneri. Inde transi ad mores eorum, quibus cum vita degis, inter quos vix est etiam gratiosissimum perferre: ne dicam, quòd vix seipsum quis perpeti possit. Tanta igitur in caligine, sordibus, tantoq; rerū, tēporis, motuumq;, & rerum quæ mouētur fluxu, nō video quid sit esse in honore eximio, aut omnino seria opera dignum. Contrā præstat seipsum confirmare, ac mortem æquo animo expectare, neq; moram indignè ferre, sed in his modò acquiescere duobus: vno, quòd nihil mihi accidet, quod nō sit secundū naturam vniuersi: alterum, quòd licet mihi nihil agere quod cōtra Deum geniumq; sit

fit meum. nemo enim ad hoc me compellere potest. Subinde hoc reipsum interroga: Quam ad rem nunc vror animo meo? atq; examina reipsum: Ea pars, quā principem vocant, quomodo nūc habet? cuius animo præditus sum? num pueri, num adolescētis, num mulierculæ, num tyranni, num iumentis, num feræ?

Qualia sint illa quæ vulgò bona habentur, etiam hinc evidens fiat. Si enim animo concipias ea quæ sunt reipsa bona, vt prudentia, vt temperantia, vt iusticia, vt fortitudo: his iam antè reputatis, nihil porrò audies nominari bonum, quod non sub hæc referatur. Quæ verò vulgus hominum bona putat, ea qui antè mente conceperunt, simulatq; nominari audiunt, perfacilè accipiunt: perinde vt appositè dictum, sicut Comicus ait. Hæc est ferè vulgi de differentia bonorum opinatio. alioquin enim haud eò peruentum esset, vt vera bona auersarentur: diuitiarum autè, voluptatis aut gloriæ mentionem ita admitterent, vt scitè atq; vrbane dicta. Progredere ergo, ac interroga, Sit ne in honore habēda & in bonis ducenda hæc: quæ si animo tuo imaginatus fueris, aptè quis dicere possit,
cum

eum qui ista possideat, propter hanc copiam ne ubi quidem cacet habere.

7

Ex forma & materia consto: horum verò neutrum in nihil vertetur, vt neque ex nihilo extitit. Ergo omnis mei pars per mutationem redigetur in aliquam mundi partem, atq; hæc rursus in aliam vniuersi portionem transibit, idq; ad infinitum vsq;. Huiusmodi autem mutatione & ipse extiti, & parentes mei, idq; in infinitum vsque retrò eunti licet dicere: quâquam certis alioquin circuitibus mundus administratur.

8

Ratio, & rationalis ars, facultates sunt sibi ipsæ sufficiêtes, suisq; operibus. Progrediuntur à suo principio, ac pergunt ad finem propositum: habent actiones earum à via cui insistent illæ nomē apud Græcos, vt sint *αἰσθητικαί*: nos rectas effectiones dicere possumus. Horum nihil de homine dici potest, quod non ei conuenit, ea ratione qua homo est: Non hæc homo, neq; ipsius natura proficitur: non est ea in humana natura perfectio. Proinde in externis rebus nequaquam erit finis homini constitutus, neq; id bonum quod finem illum absoluit: alioquin hominis partes non fuissent, vt eas despicere:

ceret: neq; laude dignus, qui se ita parat, ut illis non indigeat: neq; qui illis rebus abstinet, bonus dici meretur, siquidem eae bona essent. Nunc verò tanto quisque melior est, quanto magis seipsum ab illis rebus abstinet.

Talis erit intellectus tuus, qualia sunt ea de quibus subinde cogitas: nam à visis seu cogitationibus illis animus imbuatur. Infice igitur eum ad fiduitate huiusmodi cogitationum, quales sunt: ubi cunque viuere, ibi etiam bene viuere licet: viuere autem licet in aula, ergo etiā bene viuere licet in aula. Item, Alicuius rei causa singula sunt facta. cuius verò gratia vnumquodq; factū est, ad id fertur: ad qd' autē fertur, in eo finis eius est positus: ubi verò finis, ibi etiā bonū vnicuiq;. Ergo finis animati ratione praedito ppositus est, societas. natos enim nos esse ad eā, iam pridē est demonstratum.

An verò non euidēs est, deteriora praestantium, rursūq; ex his vnum alterius causa esse? Praestant verò inanimis animata: atque inter hāc ipsa, ea quae rationem habent.

Insani est, sectari impossibilia. At fieri non potest, quin mali suo more agant.

p Nihil

Nihil cuiquam accidit, nisi ita natura destinari. Id quod alius iniquè fert, alteri accidit: qui siue ignoratione eius casus, siue ut magnanimitatē ostendar, cōstantiam tuerur, atq; illēsus manet. Iniquum est igitur admittere, ut inscitia & opinio prudentiā superēt. Etenim res ipsæ animū nequaquā attingūt, non intrāt ad eū: neq; mouere, neq; vertere possunt. Solus ipse seipsum ciet: ac quale iudiciū tulerit talia ea quæ accidēre, sunt.

Alia ratione summa nobis est necessitudo cū homine cōstituta, qua ei benefacere, eūq; ferre iubemur: cū autē impedire cōnātur nostras actiones, nō magis ad nos attinēt quā sol, ventus, bestię. Atq; hi quidē impedire effectū aliquādo possint: animi verò appetitionē & affectum nequeunt, quia hęc exceptionē habent, & conuersionē. Nam omne id quod impedimento fuit effectiōni, id animus ad ea quæ præcesserūt cōuertit: atq; eo modo id, quod instituto operi, viæque inite obstitit, ei iam confert aliquid.

Id quod in mundo est præstantissimum, cole. Est autem id, quod omnibus rebus vitur, omnia gubernat. Similiter id quoq; honora, quod in te est primū: nimirum

mitum illi alteri cognatum, quòd & cæteris quæ in te sunt omnibus vtitur, & tuam vitam regit.

Quod ciuitati nullum affert detrimentum, id ne ciui quidem nocet. Hæc regula recolenda tibi est, quotiescunq; te læsum aliquâ esse cogitas. Sin ciuitas damno affecta est, ei qui intulit, succensere non debes. Quid neglectum est? Sæpe numero considera, quàm celeriter omnia quæ & sunt & fiunt, abripiantur & euanescant. Etenim & ipsæ naturæ amnis instar in adsiduo sunt fluxu, & effectiones cōtinentibus mutationibus obnoxia, & causarum infinitæ sunt vices: denique nihil ferè perstat, aut sui simile durat. Iam & præteriti & venturi æui infinita est, in qua omnia abolentur, vastitas. Quî ergo stultitiæ non damnetur, qui in hoc tam exiguo temporis articulo superbit, appetit, aut molestia se affectum quiritatur? Vniuersæ rerum naturæ recordare, cuius minimam partem tenes: totius æui, cuius breue & momentaneum tibi est attributum spacium: fati cuius perexigua ad te portio pertinet.

Peccat alius quis aduersum me, videtur: suâ habet affectionē, suum actû. Ego

in præsentia id habeo, quod me habere vult cōmunis natura: agoq; id, quod agere me iubet mea natura. Pars animi tui princeps ne inuertatur vllō vel leui vel aspero carnis motu, neq; admittat persuasiones quæ in membris oriuntur, sed circumscribar eas. Quòd si eæ ratione alterius consensus ad intelligentiam efferūtur, nimirum quatenus ea cum corpore copulata est, tum quidem sensui, cum is à natura proficiscatur, relustandum nō est: opinioni autem mali aut boni adsentire mens non debet.

Viuendum est cum dijs. Vitam verò cum dijs agit, qui continenter ijs suum animum ostendit, probantē ea quæ ipsi fatum tribuit, agentemq; ea quæ genio placent: quē Iupiter suæ quandam particulā naturæ vnicuiq; præfidē ducemq; dedit: nimirū mentem atq; rationem.

10

Ne irascaris ei qui hircū olet, aut cui anima foetet: nihil enim ad te inde mali redibit. Alæ ipsius & os ita sunt affecta, vt necesse sit hunc odorem inde proficisci.

Ratione, inquis, præditus est homo: ac si scrutari velit, intelligere potest qua in re delinquat. Bene res habet. Proinde

tu,

tu, qui & ipse præditus es ratione, mentem eius tuæ mentis motu excita, doce, commonefac: si enim obtemperat tibi, sanabis eum, neque ira opus erit.

Neq; tragædus, neq; lictor. Iam egressurus, viuere cogitas. ita hîc viuere licet. Quodd si tibi non cōceditur, tunc vita excede, ita quidem, vt qui nihil mali patiatur, ac fumi instar abeat. Quid hoc rei esse putas? Dum verò nihil me tale abducit, liber permaneo: neque me quisquam prohibet agere, vt volo: volo autem, vt naturæ animantis ratione prædiri, & ad cœtum nati, conuenit.

Mens quæ mundum gubernat, societatis rationem habuit: itaque & inferiora præstantiorum causa effecit, & præstantiorum vnum alteri subdidit. Vident, vt subiecerit, coniunxerit, ac vnicuique secundum dignitatem suâ tribuerit: eaq; quæ sunt præstantissima, mutuo consensu deuinxerit?

Quomodo vsus es hætenus dijs, parentibus, fratribus, vxore, liberis, doctoribus, alumniis, amicis, familiaribus, famulis? an in hunc vsque diem in neminem horum re verboue fuisti iniurius?

Reminiscere etiam quæ superaueris,

ac toleraueris: tum fabulam vitæ tibi iam peractam, teque tuo ministerio defunctum esse. Quàm multa vidisti pulcra? quot voluptates, quot dolores despexisti? quot peruersis hominib. equum te præbuiſti?

Quamobrem animi artis & disciplinæ vacui, arte & scientia præditum confundunt? Quem verò animum arte & scientia præditum vocas? eum qui principium & finem cognoscit, & mentem, quæ per vniuersam rerum naturam penetrat, ac per omnes seculorum cursus definitos atque statos mundum gubernat.

Iamiam cinis erit, & ossa nuda, nihil præter nomen (siquidem id supererit) tui restabit. Nomen autem nihil est quàm sonitus. At ea quæ magni in vita precij habentur, vana sunt, putrida, exigua, atq; instar catellorû mordicantium, aut puerorum inquietorum, qui modo rident, mox plorant. Cæterum fides, pudor, iusticia, & veritas,

12

Climatibus terræ cœlum petiere relictis.

Quid ergo restat, quòd te hîc detineat? sensilia? ne tã fluxa, totq; mutationibus exposita? an sensus obscuri, & qui facile deci-

decipiantur? animula ipsa, quæ est exhalatio à sanguine? gloria inter huiusmodi homines, inanis illa? Quid ergo aliud operiris, nisi vel extinctionem, vel translationem, idq; æquo animo? Quid interim dum eam occasio adducit, tibi sufficiet? Quid aliud quàm deos venerari & collaudare, hominibus benefacere, eosq; & ferre, & ijs abstinere: quæ extra tuæ caruncule & animulæ sunt posita fines, ea meminisse neq; possessionis, neq; potestatis tuæ esse? Semper potes vti secundis successibus. si recte viæ insistere vis: duoq; hæc obseruare, quæ diuinæ menti cōmunia sunt cum hominis, omnisq; ratione præditi animalis animo: vnū non posse te ab alio impediri: alterum, in iusta voluntate & actione bonum esse collatum, eumq; ad finem esse appetitiones dirigendas.

Si hoc neq; mea sit malicia, neq; actio est à mea proficiscēs malicia, neq; cōmunitati dāno est: quid sollicitus de eo sum? quod verò dānū est cōmunis societatis?

Non debemus nos cogitationibus omnino abripiendos præbere: sed opitulari quantum eius fieri potest, & dignum est, etiam si in medio sit defectus: neque id pro damno ducere. ea enim consuetudo

mala est. Sed quemadmodum senex discedēs rhombum alumni poscebat, memor rhombum esse : ita etiam hic, quoniam bonū aliquid fiat in rostris. Heus homo, oblitus es quid hæc sint? sane: Sed ea in quibus hi studium ponant. Propterea tu quoque stultus es factus? Aliquando utcunque relictus, factus sum felix. Felicitas aut est, ut bonam tibi ipsi sortem vendices: id est, boni morus animi, bonæ appetitiones, bonæ actiones.

M. AN.

M. ANTONINI IMPE.

ratoris de vita sua, Liber VI.

Natura vniuersi suo gubernatori obediens est, ac bene composita: quæ verò eam gubernat mens, nullam in seipsa habet malè agendi causam: quippe nihil ei inest vitij, neq; peccat, neque ab ea quicquam læditur: omnia verò secundum eam sunt atq; perficiuntur.

Nullò pone in discrimine, algensne an calens, dormituriens an somni satur, malè an bene audiens, moriens an aliud quid agens id facias, quod te decet: quando mors etiam vna est earum actionum, quæ ad vitam referuntur. Sufficit igitur, ea etiam imminente, id quod instat, bene collocare,

Intrò respice. Nullius rei neque propria qualitas, neque id quod ei debetur, te fallat.

Omnia quæ subiecta sunt, celerrimè mutantur, & aut in halitum resoluuntur, siquidem sit compacta eorum substantia, aut dissipantur.

Mens vniuersi gubernatrix scit quomodo se habeat, quid agat, & quam habeat materiam subiectam.

Vlciscendi ratio optima est, ne similis
 has eius qui iniuriam fecit.

Vno hoc te oblecta, inq; vno hoc ac-
 quiesce, vt ab vna societatis humanæ tuæ
 dæ causa suscepta actione, ad aliam trā-
 seas, Dei memor.

Princeps hominis pars est ea, quæ se-
 ipsam excitat atq; ciet: seq; talem, qualē
 vult efficit: præstatq; vt ea quæ eueniūt,
 talia, qualia ipsa vult, sibi videantur.

Omnia secundum naturam vniuersi
 sunt: neque enim possunt fieri secun-
 dum aliam aliquam, siue extrinsecus
 circumdantem, siue inclusam, siue foris
 suspensam.

Vniuersum aut confusio quædam est,
 & contextus fortuitus rerum iterum à
 se diuellendarum & dissipandarum: aut
 vnitione, ordine & prudentia constat.
 Si prius illud verum est, quid est cur cu-
 piam inani huic colluiei & mixturæ im-
 morari? quid aliud expetendum, quàm
 vt in terram vtcunq;, redigar? quid per-
 turbor? quicquid egero, tamen dissipa-
 tio me corripiet. Sin altero modo res ha-
 bet, veneror eum, animoq; cōstanti sum,
 & gubernanti mundum confido.

Cum te rerum præsentium status nō-
 nihil

nihil perturbat, celeriter ad te redi: neq;
ultrà quàm necesse est, à modo eius quâ
instituiſti cantilenæ diſcede. Nam eo fa-
cilis harmoniam tueberis, ſi continen-
ter ad eam reuertaris.

Si tibi ſimul & nouerca & mater eſſet,
illam quidem coleres, & tamen crebrò
ad matrem te reciperes. Eadem eſt tibi
ratio aulæ & philoſophiæ. Quare ad
hâc ſæpenumerò reuertere, & in hac ac-
quieſce, quæ efficit, vt & res aulicæ tibi
tolerabiles videantur, & tu dum in ijs
verſaris, ferri queas. Tale eſt, cùm ſic
cogitamus de cibis & id genus rebus
hoc eſſe piſcis cadauer, illud auis, aut
porci: item, Falernum, ſuccum eſſe
exiguum vitiſ: purpuram capillos eſ-
ſe ouiculæ, modico teſtudinis ſanguine
imbutos: tum coitum, inteſtini par-
ui affriktionem, muciq; excretionem,
non ſine conuulſione. Cogitationes
hæ præclaræ ſunt: nam rem ipſam at-
tingunt, ac pertranſeunt, vt qualis ea
ſit, cerni poſſit. His per omnem vitam
vtendum eſt: ac ſicubi res quammaximè
videtur comprobata digna, tegumen-
tis eſt nudanda, vt & eius in conſpe-
ctum veniat vilitas: & id quo ſe oſtenta-
bat, ei

bat, ei adimatur. Etenim fucus, impostor est callidissimus: ac tum maximè in fraudem inducit, cum quis maximè se res serias & dignas tractare putat. Vide igitur, quid de hoc Crates, quid Xenocrates dicat. Pleraq; eorum, quæ vulgus admiratur, si sub habitu aut natura continentur, ad latissimè patentia genera reuocantur: vt lapides, vt ligna, ficus, vites, oleæ. Quæ sub arctioribus aliquanto, ad animata: vt greges, armenta. Si qua paulò plus haberent gratiæ, hæc ad ea reducuntur quæ comprehenduntur sub anima ratione prædita, non quidem vniuersali, sed quatenus artes tractat, aut alias facultates: aut ipsa per se æstimantur: vt, quidnam esset, possidere multa mancipia. Qui verò animum ratione præditum cum omnibus suis facultatibus, ciuilibusq; cœtus studio veneratur, reliquarum is rerum nullam curat: sed omnibus postpositis, suum animum ita affectum, atque ita se mouentem vt rationi & ciuili societati congruit, cōseruat: cognatoq; genio in hac re inseruit. Quædam iam fiunt, quædam mox existent: quin & eius quod sit, pars iam nunc aliqua euauit. Fluxus & alterationes continenter mundum renouant: quemad-

quemadmodum infinitum æuum temporis adſiduo lapſu nouum ſubinde redditur. In hoc itaque flumine quĩſnam ea quæ præterferuntur, ac quibus inſiſtere non poſſit, honore aliquo dignetur? is quidem perinde agat, ac ſi quis vnum de præteruolātibus paſſerculis diligere incipiat, atque is iam è conſpectu eius abierit. Ita ſe & vita vniuſcuiusque hominis habet, vt halitus à ſanguine ſublatus, & aër inſpiratus. Quale enim eſt quod ſemel animam attrahimus, & eſſamus, id quod identiſdem facimus: tale etiam eſt, quòd omnē reſpirandi facultatem, quā heri aut nudiuſtertius nati accepimus, eò reddimus vnde accepimus. Quòd vegetamur more ſtirpium, reſpiramus more pecudum & ferarum, quòd viſis afficimur, quòd appetitionis cauſa mouemur, quòd cōgregamur, quòd nutrimur: omnia hæc non maiori ſunt in precio ponenda, quàm quòd excernimus cibi recrementa. Quid igitur honore dignum eſt? num plauſus? nequaquam. Ergo ne laus quidem populi, quæ nihil eſt aliud quàm plauſus linguarum. Sublata igitur etiam gloriola, quid reſtat quod ſuſpiciamus & veneremur? Equidem hoc cēſeo,

ut quemadmodum facti instructi q; à natura sumus, ita moueamur. Eò nos etiam diligentia opificum, & artes ducunt. Omnis enim ars huc collimat, ut id quod paratum est, aptum sit & idoneum ad opus, cuius operis causa paratum est. Idem quærit vinitor, idem qui pullos equorum domat, idem qui canes educat. Ergo & institutio primæ ætatis & doctrina eò cōtendunt: is q; finis est, quem expetere debeas. Hunc consecutus, nihil est in alijs reb. quod sis tibi quæsiturus. Quod si pergas alia etiā expetere, neq; liber eris, neque tibi sufficies ipse, neq; eris affectuū vacuus: necessariò enim inuidebis, emulaberis, sinistra suspicaberis de his qui illa tibi adimere possunt, insidiaberis ijs qui id quod magni sit à te possidēt. Omnino enim necesse est eū esse animo perturbato, q; ista desiderat: sæpe etiā deos incusare. Qui verò mētē suā reueretur atq; colit, is & sibi ipsi probabitur, & cum ceteru hominum bene ei conueniet: cūque dijs consentiet, id est, laudabit quæcunque ij distribuunt & ordinauerunt. Infrà, super, atque circum te motus sunt elementorum. Motus verò virtutis in eorum nullo est: sed diuiniore quadà, & ad
intelli-

intelligendū difficili via procedit. Vide quid agant homines. Eos qui eodem cū ipsis viuunt tempore, laudare nolūt: ipsi verò à posteritate laudari, magnum existimant: nimirū ab ijs quos neq; viderūt, neq; videbunt vnquā. Id verò haud multo aliud est, quàm si doleret ipsis non à prioris etiā ætatis hominib. se laudatos esse. Nō, si quid assequi industria tua nequis, id à nullo posse apprehēdi homine existima: sed quicquid homo potest, quicquid ei cōuenit, id & tibi cōcedi iudica. In palēstra si quis vnguibus aduersarium laniauit, aut capite incusso ferijt, non indignamur, neque offendimur, neque insidiarum suspectum habemus: cauemus quidem nobis ab eo, non vt ab hoste, neque sinistrum quid de eo suspicamur, tātum placidè eum declinamus. Id fieri debet etiā in reliquis vitæ partibus, vt idem de alijs sentiamus, quod de ijs cum quibus colluctamur: possumus enim (vt dixi) citra suspensionem & odium ab ijs cauere, & eos vitare. Si quis me redarguere potest, & demonstrare, quòd non rectè sentiam, aut agam, læto animo sententiam mutabo: veritatem enim quæro, quæ nemini vnquā damno fuit: dam-

damnum autem facit, qui in errore & ignorantia sua permanet. Ego, quod est mei officij, ago: cætera me non auellunt. Aut enim anima aut ratione carent, aut viæ ignara errât. Animantia rationis expertia, tum omnes eiusmodi res & subiecta, magno & liberali animo sunt vsurpanda tibi: nempe ratione prædita. Hominibus verò, vt ipsis quoq; mente instructis, ratione societatis habita utere. In omni verò negotio deos comprecare: neque sollicitus esto, quantum temporis spacium tibi ad agendum detur: sufficiunt enim vel tres huiusmodi horæ. Alexander Macedo, agasque eius, mortui in idem sunt redacti. aut enim assumpti sunt ad mentem mundi eam, qua sati sunt reliquorum animi: aut dissipati sunt in atomos, vnus perinde atque alter. Cum animo tuo considera, quàm multa vnico temporis momento fiant in vniuscuiusque nostrum cum animo, tum corpore: ira fiet vt non mireris, quòd longè plura, imò verò omnia quæ in mundo hoc fiunt, simul extent. Si quis à te quærat, quomodo sit nomen Antonini scribendū: nōne singulatim omnes litteras proferres? Quid ergo si qui irascuntur, num vicissim

tu quoque stomachaberis? nō potius numerum inibis placidè singularum rerū? Itaq; etiam hīc memento, suis omne officium quibuscūq; constare numeris: quos si imperturbatos seruaueris, neq; indignantibus alijs ipse quoq; indigneris. recta via id quod proposuisti, perficies.

Inhumanum esse videtur, hominem impedire, ne ad ea feratur quæ ei vtilia & cognata videntur. Atqui id tu ne faciant prohibes quodammodò, dum iniquo animo fers eos delinquere. Ferūt enim vtrique ad id, quod naturæ suæ coniunctū & vtile putant. Sed res non ira habet. Id itaq; ostende eis, & doce citra indignationem. Mors finem imponit sensuum, motus, & cogitationum officijs, animumque à corporis ministerio liberat. Turpe autem est in hac vita, in qua corpus tuum labori non succumbit, animū tuum elanguescere. Vide ne à præsenti statu deiectus obruaris. Potest enim hoc fieri. Itaq; conserua te ipsum simplicem, bonum, integrum, grauem, apertum, iusticiæ studiosum, pium erga deos, benignum, humanum, ad officium tuendum fortem: annitere vt talis perman eas, qualem te facere voluit philosophia: venera

re deos, salutem hominibus affer. Breue est vitę in terra degendę tempus: omnisque eius fructus, sancta animi constitutio, & actiones communitati hominum utiles. Omnia, vt decet Antonini discipulum, age. Quę fuerit eius in agendo secundum rationem firmitas, quę vbi-
6 que æqualitas, quę sanctitas, memento:
7 to: quę vultus serenitas, ac comitas.

Quantus ille glorię contemptor, quod eius in percipiendis rebus studium: cum nihil prætermitteret, nisi prius accurate perspexisset, ac cognouisset. Vt rulerit iniuste ipsum repræhendentes, neque conuicium his reposuerit: vt nihil pro-
perate aut cupide aggressus sit: vt calū-
nias non admiserit: vt diligens fuerit mo-
rum actionumque examinador: non ob-
rectator, non meticulosus, non suspicio-
sus, non sophista. Quàm paucis fuerit
contentus: vt domo, lecto, veste, cibo,
famularu. quàm toleras laborum, quàm
leni animo: vt tempus vsque ad vespere-
ram propter victus tenuitatem egerit, i-
ta vt ne excernere nisi consueta hora o-
pus ei esset. Quę eius in amicitia fuerit
constantia, & æquabilitas: quomodo
tulerit eos qui ipsius sententiam libere
impu-

gnarent: gauisusq; fuerit, si quis melius aliquid ostenderet. Qua ille deos religionē coluerit, citra superstitionem, recordare: ut tibi quoque vltima hora, perinde, atque is fuit, rectē tibi cōscio adueniat. Expergiscere, & te ipsum reuoca, somnoq; discusso cogitans quæ te infomnia perturbarint, vigilans ea intuere, ut illa inspexisti. Ex corpusculo & anima consto. Corpusculo nihil interest inter res: neque enim potest discrimen statuere. Rationi autem inter ea discrimen nullum habetur, quæ nō sunt ipsius actiones: has verò omnes in sua habet potestate. Quod ipsum tantum est de præsensibus accipiendum, præteritæ enim & futuræ animi actiones, ipsæ quoque nullum habent iam discrimen. Manui ac pedi, dum suum agunt officium, nullus est præter naturam labor: ita homini quoque ea agenti quæ ipsius sunt partium, nullus est præter naturā labor: ergo ne malum quidem. Quot voluptatibus, ac quantis frui contigit latronibus, cinædis, parricidis, tyrannis? Nōne vides, ut qui sordidas prostentur artes, usq; ad certum finem se priuaris hominibus accommodent? nihilo-

minus tamen suę artis rationem retinēt, neq; ab ea decedere volunt. Nōne autē turpe sit, si architectus & medicus magis suę artis rationē reuereatur: quàm suam homo, quę quidem ei est cum Deo communis? Asia & Europa, anguli sunt mundi: vniuersum mare, gutta mundi: Athos, glebula mundi: omne instans tempus, punctum est æternitatis. Omnia sunt parua, mobilia, interitui obiecta: omnia inde veniunt, profecta à principe vniuersi, aut per consequentiam. Etenim rictus leonis, lethalia venena, omniaque maleficia (vt spina, cœnum) pulcrarum & bonarum rerum sunt additamenta. Non igitur ea aliena ab eo quod colis imaginare, sed fontem omnium rerum considera. Qui præsentia cernit, omnia vidit quæ ab æterno fuerunt, & in infinitum vsq; erunt. Omnia enim sunt eiusdē generis, & conformia. Sæpenumero cogita de omnium in hoc vniuerso rerum connexu, mutuaq; affectione. Quodam enim modo omnia inuicem sunt implicata, eaq; ratione amica mutuò. Aliud enim ex alio consequitur, propter constantem morum, ac conspirationem & vnitionem (vt ita dicam) substantię. Qui
bus

bus negocijs additus es forte tua, his te accommoda: & quibus te hominibus futurum adiūxir, eos amore, idq; vero, prosequere. Organa, instrumenta, vasa, quū id agunt cuius gratia sunt adornata, bene habēt: & quidem is qui ea parauit, abest ab ipsis. At in his quæ natura continentur, remanet, intusq; est vis ea paratrix. itaq; tanto magis honoranda est: & existimandū, si secundum eius voluntatem agere perseueres, omnia tibi secundū mē te esse: idēq; de alijs hominib. omnib. intellige. Quodcunq; ex ijs reb. quæ extra te, neq; in tua voluntate sunt positæ, tibi proposueris, boni vel mali nomine, id si vel ut malū tibi cōtingat, vel si, cū pro bono ducas, adipisci non possis, efficiet ut & deos incuses, & odio habeas homines qui in causa sunt, aut eo certè nomine suspecti habētur, q. vel malum hoc habeas, vel bono careas. Propter hāc rerū differentiā, quā ipsi statuimus, fit, ut multa peccemus. Quod si sola ea quæ in nobis sunt posita, bona & mala tractaremus, nihil causę restaret cur aut Deū incusaremus, aut cum hominib. inimicicias suscipere-mus. Omnes ad eundem finem & effectum agimus: pars scientes, & certo or-

dine : pars inscij. Quemadmodum & dormientes Heracletus (ni fallor) dixit esse operarios , qui adiuuent suâ operâ hæc quæ in mundo fiunt. Alius autem alia ratione id opus adiuuat. superuacanea opera est eius qui reprehendit, & reniti conatur ijs quæ fiunt, eaq; rescindere: nam & hoc vtitur mûdus. Proinde animum aduerte, in quorû tu te numero reputes. Nam administrator huius vniuersi, vtiq; te vterur rectè, & accipiet te inter cooperarios. Tu verò ne sis huiusmodi eorum pars, qualis est in fabula vilis ille & ridiculus versus, cuius mentionem Chrysippus facit: Sólne pluuię munia obire cupit, aut Æsculapius terræ frugem ferentis? Quid verò sidera, an' nō diuersa quidem singulis est actio, quæ tamen ad commune opus conferat? Quod si de me & his quæ mihi euenire debuerunt, dij consultaerunt, rectè nimirum mihi consuluerunt. Nam Deum sine cōsilio agentē ne cogitare quidem facile est: quæ aut fuisset causa, propter quam male mihi consultum voluisset? quid inde ad deos, & ad vniuersum (cuius maximè habet rationem) fructus rediisset? Sin de me priuato nihil consultaerunt, at de vniuerso

vniuerso vtique rationes duxerunt: ex quo cum ea consequuntur. quæ mihi eueniunt, non debet me eorum pœnitere. Sanè de nulla re eos consilium inire, impium est credere: aut ne sacrificandum, ne precandum, ne iurandum quidem, neque quicquam eorum faciendum, quæ singula tanquam cum præsentibus & vnâ viuentibus dijs agimus. Sed tamen si nihil illi de nobis statuerunt, licet mihi de meipso consilium capere, ac de mea vtilitate deliberare. Vtile autem est vnicuique id, quod est naturæ eius & constructioni consentaneum. At natura mea rationis est compos, & ciuili cœtui accommodata. Ciuitas mihi est & patria, quatenus quidem Antoninus sum, Roma: quatenus homo, mundus. hæc igitur tantum mihi sunt vtilia, quæ his ciuitatibus conducunt. Quæ singulis eueniunt, ea profunt vniuerso: id erat satis scire. Sed & hoc addendum, quod si animaduertere velis, vbique videbis: quæ homini, aut alijs hominibus. Sed nunc vocabulum Vtilis accipiamus latius, vt etiam medijs rebus pateat. Quæ in theatro aut similibus locis vides, ea quum semper eadem spectentur,

& vniformia, spectaculi satietatem affe-
runt. Id etiam de tota vita sentiendum.
Omnia enim superiora & inferiora ea-
dem sunt, & ex ijsdem causis extiterunt.
Quò vsq; igitur? Adfiduò omnis generis
homines considera, qui ex omnis gene-
ris professionibus & nationibus mortui
sunt: ita vt etiam vsque ad Philistionem,
Phœbum, & Origanionem descendas.
Hic sanè cogitandum, idem euenturum
nobis, quod accidit tot eloquentibus
oratoribus, tot grauib. philosophis: He-
raclero, Pythagoræ, Socrati: tot Heroi-
bus prius, deinde tot ducibus, tyrannis:
tum Eudoxo, Hipparcho, Archimedi, a-
lijs acutis ingenijs, magnanimis, labo-
riosis, callidis, contumacibus: his ipsis
qui caducam hanc & in dies durantem
vitam hominum subsannarunt, vt Me-
nippo & similibus. Hos omnes cogitan-
dum est dudum esse mortuos: quid au-
tem mali inde habent? Quid hi, quorum
ne extant quidem nomina? Vnum hoc
summi est precij, veritate & iusticia ser-
uata, mendacibus & iniurijs hominibus
placidum viuere. Cùm te ipsum oble-
ctare vis, cogita virtutes eorum qui vi-
uunt tecum: strenuitatem eius, illius
vere-

verecūdiam aut liberalitatē, aut aliud quippiam. Nihil enim est, quod tantam afferat læticiam, quantam similitudines virtutum in eorum quibuscum vivimus moribus expressæ, ac sese confertim offerentes conspectui. itaq; in promptu habēdæ. Non iniquè fers, tot libras te appendere, & nō trecentas: ita etiam quod annorum certum, & eo nō maiorem viues numerum, indignari non debes. Etenim vt corporis tantam, quanta tibi est tributa, portionem probas; ita & de tempore annitendum est, nobis vt persuadeamus. Etiam inuitis hominibus, id agendum non est, quod iusticiæ ratio iubet. Quod si quis vi te impediat, transi ad æquanimitatē, eoq; impedimento ad alterius virtutis opus abutere: memor, tecum exceptione quadā instituere actionem, neq; ea appetere quæ fieri nequeāt. Itaq; is fuit impetus animi tui: cui satisfiat, si id cuius causa citatus es, consequatur. Gloriæ cupidus, alienam actionem pro suo bono reputat. voluptuarius affectionem, qua ipse afficitur: mente verò præditus, suam actionem. Licet etiam nihil de his existimare. ipsæ enim res non sunt eius naturæ, vt iudicium nostrum

efficiant. Adsuefac te, vt alio docente cogitationes non aliò diuertas, sed totus animo dicentis sis intentus. Quod aluez ri nō prodest, id ne api quidem prodest. Si nautæ malè gubernent, aut non rectè curentur ægroti, dicunt: Alius erat quærendus, cui me committerem: aut, quomodo hic salutem nauigantibus vel ægrotis sanitatem afferret? * Quàm multà iam vnà cum his, quibuscum in mūdum venerunt, ex mundo excefferunt? Morbo regio laborantibus mel amarum videtur: morsis à rabida bestia, aqua est timori: pueris spherula pulcra est. Quid ergo irascor? aut tibi minor vis videtur esse falsitatis, quàm bilis apud ictericum, aut veneni apud morsum à rabioso animali? Nemo prohibebit, quin secūdum rationem tuæ naturæ viuas: neque tibi quicquam accidet, quod sit contra rationem vniuersi. Quales sunt illi, quibus cupimus placere: aut propter quid, quod eis superfit, aut per quas actiones? quàm celeriter æuum omnia absconder:

imò quàm multa iam
nunc occultauit?

M. ANTO.

M. ANTONINI IM.

*peratoris de vita sua,**Liber VII.*

Quid est malicia? id, quod sæpenu-
mero vidisti. Et quicquid omni-
no acciderit, expedit in promptu te habe-
re hanc regulam, sæpe id esse à te visum.
Omnino si superiora & inferiora animo
repetas, inuenies omnia eadem esse: quo-
rum plenæ sunt priscae, mediæ, recentés-
que historiæ, & vrbes, & domus: nihil no-
uum est, omnia vſitata, & breui durantia
tempore. Neque verò alia ratione extin-
gui possunt opiniones, quàm imagina-
tionibus, quæ ijs respondent, abolitis:
quas quidem vt continenter resuscites,
in tua est positum potestate. Possum de
re oblata existimare, id quod oportet: si
hoc possum, quid est cur animo pertur-
ber? Quæ sunt extra mentem meam, ni-
hil omnino ad eam attinent. Hoc modo
affectus, rectus eris. Reuiuiscere potes:
nam si res quas antè vidisti, rursus apud
animum tuum contempleris, exactam
vitæ partem quasi repètes.

Inane pompæ studium, fabulæ scenicæ,
greges,

greges, armenta, velitationes, ossiculum catello proiectum, aut esca in piscinam iniecta, formicarum labores, & onerum gestationes, murium perterritorum discursus, simulacra nervis tracta ut se moeant. In his igitur oportet animo placido & non elato consistere: & intelligere, tanto vnumquemque dignum esse, quanto ea in quibus studium suum is posuit. In oratione singula verba: in ijs quae sunt singulae appetitiones sunt animaduertendae. atque hic statim videndum, quam ad finem eae referantur: illic, quid significant.

Sufficitne intellectus meus ad hanc rem, an secus? Quod si sufficit, ut eo ad rem propositam tanquam instrumento mihi ab vniuersi natura concesso. Sin contra, aut eam rem alteri cuidam, qui melius id possit, perficiendam relinquo, praesertim si alioquin id agere officium meum non iubet: aut ipse perago pro virili mea, adscito mihi auxiliario, cuius opera mea mens id efficere possit, quod in praesentia sit commodum, & societati hominum conducatur. Quidquid enim vel solus vel cum alio ago, id omne eò est dirigendum, ut in publicum utile sit atque congruat.

(Quam

(Quàm multi quondam fuere celebres, quorum nūc fama est obliuioni tradita? quàm multi etiam horum qui istos celebrauerunt, è medio sunt sublati?)

Ne ducas tibi pudori, si cuius auxilio vsus es. Propositum est enim tibi id agere, quod sit tuarum partium: perinde ac militi in oppugnatione murorum. Quid ergo faceres, si tu claudicans, solus conscendere propugnaculum nequires: ab alio adiutus posses?

Ne te perturbent futura. Nam si ita vsus erit, peruenies ad ea eadem instructus ratione, qua nunc in præsentibus vteris.

Omnia inter se sunt complexa sacro nodo, neq; quicquam ab altero est alienum. Ordine enim omnia certo sunt disposita, vt vnum eundemq; mundum exornent. Mundus ex omnibus constat vnus, vnusq; per omnia diffusus est Deus, vna natura, vna lex, vna ratio communis omnibus ratione præditis animantibus, vna veritas: siquidem & vna est perfectio eorum quæ eiusdem sunt generis, eiusdemq; participia rationis animantium.

Omne id quod materia constat, celerimè in vniuerso aboletur; omnis causa celer-

celerrimè in rationem vniuersi adsumitur: omnium rerum memoria quàm primum æuo confunditur.

Ratione prædita animali eadem actio & secundum naturam est, & secundum rationem.

3 Rectus, an qui erigatur? *Quam rationem in vnitis & compactis corporibus habent membra, eam obtinent ratione prædita animalia in diuisis, præparata ad vnā quandam actionem. Hoc eo magis animum tuum tanger, si crebrò tibi ipsi dicas: Membrum sum eius, quod est ex ratione præditis conflatum, corporis. Si autem dicas te esse partem, nondum ex animo diligis homines, nondum ex beneficentia delectationem capis, quam verè apprehēdat animus tuus: adhuc decori tantum causa ita agis, non ut in te ipsum beneficium conferens.

Sanè alijs quæcunq; accidunt, eorum est, si velint, ea culpare: quoniam pati aliquid ab accidente eo possunt. Ego quidē rebus mihi contingentibus, nisi in malis eas ducam, nihil lædor: & licet mihi ea non putare mala.

Quicquid alij loquantur & faciant, me quidem oportet esse bonum, haud
ali-

aliter quàm si aurum vel smaragdus vel purpura semper ita diceret: Quicquid alij dicant, aut faciant, smaragdum esse oportet me, colorem seruare meum.

Mens ipsa seipsam non perturbat: hoc est, non affert sibi ipsi vllam cupiditatem aut metum. Si quid aliud est quod possit eam terrere, aut dolorem afferre, faciat sanè: ipsa quidè per se nulla opinione sibi hos motus affert. Corpusculum verò ipsum curet, si potest, ne quid patiatur, dicatque, si quid patitur. Animo nullus metus, dolor, aut opinio horum accidere potest. neq; enim ei sunt habitus ad hæc. Per se nulla re mens indiget, nisi seipsam indigam faciat: itaq; & perturbationis, & impedimenti exors per se est, modò nò ipsa sese pturbet aut impediat.

Felicitas est bonus dæmon, seu bonū. Quid igitur tu hic agis phantasia? vnde venisti: non enim te opus habeo. Sed venisti secundum pristinam consuetudinem: non tibi succenseo, saltem abi.

Si quis mutationem timer, is cogitet absque ea nihil fieri posse, neque esse ea quicquam naturæ vniuersi amicius. An tu lauare posses, nisi ligna mutarentur? aut ali, nisi nutrimento mutato? aut quid
nam

nam aliud vtile potest absq; mutatione fieri? Non ergo vides etiam tui mutationem earum similem esse, ac perinde necessariam vniuersi naturę? Per vniuersam naturam, tanquam per torrentem, transeunt omnia corpora, vniuerso ipsi cognata, & eius operum adiutoria, vti & nostra inuicē sunt membra. Quot Chrysippos, Socrates & Epicteus æuum iam deglutij? Idem de omni re & homine tibi ad animum accidat.

Vnum hoc me sollicitum tenet, ne quid faciam quod hominis cōstitutio aut nolit factum, aut alio modo vel tempore factum velit.

Propediem erit, vt & tu omnium rerum obliuiscaris, & nulla sit vsquam tui memoria.

Proprium homini est, vt etiam eos diligat qui peccant. Fiet hoc, si in mentem tibi veniat, esse eos tibi cognatos, imprudentia & inuitos peccare: paulo post & te & illum qui peccauit moriturum: idq; potissimum, non læsum te ab eo. non enim eius peccato tua mens deterior, quàm fuerat, facta est.

Natura mundi ex vniuersitate, tanquā è cera, modò equum finxit: mox eo confuso,

fuso, materia ista ad fabricam arboris versa est, deinde ad homūculi, inde ad aliarum rerū. Harum singulæ quàm brevissimō durarunt spacio. Atqui arcula vt si compingatur, nihil est mali: ita ne si dissoluatur quidem. Irati vultus omnino est contra naturam, quando sæpius immoriendi sit prætextus: aut ad extremum extinctus est, vt omnino inflammari non potuerit. Hoc ipso intelligere labora, iram à ratione esse alienam. Nam si etiam sensus peccati nullus erit, quæ erit viuendi causa?

Quæcunq; vides, ea iam iam à gubernatrice mundi natura in alias, rursumq; et deinceps in alias mutabuntur formas: vt semper recens sit mundus.

Si quis aliquid contra te deliquerit, statim cogita quānam boni vel mali opinionē peccauerit: id enim si cernas, misereberis eius, ac neq; miraberis, neq; irascēris. Nam aut ipse idem quod is bonū putas, aut aliud quiddam eiusdem generis: venia ergo danda. Sin tu secus de bonis et malis iudicas, eo placabilior eris ei qui fallus. Non de ijs quæ absunt, tanquam de præsentibus cogitandum est: sed præsentium ea quæ sunt apertissima,
r
deligen-

deligenda sunt : illorumq; causa memoria reperendum, quānam ratione fuissent quærenda, siquidem abfuissent. Cautamen præsentia adeò probes, vt etiā in honore ea habeas, ac si quando absint, perturberis. Intra teipsum vertere. Hæc est natura mentis, vt iustè agens, in hocq; acquiescens, nihil extra se quærat. Aufer visa, inhiibe motum neruorū, circumscribe instans tempus, cognosce id quod vel tibi vel alij accidat, diuide subiectum in materiam & formam, cogita de postrema hora.

Quod peccatum est, ibi cessat, vbi peccatum subsistit. Intendendus est animus ijs quæ dicuntur, mente penetrandum in causas & effectus.

4 Exorna teipsum simplicitate & verecundia: eoq; vt quæ sunt medio inter virtutē & vitium loco, in nullo ponas discrimine. Dilige humanum genus, obsequere Deo : is enim ait omnia fieri certa lege. Quòd si diuina sunt etiam elementa : satis est meminisse, hæc omnia certa lege cōstare, aut admodum pauca secus.

Mors est aut dissipatio, aut indiuiduarum particularum secretio, aut exinanitio, aut extinctio, aut migratio.

Dolor

Dolor si sit intolerabilis, mortem affert: diuturnus ferri potest: interimq; animus suam retinet tranquillitatem, neque fit deterior. At partes dolore confectæ, ipsæ quærantur, si quidem possunt.

Hominum opiniones de gloria intueri, quales sint, quid propositum habeât, quid fugiant.

Utq; in littore maris arenæ cumuli alij super alios appulsi, priores occultant: ita in vita quoq;, priora à subsequentibus celeriter absconduntur.

Platonicum: Qui igitur animo est præditus alto, & cognitionem habet omnis temporis, omnisq; naturæ, an tu cum existimas hominis vitam magnum putare aliquid? Nequaquam, respondit ille. Ergo, inquam, ne mortem quidem in malis ille reputabit? Minime verò.

Antisthenicum: Regium est, malè audire, cum bene feceris. Turpe est, vultum obsequi intellectui, seq; componere ita ut is iubeat: cum ipse intellectus seipsum non componat, atq; ornet.

Nam rebus irasci, nihil sanè expedit:

Iram curant enim nostram nihil.

Dijis lethi ignaris, & nobis gaudia dones.

Frugisferam uti spicam meæ vitæ metam.

* Atq; hoc quidem esse, illud non.

*Quòd si dij me, liberosq; negligunt,
Ratio est & huic. —*

Mecum enim est Bene & esse, & iusticia. Non vnà lugere, neq; tremere.

6 Platonica: Ego autem haud iniuria huic ita respóderim: Nò rectè dicis, ô homo, si putas esse vel vitam vel mortem aliquo in discrimine ponendam ei viro, qui vel alicuius sit precij: ac non id potius vnum considerare eum inter agendum, iustène an iniustè agat, & officiùme ne faciat viri boni, an verò secus. Rei enim veritas, ô Athenienses, ita habet, vt quo quis loco seipsum constituerit, existimans ita optimum esse, aut à magistratu eò collocatus fuerit, ibi (mea quidem sententia) persistere debeat, ac quoduis periculum subire: neque mortem, vel vllam aliam rem turpitudine grauiorem ducere. Sed heus tu, vide, ne animi magnitudo & bonum aliud quidpiam sint, quàm seruire, & seruari. Neque enim concedendum est, eum reuerà virum dici mereri, qui quantocunq; tempore viuendum, neque rationem vitæ habendâ putat: sed eum, qui de his cura Deo commissa, credens ijs qui dicunt, non posse
7 fatum

farum ab vilo euitari, id considerandum porro ducat, quānam ratione tempus vitæ cōcessum sibi quā optimè exigat.

Cursus siderum considerare expedit, quasi eos comitaremur, & elementorum mutuae mutationes crebrò cogitandæ. Hę enim cogitationes vitæ humilis sordes abstergent. Bene est à Platone hoc dictum : Etiam cū de hominibus loquimur, intuendum est in res terrenas. Etenim qui memoria altius repetierit hominum congregationes, exercitus, agriculturas, nuptias, pacta, ortus, interitus, iudiciorum turbas, vastitates regionum, varias Barbarorum gentes, ferias, luctus, nundinas : in summa, qui colluuiem illarum, & ex contrarijs compositum præteritorum aceruum, tantasque imperiorum mutationes recoluerit, is etiam futuram præuidere poterit. Quippe eandem hæc habent cum præteritis formā, neq; alio possunt modo fieri. Itaque etiam idem est, quadraginta, an decies milium spacio annorum, vitam humanam examines. nihil enim amplius videbis.

Ex terra enim nata, in terram redacta sunt : quæ verò genus traxerunt cælitus,

rediere ad æthereū polum: siue hæc quæ
dissolutio complexuū, quibus atomi iun-
guntur, siue elementorum passionis ex-
pertium dissipatio.

*Cibisq; potuq;, & magicis adeò artibus
Auertimus curram, & mortis fugimus viam.*

Flantem diuinitus auram

Opus est tolerare laboribus,

Luclu, lachrymisq; calentibus.

8

Est aliquis te peritior luclæ: quid tum?
at non societatis humanæ studiosior est,
non verecundior, non ita commodè fert
ea quæ accidunt, non ita mitis hominū
peccatis.

Vbicunq; potest aliquid perfici, secun-
dum cōmunem dijs & hominib. ratio-
nem, ibi nihil est mali. Nam vbi utilita-
tem consequi licet actionis, quæ recta via
procedit secundum constitutionem ho-
minis: ibi non est verendum, ne quid
subsit damni. Vbiq; & semper in tua est
manu positum, vt ea quæ in præsentia ti-
bi acciderunt, & approbes piè, & cū ho-
minibus qui tecum sint iustè agas, & vi-
sa oblata artificiosè examines, ne quid
non satis perceptum admittatur. Noli
aliorum mentes circumspicere: sed eò
rectà intueri, quò te natura ducit cū
vni-

vniversi, per ea quæ tibi eueniunt: tum tua, per ea quæ tibi ad agendum sunt proposita. Id autem vnicumq; ad agendum proponitur, quod est eius constitutioni consentaneum. Porro ita constituta sunt & comparata singula: reliqua quidem omnia eorum causa, quæ mente sunt prædita, nimirum deteriora præstantiorum causa: ratione autem præditorum, vnum alterius causa factum est. Primas igitur inter partes ex quibus homo constat, ea pars obtinet, quæ societatem humanam respicit: alteras ea, qua sibi à persuasionibus corporeis ille abstinere. Ratione enim & intellectu præditi motus proprium est, seipsum circumscribere, & neq; sensitiuæ neque appetitiuæ motioni succumbere: harum enim vtraq; etiâ brutorum est. At intellectiua principatum obtinere, neq; ab illis regi vult: nec iniuria, quippe cuius natura ferat, vt omnibus reliquis ipsa vtatur. Tertium est, vacuitas temeritatis & erroris: quibus intenta pars princeps, rectâ progreditur, suis contenta.

Tanquam mortuo, & cui hætenus tantum vitæ vsura fuerit concessa, quod superest, viuendum tibi erit secun-

dum naturam, tanquam ex abundantia.

Tu solus ea diligēs quę tibi fatum iniunxit, eo contentus esto. Quid enim magis congruum, quàm vt singula eueniūt, statim eos ante oculos habere, qui cum eadem ipsis euenissent, indignati sunt, nouitatem rei mirati, & repræhenderūt ea. Vbi nunc ij sunt? nusquam. Quid attinget te eorum similem esse velle? ac non potius alijs suum morem relinquere; ipsum in hoc esse, vt rebus tuis bene utaris? Idq; poteris præstare, nec deerit materia: modò animaduerte, & stude, vt tibi ipsi in omnibus actionibus videaris honestatem consecutus. Vtriusq; verò actionum finis recordandum est. Intrò respice: intus est fons boni, semper scaturiens, siquidem semper fodias.

Corpus constare, ac neq; mori neque habitu dissolutum esse debet. Sicut enim mens efficit, vt vultus sit compositus & aptus, ita de toto corpore vt tale sit, annitendum est. Omniaque hæc curandum est, vt ne ostentationis causa simulata sint.

Viuenti ars palæstricæ est quàm saltatoricæ similior: eo quòd ipsa quoq; curat, vt ad ea quæ incidunt, neque antè sunt præ-

præcognita, parata sit, & à casu tutū hominem seruet.

Adfiduò inquire quales ij sint, quos testimonium de te ferre vis, ac quæ eorum sint mentes. Ita neq; eos qui inuoluntariè peccant culpabis: neq; testimonij egebis, si in ipsos fontes inspicias, unde ij opiniones suas, appetitionesq; hauserunt. Omnis animus, inquit ille, nō sua sponte priuatur veritate: idem sentiendum de iusticia, temperantia, benignitate, omnibusq; similibus. At necessarium est quàm maximè, id te nunquam non meminisse: ita enim erga omnes eris mitior.

De omni dolore in promptu sit tibi cogitare, eum neq; turpem esse, neq; mentem gubernatricē reddere deteriorem: quippe hæc neq; ratione materiæ, neq; societatis humanæ damnum accipit. In maiori autem dolorum numero etiam Epicuri dictum prodest, Eum neq; intolerabilem esse, neq; æternum: siquidem finium recorderis, ac non præiudicium feras. Id quoq; recordare: multa cum eadem habeant cum dolore naturam, tamen occultè modò molesta esse: vt dormiturire, æstum ferre, nauseare: quorum

aliquod si molestè fers, dic tibi ipsi, Ecce dolori succumbis.

Vide ne ita afficiaris contra inhumanos, vt homines contra homines.

Vnde nobis constat Socratem fuisse illustrem, & meliori constitutione præditum? Non enim satis est eum clariori morte occubuisse, aut peritiùs cum sophistis disputasse, & patientiùs in frigore pernoctasse: & Salaminium abducere cum esset iussus, fortiter repugnasse, ac in vijs maiestatem vultus præ se tulisse, de quo maximè dubitari potest an verum id fuerit. Sed hoc considerandum est, quo animo fuerit Socrates, an potuerit contentus esse, si iustum se hominibus præberet, ac pium erga deos: an neq; temerè ob aliorum maliciam sit indignatus, neq; vilius inscitie subseruiuerit: an nihil eorum quæ ei vniuersi natura attribuisset, tanquàm peregrinum aut intolerabile acceperit, nunquàm ne affectibus carnis consentientem mentem præbuerit.

Non ita cõfudit omnia natura, vt non liceat circûscribere seipsum: & quæ sunt propria cuique, ea ipsum in sua retinere potestate. Admodum enim possibile est, vt quis diuinus vir fiat, ac à nemine cognosca-

gnoscat. Huius semper memento: atque huius etiam, quod vita beata in paucissimis rebus est posita. Neque quia desperasti te dialecticum aut physicum futurum: iccirco, etiam liberum, pudicum, sociabilem, Deoque obedientem te fieri posse diffide.

In maxima animi voluptate licet vivere, tutum ab omni vi, utcumque omnes quæ volunt cōtra nos clamitent: etiam si corporeæ huius molis membra à feris lanientur. Quid enim obstat, quo minus interim mens seipsam conseruet in tranquillitate, veròq; de rebus præsentibus iudicio, & usu eorum quæ sunt præ manibus expedito: ita quidem, ut iudicium rei subiectæ dicat, Sanè tu natura tua hoc es, etsi aliud videris: utq; usus dicat rei oblata, Ego te querebam. semper enim id quod adest, materia mihi est exercendæ virtutis rationalis & ciuilis, omninoque virtutis humanæ aut diuinæ. Omni enim id quod accidit, Deo est aut homini familiare, neq; nouum, neq; intractabile, sed consuetum & tractabile.

Perfectio morum hoc præstat, ut omnem diem tanquã supremum agas, nihil tremas, nihil torpeas, nihil simules. Dij
cum

cum sint immortales, tamen non indignè ferunt, quòd in tam diuturno æuo semper omnino tot improbos homines perferre debeant: quinimò illorum curam summam gerunt. Tu autem qui iā iam cessabis viuere, desperas, idq; vnus è numero malorum. Ridiculum est, te nō fugere tuam ipsius maliciam, id quod potes: aliorum velle fugere, quod non cōceditur tibi.

Quicquid rationalis & ciuilis tua vis inuenerit neq; rationi consentaneum, neq; ad societatem conducens, id rectè ea indignum iudicabis.

Si tu bene alicui fecisti, & est qui à te beneficium acceperit, quid præter hæc duo tertium aliquid requiris stultorum more, vt & videaris bene fecisse, & gratiam recipias? Nemo defatigatur accipiēdo aliquid vtile. Atqui vtile tibi est, te secundū naturam aliquid agere: ne igitur, dum alij prodes, defatigare, tibi aliquid boni parando.

Vniuersi natura olim ad mundum fabricandum se contulit: nunc autem vel omnia quę sunt, consequentia sunt sua: vel etiam in præcipuis eorum, ad quæ se mundi gubernatrix natura confert, ratio
ni nul-

ni nullum locum esse & consilio, tenendum est. Hoc, si memoria teneas, multis in rebus animo ut sis tranquilliori, efficiet.

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de Vita sua Liber VIII.

ID quoq; ad minuendam gloriæ cupiditatem facit, quod non licet tibi adhuc totam vitam, quæ à prima tua ætate fuit, philosophicè vivere: sed cum multis alijs, tum verò tibi ipsi manifestum est factum, te procul à philosophia abesse. Conturbatæ igitur sunt tuæ rationes, cum neq; ipse iam nomen philosophi facile polsis adipisci, & tuum institutum repugnet. Si itaque verè perspexisti, in quo sit res posita, omitte curare quis habearis: satis autem sit tibi, si reliquum vitæ arbitrio naturæ exigas. Quid ea velit, cogita: hinc te nihil diuellat. Expertus enim es, circum quot res vagatus, nusquam vitam beatam inueneris: non in ratiocinationibus, non in diuitijs, non in gloria, non in voluptate, nullibi. Vbi verò est? in agendo ea quæ hominis natura requirit.

Quo-

Quomodo ita ager? Si ea habeat decreta, à quibus consentaneæ appetitiones & actiones veniant. Quæ sunt illa? de bonis & malis. Scilicet, nihil esse bonum homini, quod non reddit iustum, temperantem, fortem, liberalem: nihil malum, nisi quod horum contrarium efficiat.

In omni actione à te ipso quære, Qualis ea mihi est? an me eius pœnitebit? Paulo pòst moriar, & omnia è medio rollentur. Quid præterea requiro, si præsens actio animalis est mente præditi, societatis hominum studiosi, & Deo æqualis.

Alexander, Caius & Pompeius, quid hi ad Diogenem, Heraclitum, vel Socratem? Hi enim nouerant res, earum causas, materias: ita erant ipsarum mentes instructæ. Ibi verò quibus in rebus esset prudentia, & seruitus. Nilominus eadem facient, etiam si tu te ruperis.

Primum est hoc, Ne perturberis: omnia secundum vniuersi naturam eueniunt: paulo pòst nusquam eris, sicut nunc Adrianus & Augustus. Deinde in rem ipsam intueri, eamq; considera: recordatusq; debere te esse bonum virum, ac quid hominis natura velit, age id quod pro-

propositum est constanter, ac iustissimè tunc te egisse pura: modò placidè, verècundè, & citra simulationem egeris.

Vniuersi natura hoc agit, vt quæ hoc modo habent, aliò mutet, & ex vno loco in alium res transferat. Omnia constant mutationibus, neq; quicquam metue: nihil enim noui, omnia vsitata eueniunt, & æqualiter dispensantur. Cæterum vnaquæq; natura, si recta via ingreditur, sibi ipsi sufficit. Natura autem intellectu prædita id facit, si in cogitationibus id obseruet, ne falso aut obscuro adstipuletur: imperus animi ad eas solû actiones dirigat, quæ faciunt ad societatem hominum: ea tantum appetat, & viæt, quæ in nobis sunt posita: omnia quæ à communi natura tribuuntur, grata habeat. Huius enim pars est, sicut natura folij naturæ stirpis pars est: nisi quòd hæc est eius naturæ, quæ & sensu & intellectu carens, impediri possit. Hominis natura, pars est naturæ quæ impediri non possit, intelligat, & iusta sit: siquidem æqualiter, & pro dignitate vniuscuiusvis, tempora, substantiam, actionem, & euentu diuidit. Còsidera autem æqualitatem eam inuēturum te, si singulas res exami-
nes:

nes : ſin vnā cum vniuerſis conſeras,
non item.

Atqui licet libidem arcere, voluptatibus & doloribus ſuperiorem eſſe, itemq;
gloriola : licet etiam ſtupidis & ingratis
non irāſci.

Nemo te audiat vitam aulicā reprehendere, ac ne tuā quidem ipſius.

Pœnitentia eſt, repræhenſio quædam ſui ipſius, propter bonum aliquod dimiſſum: bonū verò oportet vtile eſſe, ideoque eius cura eſt habenda viro bono & honeſto. At nullus talis pœnitentia ducetur, ob neglectā aliquā voluptatē. ergo voluptas neq; in bonis eſt, neq; in vtilibus numeranda.

Res ita expēdendæ ſunt. Quid eſt hoc per ſe, & ſua propria cōſtitutione: quæ eius ſubſtantia & materia, quæ forma? quod eius in mundo officium, ac quādiu permanet? Si difficulter à ſomno expergifcaris, remiſciſcere, cōſentaneum eſſe tuæ cōſtitutioni, & naturæ humanæ, vt aliquid agas quod cœtui humano proſit. At dormire, etiam brutis eſt cōmune. Quòd autem vnicuiq; ſecundum naturam eſt, id & magis proprium ei eſt, & cognatius, adde etiā gratius. Hoc adſiduò

fiduò & quibuscunq; incidentibus cogitationibus si fieri possit, in promptu habendum.

Si de natura, affectibus, aut alijs rebus disputare cum aliquo liber, statim te ipsum antè interroga: Quænam is sentit de bonis & malis. Nam opiniones de voluptate & dolore, eorumq; efficiētib; de honore, ignominia, morte, vita. *

Non debet mihi nouum aut mirum videri, si quæ res hoc aut hoc modo agant: cogitabo enim, ita opus esse fieri. Cogitabo, sicut turpe sit velle me in miraculum rapere, si ficus fructum suum producat: ita etiam, si mūdus eā proferat, quorum est ferax: etiam medico & gubernatori turpe sit, mirari velle, si quis febricitaret, aut si aduersus ventus existeret.

Memento, mutare sententiam, & rectè monenti obsequi, perinde esse liberi. Tua enim actio secundum tui animi impetum fit, atque iudicium, tuamq; mentem.

Si in tua est potestate, cur facis? sin in alterius, quid repræhendis? atomósne, an Deum? quorum vtrumq; est cum insania coniunctum. Nihil igitur repræhendendum. Nam si potes, vel eum qui causa est,

sa est, corrige: vel, si prius nequis, rem ipsam: sin neutrum, quid iam tibi profuit repræhendisse? Atqui nihil frustra faciendum.

Quod moritur, non excidit è mundo: nam vt constat & mutatur, ita etiam dissoluitur in elementa, quæ tibi sunt cum mundo communia. atq; hæc ipsa etiam mutantur, neq; indignè ferunt. Vnumquodq; est ad certum finem factum: vt vitis, equus. Quid mirum? etiam sol, & reliqui dij possunt dicere, cuius rei causa facti sunt.

Tu verò cuius causa? num voluptatis? vide an hoc ferat intellectus.

Natura consilium inijt de vniuscuiusque rei tam fine quàm initio & duratione. Si quis pilam in sublime iaciet, quidnam ea vel cùm effertur, vel cùm deferretur, aut cadit, quid boni malique patitur? Quid bullæ boni accidit, si cõstet: aut mali, si dissoluatur? Idem de lucerna possis intelligere. Cogita quid fiat corpusculo, si senescat, si ægroret, si scortetur.

Brevis vita est & laudantis, & eius qui laudatur: eius qui mentionem facit, & eius cuius mentio fit: præterea fit hoc in angulo portionis mundi, ac neque ibi qui-

quidem omnes consentiunt, imò ne sibi quidem ipsi quisquam. Tota verò terra punctum est.

Animum aduerte subiectę rei, aut opiniononi, actioni, aut dicto. Meritò hæc patēris, malles verò cras bonus fieri quàm hodie. Si quid ago, id ita fit à me, vt ad benefaciendum hominib. referatur. Accidit mihi aliquid, refero id ad deos: omniumq; rerum fontē, & originem, à qua omnia inter se connexa dependent.

Lauare, quæ tibi res videtur? Oleum, sudor, sordes, aqua, strigmēta: omnia abominanda. Ita se omnis pars mundi, omnisq; res subiecta habet.

Lucilla Verum, deinde Lucilla secunda Maximum: secunda Diotimum, Faustina: Antoninus hæc omnia. Ceterum Adrianum, inde Celer. *Vbi verò austeri illi & vates, & inflati? vt ex austeris Charax, & Demetrius Platonius, Eudemon, & si qui alij tales. Omnia in diem durāt. iam pridem mortui sunt: quorundam ne minimo quidem tempore durauit memoria: quidam fabula facti sunt: nonnulli etiam ē fabulis iam euanuerunt. Id igitur memoria tenendū, quòd necesse erit aut dissipari tuam mixturā, aut ex

tingui animulam , aut mutari , & aliò transferri.

Læticia hominis est , vt faciat quæ ei sunt propria. Propria autem eius sunt: beneuolentia erga suum genus, contemptus mortuum qui sunt in sensibus, distinctio inter visa probabilia, contemplatio naturæ vniuersi, & eorum quæ secundum eam fiunt. Item tres respectus: vnus ad causam proximam: alter ad diuinâ causam, à qua omnia omnibus eueniunt: tertius ad eos qui nobiscum viuunt. Dolor aut corpori malus est, ergo ipsum id pronunciet: aut animo. Sed animus potest suam tranquillitatem & serenitatem cōseruare, neq; dolorem pro malo ducere. Omne enim iudicium, omnis impetus, appetitio, & inclinatio intus est: neq; ei dolor quicquam mali affert. Quare omnia visa tolle ex animo.

Continenter te ipsum admone: nunc in mea est potestate, vt in animo hoc nihil sit maliciæ, nihil cupiditatis, nihil tumultus: ac cum omnia ita cernam, vti sunt, singulis vtor pro ipsorum dignitate. Hoc tibi licere memineris secundum naturam.

Loquere & in senatu, & cum quibuscunq;

cunq; hominibus compositi. Sana oratione non est apertè semper vtendum. *

Aula Augusti, vxor, filia, nepotes, poster, soror, Agrippa, cognati, propinqui, amici, Areus, Mæcenas, medici, sacerdotes: omnino totâ aulam mors abripuit. Deinde etiam accede, vbi non vnus modò est mortuus homo. vt vrbs Pompeij perierunt, monimentis etiam inscribi videmus, fuisse aliquem suæ familiæ vltimum. Quàm anxij verò fuere maiores eius, vt aliquem successorem relinquerent: & tamen necesse est aliquem esse vltimum.

Vita componenda est ita, vt constet vniuscuiusq; actionis ratio. Quarum si vnaquæq; suum, quantum eius fieri potest, præstet officium, contentus sis: atq; id quo minus fiat, nemo tibi obstare poterit. Sed obstabit, inquis, aliquid extrinsecus. Nihil quidem, quod iusticiæ, modestiæ & prudentiæ impedimento sit. Atqui fortassis aliquid vim agendi habens impedietur? quin tu id impedimenti boni consule: sicq; statim facto transitu ad id quo conceditur moderato, alia emerget tibi actio, quæ ad eam de qua loquimur constitutionem quadraret. Acci-

piendum sine fastu, dimittendum cum facilitate.

Si quando vidisti manum abscissam, vel pedem, caputue amputatum alicubi seorsim à corpore iacere, cogita ei se adsimilare quantum in ipso est, hunc qui improbat ea quæ ipsi eueniunt, seq; à cõmuni societate seiungit, aut agit aliquid ab ea alienum. Ita tu te ipsum ab vnitione naturali abrupisti, cuius eras pars natus: nunc verò te ipsum abscidisti. Id verò scitum est, quòd iterum tibi licet ei adiungi: id quod nulli alij parti Deus cõcessit, vt separata & auulsa rursus inolescere toti. Hic mihi bonitatem considera, quæ homini tantum honoris detulit. Nā & initio ipsius in manu posuit, ne à toto auelleretur: & deinde, vt auulsus redire, iterumq; concrelescereq; & locum partis recuperare posset, dedit. Nā quemadmodū singulæ ferè rationis cõpotes naturæ ab ea cæteras facultates, ita nos quoque hâc ab ipsâ accepimus. quẽadmodum enim ipsa omne id quod obstat & resistit, tẽuertit, & fato subijcit, suamq; partẽ efficit: ita animal ratione præditum potest omne impedimentũ pro sua materia accipere, eoq; vri ad id quod intenderat.

Ne

Ne te cogitatio totius vitę confundat: neq; animum aduerteijs quę multa videntur dolorem posse afferre. Sed singulis rebus oblatis, à te ipso quære, quidnam in ea re sit intolerabile: id enim pudebit te fateri. Deinde memineris, neque pręterita tibi, neque futura vllam afferre molestiam, sed pręsentia tantum. At hæc extenuantur, si suis ea limitibus determines, cogitationemque tuam redarguas, si ea tam exiguę rei non sit ferendę.

Num iam domini tumulo adsident Panthea, aut Pergamus? Num Adriani sepulcro Chabrias & Diotimus? ridiculum hoc. Quid verò si adsiderent, sentirentne illi? aut voluptatem caperent, si quidem sentirent? aut si eam cepissent, an eo immortales essent redditi? Nonne his quoque fatum fuit, vt senes & vetulę prius fierent, inde morerentur? Quid autem illi postmodò facient, his mortuis? Omnia hæc fœtida sunt, & tabus in sacco.

Si acutè videre potes, aspice & quàm sapientissimè iudica, inquit ille.

In constitutione animantis mente pręditi, nullam inuenio virtutem quę

iusticiam expellat : sed quæ voluptatem
eijciat, video continentiam.

Si tuam opinionem detrahas ab eo
quod videtur dolorem afferre, ipse in
tutissimo es collocatus. Quis ipse? Ra-
tio. Verum ego, inquires, non sum ra-
tio. Esto. Proinde ratio seipsam ne dolo-
re afficiat: Si quid aliud in te est quod le-
datur, ipsum de se iudicet.

Cum impeditur sensus aut appetitus,
id malum accidit vegetatrici animæ: quæ
& alia ratione offenditur. Ita si mens im-
pediatur, fit cum damno mente prædi-
tæ naturæ. Hæc omnia ad te transfer.
Dolor, voluptas, attingunt te? Si visus
impediatur quo minus cernat, impedi-
tur iam sensus. Quod si absq; exceptio-
ne aliquid appetis, iam id cum rationis
capacis partis incommodo fit: sin com-
mune tibi propositum est, neq; læsus es,
neq; impeditus, Mētis quidem proprias
actiones nihil aliud impedire potest: nō
enim attingitur ab igni, ferro, tyranno,
aut calumnia, aut alia vlla tali re.

Sphæra cum sit, rotunda manet.

Indignum est, me mihi ipsi dolorem
afferre, qui nullum vnquam alium lubēs
læserim.

Alijs

Alijs aliæ res læticiam afferunt: mihi, si pars mei princeps sana sit, neq; auerfetur quenquam vel hominem, vel humanum casum: sed omnia placidis aspiciat oculis, omnia accipiat, ijsq; vtatur vti dignum est.

Disce præsens tempus tibi ipsi gratificari. Qui commendationem posteritatis magis curant, non reputant eos horum similes futuros, quos nunc ægrè ferunt: atq; ipsos etiam mortales. Porro quid omnino tua interest, si talibus ij vocibus te cantent, aut ita de te sentiant?

Tolle me, & pone quocunq; volueris: ibi enim vtar genio meo propitio: id est, contèto, si habeat se & agat naturæ meæ consequenter.

Id verò an dignum est, vt malè propterea habeat animus meus, ac seipso deterius? abiectus, appetens, anxius, perterritus? Ecquid eo dignum inueniam? Homini nihil accidere potest quod non sit humanum: neq; boui, viti, saxo quicquā, quod non sit consentaneum eius naturæ. Quòd si vniciq; id contingit quod & consuetum est, & naturale, quid est cur indigneris? nihil intolerabile tibi communis adfert natura. Sin pro-

pter extraneam aliquam rem perturbaris: non illa tibi, sed tuum de ea iudicium, molestiam affert: id verò ut aboleas, in tua est potestate. Quòd si quid eorum quæ in te sunt, te molestat, quis est qui prohibeat, ne opinioné emédes? Similiter si doles te hoc non agere, prodest cogitare, cur non potius agas aliquid, quàm doleas: sin aliquod potentius obstat, noli dolere, cùm non fiat tua culpa, ne agas. At videtur viuendum non esse, nisi hoc agatur. placidius ergo vitam relinque: quando & is qui agit, moritur æquus impredientibus.

Memento partem tui principem superari non posse, cum in se collecta se ipsa contenta est: neq; quicquam præter voluntatem agat, etiam si non instructa ratione pugnam conferat. Quid ergo fiet, si etiam à ratione parata, circûspectè de rebus iudicet. Itaq; mens ab affectibus libera, arx est: nihil enim municius homo habet, quò refugiens superari non potest. Id qui non vidit, indoctus est: qui vidit, neq; eò refugit, infortunatus.

Si quid visa aut cogitationes tibi renūciant, caue aliquid tu addas. Renunciarum est, aliqué tibi malè dixisse. Esto id alla-

allatum: non tamen id quoq; , esse te læsum. Video puerum ægrotare. video: sed quod in periculo sit, non video. Ad hunc modum semper insiste primis visis, nihil ipse intus adijce: ita nihil mali erit. Imò hoc adde, nosse te omnia quæ in mundo eueniunt.

Cucumis amarus est, omitte eum: vepres in via sunt, declina eas: neq; verò dicas, Curnam hæc in mundo sunt facta? ridereris enim ab homine naturæ rerum indagatore: haud secus quàm à fabro aut futore, si damnares, quòd in officina ramenta & refecamenta operum videres. Atqui hi ea possunt aliquòd abijcere: vniuersi natura nihil extra se habet. verùm hoc in eius arte potissimùm mirari decet, quòd cùm seipsam circumscripssisset, omnia quæ in se habet, quæ obnoxia corruptioni, senioq; , & nullius esse vsus videantur, in seipsam transmutat, rursusq; ex his alia noua efficit: ita vt neque substantiã extra se requirat, neq; locum, quò viliores res eiiciat. Contenta est igitur suo loco, materia, & arte.

Neq; in rebus agendis fluctuandum est, neque in communi vita turbandum, neque cogitationibus vagandum, neq;
omnino

omnino animus contrahendus, aut subito impetu efferendus, neq; vita occupationibus inanibus atterenda. Cedes peragunt homines, maſtant, execrantur: quid hæc poſſunt, quo minus mens tua permaneat pura, prudens, modeſta, iuſta? Quemadmodum ſi quis limpido & dulci fonti aſſiſtēs, ei conuicium faciat: ille quidem ob id non ceſſat puram aquā ſcaturire: quin & ſi quis lurum aut ſtercus iniſciat, tamen ſtatim illa diſſipabit atq; eluet, neq; ab ijs obturabitur. Quid ergo agendum, vt fontem perennem habeas, non ciſternam? Compone teipſum vt ſis ad omnes horas liber, manſuetus, ſimplex, verecundus.

Qui neſcit eſſe mundum, neſcit vbi ſit. Qui neſcit, cuius rei cauſa ſit natus, neq; quis ipſe ſit, neq; omnino mundum eſſe ſcit. Quorum alterutrum cui deeſt, is cuius gratia extiterit, dicere nequeat. Vter verò tibi elegantior videtur: is qui plaudentium fugit laudem: an illi, qui neq; vbi, neq; qui ſint, cognoscunt?

Laudari cupis ab homine, qd ſeipſum ſpacio vnius horæ ter execratur? placere vis homini, qui ne ſibi quidē ipſe probatur? niſi is probetur ſibi ipſi, qui ſerè omnium

nium eorum quę egerit, pœnitentia corripitur.

Non iam tantum vnà spirandus est circumfusus aer : sed & consentiendum cū mēre, quę vniuersa cōplectitur. Haud enim minus vis intellēctrix omni ei, quod eam trahere potest, circumfusa est, quàm spiritus spirare volenti.

Generatim malicia mundo nō obest : in specie autem, nihil lædit proximum. Soli ei obest, cui & concessum est : vt cum primum ita voluerit, liberari ea possit.

Non magis ad meam voluntas aliena pertinet, quàm vel anima eius : vel caro. Nam etsi maximè verum est, vnū quenq; nostrū esse alterius causa natum : tamē principes nostrū partes, suū quælibet dominium obtinēt. Etenim cur alterius malicia mihi esset malo ? cum non sit visum Deo, vt in alterius sit potestate, esse me infelicem.

Sol diffusus esse videtur ? atq; omnino quidem fusus est, non tamen effusus. Fusio enim eius, extensio. Itaq; & fulgores eius, quos nos radios, actinas ab extendendo Græci dicunt. Quæ autem sit natura radij, videre est, si inspicias lumen solis per angustum in vmbrosam domū immis-

immisū. Rectā enim immittitur: & diuiditur ad obiectum solidū corpus, quòd aerem intercipit: ibi verò permanet, neq; decedit. Ita & intellectu fundi ac diffundi, non tamen effundi oportet: quippe vt extendatur, neq; vi & temerario impetu ad obiecta impedimenta impingat: neq; concidat, sed perstet, & illustret id à quo accipitur. Id quidem quod eum transmittet, splendore seipsum priuabit.

Qui mortem meruit, aut amissionem sensuum timeret, aut diuersum sensum. Quod si amitteret sensum, nihil vtiq; mali sentiet: sin alium sensum adipiscetur, aliud erit animal, neq; amitteret uitam.

Homines: vnus alterius causa nati sunt. Disce igitur, aut fer.

Aliter iaculum, aliter mens fertur. Hęc enim etsi cauta sit, & in deliberatione versetur, rectā tamen fertur. ingredi in principem cuiusuis partem: præbet autem etiam alij vnicuique ingredi in suam principalem partem.

M. ANTO.

M. ANTONINI IM.

peratoris de Vita sua Liber IX.

Qui iniuste agit, impietatis se obligat. Etenim cum vniuersi natura ratione prædita animantia eò effecerit, ut quantum eius dignum est, vnum alteri prosit, noceat autem nequaquam: qui voluntatem eius præuaricatus, impius utique est in omnium deorum primam. Ac qui mentitur, etiam impietatis in eandem deam sese obligat. Natura enim vniuersi, eorum est natura quæ sunt: hæc autem omnia inter se cognata sunt. Porro autem, eadem Veritas dicitur, verorumque prima est causa. Qui itaque studio mentitur, eo quod decipit, impius est: qui non dedita opera, eo quod ab vniuersi natura discrepat: & quod præter decorum agit, repugnans vniuersi naturæ: repugnat enim ei qui in contrariam partem à veris deflectit, præterquam ipsius natura ferat, quæ ei occasiones præbuit: quibus neglectis, non potestiam vera à falsis discernere. Impietatis damnas is quoque est, qui voluptates tanquam bonum appetit,
dolo-

dolorem vt malum fugit. Hic enim necesse est sæpenumerò incuset cõmunem naturam, qua si ea aliquid præter dignitatem bonis malisue tribuerit: propterea quòd sæpe mali voluptatibus fruuntur, eaq; quibus efficiuntur eæ possidēt, boni verò dolore afficiuntur, & in causas doloris incidunt. Iam qui dolorem metuit, metuet aliquando aliquid eorū quæ in mundo fient: id verò impium est. Rursus qui voluptatem consecretur, non abstinebit se ab iniusticia: id verò palàm impietas est. Oportet autem ad ea quæ natura in vtranq; partem equalia effecit, (neq; enim vtraq; fecisset, nisi ad vtranq; partem ex æquo se habuisset) eum qui naturam vult sequi ducem, similiter æqualiter esse affectum. Itaq; qui dolores et voluptates, mortem & vitam, gloriam & ignominiam, quibus æquali ratione vtitur natura, non in eodem ponit momento, proculdubio impiè agit. Quod autem dixi, Naturam communem ijs ex æquo vti: ita intelligendum est, quod ea eueniunt in vtramque partem consequentia quadam, iuxta antiquum providentiæ imperum, quo illa ab aliquo principio se ad res ita disponendas contulit,

com-

complexa rationes quasdam eorum quę essent futura, destinatisq; quibusdam facultatibus ex quibus nascerentur subiectę, mutationes, & successus eorum.

Gratiosius quidem erat, hominem mendacij, simulationis, luxus & superbie omnis inexpertum mori. Secunda (aiunt) nauigatio est, satietate horum affectum, antę migrare ę vita, quàm illa vitia probare. Nondum ne te ne experientia quidem docuit, vt pestem fugias? Pestis enim est ea intellectus corruptio, longę magis, quàm aeris quędam intemperies ista, & mutatio. Hęc enim animali pestis est, quatenus viuit illud: hęc hominum, qua ratione sunt homines.

Mortem non contemne, boni tamen consule: quippe rem ex ijs vnā, quas natura decreuit. Quale enim est iuuenescere, senescere, augere, vigere, dētes, barbam, canos ferre, liberos creare, vterum ferre, parere, reliquęq; naturales effectiones, quas tempora vitę adferunt: tale est etiam dissolui. Hominis itaq; ratione videntis est, mortem neq; grauem, neque violentam, neq; contemnendam rem existimare: sed operiri eam, tanquam vnā ę naturalibus actionibus. Perinde

atque nunc expectas, quando fœtus ex utero tuæ vxoris edatur: ita expectanda etiam hora, qua animula tua ex hoc receptaculo excidat. Quod si rude quidē, sed tamen quod cor attingere possit, documentum accipis, omninò vt facile feras mortem efficiet, si cogites, quales ij sint à quibus discedas, & à quorum morum sit animus tuus separandus colluue. Irasci quidem ijs qui tecum viuūt, nequaquam debes: sed eorum curam gerere, ijsq; placidum te præbere. Cogitandum tamē tibi est, te ab hominibus non idem tecum sentiētibus discedere. Hoc enim vnum erat, quod poterat retinere in vīta, si fuisset homini datum viuere cum ijs qui eadem sentirent. Nunc vides quàm laboriosa sit inter vnā viuētes dissensio, ita vt dicas: O mors, veni celerius, ne quando ipse quoque mei ipsius obliuiscar. Qui peccat, sibi ipsi peccat: qui iniuste agit, sibi ipsi iniuste agit: seq; malum efficiens ipsum, lædit. Sæpenumero iniuriam facit is qui nihil agit, non is modò qui agit.

Si adsit certa de rebus sententia, & actio societatem humanā spectans, & animus ita affectus vt boni consulat omnia quæ

quæ accidunt, quorum quod est à causa profectum: hæc si adsint, sufficiunt ad opinionones tollendas, sistendum impetum animi, extinguendum appetitum, & habendum paratam apud sese partem principalem.

Vna vita brutis animantibus est distributa: vna mens, rationem adeptis. Quemadmodum vna est terrenorum terra, & vnā lucē videmus, vnum aërem trahimus, quæcunque videndi & viuendi vim habemus.

Quæ commune aliquid habent, contendunt ad id quod est eiusdem generis. Omne terrenum ad terram vergit, omne humidum confluit, itemq; aëreū, ita vt necesse sit vi ea diuelli. Ignis sursum effertur, propter elementarē ignem: omni verò hic igni aliquid est paratū, vt inflāmetur: ita vt omnis materia paulò siccior facilè ignem concipiat, quia minus est in eius temperie id quod inflammacionem prohibeat. Itaque & omne id quod communis mentis est particeps, similiter ad cognatum suum contendit: atque etiam amplius. Quanto enim est alijs rebus præstantius, tanto & paratius vt commisceatur cum eo quod eiusdem

est generis. Itaque apud ipsa statim bruta inuenta sunt examina, greges, pullo-
rum educationes, atq; id genus quasi a-
mores. Anima enim iam in his est, id q;
quod ea in vnum conduceret, apud præ-
stantiorem partem reperitur: id quod in
plantis, lapidibus & lignis non inueni-
tur. At apud ratione prædita animalia, ci-
uitates sunt, & amicitie, & domus, & cõ-
cilia: inq; bello, pacta & induciæ. apud
præstantiora, etiam ex diuersis modis v-
nitio quædam constat: vt apud astra. A-
deò ascensus ad superiora consensum e-
tiam in deiunctis efficere potuit. Atqui
apud ea tantum quæ mentem habet, ob-
liuio mutui studij & consensus reperi-
tur: & hic modò non videtur, quomodo
ad se inuicem affluant. Quanquam etiã-
si fugiant homines hãc coniunctionem,
tamen ab ea corripiuntur, natura nimi-
rum præualente. Videbis autem id quod
dico, si animum aduertas. Facilius enim
inuenies terreum aliquid nulli terreno
adiunctum, quàm hominem ab homini-
bus auulsum.

Fructum fert & homo, & deus, & mun-
dus, suo vnumquodq; tempore. quod si
conſuetum est in vite, vt ſuum fructum,
nullum

nullum communem ferat: tamen ratio fructum fert & communem & propriū, nascunturq; ex eo alia quædam eiusmodi, qualis est ratio.

Peccat aliquis. Si potes, melius illum doce: sin verò, memineris mansuetudinem tibi propterea datā. nam & ipsi dii illis sunt clementes, qui & nonnullis ad consequendam sanitatem diuitias, & gloriam, auxilium ferunt: adeò sunt benigni. Id & tibi licet, neque impedit quiscquam.

Labora non vt miser, neq; vt qui vel misericordiam, vel laudem consequi studeas: id vnum tibi sit propositum, agere secundum ciuilem rationem.

Hodie omni me periculo exemi, imò verò omnia quæ videbantur mala eieci: nihil enim extrà erat, sed omnia intrus in opinione mea.

Omnia hæc quæ in caducis sunt, familiaria iam mihi fecit experientia: duratione autem sunt diurna, materia fordida: omnia talia, qualia erant etiam apud illos quos sepeliuimus.

Res ipsæ extra fores stant: nihil ipsæ de seipsis norunt, neque pronunciant. Quid igitur de ijs pronūciat? ratio. Neq;

id persuasione, sed actione distinguit bonum & malum civilis animalis ratione præditi: sic ut neq; virtus neq; vitium in persuasione, sed actione.

Lapidi in altum coniecto nihil mali accidit, si decidat: neque bonum, quod in sublime effertur.

Introspecte eorum animos, & videbis quos iudices timeas, & ut hi seipsum iudicent.

Omnia sunt in mutatione: ac tu ipse quoque in perpetua alteratione, ac quodammodo corruptione. Quin & totus mundus. Alterius peccatum ibi est relinquendum, ut sit actionis defectus, appetitus, opinionis quies, ac quasi mors. nihil mali.

Transi nunc ad ætates, ut puericiam, adolescentiam, iuventutem, senectam: horum omnium mutatio est mors. nunquid mali? Transi deinde ad vitam sub auctore, sub matre, sub patre: quin etiam alias multas mutationes & fines inuenies: quære ex teipso, an quid mali sit? Ad eundem modum est etiam totius tuæ vitæ finis, quies, ac mutatio.

Perpende mentem tuam, vniuersi, ac proximi: tuam, ut eam iustam reddas: vniuersi,

niuerſi, vt recordere cuius pars ſis: proximi, vt videas ſit'ne in ea ignoratio, an verò intellectus. Simul intelliges, te factũ ad explẽdum ciuile corpus: atq; ita omnem actionem tuam facere ad vitam ciuilem complendam. Etenim quæcũque tua actio non ad ſocietatem humanam, tanquam finem vel propinquum vel remotum refertur, illa verò vitam interpolar, & vnitatem eius ſoluit, turbasq; ciet: ſicut in populo cũ plebs ſeceſſionem facit.* Ab hac concordantia. Puerorum iræ, ludicra, ſpiritus qui cadauera geſtant: vt eo efficacius accidar id quod eſt in Necya.

Vade ad qualitatem cauſæ, eamque à materia ſecretam conſidera: tum, quàm diu permanere omnino poſſit ea propria qualitas.

Paſſus es innumera, eo quòd non contentus fuiſti tua mente agere ea, ad quæ erat facta. Sed hæc ſatis.

Cùm te alius reprehendit, aut odit, aut aliquid tale pronunciat, aſpice eorũ animulas: intra, & vide quales ſint. Cernes nihil eſſe tibi laborãdum, vt hoc vel illud ij de te iudicent. Bene quidẽ ijs vel le debes: natura enim amici ſunt, eosque

dij omni ratione iuuant, per in somnia, vaticinia. Hæc quidem de quibus ij certant, circulus sunt rerum mundanarum, quæ sursum deorsumq; ab vno æuo in aliterum voluuntur.

Aur ad singulas res vniuersi intellectus se applicat, quod si est ita: id, quò ea se applicat, approba. Aut semel tantum imperum fecit ipsa mens, reliqua omnia consequenter fiunt. * Et quid vnum alicui? Quodam enim modo atomi.

Omnino autem, siue Deus sit, rectè omnia habent: siue temerè sunt omnia, nunquid & tu?

Iam nos omnes terra occultabit: pòst ipsa quoq; mutabitur, & res deinde aliæ item in infinitum mutabûntur. Enimuerò qui fluctus mutationum & motuum considerabit, earumq; celeritatem, is omnia mortalia cõtemnet. Torrentis instar causa vniuersi rapit omnia. Iam ipsa ista ciuilia, quàm sunt vilia? & quàm videntur homunciones isti philosophicè agentes, pleni esse mucii? Quid faciendum? quod nunc natura poscit, eò conrende, si liceat: neq; cura, an sit aliquis mortalium hoc cogniturus. Neq; Platonis rempub. spera: sed contentus esto, si
vel

vel minimum procedat: huncque ipsum
 successum cogita, quàm non sit exiguus.
 Mutat aliquis illorum suum placitum?
 atqui sine horum mutatione quid est,
 quàm seruitus gementium, & persuasos
 se, esse simulantium? Vade nunc, & A-
 lexandrum, & Philippum, & Demetriũ
 Phalereum mihi dic. Viderint, an scierint
 quid communis voluerit natura, & an
 se ipsos sub disciplina tenuerint. Quòd si
 tragicè tantum sese ostentarunt, nemo
 me damnauit, vt cogar eos imitari. Opus
 philosophiæ simplex est, & verecũdum.
 Noli me adducere ad factum, qui præ se
 ferat grauitatem.

Supernè contemplari infinita armen-
 ta, sacrificia, omnis generis diuitias, in tẽ-
 pestatibus & serenitate: quæ facta sunt,
 cum ijs nata, quæ item decesserunt.

Cõsidera etiam vitam eorum qui an-
 te te, & qui post te viuunt: horum etiam,
 qui hodie apud Barbaros viuunt: quàm
 multi eorum ne nomen quidem tuum
 sciant, multi statim obliuiscuntur: multi
 cum te nunc laudent, statim sunt culpa-
 turi. Deniq; quàm res nullius momẽti
 sit memoria, aut gloria, aut aliquid tale.

Vacuitas perturbationum in his quæ

ab extrinseca causa accidunt, iusticia in
ijs quarum actionum tu es causa: hoc est,
imperus animi, & actio, quæ finem habe
at societatem humanam: id enim est tuę
naturæ consentaneum.

Multa superuacanea ex his quę te per
turbant, præcidere potes, quę tota in tua
sunt opinione sita, multumq; laxitatis et
spacij tibi acquirere.

Totum mundū animo concipe, tuūq;
æuum perpende, tum celerem singularū
rerum mutationē: breue scilicet esse tem
pus ab ortu ad interitum: id verò quod
hunc sequitur, idq; quod illum præcessit,
infinitem. Omnia quæ vides, celerrimē
interibunt: & hi qui eorum interitum vi
dent, ipsi quoq; mox peribunt. Qui de
crepita senecta moritur, idem feret cū eo
qui immatura morte cadit.

Quæ'nam sunt eorum mentes, qui
bus rebus student, quæ habent in hono
re, quę amant? iudica te nudas ipsorum
intueri animas. Cum vituperando obesi
se, aut prodesse laudando se putant, quæ
est illa opinio?

Amisio vite nihil est aliud quàm mu
tatio: hac autem delectatur natura vni
uersi, secundum quam omnia sunt re
ctè.

etè. Ab æterno res eiusdem formæ natæ sunt, sicq; erit in infinitum. Quid ergo dicis omnia facta, & futura malè. Ergo nullus inter tot deos repertus est, qui ea corrigeret: sed damnatus est mundus, vt perpetuis malis conflicteretur.

Vide quàm putris sit omniũ rerum materia: aqua, puluis, ossicula, fœtor: rursus calli terræ, marmora: fæces, aurum & argentum: crines vestis, sanguis purpura: omnia reliqua eiusdem modi. Etiam quæ spiritu constant, alio modo talia, atq; ex his in hæc mutantur.

Satis miseræ vitæ est, & murmuris, & imitationis. Quid perturbaris? quid in his noui? Quid terret te? num forma? aspice eam. num materia? aspice illam. Extra hæc nihil est. Quin & iâ erga deos simplicior & melior es factus.

Idem est, siue tribus hæc, siue centum annis discas.

Si peccauit, malum apud ipsum est: fortassis autem non peccauit.

Aut ab vna aliqua mente tanquam fonte omnia progrediuntur, quæ corporibus accidunt: proinde pars non debet euentis totius succensere. Aut atomi sunt omnia, confusio, & dissipatio: quid

quid ergo perturbaris? Menti tuæ dicis: Mortuus es? perijisti, efferatus es, simulas, es in cœtu, aleris?

Aut nihil possunt dij, aut aliquid. Si nihil, cur comprecaris eos? Sin possunt, cur non magis etiam petis vt dent tibi, ne quid horum meruas, aut expetas: neque magis doleas si absit, quàm si adsit. Omnino enim si possunt adiuuare ij homines, etiam in hoc poterunt. Fortè dicēs: Deus ea in mea posuit potestate. Esto. Nōne ergo præstat, te ijs quæ in tua sunt potestate, vti liberè, quàm de ijs quæ non sunt in tua manu posita, sollicitum esse, animo seruili & abiecto. Quis autem tibi dixit, deos non in his etiam quæ penes nos sunt, auxilium adferre? Incipe ergo precari de his, & videbis. Precatur alius, vt cum aliqua cubet: tu pete, ne eius rei appetitus tibi oriarur. Alius petit, vt certa re leuetur; tu, ne ea leuari tibi opus sit. Alius, ne amittat filium: tu, ne id ipsum metuas. Omnino ad hunc modum vota concipe, & quid sit futurum vide.

Epicurus ait, sibi, cum ægrotaret, nulla fuisse de corporis affectione cum suis colloquia: sed de causis rerum naturalium

lium præcedentibus disputatum continenter. Ei rei se intenum, mētem habuisse perturbationum vacuum, ut quæ motuum corpusculi nullam partem acciperet, suum bonum custodiens: ideoque se ne medicum quidem, qui applicaret pharmaca, adhibuisse, sed vitam bene habuisse. Tu quod is in morbo potuit, hoc, si quid alterius rei incidat, observa. Ut enim non desistere à philosophia propter quævis negocia, neq; cum quouis vulgari homine nugari, omnibus sectis est commune: sic in omni actione ei est incumbendum soli, quod propositum est: instrumentoq; , quo ad id utimur.

Si cuius impudētia offenderis, statim percontrare te ipsum, an possit fieri, ut nulli sint in mundo impudentes. non potest autem hoc fieri: ne igitur postula id quod fieri nequit: est enim iste quoque unus ex impudentibus ijs, quos esse in mundo oportet. Idem de veritate, infideli, omni deniq; quocunque modo vitioso in promptu sit tibi cogitare. Nam si recorderis, necessario id genus hominum esse, singulis æquiores te præbebis. Id quoq; utile est, statim cogitare, quàm homini natura virtutem contra id peccatum

tum dederit. Remedium enim tribuit, contra ingratos mansuetudinem: contra aliud vitium, aliud auxilium. Omnino autem licet tibi in viam reducere eū qui errauit. nam omnis qui peccat, eo errat, quod à proposito aberrat. Denique quid inde tibi damni allatum est. Inuenies quidem nullum eorum quibus irasceris, tale quippiam fecisse, quo mens tua sit futura deterior: atqui in hoc unico situm erat, vt malum tibi atque damnum accideret. Quid verò malum aut nouum accidit, si indoctus homo agit suo modo? vide, ne tu tibi ipse potius sis repræhendendus: qui non præsenferis fore, vt is ita peccaret. Etenim ansam tibi omnino præbuit vt cogitares, consentaneum esse vt is ita peccaret. Ac tamen eius oblitus, miraris eum deliquisse? Maximè verò, si cui infidelitatis vel ingratitudinis causa succenses, intra te cōuertere. Proculdubio enim à te peccatum est, si eum ita affectum iudicauisti fidem seruaturum: aut si beneficium conferens, non eo contentus fuisti quod dederis, neque fructum te ipsa ex actione capere cogitauisti. Quid enim aliud requiris, cum homini bene facis? Non tibi fa-

bi satis est, te tuæ naturæ cōuenienter egisse: sed & mercedem insuper desideras? perinde ac si mercedem oculus poscat, quia viderit: aut pedes, propter gressus. Quemadmodum enim hæc ad certum finem facta sunt, ita vt secundū suā cōstitutionē atq; naturam si egerint, suū finem adepta sciamus: ita homo ad beneficentiam natus, si quid beneficij contulerit, aut aliud quid egerit, quod societati humanæ conducatur, fecit id cuius gratia est factus: cōsecutusq; est id, quod ad eum pertinebat.

M. ANTONINI IM.

peratoris de Vita sua Liber X.

ERis aliquando, ô anima, bona, simplex, vnica, & nuda, splendidior corpore tibi circumiecto. Gustabis olim amoris affectum: plena eris, nullius indigens, nihil desiderans neque animati neque inanimi ad fruitiones voluptatum: neq; tempus requirens quo diutius fruare, neq; locum, regionē, aut aeris commoditatem, neque hominum conuenientiam. sed contenta eris præsentī statu, delectaberis omnib. quæ
erunt

erunt in promptu: tibiq; ipsi persuadebis, omnia tibi adesse, omnia tua rectè habere, omnia à dijs tibi allata: probabis quæcunq; ijs probabûrur, ac quæ tibi ad perfecti animalis salutem dabunt: quod bonum est, iustum, honestum, omnia generat atq; continet & amplectitur: quæ dissoluuntur eò, vt alia ex ipsis existât. Eris aliquando talis, vt ita cum Deo & hominibus viuas, vt ne quid in ijs repræhendas, neq; ab illis dâneris. Obserua quid natura tua requirat, quippe qui tantum à natura gubernaris: id deinde fac & ad mitte, nili tua natura, qua animal es, eò fiat deterior. Secundo loco animaduertendum est, quid animalis natura quæ in te est, requirat: idq; omne omittendû est, nisi deterius sit habitura ea natura, ob quam rationis particeps diceris: nempe ciuilis, & rationalis. His vsus regulis, nihil ages superuacaneum.

Omne quod tibi euenit, aut ita euenit vt tu laturus es, aut secus. Si eodem modo quo tu id ferre potes, nō fer ægrè, sed vt natura tua te docet: sin contrà, noli tamen indignari. etenim ipsum peribit, vbi te absumserit. Enimuerò memento eam esse tuam naturam, vt omnia feras ea, quæ

ea, quæ an intolerabilia iudicare velis necne, in tua est firum potestate, secundum visa, qua id tibi prodesse aut conuenire ducis.

Si quis errat, docere illum debes benignè, & ostendere quid non animaduertit. Si id nescis, teipsum accusa: imò ne teipsum quidem.

Quidquid tibi euenit, id omne ab æterno tibi destinatum est, atq; à connexu causarū fataliter tributum. Nam & quod tu es, & quæ tibi eueniunt, ab æterno dependent.

Siue ex impartilibus corpusculis, siue naturà mundus constat: id primùm constat, esse te partem totius quòd à natura gubernatur: deinde, coniunctionem tibi quandam esse cum eiusdem generis partibus. Horum memor, quatenus partem me esse totius sentio, nihil ægrè feram eorum quæ à toto mihi tribuuntur. Parti enim nihil potest nocere, quod toti prodest. At totū nihil habet, quod non ipsi proffit. Idq; cū omnib. est commune naturis, tum Vniuersi naturæ hoc accedit, quod ne ab vlla quidem extrinseca causa potest cogi, vt aliquid sibi damnosum producat. Quatenus verò mihi

u cognat

cognatio quædam est cum partibus quæ sunt eiusdem generis, nihil agam quod non respiciat communitatem: imò semper ad communem vtilitatem dirigam meas actiones, & à contrario auertam. His ita cōstitutis, necesse est vitam prosperos habere successus: sicut & ciuis vitam prosperam intelligeres, procedentis per actiones ciuibus vtilis, bonique consulentis quæcunque ei ciuitas tribueret.

Omnes partes mundi interire necessarium est: hoc est, alterari. Quod si hoc etiam malum ipsis sit, nōne vniuersum malè possit perdurare, partibus ad interitum & alterationem cōparatis? Vtrum enim natura instituit suas partes malè afficere, maloq; obnoxias, & quidem necessario, efficere? aut per imprudentiam hoc admisit? Vtrunq; quidem non est veri simile. Quinetiam ratione naturæ ommissa, ipsarum rerum naturā si quis consideret, itidem ridiculum erit hoc. Simul enim, dicere, quod mundi partes à natura factę sinrad mutationes, & earum mutationes quasi contra naturam euenientes mirari aut indignè ferre, absurdum sit: præsertim cum singula ex quibus sunt
con-

conflata, in ea etiam dissoluuntur. Aut enim discretio fit elementorum, ex quibus concretæ sunt res: aut mutatio, solidi quidem in terrâ, aëri autem in aërem: ita ut hæc quoq; assumatur in rationem vniuersi, siue hoc certis conuersionibus inflammabitur, siue perpetuis vicibus renouatur. Solidas autem & aëreas partes non opinare ab ortu te habere: omnia ista heri & nudiustertius ex alimento & inspirato aëre affluxerunt: hæcque mutantur, non id quod ex vtero matris attulisti. *Pone autem, hoc te admodum adiungere propriæ qualitati: nihil reuera, puto, ad id quod dicitur.

Cùm sumseris tibi ipsi nomina hæc, bonus, verecundus, verax, intelligens, prudens, alti animi: caue ne quando ista nomina amittas, alijsque ea mutes. Celeriter ea animo repete: ac recordare, nomine intelligentis indicari scientiam de singulis rebus percipiendi, & eum qui cogitationibus alienis non occupetur: prudentis verò, voluntariâ approbationem eorum quæ communis natura tribuerit altitudine animi, mētis intentionem & sublimitatem, supra leues & duros motus carnis, gloriam, mortem, aliasq;

res elatae. Si igitur te ipsum dignum his nominibus praestiteris, non id appetens ut ab alijs ita appelleris, alius eris, aliamque ingredieris vitam. Nam talem te porro esse, qualis haecenus fuisti (hoc est, in hac vita raptari & inquinari) nimis stupidi est hominis, & vitam amantis, similisq; eorum qui in pugna aduersus feras semel sunt. hi enim pleni vulnerum & tibi, tamē hortantur ut in crastinum feruentur, tales iterum pugnaturi aduersus eosdem vngues & dentes. Itaq; te paucis istis nominibus accommoda, ac si qui de possis, ea tuere, perinde atq; si in insulas quasdam fortunatas commigrasses. Sin te inferiorem ijs esse sentis, secede audacter in angulum aliquem, ut ibi victoriam obtineas: aut omnino è vita abi, nō iratus, sed simplici & libero animo, atq; verecundo, cum id vnum in vita egeris, ut eo modo discedas. Ut autem memoriam illorum nominum retineas, haud exiguum tibi adferet adiumentum, si recorderis deorum, atq; eos nolle se adulari: sed hoc velle, ut ratione praedita animalia, ipsorum quàm similima efficiantur.

Ficus, canis, apis, suum quoduis officium

eium facit: idem est & hominis partium. Pestis, bellū, terror, stupor, seruitus: hæc quotidie delebunt sacra illa tua placita, quæ è contemplatione naturæ rerum hausta circumfers. Omnia autem ita sunt in spicienda & agenda, vt & circumstantijs simul satisfiat, & cognitio in actionem vertatur, serueturq; animi constantia ex earum scientia accepta, latens, non * abscondita. Aliquando capies fructum simplicitatis, aliquando grauitatis, aliquando cognitionis singularum rerum. Quæ nimirum sit eius natura, quis in mundo locus, quandiu ferat eius natura vt dureret, quibus ex rebus conflata sit, quis eā possit possidere, quis dare aut adimere.

Aranea, si muscam ceperit, exultat: alius, si leporem, aut pisciculum, aut suæ, aut vrsū, aut Sarmatas. nōne hi sunt prædones? Si opiniones examines, quomodo vnum in alterum transmutetur, viam ac rationem contemplandi parabis. Continenter autem huc animū aduerte, teq; huic parti aduēfac: nihil est enim quod perinde animum magnū efficiat. Corpus enim exue, intelligensq; iamiam te ex hominibus discedentem ista omnia deserturum, totum te ipsum

da iusticiæ in actionibus tuis seruandæ. In reliquis quæ eueniunt, rerum naturæ totum te committe: quid alij vel sentiāt de te, vel agant contra te, ne ad mentem quidem tibi tuam accidat.

Duob. his contentus esto, vt & iustè agas in præsentia: & id quod nūc tibi obtrahit, boni consulas. Omnes alias occupationes, omnia studia missa fac, huic modò intèrus, vt rectè secūdū legē ingrediaris, Deū sequens, rectavia ingredientem.

Quis sit vsus suspicionis? cūm liceat deliberare quid sit agendum. Si quid agendum sit, videasque id esse ex vsu, firmiter eò procedendum. Sin id non intelligis, inhibenda actio, & optimis vtendum consiliarijs. Quòd si alia his aduersa occurrant, progrediendum est iuxta præsentès occasiones, animo ei quod iustum videretur intento. Optimū enim est, eum attingere scopū: à quo qui aberrat.*

Quietus simul, & ad motus facilis, simul & lætus, & constans est is, qui rationem vbique sequitur ducem.

Interroga ex teipso statim à somno expergefactus, num tua intersit, si quæ iusta sunt, & rectè habent, in aliorum sint potestate? Nihil interest.

Nunquid

Nunquid oblitus es, illi qui aliorum sermonibus & laudibus se iactant, quales in lecto sint, quales in mensa? quid agant, quæ fugiant, quæ consecretentur? quæ furentur, quæ rapiant? non quidem manibus & pedibus, sed preciosissima ipsorum parte, qua acquiri potest (si quis velit) fides, verecundia, veritas, lex, bonus genius.

Omnia danti & recipiēti Naturę probè institutus & verecūdus dicit: Da quicquid vis, aufer quicquid vis. Neque hoc aduersus eam ferociens dicit: sed ei obediens, eamque probans.

Vitæ exigua restat pars: viue tanquam in mōte. Nihil enim refert, hīc ne sis, vel illic: modò scias, te vbiq; in mundo, tanquam in vrbe esse.

Videant, inquirent hominem homines, verum, ac secundum naturam viuentem. Si non ferunt eum, occidāt: præstat enim hoc, quàm illo modo viuere.

Non iam præterea tibi disputandum est, qualisnam sit vir bonus: sed curandum, vt sis vir bonus.

Subinde tibi ante oculos pone æuum totum, & vniuersam naturam: cogita, vt res singulæ, ratione substantiæ, seminis

sint: sicorum, temporis, terebri conuersio: idq; de singulis rebus indaga, quemadmodum eæ iam dissoluantur, sintq; in mutatione, ac quasi putrefactione & dissipatione: vt vnumquodq; suam veluti mortem habeat. Qui sunt illi qui nunc comedunt, dormiunt, cœeunt, ventrem purgant? tum qui imperant alijs, superbiunt, indignantur, inferiores increpāt? quibus illi paulo antè seruierunt, & quibus de causis? qui erunt paulò pòst?

Vnicuiq; id prodest, quod natura vniuersi fert: atque eo quidem tempore, quo ea fert. Expetit quidem pluuiam terra: expetit autem venerandus æther, cū est repletus nubibus, in terram decidere. ira & mundus id agere cupit, quod fit: dico itaq; mundo, me vnà amare. Itaque & hoc fit, & dicitur fieri, quod mundus vult ira fieri. Aut hic viuis, & te ad suefecisti: aut aliò te confers, & hoc voluisti: aut defunctus tuo munere, moreris. Nihil est præter hæc: Bono ergo es animo.

* Semper sit euident, hoc esse agrum: & quomodo omnia sunt hic ijs qui in summo sunt monte, aut in littore, aut vbiuis. Omnino enim inuenies Platonis illud, stabulo in mōte abditus: & iacere iactus.

Quid

Quid est mens mea? ad quid nunc ea vtor? Est ne aliquid mentis vacuum? est ne aliquid à communitate diuulsum? num affixum & admixtum carni, vt illud vnà mutetur?

Qui dominum suum fugit, fugitiuus est. Lex autem dominus est. Ergo qui contra legem agit, fugitiuus est. At dolorem aliquis, iram aut metum concipit, propter aliquid eorum quod factum est, vel fit, vel fiet secundum voluntatē eius qui Vniuersum gubernat. Hic verò lex est, tribuens suum vnicuiq;. Ergo qui hoc modo timer, dolet, aut irascitur, fugitiuus est. Pater, semine in vterum matris dimisso abiit. Inde succedēs alia causa agit, & absoluit fatum. animaduertendum est, ex quo quid efficiatur. Rursus, cibus per fauces dimittitur: deinde alia causa succedens, sensum, appetitum, vitam, robur, omniaq; ista alia efficit. Itaq; ea quæ in tanta occultatione sunt, considerata sunt: facultasq; ita perspicienda est, vt & eam quæ deorsum, & eam quæ sursum vergit videmus, non oculis quidem corporeis, sed haud minus tamen perspicuè.

Assiduò considerandum est, quomo-

do omnia hæc sint, qualia fuerint, ac sint futura: & ante oculos ponendæ totæ fabulæ atq; scenæ earundem in speciem rerum, quas vel experientia vidisti, vel ex antiqua historia cognouisti: vt, aulam Adriani, totam Antonini aulam, totam Philippi aulam, Alexandri, Cræsi. Omnia enim hæc, talia erant.

Tantum per alios animo tibi finge eū, qui alicuius rei causa dolet aut indignatur, similem esse procello qui mactatur, & calcitrat atque grunnit. Similis etiam ei qui gemit in lectulo solus tacitè alligationem nostram: & quod soli animali ratione prædito datum est, vt rebus quæ eueniunt sponte obsequatur. Omnino autē sequi eas omnibus est necessarium. In singulis rebus quærere ex te ipso debes, sit ne mors mala, propterea quòd ea re te sit spoliatura.

Cum alicuius offenderis peccato, statim ad te reuertere, ac cogita qua in simili re tu pecces: vt, Quòd argentum, voluptatē, gloriolam in bonis ducas, iteq; alia. Id iram mox obliuione delebit. Accedat autem & hoc, vt eum inuitum peccare scias. Quid verò faceret coactus? Tu, si potes, effice ne cogatur.

Cùm

Cùm Satyronem vides, Socraticum tibi finge conspectum dari: cùm Eutyche, Hymenem, vel Euphratem cernis, Euty-
chionem, Syluanum, Alciphronem, vel trophæiferum imaginare: Xenophon-
te viso, Critonem aut Seuerum: deniq;
singulis aliquem priorum certa ratione
similem oppone. Simul verò tibi ad ani-
mum accidat, Vbi'nam sunt illi? nus-
quam, aut vbicunq;. Ita nunquam non
cernes, res humanas fumum esse, & vani-
tatem. Maximè si recorderis, id quod se-
mel mutatum est, nihil fore in infinito tē-
pore. Tu autem in quo tempore es? aut
qui non sufficit tibi, breue hoc honestè
exigere? quam materiam, quod subie-
ctum fugis? Quid enim sunt hæc omnia,
nisi exercitia rationis, quæ accuratè per-
spexit naturam earum quæ in vita occur-
runt rerum? Perdura igitur, dum eas res
tibi familiares reddas: quemadmodum
validus ventriculus omnia sibi efficit fa-
miliaria: & ignis splendidus, quidquid
ei iniicias, flammâ ex eo & fulgorem e-
dit. Nulli liceat verè dicere, non esse te
simplicè & bonū: sed mētiatur, quicunq;
hoc de te sentit. Id verò omne penes te
est: quis enim prohibeat, ne sis bonus &
simplex?

simplex? Tibi modo stet sentētia, non vivere, nisi talis sis: neque enim patitur ratio te, nisi talem.

Quid sit, quod possit de proposita materia rectissimè dici, vel agi, considera: quicquid erit, facere tibi vel dicere licet, nemine obstante: neque prætende, te impediri. Neq; prius desine sollicitudinem, quàm ita sis affectus, ut quod voluptuarijs sunt deliciæ, id tibi sit actio in subiecta & oblata materia, humanæ constitutioni consentanea. Omne enim id quod licet tibi agere secundum naturā, pro voluptate habendum est: licet autem ubiq;. Nam cylindro quidem non datur, ut quovis loco feratur suo proprio motu: ut neq; aquæ, neq; igni, neq; alijs quæ à natura aut anima rationis experire reguntur. multa enim sunt quæ obstat eis, & intercipient. Mens autem, siue ratio, per omnia quæ resistunt pergere potest, secundum suam naturam & volūtatē. Hanc facultatem ante oculos tuos ponens, quòd mens per omnia possit ferri, sicut ignis sursum, lapis deorsum, cylindrus per declivē: nihil præterea require. Reliqua impedimenta aut corporei sunt cadaueris: aut prætēr opinionē, ipsiusq;
mentis

mentis remissionem non lædunt, neque vllum afferunt malum. alioquin is qui impediretur, malus confestim fieret. Nā reliquæ res omnes ita sunt comparatæ, vt si quid eis mali accidat, statim deteriores fiant. At hîc, si omnino dicendum est, melior etiam sit homo, maioriq; dignus laude, si rectè vtatur ijs quæ occurrunt. Omnino autem memoria tenendum est, ei qui natura ciuis est, nihil posse nocu-
menti accidere, quod non idem ciuitati noceat. Atqui huic nihil nocet, nisi quod obfit legi. Eorum verò quæ incommoda aut infortunia vocât, nihil legi of-
ficat: ergo neq; ciuitati, neq; ciui.

Qui morsus est à veris dogmatibus, ei ad recordationem vacuitatis dolorum & merus sufficiet vel minimum. quale illud:

Sternit humi ventus folia.——

Haud aliter genus humanum.——

Foliorum verò rationem obtinent & liberi tui, & ij homines qui acclamant & collaudant ita vt fidem mereri videā-
tur: aut contrà execrantur, aut tacitè re-
præhendunt & subsannât. Foliorum ra-
tionem obtinent & hi, qui famam po-
steritatis excipient. Hæc enim omnia na-
scuntur

scuntur tempore veris: pòst animus ea deiicit: inde alia ipsorum in locum sylua producit. Breuitas verò temporis omnibus est còmunis. Tu autem omnia perinde atque æterna fugis aut appetis, paulo pòst moriturus: & eum qui te effe-
ret, alius lugebit.

Sani oculi est, omnia visilia cernere, & non viridia tantùm velle: quod faciunt ij, qui vitio aliquo oculorum laborant. Idem de sano auditu & olfactu sentiendum, vtriq; omnia sui generis sensilia esse promptè appræhendenda: qua ratione etiam ventriculus ad omne alimèntum paratus debet esse, instar molæ, quæ ad quæcunque molenda parata est. Proinde & mens sana, parata debet esse ad omnia quæ occurrunt. Sed ea quæ hoc tantum curat, vt liberi sint salui, vt ab omnibus laudentur eius actiones, oculo similis est, viridia, aut denti, tenuia tantùm volenti.

Nemo est adeò felix, cui mortuo non sint adstituri quidam, qui malum quod ei obtigisse putatur, haud malè sint consulti: probus, dicent, & sapiens erat, nòne ad extremum aliquis dicet secū: Et ipse aliquando respirabo ab hoc pæ-
dago-

dagogo ? Nulli quidem nostrum erat grauis, sed sensi tamen clam nos ab eo sperni. Hæc de bono viro dicentur. Nobis quam multa sunt alia, propter quæ multi sunt qui liberari à nobis cupiant. Hæc moriens si cogites, eo facilius discedes hinc: reputans, te ex ea vita abire, ex qua ij ipsi qui eius sunt participes, quorum gratia tanta certamina sustinui, precatus sum, procuravi, me volunt migrare, fortasse aliquid mea morte allevationis sperantes. Quid est cur diutius hic morari quæras ? Nihilo tamen minus benignus illis discede, morem tuum seruans, amicus, beneuolus, propitius: neque ut is qui abripiatur, sed qui bene moritur, animula facile se soluen- te è corpusculo. Eo modo & ab his discedendum est, quibus nos natura accommodauit & miscuit. Dissoluit nunc? dissoluor, & à familiaribus abducor, non reluctans, non vim patiens. est enim & hoc vnum eorum, quæ fiunt secundum naturam.

Asuesce, ut in omni re teipsum perconteris: Heus tu, quorsum hoc refertur? A teipso fac initium, teque primo examina. Memento, facultatem motricem
corpo-

corporis intus latere. Hæc est facundia, hæc vita, hoc est (vt ita dicam) homo.

Nunquam circumiecta vasa animo tibi propone, & instrumenta hæc tibi afficta: similia enim sunt dolabræ. eo tantum differentia, quod adnata sunt. Alioquin sine causa, quæ ea mouet & continet, haud maiori sunt viui, quàm radius textrici, calamus scriptori, flagellum aurigæ.

M. A N T O N I N I I M P E

ratoris de Vita sua Liber XI.

HÆC propria sunt animi ratione præditi: Seipsum videt, seipsum componit: seipsum talem, qualem vult, efficit: fructus, quos fert, ipse percipit (etenim plantarum fructus, atq; etiam animalium, alij percipiunt) suum finem consequitur, quicumq; vitæ sit terminus: non vt in saltatione, & agendis fabulis, alijsq; id genus rebus fit, vt si quid offendatur, tota actio fiat irrita: sed is animus omni in parte, vbicumq; deprehendatur, id quod oblatum est, perfectum & nullius

lius rei indigū reddit: ita vt dicere possit, se suum habere. Complectitur præterea totum mundum, eiq; inane circumdatum, figuram eius, infinitatem æui, ceteris conuersionibus constantem regenerationem vniuersarum rerum contempletur. Inde cognoscit, neq; nouum aliquid posteris euenturum: neque eos qui ante nos fuere, quicquam amplius nobis vidisse: sed quòd is qui est quadraginta annorum, si mente vtatur, ferè omnia præterita & futura videt in rebus eiusdem formæ. Hęc quoque ei sunt propria, amor proximi, veritas, verecundia, vt nihil seipsa præstantius ducat: quod quidem ei cum lege est commune, ita vt nihil intersit inter rectam rationem, & rationem iusticiæ.

Cantilenam iucundam, saltationem, & pancratium contemnes, si vocem suauè sonantem diuidas in singulos sonos, atq; seorsim de singulis ex te ipso quæras, an ab eo patiare vinci: pudore profectò afficeris. Idem de reliquis suo modo intellige. Denique in omnibus illis quæ nò sunt virtus, nec à virtute proficiscuntur, memento ad partes eorum respicere, diuisioneq; illa in contemptum
x addu-

adducere: idque in vsum totius vitæ esse transferendum.

Qualis est anima quæ parata sit, si iam debeat à corpore solui, & vel extingui, vel dissipari, vel cōstare. Vt autem sic parata sit, à peculiari iudicio venit: non vt simplici obstinatione mortē aliquis subeat (id quod Christiani faciunt) sed bene subductis rationibus, & cum grauitate, ita vt & alteri hoc sine verborum exaggeratione persuadere possis.

Egi aliquid ad societatem humanam conducens: ergo vtilitatem sum cōsecutus. Id semper occurrat, neq; vnquā desit. Quam tenes artē? Bonus esse. Quānā fit hoc ratione? Si contempler partim naturā vniuersi, partim hominis structuram.

Initiō tragœdiæ prolatæ sunt, quæ monerēt de ijs quæ accidere hominibus solent: eamq; esse rerum naturam, vt sic eueniant: atque vt quibus in scena delectabamini, ijsdem nihil offenderemini in maiore vitæ humanæ theatro. Videris quidem, quod ita hæc debuerint perfici: quodq; ea ferunt etiam ij qui clamauerunt, Iō Cithæron. Et sanè quædam vtiliter à poëtis dicuntur, quale est illud in primis:

Quod

Quod si dii me negligunt, & liberos:

Rationem habet illud.— item:

Nam reb. irasci sanè nihil expedit. &

Frugiferam vti spicam meæ vitæ metam.

Aliaque id genus. Post tragicœdiam, vetus comœdia illata est, libertatem disciplinæ accommodatam habens: eaque ipsa haud inutiliter nos monens, ne fastu extolleremur, cuius simile aliquid etiam Diogenes vsurpauit. Post has & media quædam comœdia, & ad extremum noua, assumptæ sunt, haud alium ob finem, quàm ad studium artis imitando ostentandæ. Dicit enim & ab his ipsis quædam vtilia, nō ignoratur: sed tota huius poëseos & fabularum scriptionis intentio quæmnâ finem respicit? Quomodo euident fit, non esse aliud vitæ propositum ita cōmodū ad philosophandū, ut est id quod nūc tenes? Ramus à proximo amputari ramo nō potest, quin & à tota arbore resecetur: sic homo etiā ab vno auulsus homine, nō potest, nō etiam à toto excidisse cœtu. Itaq; ramū quidē alius aliquis, homo seipsum à proximo separat, cū eum odit aut auersatur: ignorat verò, etiam à tota ciuili societate se eadem ratione abrumpi. Veruntamen

hoc habemus munere Iouis, qui hanc societatem constituit, ut rursus ad crescere proximo, & explere totum possimus. Et tamen si hæc auulsio sæpius admitatur, efficit, ut vniri iterum atq; coalescere haud facile possit id quod erat auulsus. tum verò, quòd fatentur plantatores, non eadē est ratio rami, qui ab initio floruit cum arbore, mansitq; in ea, & eius qui amputatus, rursus deinde est insitus.

2 Oportet igitur in eadem arbore esse, etsi non idem cum omnibus sentias.

Quitibi secundum rectam rationem procedenti impedimento sunt, ut auertere te à recta actione non possunt, ita neque tua erga ipsos beneuolentia depellant te: utrobique te ipsum eundem serua, ut non modò in iudicando constantiam, & agēdo, sed & aduersus eos qui te prohibere conantur, aut aliàs indignantur, mansuetudinem tuearis. Haud enim minus infirmi est, illis irasci, quàm desistere ab actione, & concidere metu periculum. vtrunque est eius qui ordinem suū deserit: quòd alter metu facit, alter odio cognati sibi, & amici natura.

Nulla natura arte inferior est: quippe eum artes sint naturæ imitatrices. Quod si est,

si est, utiq; natura omnium perfectissima, & omnia comprehendens, artium solertia nequaquam cederet.

Porro omnes artes, præstantiorum gratia, faciunt viliora : ergo & communis natura. Atq; hic est ortus iusticiæ : ab hac reliquæ virtutes dependent. non enim constabit iusticia, si uel rebus suapte natura neq; bonis neque malis, nimium tribuamus : vel temerarij, vel errori procliues erimus.

Non veniunt ad te res eæ, quarum fuga vel appetitu perturbaris : sed tu quodam modo ad eas accedis, iudicium itaque de ijs quiescat, ita & ipsæ quiescent : & neq; sequeris eas, neq; fugies.

Animus globo similis est, figuræ equalis, quando neq; effert se, neq; contrahit : sed lumine fulget, quo in omnibus rebus veritatem cernit, & in se quoque ipso.

Contemnor ab aliquo : viderit. ego curabo, ne quid contemtu dignum agam, aut loquar. Odit me aliquis : viderit. ego quidem omnibus sum placidus & beneuolus, atq; eo ipso promptus ad ostendendos alijs suos errores : neq; hoc exprobrandi causa, aut ut patientiam ostentem

meam, sed ingenuè & probè. Qualis erat Phocion: nisi si id ipsum simulauit. Intus enim omnia oportet rectè habere, & à dijs conspici hominem nullam rem indignè ferentem, aut quiritatē. Quid enim mihi mali accidit, si alius id agit, quod est naturæ tuæ commodum? Non accipies id quod nunc naturæ vniuersi est opportunum, cū sis homo eò destinatus, vt communi vtilitati inferuias.

Qui contemnunt se mutuò, iidem mutuò se demerentur: & qui mutuò de primatu contendunt, mutuò sibi concedunt.

Quàm putidus est, & falsus ille, quī dicit: Statui simpliciter tecum agere. Quid agis? non erat hoc præfari opus: ipsa res hoc ostendet. Statim ipso in vultu inscriptus debet esse sermo, ac statim ex ipsis oculis apparere: quemadmodum ex aspectu amatores sensum sui amari statim cognoscunt. Omnino vir bonus & simplex hircosi debet aliquid simile habere, vt qui ei adest, velit nolit, ramen eius simplicitatem deprehendat. Ostentatio autem simplicitatis, insidiæ sunt recte: neque verò quicquam turpius est

est subdolis ac infidis congressibus. Hoc omnium maximè fugito. Bonus, simplex & mansuetus vir, hæc omnia in oculis habet, neq; ea latent.

Rectissimè viuendi facultas est in tuo animo posita: nimirum vt res neque bonas neque malas, in nullo ponas discrimine. Id fiet, si vnam quamlibet earum contempleris diuissim, & ratione totius, memor nullam earum in animis nostris de se posse excitare opinionem, neque ad nos venire: sed ipsas quidem quiescere, nos autem esse qui de ijs iudicia faciamus apud nos, easque nobis quasi depingamus: cum liceat tamen aut omnino non depingere illas, aut si hoc omnino sit admissum, statim delere. Exiguū temporis attentio hæc est, inde finis erit vitæ. Quid obstas, quo minus hæc rectè habeant? Quæ si sunt secundum naturam, gaude illis, & erunt facilia: sin cōtra naturam, quære quid sit tibi secundum naturam, adque id contende, etsi gloria careat. Ignoscendū est enim omni ei, qui suum quærit bonum.

Vide vnde venerint omnia, ex quibus consistant, in quod mutantur, qualia sint inde futura: tum, nihil mali eis accidere.

Primum, quis mihi ad eos respectus. Natis sumus inuicem, vnus alterius gratia. Alia autē ratione natus sum, vt ipsis præsim: sicut aries gregi, aut taurus armento.

Rem altius repete. Si non constat mūdus ex atomis, vtiq; natura eum gubernat. Quod si detur, vtiq; deteriora præstantiorum gratia sunt: hæc verò, vnum propter alterum.

Deinde: quales illi sunt in mensa, lecto, alibi? Maximè autē, quibus illi sunt necessariò opinionibus addicti, & quanto cum fastu agunt sua.

Tertium est: Si rectè faciunt hæc, non est indignè ferendum: sin secus, at non spontè, sed ignorance peccant. Omnis enim anima inuita priuatur cū veritate, tum eo, vt possit cum vno quolibet, vt est dignum, viuere. Itaq; dolore afficiuntur, si iniusti, ingrati, auari, omninoq; iniurij erga alios dicantur.

Quartum est: Ipse quoq; in multis delinquis, esq; ipsorum similis: ac tametsi quibusdam peccatis abstines, tamen habitum ea faciendi habes: ac vel metus, vel gloriæ consecundæ causa, aut aliud ob malum, abstines similibus peccatis.

Quin-

Quintum hoc quidē satis scis, an peccent. Quædam enim fato fiunt. Omnino autē multa experiri opus est, antè quàm certum aliquid de aliorum actionibus statuas.

Sextum : Vt maximè stomacheris, tamen vita hominum est momentanea, ac paulo pòst omnes morimur.

Septimum : Nò actiones ipsorum nobis molestiam exhibent, cùm eæ sint in ipsorum animis : sed nostræ opiniones. Itaque tolle voluntatem iudicandi de re aliqua, tanquam mala ? simul sustuleris iram. Quomodo, inquires, tollam ? Si re putes, non esse rem turpem. Nam nisi sola turpitudine malum esset, tu, quoq; necessario multis modis peccares, fieresq; latro, & quid non ?

Octauum : Multo grauiora adferunt dolor & ira, quam ob aliorum peccata concipimus, quàm ipsa illa, ob quæ irascimur & dolemus.

Nonum : Mansuetudo, si genuina sit, non adsciticia aut fucata, inuieta est.

Quid verò vel extremæ libidinis hominibus faciet, si constanter mansuetudinem serues : ac si res ita ferat, placidè eum horris ac doceas eo ipso tempore, vacans

huic rei tum, cùm is te lædere nititur?
Si dicas: Noli fili, ad alias res nati sumus:
ego quidem non lædar, sed tu. idq; ei a-
pertè & integrè ostendas, neq; apes, ne-
que vllum aliud eorum quæ ad cœtum
apta sunt naturà animalium, ita agere.

Oportet autem neque irridendi, neque
conuiciandi causa hoc facere: sed aman-
ter, atque ita vt ne cor mordeatur, nè ue-
ocio abuti videaris, ac ne quis adstans
miretur: sed vt cum solo, ita loqui de-
bes, etiam si alij adsint. Horum nouem
capitulorum memento, tanquam à Mu-
sis si ea dono accepisses. Ac incipe tan-
dem homo esse, dum viuus. Tam verò ca-
uendum ne irascaris eis, quàm ne adule-
ris: vtrunque enim à societate est alie-
num, & damnosum. In promptu tibi sit,
ira accedente: Non iram esse viri, sed
mãsuetudinem. id vt humanius, ira & vi-
rilius est: requiritq; robur, neruos, & for-
titudinem: quæ non sunt apud indignâ-
tes, & morosos. Nam quanto propinqui-
or est mansuetudo vacuitati affectuum,
tanto & potentiæ: ac quemadmodum
dolor in impotentes cadit, sic & ira. vter-
que enim vulnus accepit, & herbam pòr
rexit. Quod si lubet, etiam decimum à
duce

duce Musarum donum accipe: nempe, Infani esse velle ne prauī homines peccēt. qui enim hoc petit, id petit, quod fieri non potest. Alijs verò concedere vt sint mali, modò ne in te peccēt, malè sentientis est & tyranni.

Quatuor potissimùm motus animi continenter sunt obseruandi: ac, si eos depræhenderis, inhibendi. Primò, vt dicas, Hęc cogitatio non erat necessaria. Alterum, Hoc facit ad societatis dissolutionem. Tertium, Hoc non ex te dices: nam non à se dicere, inter absurdissima est reputandum. Quartum: Tibi ipsi exprobra, esse hoc eius qui diuiniore sui parte vincatur, & cedat ignobiliori & mortali parti, corpori scilicet, & eius crassiss voluptatibus.

Aëreum, & omnes igneæ patriculæ quæ commistæ sunt tuo temperamento, etsi naturà sursum efferantur: tamen vt obediant ordini vniuersi, ab ipsa mixtione continentur. Similiter omne terreum in te, & humidum, cùm natura sua deorsum ferantur, tamen in sublimi manent, non in suo naturali loco. Adeò elementa vniuerso obtemperant, ac si quò destinentur per vim, manent, donec
disso-

dissolutionis rursus canat classicū. Nōne igitur iniquum sit, solam tuam rationem nolle obedire, suumq; locum indignè ferre? Et quidem nihil ei violentum imponitur : ea modò, quæ eius naturæ conueniunt. Et tamen ea non sustinet, sed in contrarium fertur. Motus enim ad iniusticiam, luxuriam, iram, dolores & metus, nihil aliud est quàm secessio à natura : & cum animus aliquid eorum quæ eueniunt indignè fert, tunc quoque suum locum deserit. Etenim ad æqualitatem & pietatem constructus est, haud minus quàm ad iusticiā : quia & hæ species sunt virtutum, quibus bene defenditur societas humana, imò etiam antiquiores ipsis iustis actionibus.

Qui non eundem per omnem vitam propositum habet scopum, is vnus & idē esse per totam vitam nequit. Non satis est id quod diximus, nisi & hoc addatur : qualem esse oporteat eum scopum. Quē admodum enim non est similis de bonis vtcunque plurium opinio, sed quæ est certorum quorundam communis : ita & scopus ciuilis, & communitatem respiciens, est statuendus. Ad hunc qui omnes suos animi impetus direxerit, omnes

omnes actiones similes reddet, eoq; modo semper sui erit similis.

Murem montanum, & domesticum, huiusq; pauorem & fugam.

Socrates vulgi quoque opiniones Lamias vocabat, puerorum terricula-
menta.

Lacedæmonij peregrinis sub vmbram sedem adsignabant in spectaculis, ipsi quouis loco sedebant.

Socrates Perdiccæ quærenti, cur non ad ipsum veniret, Respondit: Ne turpissimo interitu peream. hoc est, ne beneficio affectus, id non possim compensare.

In Ephesiorum litteris erat hoc præceptum, quod iubebat Quotidie reminisci alicuius ex antiquis, qui virtutem coluissent.

Pythagorei manè nos cælum aspice-
re iuebant, vt recordaremur eorum, qui semper suum officium præstant: item ordinis, puritatis, & simplicitatis nudæ. astris enim nullum velamentum.

Memento qualis fuerit Socrates, cum pellem præcingeret, vbi Xanthippe veste sumta processit: ac quæ dixerit socijs Socrates pudore affectis, ac recedenti-

dentibus, cum viderent eum in isto ornatu.

Nunquàm scribere & legere alios docebis, nisi ipse prius didiceris: id multo magis in vita est præstandum. Seruus es, ratione cares. tum charum cor mihi risum sustulit.

Virtuti grauibus facient conuicia verbis.

Insani est, ficus hyeme quærere. Tale est, puericiam quærere præteritam.

Epictetus puerum osculatus, interior cum eo se collocutum dixit,

Fortassis cras mortem obibis.

Abominabile hoc. Imò nihil dictu graue est, inquit, quod aliquod opus nature designat: nisi abominere, quòd spicem metuntur. Vua primùm cruda, deinde matura fit, post passa: hæc omnia rei sunt mutationes, non in nihilum, sed in id quod iam non est.

Nemo (vt dicebat Epictetus) latro est voluntatis. Ars autem, ait idem, inueniēda est in adfentiendo: vtq; imperus animi seruentur, ita vt habeant adiunctam exceptionem, spectent societatem & dignitatem.

Cupiditate omnino abstinedū est, neq; inclinandū ad ea quę nō sunt penes nos.

Itaq;

Itaq;, inquit, non de leui re, sed de infamia certatur, nisi Socrates dixit. Vultis ne compotes rationis animos habere, aut non? Volumus. Cuiusmodi: bonosne, an prauos? Canos. Cur ergo non quaeritis? Quia habemus. Quid igitur contenditis?

M. ANTONINI IM.

peratoris de vita sua Liber XII.

OMnia ista quæ per circuitus temporum adipisci oportet, iam nunc habere potes, nisi tibi ipsi inuides. hoc est: Si omne id quod præterijt, omittas, futurum providentiæ committas, id modò quod præsens est, dirigens ad sanctitatem & iusticiam: alteram, vt boni consulas ea quæ tibi fatum tribuit (etenim id natura tibi attulit) alterã, vt liberè ac sine ambagibus veritatem loquaris, agasque secundum legem, & vt dignum est. Non impediat autè te neq; aliena malicia, neq; opinio, neq; vox, neq; sensus circumdatae tibi carnis. Id enim curet, quod afficitur. Itaq; iam in exitu cum sis, tantum mentè tuam, idq; quod est in te diuinum

num, veneraberis: neq; mortem metues, sed ne quando viuere non secundum naturam incipias. Sic homo eris dignus mundo, qui te protulit: neq; amplius eris tanquam peregrinus patria tua, admirans ea quæ quotidie eueniunt, neq; de hac vel illa re dependebis.

Videt Deus omnes mentes, nudas à vasis materialibus, & corticibus istis atque repurgamentis. Sola enim sua intelligentia sola ista cōtingit, quæ ab ipso huc defluerunt ac deriuata sunt. Quod ipsum tu quoque si facere adfuefcas, magna ex parte efficies, ne ita circumtrahare. Qui enim non aspicit carnem circumiectam, is ne occupetur in veste, domo, gloria, reliquisq; exterioribus, ac quasi tabernaculo contemplando?

Tria sunt, ex quibus constas: Corpus, anima, mens. Priora duo tantum ea ratione tua sunt, quòd eorū curam geris: tertium solum verè tuum est. Quod si separet à te, quæ alij dicunt aut faciunt, aut quæ tu ipse, aut quæ te futura perturbât, aut quæ corpori tibi circumdato, vel animulæ vnâ natæ præter tuam voluntatem accidunt, ac quæ fluctus externarum rerum voluit: ita vt intellectus ab illis

illis rebus quę fato vnà sunt, exemptus liberam apud seipsam vitam viuat, agens instā, probans euentā, dicens vera: si inquam remoueas à mente res quę ei consensu quodam naturę adhærent, itemq; futurum & præteritum tempus, efficies ex teipso globum, qualis ille Empedocleus:

Se solo exultans, totus tēres atq; rotundus.

Dilces id tantum viuere quod viuīs: hoc est, in præsentia. Ita fiet, vt quod ad finem vsque vitę tibi superest, possis absque perturbationibus genefosē, & genium tuum probans atque amans, exigere.

Sæpenumerò mihi mirari subiit, quid' nam esset rei, quòd homines cum seipso magis quàm quenquam alium diligant, tamen suam de sese existimationem minoris ducant quàm aliorum.

Quòd si quis Deus, aut prudens præceptor mandet, ne quid homo apud se ipsum cogitet, animòue concipiat, nisi id statim sit prolaturus, certè ne vnum quidem diem id toleret: adeò magis veremur quid proximus de nobis sit existimaturus, quàm quid ipsi nos.

Qui sit, quòd dii, cum omnia pulchrè
y &

& humaniter ordinauerint, hoc vnum neglexerint, quod nonnullos homines apprimè bonos, ac qui plurimis suam erga Deum pietatem quali symbolis fecerunt testatam, numiniq; sese familiares multis pijs actionibus & sacrificijs effecerunt, semel fato functos non reducūt, sed omnino extingui sinunt. Id autem si ita est, scias deos aliter instituturos fuisse, si aliter fieri expediuisset. Nam si erat iustum, erat utiq; etiam possibile: ac si erat secundum naturam, certè natura id talisset. Quòd ergo res non ita habet (si tamen nō ita habet) id tibi faciat fidem, nō fuisse ex vsu, vt aliter quàm est fieret. Vides enim ipse quoq; te, dum hoc scrutaris, cum Deo de iure disceptare. Atqui non hoc modo cum dijs colloqueremur, nisi eos optimos esse & iustissimos putaremus. Si autem tales sunt, nihil certè in rerum dispensatione iniustè ac contra rationem neglectum præterierūt.

Adsuefac te ad ea etiam, de quibus desperas. Etenim læua manus, cum ad alia obeunda sit inhabilis, propterea quòd non consuevit: tamen frænum fortius, quàm dextra, continet.

Qualem te corripiet mors corpore &
ani-

animo? Considera vastitatem æui quod ante & post te est, breuitatem vitæ, materie imbecillitatem: causas ipsas, ab integumentis nudas, inspicere.

Quò referantur actiones, vide: quid dolor, voluptas, mors, gloria, quis sibi ipsi occupationum sit causa. Neminem ab alio impediri, omnia opinionib. constare.

In vsu placitorum, similem oportet esse pancratiastæ, non gladiatorii. hic enim enssem quò vtitur, si deponit, interficitur: alter verò manum semper habet paratam, neque alia re indiget, quàm vti eam contorqueat.

Huiusmodi res considerandæ sunt, diuisione earum facta in materiam, formam, & respectû. Quanta est potètia hominis? Cui licet nihil aliud facere quàm id quod Deus sit laudaturus, & amplecti omnia quæ ei Deus obtulerit.

Quod ad naturam consequitur, eius causa Dei non sunt culpandi, (nam neque volentes, neque inuiti peccant) neque homines.

Quàm ridiculus est, & peregrinus, qui miratur ea quæ in vita sunt.

Omnia sunt aut necessitas fatalis, at-

que ordo ineuitabilis : aut prouidentia placabilis : aut confusio inanis , & nullū habens præfectum. Quòd si est necessitas ineuitabilis , quid reluctaris ? Sin prouidentia, quæ admittit placationem, dignum præbe teipsum diuino auxilio. Sin confusio est, cui præsit nemo: contētus esto, quod in tanto rerum fluctu ipse in te habes mentem. Quòd si te abripiat æstus , abripiat sanè corpusculum, animulam, ac reliqua : mentem quidem non abripiet. Quasi verò lumen candelæ tantisper luceat, dum extinguatur, neq; splendorem amittat: veritas autem in te, & iusticia, & temperantia, ante obitum tuum extingui debeat.

Si quis de se opinionem, peccati præbeat, cogita : Ecquid nosti, sit' ne peccatum ? ac si peccauit, quid si ipse seipsum damnet : idque perinde est, ac suum ipsius lædere oculum. Qui autem prauos peccare non vult, eius similis est, qui nō vult ficum in suo fructu succum ferre, infantes plorare, equum hinnire : ac si quæ sunt alia necessaria. Quid enim aliud faceret, qui hunc sibi habitum contraxit ? Si igitur trux est, cura eum morbum.

Sinon

Si non conuenit, ne agas: si non est verum, ne dicas. Tui animi motus ita sint compositi, vt omnia circumspectas. Cogita, quid sit quod cogitationem tibi commouet: idq; excute, diuidendo in causam, materiam, respectum, tempus, intra quod ea res desinet. Senti vel tandem, esse aliquid in te præstantius ac diuinius, quàm ea sunt quæ affectus cient, ac quæ te mouët. Quid enim est intellectus? num metus, num suspicio, num cupiditas, num aliquid aliud tale?

Primò cogita, nihil frustra esse agendum, neq; quod non aliquò referatur: deinde, vt non aliò quàm ad societatem humanam referatur. Paulo pòst nusquàm eris, neq; quicquam eorū quæ nunc cernis, neq; quisquam eorum qui nunc uiuunt. Omnia enim nata sunt ita, vt mutentur, vertantur, & pereant, vt in eorum locum alia nascantur. Omnia opinione constant: hæc autem est in tua potestate. Tolle igitur, cum lubet, opinionem: eruntq; tibi tanquam promontoriū præteruecto omnia serena: & sinus fluctibus vacans. Nulla, quæcunque ea sit actio, malum aliquid patitur, si suo tempore desinat: sicut neq; is qui agit, ea ratione

aliquid mali accipit. Itidem & corpus omnium in vniuersum actionum, quod est vita, si suo tempore desinat, nihil mali ea ratione patitur, neque is qui opportunè finem facit seriei isti actionum, malum aliquod fecit. Tempus verò debitum, & terminum natura constituit: aliquando etiam priuatim, vt in senectute: omnino autem vniuersi natura. Cuius quidem partibus mutatis, semper recens & vicens mundus perdurat. Semper verò id pulcrum est, & speciosum, quod conducit vniuerso. Finis itaque vitæ, singulis mala quidem esse non potest: quippe cum non sit turpis. quippe nec voluntate è nostra dependens, & à societate non aliena. Bona autem sit, cū et opportunè fiat respectu vniuersi, et pio sit, & diuinitus accadat. His cogitatis, tria hæc in promptu habe. Primum, vt in agendo cures, ne quid frustra agas, aut secus quàm ipsa iusticia egisset. in reb. extrinsecus accidentibus eas fortunæ nutu, aut prouidentia obtigisse: quarū neutra est inculanda. Secundum, quale vnūquodlibet à priuatione fuerit vsq; dū animam accipit, indeq; , donec eam reddidit: ex quibus conflatū sit, & in quæ dissoluatur.

soluatur. Tertium, sursum elato animo humanas res intueri, earumq; multiplicem varietatem: quàm multa circum in aere & in æthere habitent: eaq; te visurum, quoties in sublime attollaris: vt sint omnia vnius speciei, & breui tempore durent: tum quis in ijs fastus.

Eijce opinionem, & saluus es. nemo id prohibebit.

Rem aliquam molestè ferens, oblitus es, omnia fieri secundum Vniuersi naturam, & quod peccatum sit alienum: præterea omnia ita, vt nunc sunt, semper facta esse, & futura, nuncq; fieri vbiq; item quæ homini sit cum vniuerso genere hominum cõiunctio: non ea sanguinis aut feminis: sed mentis communicatio. Oblitus es etiam, mentem vniuscuiusq; esse deum, & inde fluxisse: nihil cuiquam proprium esse, sed illinc & fœrum & corpusculum & ipsam animulam venisse. Oblitus es omnia versari in opinione: item, quòd id tantum quod præsens est, vnusquisq; viuít, & amittit.

Crebrò apud animum tuum recole, eos qui certis de rebus nimium sunt indignati: qui maxima gloria, calamitate, inimicitia, aliâue quacunq; fortuna effloruerunt.

Deinde quære, vbi nam sint ista: nempe fumus sunt, & cinis, & sermo, aut ne hoc ipsum quidem. Simul ad mentem tibi accidat, qualia sint omnia, ut Fabius Catullinus rure, Lucius Lupus in hortis obijt, Stertinius Baijs, Tiberius Capreis, Velius Rufus *

Et omnino opinionis causa discrimen in rebus indifferentibus statutum. Tum, quàm vile sit omne quod resistit. Item, quanto magis sit philosophiæ consentaneum, in data materia rueri iusticiam, modestiam, ac simpliciter dijs obsequi. Fastus enim, qui superbiæ vacuitatem ostendendo exercetur, omnium est grauissimus.

Qui querit, Cur deos colas, quomodo eos videris, aut esse deprehenderis? ei respondebis, Primum esse eos visiles, deinde, absque hoc sit, ramen animam meam cum non videam, nihilominus magnifico: ita deos quoq; ex viribus eorū quas identidem percipio, cum esse intelligo, tum veneror. In eo sita est vitæ salus, vt singulas res rotas intuearis, quid in ijs formæ sit, quid materiæ. Toto animo age vt iusta agas, & vera dicas. Quid enim superest, quàm vt fruaris vita, bonis

nis bona annectendo, ita vt minimū spacium intermittas? Vnum est lumen solis, etiam si intercipiatur parietibus, muris, alijsq; innumeris rebus. Vna est communis natura, etsi certo modo affectis corporibus infinitis distincta. Vna anima, etsi naturis innumeris, proprijsq; circumscriptionibus distributa videatur, Vna etiam mens, etsi discreta videatur. Reliquæ proinde dictorum partes, tanquam spiritus & subiecta insensata, & inuicem nihil coniunctionis habentia, ramen ipsa quoq; à mente & eius potentia continentur. At peculiariter intellectus eiusdem generis adiungit se naturis, neq; à societate diuellitur.

Quid quæris? vt viuas? Id est sentire, appetere, crescere, desinere, loqui, cogitare. Quid horum desideratu dignum tibi videtur? Quòd si yilia sunt omnia hæc, ad extremum te confer, nempe vt sequare rationem & Deum ducem. Sed vtrum huic instituto pugnat, ægrè ferre aliquid, an verò mors id abolet?

Quanta pars immensi infiniti æui attributa est vnicuiq;? celeriter ea in æternitate euanescit. Quanta pars vniuersi? quantaq; animæ vniuersæ? quantula in

glebula terræ repis? Hæc omnia tecum cogitans, nihil animo magnum cōcipe. hoc tantum, vt ductu naturæ agas, & feras quæ communis fert natura. Id cura, quomodo mens tua seipsa vtatur: in hoc enim sunt omnia. Cætera siue à voluntate dependeant, siue secus, mortua sunt, fumusq;.

Id maximè ad contemptum mortis facit, quod hi etiam qui dolorem in malis, & voluptatem in bonis duxerunt, tamē eam despexerunt. Qui id tantum boni nomine dignatur, quod est opportunū, ac cui perinde est pluresne an pauciores secundum rectam rationem præstiterit actiones, neq; in aliquo ponit discrimine, longiorēne an breuiori tempore mūdum contempletur, ei mors nequaquam est terrori. Heus tu, cuius fuisti in hac magna vrbe: quid attinet, vtrum quinquennio? Etenim quod secundum leges, id omnibus est æquum. Quid ergo graue accidit, si te vrbe emittit dominus: non is quidem iniustus iudex, sed natura quæ te introduxit? perinde ac si prætor histrionem emittat è theatro, in quod eum introduxerit. Quòd si is dicat, se non quinque, sed tres modò actus recitasse: re
ctè

Etè dicet. At verò in vita tres actus fabulam implent : finem enim is dererminat, qui & concretionis olim fuit, & nūc est dissolutionis autor. Tu neutrius es causa. Discede igitur æquo animo:
nam & is qui te dimittit,
propitius tibi est.

M. ANTONINI PHILOSOPHI
Imperatoris, de vita sua librorum finis.

AVTORVM ELEN-
chus, quorum in hisce Opusculis
testimonia citantur.

<i>Aeschylus</i>	<i>liber.</i>
<i>Aesculapius.</i>	<i>Antisthenes.</i>
<i>Agatharchidis historia</i>	<i>Antoninus Liberalis.</i>
<i>Asiana.</i>	<i>M. Antoninus philosophus & Imp.</i>
<i>Alcman.</i>	<i>Apollinis oraculum.</i>
<i>Armelesagoræ descriptio Atticæ.</i>	<i>Apollodori annales.</i>
<i>Amometus.</i>	<i>Apollonius grammaticus.</i>
<i>Anacreon.</i>	<i>Apollonius poeta,</i>
<i>Andron de Sacrificijs.</i>	<i>& Apollonij Epigrammata.</i>
<i>Antigonus, siue</i>	
<i>Antigoni Alterationum</i>	<i>Arche-</i>

A V T O R V M

Archelaus Aegyptius.	Hellanicus Lesbicus.
Archelaus poeta.	Heraclides Cretensis.
Arctius Laco.	Heraclides Ponticus.
Aristoteles.	Heracritus.
Aristoxenus musicus.	Hermestianax.
Athenade Ambracica.	Herodotus.
Boeus de Avium ortu, sive Ornithogonia.	Hesiodi Eoæ, sive Oriëntalia.
Callimachus Aegyptius.	Hiero.
Callimachus Cyrenæus.	Hieronymus historicus.
Chrysippus.	Hippo Rheginus.
Corinna, de Alteratis.	Hippocrates medicus.
Craterus.	Hippostrati Minos.
Crates.	Lycus Rheginus.
Ctesias.	Megasthenes.
De fabulosis locorum rebus liber.	Menecratis Xanthij Ly- ciaca.
Democritus.	Menippus.
Didymarchi Metamor- phoseon libri.	Myrsili Lesbica.
Dorotheus medicus.	Nicagoras.
Empedocles.	Nicandri Alteratorum libri, sive de Muta- tionibus.
Epicurus.	Orpheus.
Epicetus.	Orus Apollo.
Eudoxus. Cnidius, Rho- dius.	Pamphilius.
Eumachi Periegesis.	Phanias.
Euripides.	Pherecydes Syrus.
	Phylar-

E L E N C H V S.

Phylarchi historiarum libri 110.	Socrates.
Philetas.	Tacus de lapidibus.
Philonis Aethiopica.	Theophrastus.
Phlegon Trallianus.	Theopompus Chius.
Pindarus.	Theopompus Sinopen- sis de terræmotibus.
Polycritus.	Timæi Siculi historia.
Pythagoras.	Xenocrates.
Scytinus Chius.	Zeno Cittæus philoso- phus.
Sibylla.	Zenophilus.
Simmias Rhodius, Apol line.	Zoroastres.
Simonides.	

ERRATORVM, QVÆ O-
perarum incuria commissa, inter colli-
gendum verò Indicem depre-
hensa sunt, emendatio.

Pag. 4. vers. 14. HENRICI, &c. 7. ult. copio-
se, tum 6. 11. cum quæ 8. 1. primario, & 12.
LXVII. 9. 18. legit: lectoq;, 11. 1. multos, & 23.
Meleagro 12. 9. post, Diana fecerit. statim sequi
debebāt hæc verba: Hæc & præcedēs narratio, &c.
& 12. Boei & 16. plurimosq; ex ea 13. 5. red-
didit: 14. 5. In summa, & 6. omissus est in margi-
ne numerus 1. 15. 9. Apollini & 18. ob pietatē,
19. iusticiæ 17. penult. summum adiret solium

ERRATA.

19.22. quam alij 20.4. Diomi 21.2. Picrius &
 14. mortales cum 22.13. post Solis. statim sub-
 iiciatur. Ibidem hoc nar. 20. ingessisset. 23.13.
 Chelidonidem: & sic etiam in sequētibz. & 20.
 quam ex pacto conuento debebat, tradit. 24.5. se
 filij sui carnes edisse, eas & 19. dele personas &
 23. Aedon in alcyonem 25.3. magis, & 9. post
 Dianā. statim subde: Nicāder lib. Alt. & 6. 26.4.
 vi est stu. 29.15. suspendisset. Narratio 30.3. euo-
 larunt. 31.24. post nunciam. statim debet sub-
 iungi, Ex Boei, &c. 32.15. bellum est. Ex eius-
 dem, &c. 34.15. Panactem 36.6. ac Fas inhibue-
 runt, quod fas & 13. post viderunt. statim sequa-
 tur, Hæc & præced. & 25. intēdit ipse 38.7. cæ-
 ruleus & 9. indicium 40.6. Othrijs, 41.1. Dina-
 Sperchij 43.21. magno æstu, 44.21. sedenti-
 bus. 46.2. Echonem 48.9. incudib. & 12. Alc-
 mene 49.1. coitum. nam & 21. lembo 52.15.
 concubitus 53.6. alno excitata, ac pone alnum
 55.3. structarum 56.14. percussis & 20. Rheā
 63.24. iuuarent 66. antepenult. natuq; 67.6.
 Floruit, & 12. diramq;. 72.4. effodere solent,
 effosso / 73.25. reuera 76.15. sententiam: nèue
 78.11. adeas & 25. vsquam 79.7. exhinc &
 24. in margine ponatur numerus 1. 82.1. in
 marg. ponatur numerus 2. 83.3. ponatur in marg.
 numerus 3. & 23. Queis 87.14. deleatur, post
 cruciatibus 88.19. Carminio Hyæo & 23. fatales

ERRATA.

89.17. *praecepta* 90.5. *quæ nata, puellæ.* & 8. *Di
titū* 96.3. *Alexādreæ* & 12. *Euryopa* 98.5. *C. A-
murius* & 9. *Primus* & 19. *Nirellius* & 23. *Secū-
dus,* & 27. *Tertius,* 100.4. *Primus,* & 5. *Potesta,
102.14. Fata cano,* 103.20. *inferrent:* & *in marg.
ludi sec.* 104.5. *Elithyas,* & 7. *Atram* 106.10.
cum ei 109.20. *occidant* 110.2. *quam* 112.18. *in
marg.* XXVI. & 10. *terrestri ne* & 22. *in mar-
gine* XXVI. 113.22. *grana* 115.21. *deum,
117.9. defectui* 121.23. *condidit,* 123.3. *scri-
ptis insigne* 126.7. *dele* & 128.10. *aucupij*
129.1. *iuxta.* 132.22. *nequeunt* 133. (*qui nume-
rus etiam est deprauatus*) 12. *quæ ei* 135.1. *feren-
di penult. ut cunq;* 137.18. *fortè legend pedes non
habent.* 138.19. *A salamandra* & 20. *Ad Hy-
panim et vlt. careant* 140.1. *in marg.* XC VIII.
& 6. *fortè, à testis nonnihil* & 13. *incitandi* 142.
24. *cæcis, claudos cæcosq;* 144.18. *aconæ* &
24. *plerosq;* 151. *penult. immittantur* 152.17.
non secus quàm 157. *penult. doctissima* 156.15. *il-
los,* 160.4. *è philosophia* 162.18. *prouerbio)*
167.20. *obseruabam* 174.11. *velint,* & 26.
Apollonium, 176.4. *disoluendis, aut meteoris*
181.12. *emendare illa,* 183.13. *non sit idem,*
184.15. *aduersatur* 185.18. *aliud, quàm* & 23.
vertuntur: 186. *vlt. appendicis* 187. *vlt. po-
ne in marg. numerum* 3. 188.24. *tanto* 192.24.
quod possit 193.12. *decenter obeundam* 194.3.
pone

ERRATA.

pone in marg. 6. 199. 4. tranquillitatem & 17. 90.
 luntate. & antepenult. intellectū, 201. 20. alicū
 de & 202. 13. necessario & 22. quomodo 210.
 9. itaq; 211. 14. ex æquo 213. vlt. pone in marg.
 5. 223. 15. vitam degis & 20. quid sit honore
 227. 12. in marg. 9. 231. 16. eris 232. 15. in mar
 gine 13. 233. 9. autem est, 235. 23. vtcūq; redi
 gar? & vlt. Cum te 236. 14. rebus & 17. vuu
 le 240. 1. in marg. 2. 250. 15. ratio non iubet.
 252. dele numerum 2. in marg. 253 2. in margine
 1. 254. 1. in margine 2. 261. 4. Bene esse, 273.
 3. libidinem 27. 19. concrefcere & 287. 16. Ho
 mines, & 20. fertur ingredi, & in marg. * 290.
 4. subiectæ mutationes 292. 1. quoduis est
 308. 4. aerei 312. vlt. semina sint
 315. 11 porcello 319. 1. pōst
 autumnus ea.

ANTONI

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίου α΄.

ΑΡΑ Τῆ πάσῃ Οὐκείᾳ, ἡ
καλὴν δὲ, ὡς ἀόργητον. Πα-
ρὰ τῆ δόξης καὶ μνήμης τῆς ποδὶ
τῆς γεννήσαντος, ἡ αἰδήμων καὶ
ἀρρεστικὴν. Παρὰ τῆ μητρὸς,
ἡ Θεοσεβὴς, καὶ μεταδοτικὴν· καὶ ἐφελιπτικὴν,
ὅτι μόνον τῆς κακοποιεῖν, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπὲρ οὐ-
νοῦ γίνεσθαι τοιαύτης, ἐπὶ δὲ τῶν λιτῶν καὶ τῶν
πλὴν διαταγῶν, καὶ πᾶσι τῶν πλουσιανῶν δόξα-
σθαι. Παρὰ τῆς προπάπτης, ἡ μὴ εἰς δὴ-
μοσίαν δόξαν τεινῶς φοιτῆσαι, καὶ ἡ ἀγαθοῦ
διδασκαλίας κατ' οἴκον χρησάσθαι· καὶ τὸ γινώσκειν
ὅτι εἰς τὰ τοιαῦτα δεῖ ἐκτενῶς ἀναλίσκειν. Πα-
ρὰ τῆς σοφείας, ὅτι μήτε πρῶτος μήτε βοηθός
καὶ παλμουλάειος ἡσυχουταί· καὶ γενέσθαι
καὶ τὸ φερέσποντον, ὅτι ὀλιγοδείς, καὶ αὐτὸς γενέσθαι,
τὸ ἀκρὺ πρῶτον, καὶ τὸ δὲ πρῶτον δόξα-
σθαι. Παρὰ Διογνήτη τὸ ἀκονόσπονδον καὶ
τὸ ἀπιστικὸν τοῖς ἑσπέρῃ τῶν αὐτοκρατορῶν καὶ
γενέσθαι, ποδὶ ἐπὶ πᾶσι, καὶ ποδὶ δαιμόνων ἀρ-
πομῆς καὶ τῇ τοῖς τῇ λεγομένοις· καὶ τὸ μὴ
ὄρεται.

ὀρυγοτροφεῖν, μηδὲ ποδὶ τὰ βιαῦτα ἐπιῶναι·
 καὶ ῥ' ἀνέχεσθαι παρρησίας, καὶ ῥ' οἰκωδῆ-
 ναι φιλοσοφία· καὶ ῥ' ἀκούειν, πρῶτον μὲν
 Βακχίᾳ, εἶτα Τανθάσιδ' ὅθ' καὶ Μαρκιανῶν· καὶ
 ῥ' γράφειν ἀφ' αὐτοῦ τοῦ παιδὸς, καὶ ῥ' σκίμ-
 ποδ' ὅθ' ἢ δοῦναι ἰδίᾳ θυμῷ, καὶ ὅσα βιαῦ-
 τα τ' Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς ἐχόμενα. Παρὰ ῥ' οὐ-
 σίκα τὸ λαβεῖν φαντασίαν τῶν χρηζέων διορθώ-
 σεως ἢ θεραπέιας τῶν ἡδονῶν· ἢ ῥ' μὴ ἐκτρα-
 πῆναι εἰς ζῆλον βολιστικόν, μηδὲ τῶν συγγρω-
 φῶν ποδὶ τῶν θεωρηματικῶν, ἢ προτρεπτικῶν λο-
 γαίων ἀφ' αὐτοῦ λαμβάνειν, ἢ φαντασιοπλήκτως ῥ' οὐ
 ἀσκητικόν, ἢ τ' ἀντιπραγματικόν ἀνδρῶν ἰδιόεικον·
 ἢ ῥ' ἀρκεῖναι ῥητορικῆς καὶ ποιητικῆς, ἢ ἀσφο-
 λογίας· καὶ ῥ' μὴ εἰς πολλὰ καὶ τ' οἷον ποδὶ πα-
 τεῖν, μηδὲ τὰ βιαῦτα ποιεῖν· καὶ ῥ' τὰ ἰδιό-
 λια ἀφελῶς γράφειν, οἷον ῥ' ὑπ' αὐτῶν τῶν
 ἀπὸ Σινοέως τῇ μητερίᾳ γράφειν· καὶ ὅ-
 πρ' οὗτοῦ χαλεπὴν αὐτῶν καὶ πλεονεκτικῶν
 τῶν ἀναγκλήτως καὶ ἀδύνατον, ἐπειδὴν
 τάχιστα αὐτοῖς ἐπαμειβεῖν ἐδεήσασιν ἀφ' αὐ-
 τοῦ· καὶ ῥ' ἀκριβῶς ἀναγινώσκειν, καὶ μὴ ἀρ-
 κέως ποδὶ νοῦντα ὁλοκαυρῶς, μηδὲ τοῖς ποδὶ-
 λαλῶσι ταχέως συγκαταίθεαι· ὅθ' οὐ τυ-
 χεῖν τοῖς ἐπικτητέοις ἐπομνήμασιν, ὧν οἷον
 μετέδωκε. Παρὰ Ἀπολλωνίου, ῥ' ἐλθόνδεον
 καὶ

καὶ ἀναμειβόλως ἀκύνεον· καὶ πρὸς μηδὲν
 ὄλγος ἀφελέπειν, μηδὲ ἐπὶ ὀλίγον, ἢ πρὸς τὸν
 λόγον. καὶ τὸ ἀειόμοιον, ἐν ἀλγηδύσιν ὀξείαις,
 ἐν ἀφροδίτῃ τέκνου, ἐν μακράις νόσοις. καὶ τὸ ὑπὲρ
 πᾶσι δείγματ' ὡντ' ἰδεῖν ἀναρρῶς, ὅτι
 δύναται ὁ αὐτὸς σφοδρότατ' εἶναι, καὶ ἀ-
 νειμῆναι. καὶ δ' ἐν ταῖς ὑψηλῶσι μὴ θυχε-
 ραυλῶν. καὶ δ' ἰδεῖν ἀνθρώπων σαφῶς ἐλάχι-
 στον ἢ ἑαυτῷ καλῶν ἡγεμόνων πλὴν ἐμπειρίαν,
 καὶ πλὴν ἐν τρέχειν πλὴν πᾶσι τὸ πᾶσι δίδοναι τὰ
 θεωρήματα. καὶ τὸ μαθεῖν πῶς δεῖ λαμβάνειν
 τὰς δοκίμασας χάριτας πᾶσι φίλως, μήτε
 ὑψηλῶν μόνον δὲ ταῦτα μήτε ἀναιδῶς πᾶσι
 πέμπονται. Παρὰ Σέξτον, τὸ βύβλιν· καὶ τὸ
 πᾶσι δειγματῶν οἴκου τῷ πατρονομουμῶν, καὶ
 πλὴν ἀνοίαν ἢ καὶ φύσιν ζῆν, καὶ τὸ σεμνὸν ἀπολά-
 σως, ὅτι τοχαστὴν τῇ φίλῃ κηδεμονικῶς,
 καὶ τὸ ἀνεκτικὸν τῇ ἰδιωτῇ, καὶ δ' ἀδωρῶ-
 τον τῇ διομῶν, καὶ τὸ πρὸς πάντας θύαρ-
 μοσον. ὥστε καλακείας μὲν πάσης προσκυνέειν
 εἶναι πλὴν ὁμιλίαν αὐτῷ, αἰδεσιμώτατον δὲ
 αὐτοῖς ἐκείνοις πᾶσι αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν εἶναι.
 καὶ τὸ κατὰ ληπτικῶς καὶ ὁδῶ ὑπερβυκτικὸν τε καὶ
 τακτικὸν, τῇ εἰς βίον ἀναγκαίων δογματῶν
 καὶ τὸ μηδὲ ἐμφασίῳ ποτε ὀργῆς, ἢ ἄλλου πινός
 πάθους πᾶσι εἶναι. ἀλλὰ ἅμα μὲν ἀπαθείστατον
 εἶναι,

εἶναι, ἅμα δὲ φιλοσποργότατον. καὶ τὸ βύφημον,
καὶ ὅσο ἀποφικτὴ. καὶ τὸ πολυμαθὲς ἀνέπι-
φαίτως. Παρὰ Ἀλεξανδρου τοῦ γραμμα-
τικῷ δὲ ἀνέπιπληκτον, καὶ τὸ μὴ ὀφειδιστικῶς
ὑπὸ λαμβάνεσθαι τῇ βαρβαρον, ἢ σπλοικόν π,
ἢ ἀπικῆς προνεγκαμλίων, ὅλη ὑπὸ δεξίως αὐ-
τὸ μόνον ἐκείνο, δ' ἐδὲ εἰρησται προφέρεισθαι, ὅ
τρώπῳ ἀρχικείσεως, ἢ συνεπιμαρτυρήσεως, ἢ
συνδιδασκαλίας πρὸς αὐτὸ τὸ πρῶματ' ὅ,
ἐχὶ πρὸς τὸ ῥήματ' ὅ, ἢ δὲ ἐτόρας πινὸς τοιαύ-
της ἐμμελούς πρὸς πομπήσεως. Παρὰ φρόν-
τωνος τὸ ὑπὸ τῇ οἷα ἢ τυραννικὴ βασιλευσία,
καὶ ποικιλία, καὶ ὑπόκρισις. καὶ ὅτι ὡς ἐ-
πίπαν οἱ καλούμενοι εἶσι πρὸς ἡμῖν διπαιτεί-
σθαι, ἀσποργότοροί πως εἰσὶ. Παρὰ Ἀλεξαν-
δρου τοῦ Πλατωνικῷ, τὸ μὴ πολλαίς, μηδὲ
χωρὶς ἀνάγκης λέγειν πρὸς πινά, ἢ ὅ ὑπὸ το-
λῇ γράφειν, ὅτι ἀσπλάς εἰμι. μηδὲ δὲ τοῖς του
τρώπου συνεχῶς πρὸς αὐτῶν τὰ κτ' τὰς πρὸς
ἐὸν συμβιῶντας χέσεις καὶ θήκονται, πρὸς βαλ-
λόμενον τὰ πρὸς τῶν πρῶματα. Παρὰ
Κατὰλου, τὸ μὴ ὀλιγώρως εἶχειν φίλα ἀπὸ μί-
ν π, καὶ τὴν ἀλόγως ἀπὸ μίλιν ὅ. Ἀλλὰ
πειράσθαι καὶ ἀρχικαθίστασθαι ἢ δ' οὐκ ἔστι. καὶ δ' πε-
ρὶ τῇ διδασκαλίᾳ ἐκ δέματος βύφημον, ὅτι τὰ
πρὸς Δομητίου καὶ Ἀθηνοδότη ἀρχιμνημονοῦμενα.
καὶ δ'

καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἀληθινῶς ἀγαπήκεν. Πα-
 ρὰ τὸ ἀδελφόμενος Σαδὴρ, καὶ Φιλοκίχον, καὶ Φιλοά-
 ληθες, καὶ Φιλοδικαίον. Ὁ δὲ αὐτὸν γινώσκει
 Θρασέην, Ἐλβίδιον, Κάτωνα, Διώναν, Βροῦτον. καὶ
 φαντασίην λαβεῖν πολιτέας ἰσονόμους, καὶ ἰσότη-
 τας καὶ ἰσηγορίαν διοικημάτων, καὶ βασιλείας τῶν
 πάντων μάλιστα τῶν ἐλευθερίαν τῶν ἀρχομέ-
 νων καὶ ἐπὶ πᾶσι αὐτοῖς ἀμείλις, ὁ ὁμοῖον αὖτε
 πᾶσι τῶν Φιλοφιλίας, καὶ τὸ δὲ τριπλικὸν, καὶ ἐν
 τῷ δόξῳ ἐκτενῶς, καὶ τὸ δὲ ἐλπί, καὶ ἐν
 πᾶσι ἐπὶ τῷ ὑπὸ τῷ Φίλῳ Φιλείῳ, ὁ δὲ αὖτε
 πᾶσι πᾶσι πρὸς τοῦ καὶ ταγνώσεως ὑπὲρ αὐτοῦ
 τυγχάνοντες, καὶ τὸ μὴ δεῖν τοχασμὸς τοῦ Φί-
 λους αὐτῷ ἐπὶ τῷ πᾶσι, ἢ πᾶσι οὐδεὶς, ἀλλὰ
 δὴ λὼν εἶναι. Παράκλησις Μαξήμου, τὸ κῆρα-
 τὴν ἐκ τῶν, καὶ καὶ μὴδὲν πᾶσι φορὸν εἶναι. καὶ
 τὸ δὲ θυμὸν αὖτε τὰς αἰτίας πᾶσι δόσεις, καὶ
 αὖτε τὰς νόσεις, καὶ τὸ δὲ κῆρατον τῶν ἡδονῶν, καὶ
 μελίχρον, καὶ γόδαρον, καὶ ἐχέτλιως κατε-
 γαστικὸν τῶν προκειμένων. καὶ τὸ πάντας
 αὐτῷ πιστεύειν, πᾶσι δὲ λέγει ὅτι ἔτι φρονεῖ
 καὶ πᾶσι δὲ πᾶσι, ὅτι ἐκ κακῶς πᾶσι, καὶ
 τὸ ἀθαύμαστον καὶ ἀνεκπληκτικόν, καὶ μηδὲν ἐπει-
 γόμενον, ἢ ὁκνῶν, ἢ ἀμνηστῶν, ἢ κατὰ φύσιν ἢ προ-
 σεσπῶν, ἢ πάλιν θυμῶν, ἢ ὑποφωτισμένων, καὶ τὸ
 διεργαζόμενον, καὶ ἐν συγγνωμονικόν, καὶ τὸ ἀφθονῶς
 καὶ

καὶ ἀδελφαστόφθ μᾶλλον ἢ διορθωμένους φαντα-
 σίαν ἡρέχεις, καὶ ὅτι ἔτε ὥνθη αὐτῶν τις
 ὑπερορᾶσθι ὑπ' αὐτῶν, ἔτε ὑπόμεινον αὐτῶν κρείτ-
 τονα αὐτῶν αὐτὸν ὑπολαβεῖν. καὶ τὸ δὲ χαριον-
 πίεσθι. Παρὰ τῶν πατρὸς δ' ἡμῶν ὁ μανε-
 πικὸν ἀσφαλύτως ὡς τῶν ἱεραρχικῶν κρι-
 θήτων, καὶ δ' ἀκωόδοξον πρὸς τὰς θεκάσας
 πριάς, καὶ τὸ φιλόπονον καὶ ἀδελφές. καὶ
 δ' ἀκυστικὸν τῶν ἐχόντων πικρινωφελές εἰσφέ-
 ρειν. καὶ τὸ ἀπὸ τρέπης εἰς τὸ κατ' ἀξίαν ἀ-
 πονεμικὸν ἐκείνῳ. καὶ τὸ ἐμπειρον, πῶς μὲν
 χρεῖα ἀντάσεως, πῶς δὲ ἀνέσεως, καὶ τὸ παύ-
 σαι τὰ πρὸς αὐτῶν ὁρώτας τῶν μερακίων. καὶ ἡ
 κρινονομοσιῶν· ἢ τὸ ἐφείσθαι τοῖς φίλοις μήτε
 (ὡς δειπνῆν αὐτῶν πάντως, μήτε (ὡς ἀποδῆμειν
 ἐπ' ἀνάγκῃ· ἀεὶ δὲ ὁμοιον αὐτὸν κατὰ λαμβά-
 νειται ὑπὸ τῶν ἀφ' ἡμῶν χρεῖας πινὰς ἀφελειφθῆν
 τῶν. καὶ δ' ἐκ τῆς ἀκρίβους αὐτῶν συμβου-
 λίοις, καὶ ἐπίμονον, ἀλλ' ὅτι πρὸς ἀντιθέσει τῶν
 ἐκείνης ἀρεκασίς ταῖς προχείροις φαντασίαις.
 καὶ δ' ὁρατῆρικὸν τῶν φίλων, καὶ μηδ' αὐτοῦ
 ἀφ' ἡμῶν, μηδὲ ὡς τιμάνεις· καὶ τὸ αὐταρκές αὐ-
 τῶν, καὶ δ' ἀφαιδρὸν, καὶ δ' ἀπὸ ῥέθρων προ-
 νοητικὸν, καὶ τῶν ἐλαχίστων προδιοικητικῶν
 ἄτρα γόδως. καὶ δ' τὰς ὡς ἐκείνους, καὶ πᾶ-
 σαν ἐλακείαν ἐπ' αὐτῶν σαλῆναι· ὅτι φυλα-
 πικὸν

κτικὸν αἰετ' ἀναγκαίων τῇ ἀρχῇ, ἢ ταμιευ-
 κὸν τ' ἡγεμονίας, καὶ ὑπομενετικὸν τ' ὑπὲρ τῆν
 ποιῶτων τόνων καὶ ταυπαύσεως. καὶ τὸ μῆτε πε-
 εἰς δὲ θεὸς δεισιδαιμόν, μῆτε πόδι ἀνθρώπου
 δημοκοπικὸν ἢ ἀρεσκυτικὸν ἢ ὀχλοχαρὲς, ἀλ-
 λά νῆφον ὦν πᾶσι, καὶ βίβαιον, καὶ μηδ' αὐτῷ
 ἀπειρόκαλον, μηδὲ καυνοτόμον. καὶ τὸ τοῖς εἰς
 δὴμαρβαν βίου φέρουσί τι, ὦν ἡ τύχη πῆρεται
 δαφίλῃαν χρηστικὸν ἀτύφως ἅμα, ὅ ἀπερφα-
 σίως, ὥς πῶντων μὲν ἀνεπίδιδύτως ἀπτε-
 ῶται, ἀπόντων δὲ μὴ δέσθ'· καὶ τὸ μῆτε ἀντινα
 εἰπεῖν μῆτε ὅτι σοφιστὴς, μῆτε ὅτι οἰκονομὴς ἐρ-
 νάκλος, μῆτε ὅτι σχολαστικὸς, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς πῶ-
 πειρῶ, τέλειθ', ἀκλόακδυτῶ, πρεσβάναι
 δυνάμειθ' καὶ τῇ ἐαυτῷ καὶ ἄλλων. Γερὸς
 πύτοις δὲ καὶ εἰς ἱερηλικὸν τῇ ἀληθῶς φιλο-
 σοφῶν τῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις εἰς ἱζονειδιστόν. ἔτι
 δὲ τὸ δὴόμλον, καὶ δὴχαρι εἰς κατὰ κόρως. καὶ
 εἰς τῷ ἰδίῳ σώματι ὑπὸ μεληλικὸν ἐμμέτρως·
 οὔτε ὥς ἀντις φιλοζῶθ', οὔτε πρὸς καλῶ-
 πισμόν, εἴτε μὲν ὀλιγώρως· ὅμ' ὥς ἀπὸ πῶ
 ἰδίαν πεσοχλῶ, εἰς ὀλίγησιν ἰατρικῶν χρηζέειν
 ἢ φαρμακῶν καὶ ὑπὸ δημαίων ἐκτὸς. μά-
 λιστα ὅ τὸ πῶ αἰσθητικὸν ἀβασκείως τοῖς διώα-
 μίνενα κακτομύοις· ὅσον πῶ φρασηκὴν, ἢ τῇ
 πῶ ἱερείας νόμων, ἢ ἐθῶν ἢ ἄλλων ἱερῶν

λ. πραγμα-

πραγμάτῃν . καὶ συσπουδαστὴν αὐτοῖς , ἵνα
ἔκαστοι κτ' τὰ ἴδια προτόρῃματα διδουκίωσι .
Πάντα δὲ κτ' τὰ πάτρια πράσων , ὅδ' αὐτὸ
ἔστω ὡδὶ τηδύων φαίνεσθαι τὸ τὰ πάτρια φυ-
λάσσειν . ἔπι δὲ τὸ μὴ διμετακίνητον καὶ ῥιπτα-
στὴν , ἀλλὰ καὶ τόποις καὶ πράγμασι τοῖς αὐ-
τοῖς ὁδοῦ τετυπῆκον . καὶ τὸ μὲν εὖ πρὸς νο-
μὸς τ' κεφαλαλγίας , νεαρὸν δυνύς καὶ ἀκ-
μαῖον πρὸς τὰ (ωνήθη ὄργα . καὶ δ' μὴ εἶναι
αὐτῷ πολλὰ τὰ ἀπόρρητα , ἀλλὰ ὀλίγιστα καὶ
σπανιώτατα , καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῆν κτηνῶν μό-
νον . καὶ τὸ ἔμφρον καὶ μεμετρημένον οὔτε θεω-
ριῶν ὡδὶ τελέσει , καὶ ὄργην καὶ τασκοθυίας , ὁ
διανομαῖς , καὶ τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις , πρὸς
αὐτὸ ὃ τὸ θεὸν πρᾶχθῆναι δεδρεκτόν , ὃ πρὸς
πλὴν ὡδὶ τοῖς πρᾶχθῆσι διδουκίαν . ἔκ οὖν ἀφρεῖ
λοῦσης . οὐχὶ φιλοκροδύμῳ , οὐ πῶδὶ τὰς ἐδω-
σὰς ὡδὶ νοητής . ὃ πῶδὶ ἐσθῆτων ὑφὰς ὁ χρῶας ,
ὃ πῶδὶ ὁμαλῶν ὥρας . ἢ ἀπὸ χρεῖς πολλῆς , αἰά-
γους ἀπὸ τῆς κῆτῳ ἐπαύλειος , καὶ τῆς οὐ Λαυρεβίω
τὰ πολλὰ , τῷ τε λῶνι ὡς Τέσκληις πρᾶττειν
νωὸς ἐχρήσατο , καὶ πᾶς ὁ τοῖς τῷ τῷ πῶδῳ . ὃ δὲ
ἀπηνες , ὃ δὲ μὴ ἀδυσώπητον , ὃ δὲ λάβρον , οὐ
δὲ ὡς αὐτὸ πᾶσι εἰπεῖν ποτε ὡς ἰδρυτόν . ἀλλὰ
πάντα διαλημμένα λελογίσθαι ὡς ὡδὶ ὁ
λῆς , ἀταρᾶλως , πεταγμένως , ἐξέρωμε-
νος ,

τως, συμφώνως ἑαυτοῖς. Ἐφαρμόσει δ' αὖ
 αὐτῷ τὸ πῶδ' τοῦ Σωκράτους μνημονυόμε-
 νας, ὅτι καὶ ἀπέχεσθαι καὶ ἀρλαύειν ἐ-
 διώατο τούτῃ, ὧν πολλοὶ πρόσθε τὰς ἀρ-
 χὰς ἀσθενῶς, καὶ πρὸς τὰς ἀρλαύσεις οὐ-
 δοτικῶς ἔχουσι. Τὸ δὲ ἰσχύειν καὶ ἐπὶ καρτε-
 ρεῖν καὶ ἐνέειναι ἑκατέρῳ, ἀνδρὸς ὅστιν ἀρπολα-
 καὶ ἀκήτητον ψυχὴν ἔχοντες, ὅσον αὖ τῇ νόσῳ
 τῇ Μαξίμου. Παρά τ' ἑωὶ, δ' ἀγαθούς παπ-
 πους, ἀγαθούς γονέας, ἀγαθὸν ἀδελφὸν,
 ἀγαθὸν διδασκαλόν, ἀγαθὸν δικαίον,
 συγγενῆ φίλον, χρεὶν ἅπαντα χεῖν. καὶ
 ὅτι πῶδ' ἐδένα αὐτῇ πρὸς ποσὸν πλημμελῆ-
 σαι, καὶ τοὶ διαθεσίως ἔχον τοιαῦτα, ἀφ'
 ἧς, εἴ τι χεῖς, καὶ ἐπ' αὐτῇ τοιοῦτο. τ' ἑωὶ
 ὅτι ποῖα τὸ μηδεμίαν (μυδερμὴν) πρᾶγματων
 γενέσθαι, ἥ τις ἐμελεμε ἐλέγχειν. Ὁ τὸ μὴ πλεόν
 ἐκτραφῆναι παρὰ τῇ παλαιᾷ τῷ πάπ-
 πῳ. καὶ τὸ πῶδ' ὄραν ὀχλοῦσθαι, καὶ τὸ μὴ
 πρὸ ὄρας ἀνδρῶσθαι, ἀλλ' ἐπὶ καὶ ὑπὸ λα-
 εῖν τῷ χρόνῳ. ὃ ἀρῶντι καὶ πατεῖ ἔσσο-
 τα χεῖναι, ὃς ἐμμελῶς πάντας τὸν τύπον ἀφαι-
 ρήσειν μὲ, καὶ εἰς οὐνοῖαν ἄξει τῷ ὃ, τι διωκα-
 τὸν ὅστι αὐτῇ βιοῦντα, μήτε δορυφορήσεως
 χρεῖν, μήτε ἐσθῆτ' σημειωτῶς μήτε λαμ-
 πρύδως καὶ ἀνδραγαθῇ τοιῶνδ' ἐπινῶς καὶ

τῶ ὁμοίῳ κῆμπι· ἅμ' ἔστιν ἐγγυτάτω ἰδιώ-
 τε συσέλφει ἑαυτὸν, ὅνῃ Διὰ τοῦτο ταπεινό-
 τερρον ἢ ῥαθυμότερον ἔχειν πρὸς τὰ ὑπερ τῆν
 κινήσιν ἰγχεμονικῶς πρᾶχθῆναι δέοντα. Τὸ ἀ-
 δελφῶ ποιῶντες τυχεῖν, διωαμλῖς μὲν ὅλῃ ἡθὺς
 ἐπεγείρει με πρὸς ὑδιμέλειαν ἑμαυτῶ· ἅμα δὲ
 καὶ τιμῇ καὶ σοφίᾳ διφραίνοντός με, ὅτι παιδεία
 μοι ἀφυῆ μὴ γινέσθαι, μηδὲ κτ' ὅτι σωμάτιον διά-
 στροφα. Τὸ μὴ ἐπίπλεον με περὶ κῆποι αὐτοῦ ῥη-
 τορικῇ καὶ ποιητικῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑδιπιδύ-
 μαισι, αὐτοῖς ὅς ἴσως αὐτὸν κατεχέτω, εἰ ἡδ' ὁμῶς ἐ-
 μαυτοῖς διόδως πειθόντα. Τὸ φθάσαι, ὅτι
 τροφείας αὐτῷ ἀξιώματι καὶ ταῖς σῆσαι, οὐ δὴ ἐδόκουν
 μοι ὑδιθυμεῖν, καὶ μὴ ἀναβαλέσθαι ἐλπίδι, τῶ
 μὴ ἐπεὶ νέοι ἐτι ἦσαν, ὕστερον αὐτὸ πρᾶξην. Τὸ
 γινώσκειν Ἀπολλώνιον ῥῥστην, Μάξιμον. Τὸ
 φαντασθῆναι πρὶ τῶ κτ' φύσιν βίου ἀναρῶν
 καὶ πολλὰς, οἷον τίς ὅστι. ὥστε ὅσον ὑδι τοῖς
 θεοῖς, καὶ ταῖς ἐκείθεν Διὰ δόσεσι καὶ συλλή-
 φει, καὶ ἐπινοίαις, μηδὲν κρυπτεῖν ἡδὴ καὶ τὰ
 φύσιν ζῶμε, ἢ ἀπλήρωτοι ἐτι τὰς πρὸ
 πλὴν ἐμὴν αἰτίαν, καὶ πρὸ ὅτι μὴ ὅλῃ κερῆν τὰς
 ἐκ τῆν θεῶν ὑπομνήσεις, καὶ μόνον ὅχι δι-
 δασκαλίας. Τὸ ἀντεχεῖν μοι τὸ σῶμα ὑδι τοῦ
 σῶτον αὐτοῖς βίω. Τὸ μὴ τε Βενεδικτῆς ἀφαι-
 σθαι, μὴ τε Θεοδότου· ἅμα καὶ ὕστερον αὐτῶν ἐρω-
 ῶντοῖς

πικρὸς παθεὶς γενόμενον ὑμᾶναι. Τὸ χαλεπὸν
 νανται πολμάκας ῥοσίκω, μηδὲν πλεόν πείσαι,
 ἐφ' ᾧ αὐ' μετέγκαν. Τὸ μέλλεσθαι νέαν τελευτᾶν
 τὴν τεκῆσθαι ὁμοιος οἰκῆσαι μετ' ἐμοῦ τὰ τελευ-
 ταῖα ἔτη. Τὸ ὅσάκας ἐβουλήθην ὑπὸ κυρῆσοι
 πινι πονομῆω, ἢ εἰς ἄλλο τι χρῆζοντι, μηδὲ π-
 τε ἀκούσθαι με ὅτι ἐκ' ἐστ' μοι χρέμα' ταῖα ὁδὸν
 γίνονται. καὶ τὸ αὐτῷ ἐμοὶ χρεῖαν ὁμοίαν ὥς
 πρ' ἐτόρου μεταλαβῆν, μὴ συμπτωσείν. Τὸ πλῆ-
 γυναικα τοιαύτῳ εἶναι, ἔτῳσι μὲν παρθένιον,
 ἔτῳ δὲ φιλόπορον, οὐτῳ δὲ ἀφελῆ. Τὸ ὑπὸ
 παθεῖν προφύων εἰς τὰ παιδία δι' ὑποκρίσιν. Τὸ
 δι' ὄνειράτων βουλήματα δοθῆναι ἄλλα τε
 ὥς μὴ πύφναιμα, καὶ μὴ ἰλιγγίαν· καὶ τούτου
 οὐ καὶ ἡτὶ ὥς πόρ' χρῆσθαι. ὅπως τε ἐπεθύμησα *
 φιλοφροσύνας, μὴ ἐμπτωσείν εἰς τινα βουλήν μα-
 δὲ ἀρκυαθῆσαι ὑπὸ ἐδὼ συγγραφῆς, ἢ συλ-
 λογισμὸς ἀναλύειν, ἢ πόρ' τὰ μετεωρολογικὰ
 καὶ τὰ γινώσκειν. Πάντα γὰρ ταῦτα θεῶν βου-
 λῶν καὶ τύχης δέχεται.

Τὰ οὐ κρυπτοῖς πρὸς τῷ γενέσθαι. α.

Ἐῶθεν προλέγειν ἑαυτῷ, σιωτῶν μοι πόρ'
 ὄργῳ, ἀχαρίστῳ, ὑβριστῇ, δουλοῦ, βασιλέ-
 νω, ἀκρινονήτῳ. Γάντα ταῦτα συμβέβηκεν ἐ-
 κείνοις πρὸς τὴν ἀγνοίαν τῆν ἀγαθῶν καὶ κα-
 κῶν. Ἐξ ὧ δὲ τε θεωρητικῶς τὴν φύσιν τῆς ἀγα-

τοῦ, ὅτι καλόν, καὶ τὸ κακόν, ὅτι αἰσχρόν, καὶ
 πῶς αὐτὸ τὸ ἁμαρτάνοντες φύσιν ὅτι μοι συγ-
 χροῖς, οὐχὶ αἵματός ἢ σπέρματός τὸ αὐτό,
 διὰ τοῦ, καὶ θείας ἀκριβοῦρας μέλχθ, οὐτε
 βλαβῆναι ὑπὸ πνέσιν αὐτῶν δυνάμει· αἰσχροῦ
 γὰρ με οὐδὲν πωλεῖν, ὅτε ὁ γίγνεται τοῦ
 συγγενῆ δυνάμει, ὅτε ἀπέχεται αὐτοῦ.
 γιγνόμεν γὰρ πρὸς ζωογονίαν ὡς ποδες, ὡς
 χεῖρες, ὡς βλέφαρα, ὡς οἱ τοῖχοι τῆν αἰῶν καὶ
 τῆν κατω ὁδόντων. Τὸ ἐν αὐτῇ πρέσβειν ἀλ-
 λήλοισι ἐπὶ αὐτὴν φύσιν. αὐτὴν περικύκλῳ δὲ δὲ ἀ-
 γαναστεῖν καὶ ἀκροστέφειν. ὅτι ποτε τὸ
 τό ἐμὶ, σαρκίᾳ ὅτι, καὶ πνεύματι, καὶ δὲ
 ἡγεμονικόν. Ἄφες τὰ βιβλία, μηκέτι πωλῶ.
 Οὐδέδοται. ἀλλ' ὡς ἡδὴ ἀκροστέφειν τῆν μεν
 σαρκίῳ καὶ ταφροστέφειν λυθροῦ καὶ ὁσάεσσι, καὶ
 κροκύφαντον, ἐκ νεύρων, φλεβίων, ἀρτηρίων
 πωλεγμαῖον. Θείαται ὅτι καὶ δὲ πνεύματι ὁστέον π
 ἐστίν· ἀνέμῳ, ὅτε αὐτὸ αὐτό, ἀλλὰ πάσης ὥρας
 ὁστέον, καὶ πάλιν ὁστέον. τείτον ἐν ὅτι
 ὅτι ἡγεμονικόν, ὡς ἀκροστέφειν. Γόρων ἐ· μηκέτι
 ὅτι ἐλπίς δὲ ὁστέον· μηκέτι καὶ δὲ ὁστέον ἀ-
 κροστέφειν νευροστέφειν· μηκέτι δὲ ἁμαρ-
 μέλιον, ἢ πῶς ὁστέον, ἢ μέλιον ὡς ποδες.
 τὰ τῆν θείων πνεοῖας μεσά. τὰ τὴν τύχης οὐκ
 αὐτὴν φύσεως ἢ συγγνώσεως, ὅτι ὡς ποδες ὅτι

πρὸ νοῖα διοικουμένων πάντα ἐκείθεν ῥεῖ. πρὸς
 ἐστὶ δὲ τὸ ἀναγκαῖον, καὶ τὸ θεῶν ὅλων κόσμου
 συμφέρον, ὃ μὲν ἔστι. Παντὶ δὲ φύσεως μέρος
 ἀγαθόν. ὃ φέρει ἢ τῶ ὅλων φύσις, καὶ δὲ ἐκείνης
 ὅτι θεοκίνη. σώζουσι δὲ κόσμον ὡς πρὸς αἱ τῶν
 στοιχείων ὅτως καὶ αἱ τῶν συγκριμάτων μετα-
 βολαί. ταῦτά σοι ἀρκέτω, ἀεὶ δόγματα ἔσω.
 Τὼ δὲ τῶν βιβλίων δίψαν ῥίψον, ἵνα μὴ γογ-
 γύζων ἀρεθάνης, ἀλλὰ ἴλιως ἀληθῶς, καὶ ἀπὸ
 καρδίας διχάεις τὰ τοῖς θεοῖς.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον 6.

ΕΜΝΗΣΟ ἔκ τούτου ταῦτα
 αἰαβάλη, καὶ ὁποσάκις πρὸς θε-
 σμίαν λαβὼν πρὸς τῶν θεῶν οὐ
 χρεῖσται αὐταῖς· δὲ ἡ ἡδὴ ποτὶ αἰ-
 δεῖσθαι τίνος κόσμος μέρος ἔστι, καὶ τί
 νος διοικῆσθαι τὸν κόσμον ἀπὸ ῥῥοια ὑπέστης, ὅτι
 ὅρος ἐστὶ σοι πᾶσι γεγραμμένος τὸ χρόνος· ὃ ἐὰν
 εἰς τὸ μὴ ἀπειθῆσαι χρεῖσθαι, οἰχῆσαι, καὶ οἰχῆσαι,
 καὶ αὐτὸς ἐχῆσαι. Πάσης ὥρας φροντίζει σθεαρὸς
 ὡς ῥωμαῖος καὶ ἀρρεῖν τὸ εἰ χερσὶ μὲν τὸ ἀκριβὲς καὶ
 λ 4 ἀπλάσσει

ἀπλάστῃ σεμνότητι, καὶ φιλοσοφίας, καὶ
 ἐλευθερίας, καὶ δικαιοσύνης πρέσβειν, καὶ
 ὁρῶν σαυτοῦ ἀπὸ πάντων τῶν ἄλλων φαντα-
 σίων πορεύειν. πορεύεις δὲ ἀνὴρ ὡς ἐξαυτῶν τῶν
 ἐκείνων πρέσβειν ἀνερῆς ἀπὸ πηλαγμῶν πάσης
 ἐκαιοσύνης καὶ ἐμπροσθεν ἀρετῆς ἀπὸ τῆς
 αἰσίου τῆς λόγου, καὶ ἑποικίσεως, καὶ φιλα-
 ντίας. καὶ δυσχερείσεως πρὸς τὰ συμμειορα-
 μῶνα. Ὅρας πῶς ὀλίγα ἐστὶν ὧν κρητῆρας τις,
 δύναται δύρου καὶ θεοῦ βίωσι βίον; καὶ
 γὰρ οἱ θεοὶ πλεονέχου ἀποκτείνουσιν πρὸς τῆς
 ταῦτα φυλάσσοντος. Ὑπερβεῖς ὑπερβεῖς αὐτῶν ὧ
 ψυχῇ, τῆς δὲ πρὸς σεαυτὸν ἐκείνη καυρὸν
 ἔχεις. οὐ γὰρ ὁ βίος ἐκείνων, ἐστὶν δέοι θεοῦ
 δύναιτο, μὴ αἰδέσθην σεαυτὸν, ἀλλ' ὡς ταῖς
 ἄλλων ψυχαῖς περικύβητος τὸν οὐρανὸν ἐμποιεῖται.
 Περὶ πᾶσι σε τὰ ἔξωθεν ἐμπέπτονται; καὶ ὁρ-
 λὼν πάρεχε σεαυτῷ τῆς προσημασίαν ἀγα-
 θόν τι, καὶ παύσαι ῥησέμεν. Ἦδη ὅτι καὶ
 τὴν ἐπὶ τὴν πόλιν φρονέον φυλακίον. ἀρετῶν
 καὶ ἀφ' ἧς πρέσβειν, οἱ κακῆς τῆς βίω, ὅτι
 μὴ ἔχοντες σκωπὸν, ἐφ' ὃν πᾶσαν ὁρμὴν καὶ
 κατὰ πᾶσι φαντασίαν ἀποδιδύνουσιν. Παρὰ
 μὴ τὴν ἐφιστάμεν τίς ὡς τῆς ἄλλου ψυχῆ γίνεται,
 ὅτι ῥαδίως τις ὡφείλη κακοδαίμονων. ἐστὶν ὅτι
 τῆς ἰδίας ψυχῆς κινήμασι μὴ τῆς ἀκαταστάσεως,
ἀνάγκη

κατάγνη κακοδαίμονους. Τότε τῇ αὐτῇ δὲ με-
μνήσθ. τίς ἦ τῇ ὄλρον φύσις, καὶ τίς ἡ ἐμὴ, καὶ
πᾶς αὐτῇ πρὸς ἐκείνῳ ἔχουσα, καὶ ὁ ποῖόν τι
μέριον, ὁ ποῖον τῷ ὄλρου ἔσται. καὶ ὅτι ἐδίδες ὁ κο-
λύων τὰ ἀκόλουθα τῇ φύσει, ἥς μόριον εἶ,
πράσσειν τε αὐτὴ καὶ λέγειν.

Φιλοσόφος ὁ Θεόφραστος αὐτῇ συγκρίσει
τῇ ἁμαρτημάτων, ὡς αὐτῇ τις κρινότορος τὰ
τοιαῦτα συγκρίνει φησί. βαρύτερα εἶναι τὰ
κατ' ὑπιδρυμίαν πλημμελοῦμενα τῇ κατὰ
θυμόν. ὁ γὰρ θυμούμενος μετὰ πινυτο λυπῆς
καὶ λεληθῆκε συτολῆς φαίνεται ὅτι λόγον ἀ-
ποστρεφόμενος. ὁ δὲ κατ' ὑπιδρυμίαν ἁμαρ-
τανών, ὅς ἡδονῆς ἡρώμενος ἀκολαστότορος
πως φαίνεται, καὶ δηλύτερος αὐταῖς ἁμαρ-
τίαις. ὁρῶς ὅτι καὶ φιλοφροσύνῃς ἀξίως ἔφη,
μείζονος ἐγκλήματος ἔχειν ὁ μετ' ἡδονῆς ἁ-
μαρτανόμενος, ἢ πρὸς τὸ μετὰ λυπῆς. ὄλρος τε ὁ
μετὰ πρὸς διημιλῶ μαλλον εἰσιν, καὶ ἀφ' αὐ-
τῇ ἡναγκασμένῳ θυμοφθῆναι. ὁ δὲ, αὐτόθεν
πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὁρῶν, φερόμενος ὅτι πρὸς
ἐκείνῳ κατ' ὑπιδρυμίαν. ὅτι ἡδὴ διωκτὶς ὄν-
τος ἵκναι τῷ βίου, οὕτως ἔχεται ποιεῖν καὶ
ὁρῶν. Τὸ ὅτι ἀνθρώπων ἀπελθεῖν, εἰ μὴ
θεοὶ εἰσιν, οὐδ' αὐτῷ δεινόν· καὶ κῶ γὰρ σε ἐκ αὐτῷ πε-
ριβάλλειν. ἢ δὲ εἰ πρὸς ἐκείνῳ, ἢ οὐ μετὰ αὐτοῖς

τῷ ἀνθρώπῳ· τί μοι ζῶν ὁ κόσμος κενὸν δεῶν,
 ἢ περὶ οἴας κενῶ. Ἀλλὰ καὶ εἰσὶ, καὶ μέλει αὐ-
 τοῖς τῇν ἀνθρώπων. καὶ τοῖς μὲν κατ' ἀλή-
 θειαν κακούς, ἵνα μὴ παρὰ πῆν ὁ ἀνθρώπος, ἐπ'
 αὐτοῖς πὸ πᾶν ἔδωκε. τῇν δὲ λοιπῶν ἔτι κα-
 κὸν ἦν καὶ ἴσως αὐτὸν πείθοντο, ἵνα ἐπὶ πάντε-
 ρ' μὴ παρὰ πῆν αὐτῷ. ὁ δὲ χεῖρ μὴ ποιεῖ αὐ-
 θρώπουλας, πῶς αὐτὸν ἴσως βίους ἀνθρώπου χεῖρ
 ποιήσειεν; οὐτε ἵκατ' ἄγνοια, ἔτε εἰδὴ αὐ-
 τῷ, μὴ διωκόμεν ἵκατ' ἐκφυλάτταται, ἢ διορθώσεται
 ταῦτα, ἢ τῷ ὅλῳ φύσις παρῆθεν αὐτῷ. ἔτε αὐτῷ
 λικυῖται ἡμαρτελς ἢ τοι πρὸ ἀδιωκόμεναις, ἢ
 πρὸ ἀτεχνίαις, ἵνα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ
 ἐπίσης τοῖς ἀγαθοῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς κα-
 κούς πεφυμένως συμβαίνει. Θάνατος δέ γε
 καὶ ζῶν, δοῦλα καὶ ἀδοῦλα, πόνος καὶ ἡδονή,
 πλοῦτος καὶ πενία, πάντα ταῦτα ἐπίσης
 συμβαίνει ἀνθρώπων τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς
 κακοῖς, οὐτε καλὰ ὄντα, οὐτε αἰσχρά, οὐτ'
 ἀρ' ἀγαθὰ, οὐτε κακὰ ὄντα. Πῶς πάντα τα-
 χέως ὡς φαίνεται, τοῖς μὲν κόσμῳ αὐτὰ τὰ
 σώματα, τοῖς δ' αἰῶνι αἰμνήματα αὐτῇν, οἷα ὄντα
 τὰ αἰσθητὰ πάντα, καὶ μάλιστα τὰ ἡδονῇ δε-
 λεάζοντα, ἢ τοῖς πόνῳ φοβοῦντα, ἢ τοῖς τύφῳ
 ἐκδοκίμια, πῶς βύτελῃ καὶ βύκετα φρονέται,
 ὅς ῥ' ἡπ' αὐτῶν, καὶ βύφθαρτα, καὶ νεκρά· τοιαῦτα
 διωκ-

διωόμεως, ἐπιστάναι τί ἐστιν ἔτσι ὡς αἱ ἔχου-
 λήφεις καὶ αἱ φωναὶ, πλὴν διδύξιαν. Τί ὅστις *
 ὁ ἀφθαιεῖν, ὅτι ἐάν τις αὐτὸ μόνον ἐδῇ, καὶ
 ἔξω μορφοῦ τῆς ἐνοίας, ὁμοίωσι τὰ ἐμφαν-
 ταζόμενα αὐτῷ, ὅνκετι ἀλλότῳ ἔπελλήφεται
 αὐτὸ εἶναι ἢ φύσεως ὅρον. Φύσεως ὃ ὅρον εἰ-
 ρίς φοβεῖται, παιδίον ὅτι. ἔξω μὲν τοι οὐ μόνον
 φύσεως ὅρον ὅτιν, ἀλλὰ καὶ συμφέρων αὐτῇ.
 πῶς ἀπῆται τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ τί αὐτῇ
 μορφῇ, καὶ ὅταν πῶς ἔχη διακρίνεται τὸ τοῦ
 ἀνθρώπου ἔξω μέριος; ἔδεν ἀθλιώτορον τῆς
 πάντα κύκλω ἐκ ποσειδονομήν, ὅτι τὰ νό-
 ρον γὰρ φησὶν ἐρυνῶντῃ, ὅτι τὰ αὐτῆς ψυ-
 χαῖς τῇ πωλησίον ἀπὸ τεκμαίσεως ἡτοῦτῃ,
 μὴ αἰδομένην δὲ ὅτι ἀρκέει πρὸς μόνον ἔξω
 ὅν ἐαυτῇ δαίμονι εἶναι, ἢ τῆτον γηνοίας δι-
 ραπθῆν. Θεραπεία δὲ αὐτῇ καὶ θερὸν πάθος
 διαπρῆν, ὅτι ἐκαίοντῃ ὅτι δυσχερῆσεως τῇ
 πρὸς τὰ ἐκ θεῶν ὅτι ἀνθρώπων γνόμενα. Τὰ
 μὲν γὰρ ἐκ θεῶν αἰδέσθαι δι' ἀρετῆς. Τὰ ὃ
 ἐξ ἀνθρώπων φάλα ἀπὸ συγγράφειν, ἐστὶ δὲ ὅτι
 ὅτι τρόπον πῶς ἐλεεινὰ, δι' ἀγνοίαν ἀγαθῶν ὅτι
 κακῶν οὐκ ἐλάττωσιν ἢ πρῶτος αὐτῇ τῆς σε-
 ρειοσύνης τοῦ ἀφαιρῖναι τὰ λυγρὰ καὶ μέ-
 λαινα. Καὶ τειχάλια ἔτη βιώσασθαι μέλι-
 λης, ὅτι ποσινταῖς μύρια, ὅμως μέμνηται, ὅτι
 οὐδ' εἰς

οὐδ' εἰς ἄλλον ἀρεσάμεν βίον, ἢ ὅσον ὄν (ἢ · ὅ
 ἄλλον (ἢ ἢ ὄν ἀρεσάμεν. εἰς ταῦτ' ὃν καλίστα)
 τὸ μήκιστον τῷ βραχυτάτῳ. δι' γὰρ πῶν, πα-
 σιν ἴσον, εἰ καὶ δι' ἀρλόμενον, οὐκ ἴσον, καὶ δι'
 ἀρεσάμενον, ὅπως ἀκρεαῖον ἀναφαίνεται.
 οὔτε γὰρ τὸ πῶν χηκός, ὅτε δι' μέλλον ἀρεσά-
 λοι αὖ πρ. ὁ γὰρ ἐκ ἔχει, πῶς αὖ πρ. ὅσο αὐτῷ
 ἀφελοῖ; τῶν ἐν τῇ δύο δ' εἰ μεμνησθαι· ἐνός
 μὲν ὅτι πάντα ἢ αἰδίου ὁμοιοῦ, καὶ ἀνα-
 κυκλούμενα, καὶ οὐδὲν ὁμοφύει, πότον αὖ
 ἐκστὸν ἔτεσιν, ἢ αὖ ἀλκυσίοις, ἢ αὖ ὅτι ἀπεί-
 ρω χρόνῳ τὰ αὐτὰ πρ. ὁφεται. ἐτόρον δ', ὅτι
 καὶ ὁ πολυχρονιώτατος, καὶ ὁ πείχιστα τεθνη-
 ξόμενος, τοῖσον ἀρεσάμεν. τὸ γὰρ πῶν ὅτι
 μόνον εἰς ὁρίσκεισθαι μέλει, ὅτι γὰρ ἔχει, καὶ
 ὅσον μόνον. καὶ ὁ μὴ ἔχει πρ., οὐκ ἀρεσάμεν.
 ὅτι πᾶν ὑπόληψις, δῆλα μὲν γὰρ τὰ πρὸς τὸ
 κυνηκὸν Μόνιμον λεγόμενα. δῆλον ὅτι καὶ δι' χρό-
 σίμον τῷ λεγομένου, εἰάν πρ. αὐτῷ δι' νόστιμον μί-
 χρι τῷ ἀλκιδουὶς δέχεται. ὅτι εἰς αὐτῷ ἢ τῷ
 ἀνθρώπου ψυχὴ· μαλιστα μὲν, ὅταν ἀπό-
 σπμα, καὶ οἷον ψῦμα τῷ κόσμον ὅσον ἐφ' αὐτῷ
 γένεται. δι' γὰρ δυοχεραίνεν ἐν τῇ γινόμε-
 των ἀποσσεῖς ὅτι τῆς φύσεως, ἢς αὖ μέρη, ἐκεί-
 σε τῇ λοιπῶν φύσεις ποδελίχονται· ἔπειτα ὅτι,
 ὅταν ἀνθρώπων ἵνα ἀρεσάμεν, ἢ καὶ οὐαντία
 φέρεται,

φθίσκται, ὡς βλαψαυσα οἰαί εἰσι αἱ τῆν ὀργ-
 ζομένων. τρίτον ὑβρίζει αὐτῷ, ὅταν ἡσῶται
 ἡδονῆς, ἢ πόνου. τέταρτον, ὅταν ἔσθληται
 ταῖς καὶ ὑπὸ πλάσας, καὶ ἀναλήσας τὴν ψυ-
 χὴ λέγει. πέμπτον, ὅταν πρᾶξιν πῶς ἑαυτὸ καὶ
 ὀργῶν, ἐπ' ὅθεν σκεπὸν ἀφίη, ἀλλὰ εἰκὴ καὶ
 ἀπὸ ἀκαλαστήτως ὅπῃν ἀεργῇ. δέον καὶ τὰ
 μνηρότατα, καὶ τὴν ὑπὸ τὸ τέλει ἀναφορὰν
 γίνεσθαι. τέλει δὲ λογικῶν ζώων τὸ ἐπεσθαι
 τοῖς τῷ πόλεως καὶ πολιτείας τῷ πρῶτον τῆς
 λόγῳ καὶ θυσίᾳ.

Τοῦ ἀνθρώπου βίου, ὁ μὲν χρόνῳ, σπυ-
 ρμῇ ἢ δὲ ὅσῳ, ῥέουσα ἢ δὲ ἀσθησις, ἀμυστά·
 ἢ δὲ ὅλῳ τῷ σώματι σύγκρισις, ὅσῳ πᾶσι.
 ἢ δὲ ψυχῇ, ῥεμβός ἢ δὲ τύχη, δυστέκμαρτος.
 ἢ δὲ φήμῃ, ἀκρίτον, σκελόν· πᾶσι δὲ εἰπεῖν, πάν-
 τα, τὰ μὲν τῷ σώματι, ποταμός· τὰ δὲ
 τῆς ψυχῆς, ὄνειρος καὶ τύφος. ὁ δὲ βίος,
 πόλεμος, ἐξ ὅτου ἰδιότης. ἢ ὑπεροφημία
 δὲ, λήθη. τί ἔν τῳ πρᾶξι μὲν διωάμενον· οὐ
 καὶ μόνον φιλοσοφία. ἔστι δὲ τῷ τῆς ἡδονῆς
 εἰδὸν δαίμονα ἀνύγειν, καὶ ἀσπῆ, ἡδονῶν καὶ
 πόνων κρείσσονα, μηδὲν εἰκὴ ποιοῦνται, μηδὲ δι-
 ψυχομενῶς καὶ μετ' ἔσθλησεως· ἀντιδρῶν τῷ
 ἄλλῳ ποιεῖν πᾶσι, ἢ μὴ ποιεῖν. ἐτι δὲ τὰ συμ-
 βαίνοντα ἐκ ἀρνησίου δειχόμενον, ὡς ἐκ ἑδῶν
 ποιεῖν

173 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

πρὸς ὁρχόμενα, ὅθεν αὐτὸς ἦλθεν. καὶ πᾶσι τῷ
 θάνατον ἴλεε τῇ γνώμῃ πεδυμένοντα, ὡς οὐδὲν
 ἄλλο ἢ λύσιν τῇ σοιχείῳ, ἢ ὡς ἐκείνον ζώοντα
 συγκρίνεται. εἰ δὲ αὐτοῖς τοῖς σοιχείοις μηδὲν
 θειὸν οὐ τοῦ ἐκείνου διηνεκῶς εἰς ἑτόρον μετα-
 βάλλει, ἀλλὰ τί ὑπὸ δὲ τίς τὴν αὐτὴν με-
 ταβολὴν ἢ διάλυσιν; καὶ φύσιν γὰρ οὐδὲν ἄ-
 κακὸν καὶ φύσιν.

Τὰ οὐ Κερναῖα.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον γ.

ΥΨΙ' ὅσοι μόνον δὲ λογί-
 ας, ὅτι καὶ ἐκείνων ἡμέραν ἀ-
 παναλίσκεται ὁ εἶς, ὁ μέ-
 ρος ἐλαττωσὶ αὐτῶν κατὰ λεί-
 πεται. ἀλλὰ καὶ ἐκείνο λογιστέον,
 ὅτι εἰ ὡς πλέον βιώη τις, ἐκείνῳ αἰσθητὸν, ἢ
 ὅσον αἰσθητὸν αὐτοῖς ἢ διανοοῖα πρὸς τῇ σω-
 σιν τῇ πραγματικῇ, καὶ τῇ θεωρίας τῇ σω-
 τεινότης εἰς τῇ ὑμπερίαν τῇ περὶ αὐτῶν
 δρα

θρωπέων. Ἐὰν γὰρ πῦαληρεῖν ἀρξῇ, τὸ μὲν
 διαπνεύει, καὶ τρέφει, καὶ φανταζέει, καὶ
 θερμαίνει, καὶ ὅσα ἄλλα θιαύτα, οὐκ ἐνδεῖσι. Τὸ
 ὃ ἐαυτῷ χρῆται, ὃ δὲ τῷ καὶ θήκοντι ἀριθμῶς
 ἀκριβεῖν, καὶ τὰ πρὸ φαινόμενα διαθερεῖν, ὃ πε-
 ρὶ αὐτῶ τῶ ἐν ἡδὴ ἰζακτίον αὐτὸν ἐφελάνθας,
 καὶ ὅσα τοιαῦτα λογισμοῦ συγγεγυμνασμέ-
 νου πανυχίζει, πρὸ ἀποσείνεται. χρῆ δὲ ἐ-
 πείχεσθαι, οὐ μόνον τῷ ἐγγυτέρῳ τῶ θανάτου
 ἐκείνῳ γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πλὴν ἐνὸν-
 οῖν τῷ πραγματικῇ καὶ πλὴν πῦακτοῦ θήκοντι
 πρὸ ἀποσείναι. χρῆ καὶ τὰ τοιαῦτα πῦαφυ-
 λάσκει, ὅτι ὃ τὰ ὑπὸ γινόμενα τοῖς φύσει γι-
 νομένοις, ἔχει τι εὐχάρι καὶ ἐπαρρητιον. οἷον αὐτῶ
 ὁ πῦαμὴν ἀπαρρῆτιονταί τινα μέρη. καὶ ταῦτα
 ἐν ταῖς διέχοντα ἔως καὶ τρόπον τινα πῦα τὸ ἐ-
 πάγγελμα τῶ ἀρρῆτιονταί ἔχοντα, ὑπὸ πείπει
 πως καὶ πρὸ θυμῶν πρὸς τῶ πρὸ φωνῶν ἰδίως ἀνα-
 κινεῖ. πάλιν τε τὰ σύνθετα ὁποῦτε ὠραίοτατά ὄντι
 κέχνηται. ὃ δὲ ταῖς σφύραις ἐλαίαις, αὐτῶ
 τὸ ἐγγυτέρω τῶ σφίρει, ἰδίον τι καὶ κατὰ τῶ καρπῶν
 πρὸς τῶ θήκοντι. οἱ σάχυνες ὃ κατὰ τὸ ἐνὸντα, καὶ τὸ
 τῶ λείοντος ὑπὸ σκένιον, ὃ δὲ τῶ σφύραι ἐκ τῶ σφύραι-
 ῶς ῥέων ἀφρόν, καὶ πολλὰ ἔτερα κατὰ ἰδίαν ἑστὶς
 σφύραι, πρὸ ῥέων ὅντα τῶ σφύραι, ὁμοῦς δὲ τὸ τῶ
 φύσει γινόμενοις ἐπαρρητιεῖν, σφύραι πρὸς μεί,

καὶ

καὶ ψυχαστογῆ. ὥστε εἴ τις ἐλθὼν πάθῃ καὶ ἄν-
 νοίαν βαθυτόραν πρὸς τὰ ἐν τῷ ὅλῳ γινόμενα,
 σχεδὸν ὅδ' ἐν ὅχῳ δόξει αὐτῷ καὶ τῇν κατ' ἐπα-
 κλάσθῃσιν συμβαινόντων ἡδέως πως διασω-
 σάσθαι. ἔτι δὲ καὶ θηρίων ἀληθῆ χάσμα-
 τα, ὅχ' ἦσαν ἡδέως ὄψεται, ἢ ὅσα λευφεῖς,
 καὶ πάλαι μιν μιν δεικνύουσιν. καὶ λευφῶς
 καὶ γέροντες ἀκμύνειν καὶ ὥραν, καὶ δ' αὖ
 παισὶν ἐπαφροδίτον, τοῖς ἑαυτῶ σάφροσιν ὁφ-
 θαλμοῖς ὄραν διωθήσεται. καὶ πολλὰ τοιαῦ-
 τα ὅσα πάντ' ἐπιδανὰ, μόνῳ δὲ θεῷ πρὸς τὴν
 φύσιν, καὶ τὰ ταύτης ὁρᾷ γνησίως ὡκειῶ
 μιν ὡς προσεῖται.

Ἰσοκράτης πολλὰς νόσους ἰασάμενός, νο-
 σήσας ἀπέθανεν. οἱ χαλδαῖοι πολλὰν θανά-
 τος προηόρευον εἶτα καὶ αὐτῶν τὸ περὶ
 μύον κατέλαβον. Ἀλεξανδρος καὶ Πομπήϊος,
 καὶ Γάιος Καῖσαρ, ὅλας πόλεις ἀρδῶ πε-
 σανταίς ἀνελόντες, καὶ ἐν πᾶσι πολλὰς
 μυσταίους ἰππῶν καὶ πεζῶν κατὰκτείναντες,
 καὶ αὐτοὶ ποτε ὑψηλὸν τ' βίαν. Ἡράκλειτος,
 πολλὸν τ' τῆς κόσμου ἐμπυρώσεως ποσῶτα φυ-
 σιολογῆσας, ὕδατος τὰ ἐν τοῖς πληρωθεῖς, βολ-
 βίτῳ κατὰ χρησμοῖς ἀπέθανεν. Δημό-
 κριτον δ', οἱ φθέρου.

Σωκράτῳ δ', ἄλλοι φθέγγεσθαι πέντε. τί
 ταῦτα;

ἡαῦται· ἐνέβης, ἐπλυσας, κατῆλθης· ἐκῆθη. εἰ
 μὲν ἐφ' ἐτόρον βίον, οὐδὲν θεῶν κενόν οὐδὲ ἐκῆ.
 εἰ δ' ἐὼ ἀναμαθῆσαι, παύσῃ πόνων καὶ ἡδονῶν
 ἀνέχόμενθ', καὶ λατρεύων ποσὺ τῷ χείρονι
 τῷ ἀγγέλω. ἢ ποδίστι τὸ ὑπηρετοῦν· τὸ μὲν γὰρ
 νῆς καὶ δαίμων, τὸ δὲ γῆ καὶ λύθηθ'. μὴ κα-
 τατείψῃς τὸ ὑπολιπόμενον τῷ βίῳ μόρθ' οὐ
 ταῖς ποδὶ ἐτέρων φαντασίαις, ὁ πόταν μὴ τῇ
 ἀναφορᾷ ἐπὶ τι κρινωφελὲς ποιεῖ ἢ τοι γὰρ ἄλλο
 λου ὄργου σέση. τοῦτέστι, φανταζόμενθ' ὅτι
 δεῖνα πράσῃ, καὶ πίνθ' οἶκον, καὶ τί λέγει,
 καὶ τί οἰθυμῆται, καὶ τί τεχ' αἰέται, καὶ ὅσα
 τοιαῦτα ποιεῖ ἀρκυρέμενθ' ὅτι τῇ ἰδίᾳ ἡγεμό-
 νικῷ πᾶτα κηρύσσει. Χρὴ μὲν ἔν καὶ δ' ἐκῆ καὶ
 μά τι μὲν τῷ εἰρμῷ τῇ φαντασίᾳ ποδίστα-
 αθ'· πολὺ δ' ἐ μάλιστα τὸ ποδιδόγον, καὶ κα-
 κύνθ'· καὶ ἐπιστῇν ἐαυτὸν, μόνον φανταζέμενθ'
 ποδὶ ὧν εἴ τις ἄφνω ἐπαίροισθ', τί νῦν ἀφ-
 νοῖ, μὲν παρρησίας πᾶτα χῆμα αὐτὸ ἀρκύναι,
 ὅτι εἰ, καὶ τὸ ὡς ἴδ' αὐτὸν θύτης δῆλα εἶναι, ὅτι
 πάντα ἀπὸ καὶ θυμῷ, ὅτι ζῶον κρινωτικόν, καὶ
 ἀμελῶντ' ἡδονικόν, ἢ καὶ δάπαξ ἀρλουσι-
 κῶν φαῖσμά τῃ, ἢ φιλονεικίας πινός, ἢ βασ-
 κνίας καὶ ὑποψίας, ἢ ἄλλου πινός, ἐφ' ᾧ αὐτὸ
 ἐρυθραίας τῇ γούμνος, ὅτι οὐκ αὐτὸ εἶχε.
 ὁ γὰρ τοι αὐτὸς ὁ τοῖς τῷ, οὐκ ἐπὶ ὑποβλεψίμῳ

ὅτι ὡς αἱ ἀρίστοις ἡδὴ εἶναι, ἰδού τις Σὺ περὶ
 γὰρ θεῶν, χρώμενος ὅτι τῷ εὐδὸν ἰσομελὲς αὐτῷ,
 ὃ πῆρεται τὸν ἀνθρώπου ἀχραντὸν ἡδονῶν, ἀ-
 τρώδων ἔσπευτο πάντος πόνου, πάσης ὑβριως ἀνέ-
 παφον, πάσης ἀνάσθητον πονηρίας, ἀθλη-
 τῶν ἀθλοῦ τῆ μεγίστου, τῆ ἔσπευτο μηδενὸς πεί-
 λους καὶ ταβληθῆναι, δικαιοσύνη βεβαμμέ-
 νον εἰς βαλθῆ, ἀσπαζόμενον ἢ ἵς ὅλης τῆ φυ-
 λῆς τὰ συμβαίνοντα, καὶ ἀφρημόμενα πάντα
 μὴ πολλὰς δὲ, μηδὲ χωρὶς μεγάλης ὅτι κα-
 τὰ φελῆς ἀνάγκης φανταζόμενον, τίποτε ἄλλο
 λῶ λέγει, ἢ πῶς ἂν ἴδωται, μόνον γὰρ τὰ
 ἑαυτῷ πρὸς οὐρανὸν ἔχει, ὅτι ἑαυτῷ ἐκ τῆν
 ὅλων συγκλωδόμενα διηγεῖται οὐνοῖ. καὶ ἐκ-
 να μὲν καὶ πῶς πῆρεται, ταῦτα ἢ ἀγαθὰ
 εἶναι πέπειστοι. Ἡ γὰρ ἐκείνη νημομένη μοῖρα
 κυμαίνεται τε καὶ σωμαφέρει. Μένεται ἢ,
 καὶ ὅτι συγγόνες πάντες ὁ λογικόν. ὅτι κή-
 δεσθαι μὲν πάντων ἀνθρώπων, καὶ τῶν τῶν ἀν-
 θρώπων φύσιν ἐστίν. ὅθεν δὲ οὐχὶ τῶν πᾶν
 τῶν ἀνδεκτίων, ἀλλὰ τῶν ὁμολογουμένων τῶν
 φύσει βιοῦντων μόνον. οἳ μὴ οὕτως βιοῦντες,
 ὅποιοι πνὲς οἴκει τε ὅτι ἔξω τῶν οἰκίας, ὅτι νύκτωρ
 Σὺ μετ' ἡμέραν, οἳ μετ' οἴωσι φύρονται, με-
 μνημένῳ ἀλγετέ. οὐ τοίνυν οὐδὲ τὸν πᾶν
 τῶν τοιούτων ἐπαμύνας αἱ λόγῳ τίθηται, οἷον
 οὐδὲ

θυθε αὐτοῖς ἐαυτοῖς ἀρίστωνται· μήτε ἀκούσθ' ἐνέργει, μήτε ἀκροινώνεσθ', μήτε ἀνέξετασθ', μήτε ἀνδραλκόμεσθ', μήτε κρημνεία τῶν διαποικνισσιν κλημωπιζέτω. μήτε πολυρρήμον, μήτε πολυπράγμον ἔω· ἐπὶ ᾧ ὁ σοὶ θεὸς ἔστι προστάτης ζωὸν ἄρρεσθ', καὶ προσβύτον, καὶ πλιπικῶν, καὶ ῥωμαίου, καὶ ἀρχοντῶν, ἀνατεταχότ' ἐαυτὸν, οἷθ' αὖ ἐν πρὸς πάλιν τὸ ἀνακλητικὸν ἐν τῷ βίον ὄλυντ', μήτε ὀρεοῦ διόμηνθ', μήτε ἀνθρώπου πινός μαρτυρεθ'. Ἐν δὲ τῷ φαισθῶν, καὶ τῷ ἀπρωσθῆες τῷ ἔξωθεν ὑπέρειας, καὶ τῷ ἀπρωσθῆες ἐσυχίας, ὡς ἄλλοι παρέχουσιν· ὀρεθὸν δὲ εἶναι χρὴ, ὅχι ὀρεθόμενον. Εἰ μὲν κρείττον διείσοις ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ βίῳ δικαιοσύνης, ἀληθείας, σωφροσύνης, αἰδείας, καὶ κατὰ παῖς τῷ ἀρκέσθαι ἐαυτῷ τὸν διάνοιαν σου ἐν αἷς κατὰ τὸν λόγον τῷ ὀρεθὸν πράσσονταί σε πῆρεται, καὶ ἐν τῇ ἡμαρμύλῃ, ἐν τοῖς ἀπρωσθῆες ἀκρημνόμενοις· ἐν τούτῳ φημι κρείττον πῶς, ἐπὶ ἐκείνῳ ὅς ὅλως τῷ φημι χρὴς τραπόμενθ', τῷ ἀείσθαι διεισομύλου ἀπόλαυε. ἐν ᾧ μὴδὲν κρείττον φαίνεται αὐτῷ τῷ ὀρεθόμενον ἐν σοὶ δαίμονθ', ταῖς τε ἰδίαις ὀρεμαῖς ὡς πρὸς τὸν ἀνθρώπον, καὶ ταῖς φαισθῶν ἀνέξετασθ', καὶ τῷ ἀνδραλκόμενῳ πινός, ὡς ὁ Σωκράτης ἐλέγχε, ἐαυτῷ ἀφελκόμενθ',

καὶ τοῖς θεοῖς ἑσπεταχότῃ ἑαυτοῖς, καὶ
τῇ ἀνθρώπων προκομῶντι· εἰ πύτου πάν-
τα τὰ ἄλλα μικρότερα ὅτι τελέεσθαι δύει-
κεις, μηδὲν χωρὶς δίδου ἐτόρῳ; πρὸς δ' ἔρ-
ῆσθαι καὶ ἀρκλῖναι, οὐκ ἐπὶ ἀποδιδάσκων
δ' ἀγαθὸν ἐκείνο δ' ἴδιον, καὶ δ' σὺν πε-
μαῖν διωκόν. Ἀντικαθίσταται γὰρ ὁ λογικῶς
καὶ ποιητικῶς ἀγαθῶ, οὐδέ μιν οὐδ' ὅποιον ἐτε-
ρογενές· οἷον δ' ἐν πᾶσι πελῶναι ἐπαινον, ἢ ἄρ-
χάς, ἢ παλῶν, ἢ ἀρκλῶν ἡδονῶν. πάντα
ταῦτα, καὶ πρὸς ὀλίγον αἰσχυρίζεσθαι, κα-
τεκταλῶσιν ἄφνω, καὶ πῆνυγαν. Σὺ δὲ φῆμι
ἀπολῶς καὶ ἐλθὼν εἰς ἐλθὼν τὸ κρείττω, καὶ
πύτου ἀντίθε. κρείττω δὲ, δ' συμφέρον.
εἰ μὲν δ' ὡς λογικῶ, ὅσοι τῆρε. εἰ δὲ ὡς ζῶν,
ἀφῆναι, καὶ ἀτύφως φύλαστέ τῶν κρείττων μό-
νον, ὅπως ἀσφαλῶς τῇ ἰδέταισιν ποιῶν. μήτε
μήσθαι ποτὶ ὡς συμφέρον σε αὐτῷ, ὁ ἀναγκάσει
σε ποτε τῶν πίστιν πᾶσιν, τῶν αἰδῶ ἐγκα-
ταλιπεῖν, μισθῶ πᾶσι, ἑσπετῶσιν, κατὰ
ράσκειν, ἑσπετῶσιν, ἡδονῶν πᾶσι, πύτου
ποιῶν καὶ πᾶσι πετασμάτῃν διομῶν. ὁ γὰρ
ἦν ἑαυτῷ νοῦν ὅτι δαίμονα, ὅτι τὰ ὅσα τῆς
βούτου ἀρετῆς προελόμεναι, τραγωδίαν οὐ
ποιεῖ, ὅτι σεναίει, ὅτι ἐρημίας, ὅτι πολυπραγείας
δεῖσται. Τὸ μέγιστον, ζήσεται, μήτε διώκων, μή-
τε φθί-

τε φύσιν. πότον δὲ ὡδὶ πλείον διάστημα χρό-
 νου θεῷ σώματι προεχρημένη τῇ ψυχῇ, ἢ ἐπ' ἑ-
 λαστον χρόσεται, ὅδ' ὅποιώ αὐτῷ μέλει. καὶ
 γὰρ ἥδη ἀπαλλάσσεται δέη, οὕτως δυνάτως
 ἀπεισιν, ὡς ἄλλο τι τῇν ἀδημόνως καὶ κρο-
 μίως ἀνεργεῖται διωαμνίων ἀνεργήσεων. ἔσσο
 μόνος πρὸ ὅλων τὸν βίον διλαβούμεθα, δι-
 τὴν διάνοιαν εἴ τι τῇν οἰκείων νεοροῦ πολυτι-
 κῶ ζῶον τροπῇ γενέσθαι, οὐδὲν αὖ εἰ τῇ δι-
 νοία τῷ κεχλασμένον, καὶ ἐκκεκασταρμένον
 πυῶδες, οὐδὲ μὲν μεμολυσμένον, οὐδὲ ὕπνου-
 λον ὕπνοις, οὐδὲ ἀσυντελῆ τὸν βίον αὐτῷ ἢ πε-
 προμένη καὶ ἀλαμβαίει, ὡς αὖ τις εἴποι τὸς
 τραγῶδους πρὸ τοῦ τέλεσσι καὶ δραμα-
 τίσιν ἀπαλλάσσειν. ἐπὶ δὲ ὅθεν δυνάθων, οὐ-
 δὲ κομψόν, ὅδὲ προσδεμένον, ὅδὲ ἀπεχρημέ-
 τον, οὐδὲ ὑπὸ δύσινον, οὐδὲ ἐμφωλόν. τίς ὅπο-
 ληπτικῶς διώαμιν σέβον. εἰ ταύτη εἰ πάν, ἵνα
 ὑπὸ ληψὶς θεῷ ἡγεμονικῶς σου μακρὰ πύργον
 ἀνακλῶνθον τῇ φύσει, καὶ τῇ τῷ λογικῷ
 ζῶσι καὶ ταυκνῇ. αὕτη δὲ ἐπαγγέλλεται ἀ-
 προπῶσιαν, καὶ τὴν πρὸς αἰθερώπας οἰκείωσι,
 καὶ τὴν τοῖς θεοῖς ἀκλουσίαν. Πάντα ὅν ἐ-
 φας, ταῦτα μόνον τὰ ὀλίγα ζώει. καὶ ἐπὶ συμ-
 μνημόνους, ὅτι μόνον ζῇ ἐκασθ' ὁ πρὸν ἔσσο, δι-
 ἀκχεαῖον τὰ ἵαλλα, ἢ βεβίωται, ἢ εἰ ἀδύλω.

18: ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

μικρόν μὲν ἐν ὁρίῃς ἐκασθ', μικρόν δὲ τὸ τῆς
 γῆς γωνίδιον, ὅπου ἔμικρόν ἐστι καὶ ἡ μικρὴ
 ὑπεροφημία. καὶ αὐτὴ δὲ ἐξ ὁμοδοχῶν ἀνθρώπων
 πρὶων ταχῆσαι πεθοφροσύνων, καὶ ἐκ ἐδότῃν ἐ-
 διέκασθ' ὅτι γε τὸν πέπαλαι πεθοκώτα.
 τοῖς ἡ ἐρημίοις πρᾶγμα σιν εἴπε πρὸς ἐξω, τὸ
 ὅρον ἡ ὑπογραφῶν ἀπὸ ποιεῖται τὸ ὑποπίπτον-
 τ' φανταστῶ, ὥστε αὐτὸ ὁποῖον ὅτι κατ' ἐ-
 σίαν γυμνόν, ὅλον δὲ ὅλον διηρημένως ἐλίπετο
 ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι αὐτῶν, ἐπὶ τὸ ὀνόματι ἐκείνων ἵδ-
 ῶν συνηρίδη, καὶ εἰς αὐτὸ ἀναλυθήσεται, λέγει
 πρὸς ἑαυτῶν. ἐδὼν γὰρ ἔτως μεγαλαφροσύνης
 ποιητικόν, ὡς τὸ ἐλέγχειν ὁδὸν καὶ ἀληθείαν ἐ-
 κείνον τὴν τῷ βίῳ ὑποπίπτοντῃ διώκεται, καὶ
 τὸ αἰετῶς εἰς αὐτὴν ὁρᾶν, ὥστε συνεπιβάλλειν
 ὁποῖον πῶν τῷ κόσμῳ, ὁποῖαν ἵνα ἴδω χρῆσαι
 πρὸς ἑαυτὸν, πῶν μὲν ἔχει ἀξίαν ὡς πρὸς τὸ ὅ-
 λον, πῶν δὲ ὡς πρὸς τὸν ἀνθρώπον, πολί-
 τῶν ὄντων πῶν ὡς τῶν αἰώνων, ἥς αἱ λοιπαὶ
 πῶν ὡς ὡς οἰκίαι εἰσὶν.

Τί ἐστι, καὶ ἐκ πῶν συγκρίνεται, καὶ πό-
 σον χρόνον πέφυκε πρᾶγμα ἵνα ἴδω, εἰ πῶν φαν-
 τασίαν μοι νῦν ποιοῦν, καὶ πῶν ἀρετῆς πρὸς
 αὐτὸ χρῆσι; οἷον ἡμῶν πετ' ἀποφείας, ἀλη-
 θείας, πίστεως, ἀφελείας, αὐταρκείας, τὴν
 λοιπῶν. διὸ δὲ ἐφ' ἐκείνου λέγεται, ἵνα
 μὲν

μὲν πρὸς θεοῦ ἦκει, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν σύλλαξιν,
καὶ τὴν συμμνηρομένην σύγκλωσιν, καὶ τὴν
τοιαύτως (αὐτὸθεν τε καὶ τύχῃ. ἔπειτα δὲ πρὸς
τοῦ συμφύλου καὶ συγγενοῦς καὶ κρινωτοῦ,
ἀγνοοῦντο μὲν τοι ὅτι πᾶσι αὐτοῖς καὶ φύσιν ἐστίν.
ὅλη' ἐξ ἑκ ἀγνοῶ. ὅθεν ἔπειτα χωρῶμαι αὐτοῖς
καὶ ὅτι τῷ κρινωνίας φυσικὸν νόμον, ὅπως, καὶ
δικαίως, ἅμα μὲν τοι τῷ κατ' ἀξίαν ἐν τοῖς μέ-
σοις συσχεάζομαι.

Ἐάν τις πρὸν ἀεργῆς, ἐπόμενος τῷ ὀρθῷ λό-
γῳ ἑσπονδοαμενίως, ἐξέρωμεν, διμηνῶς, ὥς
μὲν πρὸς πόρθημα, ἀλλὰ ὅτι ἑαυτῷ δαίμονα
καταρὸν ἐστὶν ταῖς, ὡς ἐκ καὶ ἡδὴ ἀρξάται
αἱ, ἐκ τῷ (καὶ πρὸς μὲν οὐκ ἀπομνησῶς, μὲν
δὲ φύσιν, ὅλη' αὖ τῇ πρὸς καὶ φύσιν ἀνδρείας,
καὶ τῇ ὡς λέγει καὶ φύσιν, ἡρώϊκε ἀλη-
θεία ἀρκέμεν, διζήσεις. ἐστὶ δὲ ὁδὸς ὁ ἔπειτα
καλῶς διανοημένος. Ὅσοι οἱ ἰατροὶ ἀπὸ τῶν
γυναικῶν σιδήσια πρὸς χεραῖς ἐχούσι πρὸς τὰ αἰφνί-
δια τῶν θανάτων τῶν. ἔτι τὰ δόγματα τὰ
ἡμέτερα ἐκ πρὸς τὸ τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα εἰδέ-
ναι, καὶ πᾶσι καὶ δὲ μικρότατον ἔτι τοιοῦτον, ὡς τῷ
ἐμφοτόρων πρὸς δὲ πᾶσι σωθῆσθαι μεμνημέ-
νον. ἔτι γὰρ ἀνθρώπων πᾶσι αὐτοῖς τῷ αὐτῷ τὰ θεῖα
(καὶ ἀποφραῖς δι' ἀρετῆς, ἔτι ἐμπαλιν. Μηνέτι
πᾶσι. ἔτι δὲ τὰ ὑπομνηματῶν σε μέλλεις αὐτῶν

γινώσκεν, οὔτε τὰς τῆν ἀρχαίων Ῥωμαίων
 Ἑλλήνων πρᾶξεις, καὶ τὰς ἐκ τῆν συγγραμ-
 μῶν τῆν ἐκλογάς, ἀς εἰς τὸ γῆρας σαυτῷ ἀπο-
 πίθετο. ἀλλ' οὐδ' ἐν οὗτ' ἐλθέ, καὶ τὰς κινὰς
 ἐλπίδας ἀφείς, σαυτῷ βοήθει, εἴ π' σοι μέλει
 σεαυτῷ ὥς ἔστιν. οὐκ ἴσασι πόσα σημαίνει ἡ
 κλεψίφη, τὸ ἀπείρειν, τὸ ὠνεῖσθαι, τὸ ἡσυχάζειν,
 τὸ ὁρᾶν τὰ πρᾶκτεα, ὃ ἐκ ὀφθαλμοῖς γίνεται,
 ἀλλ' ἐτόραζεν ὁφθαλμοῖς. σῶμα, ψυχὴ, νῆς, σῶμα-
 τ' αἰσθήσεις, ψυχῆς ὅς μοι, νεῦ δόγματα.
 τὸ μὲν τυπῶνται φανταστικῶς, ἢ τῆν βοο-
 κημῶν τῆν τὸ δ' ἐνδοσώματος ὁρμητικῶς, ἢ
 τῆν θηρίων, καὶ τῆν ἀνδρογύνων, καὶ φαντα-
 στικῶς, καὶ Νέρωνος. τὸ δ' ἐν τῷ νῦν ἡ γα-
 νὰ ἔχειν ὑπὸ τὰ φαινόμενα καὶ δῆκοντα, καὶ
 τῆν θεοὺς μὴ νομίζοντων, καὶ τῆν πλὴν πατρί-
 δα ἐγκοταλεπόντων, ὅ τῆν ποιῶν τῆν ἐπει-
 δαὶ κλέβει τὰς θύρας. * Εἰ δ' ἐν τὰ λοιπὰ κοι-
 νὰ ὅσι πρὸς τὰ ἐρημνία, λοιπὸν τὸ ἴδιόν ὅσι τ'
 ἀγαθῶ, φιλοῦν μὲν καὶ ἀποαίρεται τὰ συμβαί-
 νοντα, καὶ συγκλωδόμενα αὐτῷ. τὸν ὃ ἐνδὺν ἐν
 τῷ σῆθει ἰσχυρὸν δαίμονα μὴ φύρειν, μηδ' ἐνδο-
 ρεῖν ὅχλω φαντασιῶν, ἀλλὰ ἰλίων ὅλα τη-
 ρεῖν, κοσμίως ἐπὶ μὲν ὥς θεῶ, μήτε φθιγ-
 γόρμον ἢ πρὸς τὰ ἀληθῆ, μήτε ἀνδρογύνῃ πα-
 ρὰ τὰ δῖα καὶ, εἰ δ' ἐν ἀποσπῶσιν αὐτῷ πάντες
 αἱ θύραι

καὶ θρωσσι, ὅτι ἀπλῶς ἢ αἰσθημένως καὶ διθυ-
μως βιοῖ, ἔτε χαλεπαίνῃ τινὶ τῶτων, ἔτε πα-
ρατρέπῃ. ὅ δ' ὁ δὲ τ' ἀγούσης ὑπὲρ τὸ τέλος τῆς
βίης, ἐφ' ᾧ δ' εἰ ἐλθεῖν καὶ θάρον, πούχον, δύλυτον,
ἀβιάτως τῇ ἐαυτοῦ μοίρᾳ σιωπημοσμένον.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἐαυ- τὸν Βιβλίον Δ'.

Οὐδὲν κυριεύον, ὅταν κατὰ
φύσιν ἔχη, ἔτως ἐσηκε πρὸς
τὰ συμβαίνοντα, ὥστε ἀεὶ πρὸς
ἐθιματὸν τοῦ διδόμενον μετα-
τίθεσθαι ῥαδίως. ὕλιν γὰρ
ἐρρετα γμύλιν ἐδεμίαν φιλεῖ· διηγὰ ὁρμαῖ· ἢ
πρὸς τὰ ἡγούμεια μεθ' ὑπεξαρέσεως, τὸ δὲ αὐ-
τεισα γμύλιν ὕλιν ἐαυτῷ ποιεῖ. ὥσπερ τὸ
πῦρ, ὅταν ὑπὸ κρητῇ τ' ἐπεμπιπθόντῃ, ὑφ' ὧν
αὐτὸ μικρὸς ἕως λύχνου βεβῆσθαι. τὸ δὲ λαμ-
πρόν πυρ, τάχιστα ὑψωθείσιν ἐαυτῷ τὰ ὑπὸ
φορέμεια, ἢ καὶ ἱκανάχρουν, ἢ ὑψαυτ' ἐκείνων ὥς
μεῖζον ἤρσθαι. Μηδὲν οὐέργημα εἰκῆ, μηδὲ ἀλλως ἢ
κ' ἰσώρημα συμπληρωτικὸν τῆς τέχνης οὐεργεί-
σθαι. Ἐναχωρήσεις αὐτοῖς ἡτῶσιν ἀγροικίας,
μ ε καὶ

186 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

ἐν αἰμαλῆς, καὶ ὅρα· εἰωθας ὅτι οὐ τὰ βλαύ-
 σα μάλιστα παθεῖν. ὅλα ὅσα ἰδωπικώτα-
 τόν ὄσιν, ἴδον ἢς αὐτὸς ὥρας ἐδελύσας εἰς ἑαυτὸν ἀ-
 καχώρει. ὁ δαμου γὰρ οὐτε ἡσυχιώθεον, οὐτε
 ἀπραγμονήσεως ἀνθρώπου ἀναχώρει, ἢ εἰς
 τὴν αὐτῆς ψυχῇ· μάστιγ' ὅστις ἐχειν ὁδὸν τοιαύ-
 τα, εἰς ἀεγκύφας, εἰ πείσῃ θυμαρῆα θύλῃς
 γίνεται· τίς δὲ θυμαρῆαν ὁδοὶ ἄλλο λέγῃ, ἢ
 θύλασμίαν. Συνεχῶς ἐν δίδου σεαυτῷ παύτως
 τὴν ἀναχώρεσιν, καὶ ἀναγίνου σεαυτὸν. Βραχίαι
 δὲ ἔσω καὶ ποιχεῖσθαι, ἀθύλῃς ἀπαντήσονται,
 ἀρκέσει εἰς τὸ πᾶσαν αὐτῷ ἀρκλύνου, καὶ
 ἀρκέσει σε, μὴ δυσχεραίνονται ἐκείνοις ἐφ' ᾧ
 ἐπανδρῇ. Τίτι γὰρ δυσχεραίνεις; τῇ γῇ ἀν-
 θρώπων κακία; ἀναλογισάμεθα τὸ κρέμα, ὅτι
 τὰ λογικά ζῶα ἀλλήλων ἐπικον γέγονα· καὶ ὅ-
 τι ὁ ἀνέχεσθαι μέρθ' ἢ δικαιοσύνης· ὅτι
 ἀκοντὸς ἀμαρτάνουσι, καὶ πόσι ἢ δὴ διεχρῆ-
 σονται, ἔσθ' ἢ δὴ ἀντίσονται, μισήσονται; ἀλ-
 γοφραῖα δ' αἰτῶν ἐκτίταν, τετέφρων. πάντες
 ποτὶ. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκ τῶ ὄλῃς ἀποσημαίνουσιν
 δυσχεραίνεις, ἀναπνοσάμεθα τὸ διεζυγμένον,
 ἢτοι πένοια, ἢ ἀτομῇ, ἢ ἴσ' ὅσον ἀπεδείχθη,
 ὅτι ὁ νόμος ὥσπερ ὅλῃς. ἀλλὰ τὰ θεματικὰ
 οὐ ἀφεται; ἐπὶ εἰρησίας ὅτι ἐκ ὑψηλῆς γινώσκου
 ἢ σφαχίως κινουμένη πύθματα ἢ διάνοια,
 ἴπῃ

ἰαπεδαὶ ἀπαξ ἐαυτῷ ἀφράδῃ, καὶ γνωρίσῃ
 πλὴν ἰδίαν ὕψουσίαν. καὶ λοιπὸν ὅσα περὶ πό-
 ρου καὶ ἡδονῆς ἀκήκοας, ἔσυγκρατίθου. Ἀλλὰ
 τὸ δοξάσιόν σε πῶς ἀπολαύσει. ἀποδὼν εἰς τὸ τί-
 χθ' τῆς πάντῃν λήθης, καὶ τὸ χάθ' τῆς ἐφ'
 ἐκείνοτα ἀπέρου αἰώνθ', καὶ τὸ κοινὸν τῆς
 ἀπηχίσεως, καὶ τὸ θυματούβολου καὶ ἀκριβοῦς
 τῆς ἐφ' ἡμῖν δοκούντῃν, καὶ τὸ συνὸν τῆς τόπῃς οὐκ
 πῶς ἀφίεται. ὅλητε γὰρ ἡ γῆ σιγῇ, καὶ ταύ-
 τῃς πόσιν γωνίδιον ἢ κεδόκησις αὐτῇ, καὶ οὐ ταύ-
 ρα πόσοι, καὶ οἱ οἱ πῆς οἱ ἐπαινεσόμενοι· λοιπὸν
 ἔν μὲν τῇ τῆς ὑποχρέσεως τῆς οὐκ ἔσται δὲ
 αἰσθητὸν ἐαυτῶ, καὶ πρὸ πάντος μὴ πῶ, μη-
 δὲ κρατεντίνου, ἀλλὰ ἐλδύθῃς ἐσο, καὶ ὅρα
 τὰ πράγματα ὡς αἶψα, ὡς αἰθρῶν, ὡς τῶ-
 λίτης, ὡς θνητὸν ζῶν. Ἐν δὲ τοῖς προχειροτά-
 ταις εἰς ἃ ἐγκύβη, ταῦτα ἐστὶ τὰ δύο. ἐν μὲν, ὅ-
 τι τὰ πράγματα οὐκ ἀπὸ τῆς φύσεως, ἀλλ'
 ἐξ ὧς ἐπικρατοῦντα· αἱ δὲ ὀχλήσεις, ἐκ μέ-
 νης τῆς οὐκ ἔσται ὑπολήψεως. ἐτόπον, δὲ ὅτι πάντα
 παῖδα ὅσα ὁρᾷς, ὅτι οὐδέ πω μεταβολῆς, οὐ
 οὐκ ἐπ' ἐστὶ· καὶ ὅπως ἡδονα μεταβολῆς αὐ-
 τὸς ἀπαρτετύχηται, (ὡς ἡδονα ἀφ' αὐτοῦ). ὁ
 κῶσθ', ἀλλοίωσις· ὁ βίθ', ὑπολήψις. Εἰ
 τὸ κοινὸν ἡμῶν κοινόν, καὶ ὁ λόγθ' καὶ ὁ
 λογικὴ δόξῃ κοινός· εἰ ἔσται, καὶ ὁ προσηκῶ-
 νός

κὺς τῇν ποιητέων, ἢ μὴ λόγος κρινός· εἰ ἴδωρ,
 καὶ ὁ νόμος κρινός· εἰ ἴδωρ, πολιταὶ δὲ μὲν· εἰ
 τῶ, πολιτὸν μὲν πνὺς μετέχουσιν· εἰ τῶ,
 ὁ κόσμος ὡσαύτως πόλις ἴσθι. πνὺς γὰρ ἄλλον
 φήσει πνι, δὲ τῇν ἀνδρῶν πνις παύλιν· κρι-
 νοῦ πολιτὸν μὲν μετέχουσιν; ἐκείθεν ὅτι ἐκ τῆς
 κρινῆς; ταύτης πόλεως, καὶ αὐτὸ δὲ νοερόν καὶ
 λογικὸν καὶ νομικὸν ἡμῖν, ἢ πόθεν; ὥσπερ γὰρ
 δὲ γεωδὲς μοι ἀπὸ πνὺς γῆς ἀρχεμένης, ὅτι
 δὲ ὑγρόν ἀφ' ἐτέρου σοχείου, καὶ τὸ πνιμὲν
 κὺν ἀπὸ πνις πνὺς, καὶ τὸ θερμὸν καὶ πυρῶ-
 δὲ ἐκ πνὺς ἰδίᾳς πνις (ἐκεῖ γὰρ ἐκ τῆς μη-
 δειᾶς ὄρχεται, ὡσαύτως μὲν εἰς τὸ οὐκ ὄν ἀπέρ-
 χεται) ἔτω δὲ καὶ τὸ νοερόν ἡκεῖ πόθεν. ὁ θα-
 κατὸ βιαυτὸ, οἷον γένεσις, φύσεως μυστήριον,
 σύγκρισις ἐκ τῇν αὐτῇ σοχείων εἰς ταυτὰ, ὁ-
 λος δὲ ἐκ ἐφ' ὧ αὐτῆς αἰσχυρθεῖν. ἐγὰρ πᾶς τὸ
 ἔξῃς τῷ νοεῷ (ὡς), ἐκεῖ πᾶς τὸν λόγον τὸ πᾶ-
 σκευῆς ταῦτα ἔτως ἔσθι τοιούτῃν ἐπέφυκε
 γένεσθαι ἐξ ἀνάγκης. ὁ δὲ τῶ μὴ δέχον, δέλη
 πλὴν συνελὺ ὁ πόνος μὴ ἔχειν. ὁλος δὲ ἐκείνο μίμνη-
 σθαι, ὅτι ὁλιγίστου χρόνου καὶ σὺ καὶ ἔσθι τεθνή-
 ξασθαι· μὲν βραχὺ δὲ, ἐκεῖ ὄνομα ὑμῶν ἔσθι
 φθίσει. Ἄρον πλὴν ὑπολήψιν, ἢ τὸ βέλταμ-
 μαί. Ἄρον τὸ βέλταμμαί, ἢ τὸ βλάσθαι. ὁ χεῖρα
 αὐτῇ ἐαυτῇ ἀνθρώπων ἐποιεῖ, τῶ ἐκεῖ τὸ βίον
 αὐτῇ

αὐτῷ χεῖρω ποιῇ, ὅδε βλάβη, ὅτε ἔξωθεν, ὅτε
 εἰσὶν ἐν. ἡνάγκασται ἡ τῷ συμφέροντι φῶς
 τῷ το. ποιῇ. ὅτι πᾶν τὸ συμβαίνον, δικαίως
 συμβαίνει. ὅ ἐάν ἀκριβῶς πᾶσιν ἀφ' ὧν, ὁρμή-
 σεις, ὅ λείψω μόνον κατὰ τὸ ἔξω, ὅλγ' ὅτι κατὰ
 τὸ δίκαιον, καὶ ὡς αὐτὸ ὑπὸ πινυτο ἀκρὴν μοντος εἰ-
 κατ' ἀξίαν. πᾶσιν ἀφ' ὧν ὡς ἡξω. καὶ ὅτε
 αὐτὸ ποιῇ, σὺν τούτῳ ποιῇ, σὺν τὸ ἀγαθὸς εἶναι
 καὶ ὅτε νενόηται ἰδίως ὁ ἀγαθός, τῷ ὡς ἰδίῳ πά-
 σης ἀνεργείας σῶζε. Μὴ τοιαῦτα ὑπολαμβάνει-
 νε, οἷα ὁ ὑβρίζων κρίνειν ἢ οἷα σε κρίνειν βάλει.
 ὅλγ' ἰδε αὐτὰ, ὅτε κατ' ἀλήθειαν ὅλγ'. δύο
 ταύτας ἐπιμόρητας ἔχειν αἰετὶ, τὴν μὲν,
 πρὸς εἰς πρῶτον μόνον, ὅπου αὐτὸ ὁ τῷ βασιλι-
 κῆς καὶ νομοθετικῆς λόγῳ ὑποβάλλει, ἐπ'
 ὠφελεία ἀνθρώπων. τὴν δ', πρὸς εἰς μεταδεία,
 ἐὰν αὐτὸς πᾶσι διορθῶν καὶ μεταγῶν ἀπό τι-
 νος οἰκείας. τὴν μὲν μεταγῶν, αἰετὶ ἀπὸ
 τινος πιθανότητος ὡς δικαίου, ἢ κρινωφίλως
 γίνεα, καὶ τὰ πᾶσιν ἀφ' ὧν μόνον εἶναι
 δεῖ, ὅτι ἡδὺ ἢ εἰσὶν ἐφ' ἡν. Λόγον ἔχεις;
 ἔχω. τί ἐν τῷ χρῶ; τὸν περὶ τὸ αὐτῷ ποιῶντος,
 τί ἄλλο θέλεις; Ἐννοῶς ὡς μέρος οὐραφαν-
 ὸς τῷ γενέσθαι. μάλιστα δὲ ἀναληφθῆναι
 εἰς τὸν λόγον αὐτῷ τὸν ἀπερματικὸν κατὰ με-
 ταβολῇ. Πολλὰ λιβαίνω βολαίᾳ ὡς τῷ
 αὐτῷ

18, ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

αὐτῷ βοιωτῷ, δ' μὲν προετίπεσον, δ' δ' ὕστε-
ρον. Ἀφ' ὧν δ' οὐδ' αὖ. Ἐντὸς δέκα ἡμέρας
ἰδὼς αὐτοῖς δοξας, οἷς νῦν θείας καὶ πίθ-
κος, ἐὰν αἰακόμεναι ὑπὸ τὰ δόγματα, καὶ τὸν
σεβασμὸν τῷ λόγῳ, μὴ ὡς μέλας μέλλων ἐτε-
ρῶν. τὸ χρεῖος ἐπὶ πηχταί, ἕως ζῆς, ἕως ἔφεστι;
ἀγαθὸς γένε. Ὅσον ἀρχαίαν κερδαίνῃ ὁ μὴ ἐλάν-
πων, τί ὁ πωλοσίον εἶπεν, ἢ ἐπράξεν, ἢ διανοήθη.
ἀλλὰ μόνον τί αὐτὸς ποιεῖ; ἴνα αὐτὸ τῷ δὲ
καμῶν, καὶ ὅσον, ἢ κατὰ τὸν ἀγαθὸν μὴ μέλαν
ἴθ' ὡς ἐλέπειται, ἀλλ' ὑπὸ τ' ἡραμμῶν
τρεῖς ὁρθόν, μὴ διεῖρημένον. Ὁ πῶς τῷ ὕ-
περαφημίαν ἐπὶ πηχταί, ὅ φανταζέται, ὅτι ἐ-
κείν' ὅτ' ἡ μνημνύων αὐτῷ τὰ χίσα καὶ αὐ-
τὸς ἀρχαίνεται. ἔτα πάλιν καὶ αὐτὸς ὁ ἐκεί-
νον ὅτ' ἀξιάμεναι, μέχρι καὶ πᾶσαι ἡ μνήμη ἀ-
προσβί. Ἀφ' ἐπὶ πηχταί καὶ σβοννυμένων πωλοσίον.
Ἐπὶ τούτου δ' ὅτι ὁ ἀδάνατοι ἢ οἱ μνημοσύνοι,
ἀδάνατ' ὅτ' ἡ μνήμη, τί ἐν τῷ πρὸς σέ; καὶ
ἐδὲν λίγῃ ὅτι πρὸς τὸν τεθνηκότα, ἀλλὰ πρὸς
τὸν ζῶντα. τί ὁ ἐπὶ πηχταί. πᾶσι ἀφ' οἰκτικ-
μῶν πινά. πᾶσι γὰρ νῦν ἀκαίρως τῷ φυσί-
κῳ ὅσον, ἄλλου πινὸς ἐχόμενον λόγῳ λησιπών.
Γαῦ δ' καὶ ὁ πᾶσι καλόν, ὅτ' αὐτῷ καλὸς
ὅτι, καὶ ἐφ' αὐτῷ κατὰ λήγῃ, ὅτ' ἐχον μὲν ὅσον
τῷ ἐν πᾶσι. ὅτι γοῦν λήγῃ ἢ κρείττονος γίνε-
ται

φαι δ' ἐπαινούμενον. τῷ τὸ φημι καὶ ὑπὲρ τῷ κοι-
 νότερον καὶ ἁπλῶς λεγομένῳ· οἷον ὑπὲρ τῷ ὑλικῶν,
 καὶ ὑπὲρ τῇν τεχνικῶν καὶ ταυτοκινησμάτων τω.
 τὸ δὲ δι' ὄντως καλὸν πρὸς χρεῖαν ἔχει, οὐ μάλ-
 λον ἢ νόμος, οὐ μᾶλλον ἢ ἀλήθεια· οὐ μᾶλλον
 ἢ οὐνοῖα, ἢ αἰδώς, τί τούτῃν διὰ τὸ ἐπαινεῖσθαι
 καλὸν ὄσιν, ἢ φερόμενος φθέρεται; σμαραγ-
 διον γὰρ ἐκ τοῦ χεῖρος γίνεται, ἐὰν μὴ ἐπαινή-
 ται; τί δὲ χρυσός, ἐλέφας, πορφύρεα, μαχαί-
 ριον, ἀνδύλλιον, δαισφύλλον; Εἰ δὲ φερόμενοι
 αἱ ψυχαὶ, πῶς αὐτὰς ἢ ἀείδιον χωρεῖ ὁ ἀν-
 τὴν ἢ γὰρ χωρεῖ τὰ τῇν ἐκ τοῦτου αἰδῶνθαι
 θαπτομένων σώματα· ὥσπερ γὰρ εἰδῶδε, ἢ
 τούτῃν πρὸς ἡν τινα ὑποδραμονίῳ μεταβολῇ καὶ
 διάλυσιν χωρεῖν ὄντοισιν νεκροῖς ποιεῖ, ὅπως αἰ-
 εῖν ἐν αἰρέα μεθυσάμενοι ψυχαί, ἐπὶ πόδας
 συμμείνασαι μεταβάλλουσιν, καὶ χιόνται, καὶ
 ἰζάπτονται, εἰς τὴν τῇν ὄλγον ἀπερματικῶς
 λόγον ἀναλαμβάνονταί. καὶ τῶν τὸν ἴσων
 χωρεῖν ταῖς πωλιωοικισμέναις πῆχουσιν. τῶ-
 ϑ' αὖ τις ἀρκεῖναιτο, ἐφ' ὑποθέσει τῇ ταῖς ψυ-
 χαῖς δαμονίῳ. καὶ ἢ μὴ μόνον ἀθυμῆσθαι δ' πλη-
 ῖον τῷ θαπτομένων ὅπως ἀφαιρέτων, ἀλλὰ ὅτι
 τῇ ἐκείνης ἡμέρας ἐσθιομένων ζώων, ἐφ' ἡμῶν τε
 ὅτι τῇν ἄλλων ζώων. ὅσος γὰρ ἀριθμὸς κατανα-
 λίσκονται, καὶ ὅπως δαίπνεται ὡς τοῖς τῷ

τρεφῶ

τρεφομένων σώμασι, καὶ ὁμοῦ δέχεται ἡ χώρα
 αὐτῇ. Διὰ τὰς ἰζαιματώσεις, διὰ τὰς εἰς τὴν
 ἀνδρῶδες ἢ πυρῶδες ἀλλοιώσεις. πῶς ὡδὶ πύ-
 του ἡ ἰσχυρία τῆς ἀληθείας; διαίρεσις εἰς τὸ ὑλι-
 κόν, καὶ εἰς τὸ αἰπῶδες μὴ ἀπρόεμβεα, δη-
 λῶντι πάσης ὁρμῆς τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι. Ὁ ὡδὶ
 πάσης φαντασίας σώζειν τὸ καὶ ταλπηρικόν. Πάν-
 μοι (σωαζόμενος), ὁ σοὶ θυάρευστον ὄντι, ὃ κύσμε. εἰ-
 δέν μοι πρόωρον, εἰδὲ ὄψιμον, τὸ σοὶ θυκαίρεται.
 πάν μοι καρπὸς, ὃ φέρουσιν αἱ θαλάσσαι. ὃ φέ-
 ρεις, ἐκ σὺ πάντα, εἰ σοὶ πάντα, εἰς σὲ πάν-
 τα. ἐκείνθ' μὲν φησι, πᾶσι θύλην Κέρροπθ'.
 σὺ δ' ἐκ ἐξείς, ὃ πᾶσι θύλην διός; Ὀλίγα πρῆαστέ
 φησιν, εἰ μέλλεις θυθυμήσειν μηδὲς ἀμεινον του
 αἰκαγκαῖα πρῆασθαι, καὶ ὅσα ὁ τῶ φύσει πᾶσι-
 πικρὺ ζῶν λόγθ' αἰρεῖ, καὶ ὡς αἰρεῖ. τῷ γὰρ
 μόνον πᾶσι ἀπὸ τῶ καλῶς πρῆασθαι θυθυμίας
 φέρει, δηλὰ καὶ πᾶσι ἀπὸ τῶ ὀλίγα πρῆασθαι. τὰ
 πλεῖστα γὰρ ὡς λέγουμεν καὶ πρῆασμεν, ἐκ ἀναγ-
 καῖα ὄντα, εἰάν τις πᾶσι πᾶσι, θυθυμίας τῶ καὶ
 ἀταρακτότῳ εἶσαι. ὅθεν δὲ καὶ πᾶσι ἐκείνα ἐ-
 αὐτ' ἑπομιμνήσκῃ, μὴ πᾶσι τῷ εἶναι ἀναγκαίων.
 δεῖ δ' ἐκ μόνον πρῆξαι τὰς μὴ ἀναγκαῖας πᾶσι-
 αἰρεῖν. δηλὰ καὶ φαντασίας. ὅπως γὰρ εἰδὲ πρῆ-
 ξεις πᾶσι λυσιτελεῖν ἐπακροῦς θύπουσι. Πῆρασον πᾶσι
 σοὶ γὰρ καὶ ὁ τῶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου βίθ',
 τῷ

τῷ ἀρδουκυμλίου μὲν τοῖς ἐκ τῆς ὄψης ἀφρημο-
 μενίοις, ἀρδουκυμλίου δὲ τῇ ἰδίᾳ πρᾶξι δικαία καὶ
 δῆλα θέσει ὀμνυῖ. ἐώρακας ἐκείνα, ἴδε καὶ ταῦ-
 τα. Σεαυτὸν μὴ ταῖρας. ἀπώλων σεαυτοῦ.
 ἀμαρτάνει τις; ἐαυτῷ ἀμαρτάνει. Συμβεβηκε-
 ῖσι τι καλῶς, ἐκ τῆς ὄψης ἀπ' ἀρχῆς τοῖς συγ-
 καθέμαρτο; καὶ συνεκλῶδετο πάν τὸ συμ-
 βαῖνον. Τὸ δ' ὅλον βραχὺς ὁ βίος· κερδαντίον
 τὸ πῶν (ὡς θύλαγιστὰ καὶ δίκη, νῆφειν ἀμύνθ·
 ἦτοι κόσμος Διὰ τεταγμένον, ἢ κυκλῶν, συμ-
 ποφορμυλῶς μὲν, ἀλλὰ κόσμος. ἢ αὖ τοῖς μὲν-
 τις κόσμος ὑφίσταται διῶν, αὖ δὲ τῷ πάντι ἀ-
 κοσμία; καὶ ταῦτα, ὅπως πάντῃ δῆλα κεκε-
 μνῶν καὶ δῆλα κεχυμῶν ἐ συμπαθῶν. Μέλαν
 ἦθος, θῆλυ ἦθος, πότισκελὲς ἦθος, θηριώδες,
 βοοκηματῶδες, παιδαρειώδες, εὐλακικὸν, κῆβ-
 δηλόν, βωμολόχον, καπιλικόν, τυραννικόν. Εἰ
 ξένος κόσμος ὁ μὴ γνωεῖζων τὰ αὐτῷ ὄντα;
 εἴχ' ἥπρον ξένος, ἐ ὁ μὴ γνωεῖζων τὰ γινόμενα,
 φυγὰς ὁ φθίνων τὸ πολιτικὸν λόγον, τυφλός
 ὁ καταιμύνων τῷ νοεῶ ὁμματι. πῶχός ὁ αἰδέης
 ἑτέρου, καὶ μὴ πάντα ἔχων πρὸ ἐαυτοῦ τὰ εἰς τὸν
 βίον χρήσιμα. ἀπόστημα κόσμον ὁ ἀφιστάμενος,
 καὶ χωεῖζων ἐαυτὸν τὸ κοινῆς φύσεως λόγος, Διὰ
 τὸ δυσαρρεῖν τοῖς συμβαίνουσιν. ἐκείνη δὲ φέρει τὸ
 το, καὶ ἐ σε ἥνεγκον, ἀπόγραμμα πόλεως ὁ τῇ ἰδίᾳ
 ψυχῇ

193 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

ψυχῇ τῆς τῆν λογικῶν ἀρχαίων, μαῖς ὅσας.
ὁ μὲν χρεῖς χιτῶνθ φιλοσοφῆ, ὁ δὲ χρεῖς βι-
βλῆς, ἀλλθ ὅτως ἡμίγυνθ. ἀρτους ἐκ
ἐχω φησὶ, καὶ ἐμμοίω τῷ λόγῳ, ἐγὼ δὲ τροφὰς
ταῖς ἐκ μαθημάτων ἐκ ἐχω, καὶ ἐμμοίω. τὸ τε-
χρίον δὲ ἐμαδὲς φίλῃ, τέττω περὶ ἀπαύς, ἡ
ὅ ὑπολογιστὸν τὸ βίος διέξελθε, ὡς θεοῖς μὴ ὑπὲρ
τεροφῶς τὰ σεαυτὸ πάντα ἵε ὅλης τῇ ψυχῆς,
ἀνθρώπων δὲ μηδενὸς μήτε τύραννον, μήτε δὲ
λον ἑαυτὸν καδισαῖς. Ἐπινόησον λόγῳ χάριν εἶδ
ὑπὲρ οὐκ ἀσασιανθ καιρὸς, ὁ δὲ ταῦτα πάντα
γαμουῦτας, παιδὲς τροφῶντας, νοσῶντας, ἀρ-
θροσκόπωντας, πολυμνήτας, ἐορταζούτας, ἐμπο-
ρθευμένους, γεωργουῦτας, κηλακθύνοντας, αὐθα-
διομνῆτους, ὑποπθύνοντας, ὑπὲρ βλαθύνοντας, ἀ-
ποθανεῖν πινὰς διχομνῆτας, γογγύζοντας καὶ τοῖς
πῆρουσιν, ἐρωτῆτας, θησαυρίζοντας, ὑπατέτας,
βασιλείας ὑπὲρ θυμῶντας. ἐκεῖνός ἐστιν ὁ τῶν
βίος, ἐκ ἐπὶ ὅσῃς. πάλιν καὶ εἶδ καιρὸς εἶδ
τραῖανθ μετέβηθι· πάλιν τὰ αὐτὰ πάντα. πέ-
θνηκε καὶ ἐκεῖνος ὁ βίος, ὁμοίως καὶ ταῖς ἄλλαις ὑπὲρ
γραφὰς χρόνων καὶ ὅλῃς ἐθνῶν ὑπὲρ θεῶν καὶ ἐλέ-
γε πόσοι κατὰ τὰ δένδρε, μεταμικρὸν ἐπεὶ ὄν,
καὶ ἀελεύθησαν εἰς τὰ σοιχεῖα. Μάλιστα δὲ ἀναπο-
λητέον ἐκεῖνος οὗς αὐτὸς ἐγὼς καὶ ἀπομνήστες,
ἀφείκτας ποιεῖν τὸ καὶ τῇ ἰδίᾳ κατὰ σκεδὴν. Ὡ
ὕψου

τάττε ἀπρίξ ἔχεαθ, © τῷτφ ἀρκῆαθ. Ἀνα-
 γκαῖον ὃ ὦδε τὸ μνηστῆαθ, ὅπῃ ἢ ὠδιστροφὴ καθ'
 ἐκείσῃν πρᾶξῃν, ἰδίαν ἀξίαν ἔχει καὶ συμμετείαν.
 ὅτως γὰρ οὐκ ἀφροδυσπετήσεις, εἰ μὴ ὠδὶ
 πολλὸν ἢ προσῇκε πᾶσι τὰ ἐλασσὼ κατὰ γίνῃ.
 αἱ πάλαι ζωήθεις λίξεις, γλωσσήματα νῦν.
 ὅτως ἐν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πάλαι πο-
 λυμνήτην, νῦν πρόπον πινὰ γλωσσήματα ὄσιν.
 Κάμιμος, Καίεας, Οὐόλεος, Λεοννάτθ.
 κατ' ὀλίγον καὶ Σκιπίων, καὶ Κάλτων, ἔπα
 καὶ Αὔγουτος, ἔπα καὶ Ἀδριανός, καὶ Ἀντώ-
 νῖνθ. Ἰβήλα γὰρ πάντα, καὶ μυθώδη τα-
 χὺ γίνεθ. ταχὺ ὃ καὶ παῖτελής λήθη κατέχουσιν.
 καὶ ταῦτα λέγω ὠδὶ τῷ θαυμαστῶς πως λαμ-
 φαίντῃν. οἱ γὰρ λοιποὶ ἅμα θεῖ ἐκπνέουσαι,
 αἱτοὶ, ἄπυτοι. τί ὃ καὶ ὄσιν ὅλως τὸ ἀέμνησον; ὅλον
 κείον. τί ἐν ὄσιν πᾶσι ὃ δὲ ἀπὸ δὴ ἐσφέρεσθαι;
 αἱ τῶ, διάνοια δικαία, καὶ πρᾶξεις κσινονικαί,
 καὶ λόγος οἷος μήποτε διαφύσασθ, © διάθεσις
 ἀσπαζομένη πᾶσι δ' συμβαῖνον ὡς ἀναγκαῖον,
 ὡς γνώριμον, ὡς ἀπ' ἀρχῆς τοιαύτης καὶ πηγῆς
 ῥέον. ἐκὼν σεκυτὸν τῇ κλωδοῖ σιωπεπιδίδε,
 πῆρῃων ζωήσῃ, οἷς πσίπῃ πρᾶγμασι βέ-
 λεται. πᾶσι ἐφήμορον, καὶ τὸ μνημονῶσον, © τὸ
 μνημονοδόμιον, θεῶν δὴ λυκεῶς πάντα καὶ με-
 ταβολιῶ γινόμενα γίνεται. © ἐξήζου ἀνοήεις,

ὅτι ἔδεν ἔτως θαλερὴ τῇ ὀλβον φύσει, ὥς δ',
 τὰ ὄντα μεταβαλλόμενα, καὶ ποιεῖν νέα ὁμοία.
 ἀπέρμα γὰρ τρόπον πνὰ πᾶν ᾧ ὄντι ἵζ αὐτῆς
 ἑωμένου. σὺ δὲ μόνον ἀπέρματα φαντάζει, τὰ
 εἰς γλῶ, ἢ μήτραν καὶ ταβαλλόμενα· τὸ τὸ ἵλιαν
 ἰδωπικόν. Ἡ δὲ τεθνήκει, καὶ ἔπειτα ἔτε ἀπλῆς,
 ἔτε ἀτάραχος, ἔτε ἀνύποπτος τῆς βλαβῶσαι
 αὐτῆς ἔξωθαι, ἔτε ἱλεως πρὸς πάντας· ἔτε τὸ φρο-
 νεῖν αὐτῇ μόνῳ τῷ δικαίῳ παραγεῖν πιδέμοντος. Τὰ
 ἡγεμονικά αὐτῇ διαβλεπεί, καὶ οὐ φρονί-
 μος, οἷα μὲν φύγουσιν, οἷα δὲ διώκουσιν. Ἐν ἄλ-
 λοτεῖα ἡγεμονικῶ κακὸν σὸν ἔχ' ὑφίσταται, ὃ ἵ
 μὲν αὐτῇ πνι τρὸς καὶ ἑτεροιώσει τὴν ποδιέχον-
 τος. τοῦ δὲ ὅπως τὸ ποδὶ κακὸν ὑπολαμβάνει
 οὐδὲ τῇ τὸ δὲ μὴ ὑπολαμβάνεται, καὶ πάντα
 οὐ ἔχει· καὶ τὸ ἐγγυτάτω αὐτῇ ᾧ σωματῶν
 τέμνηται, καὶ ἡ, ὅλα πνίσηται, σήπηται, ὁμοως τὸ ὑ-
 πολαμβάνει ποδὶ τῇ τῇ μόριον, ἢ συχαζέτω.
 τοῖς τὸν ὅτι. κρινέτω μήτε κακὸν πνίειν, μήτε ἀ-
 γάδον, ὃ ἐπίσης διώαται κακῶ ἀνδρὶ ὅ ἀγα-
 θῶ συμβαίνει. ὃ ὅτι καὶ τῷ κατὰ φύσιν βιοῦν ἐπί-
 σης συμβαίνει. ἔτε τῇ κατὰ φύσιν ὅτι, ἔτε πρὸς
 φύσιν. ὅς αὐτῷ ὅσον τὸ κόσμον, μίαν ἔσσαν, καὶ ἴσ-
 χιὴν μίαν ἐπέχον, συνελθὼς ἰδννοῖν, καὶ πῶς
 εἰς αἰδῆσιν μίαν, τὴν τῇ τῇ πάντα αἰαδίδο-
 ται. καὶ πῶς ὁρμημῶς πάντα πράσσει. ὅ πῶς
 πάντα

πάντα πάντῃ τῇ γινομένων (ωαίπα. καὶ
οἳ ἄνθρωποι καὶ συμμήρυσι. ψυχαίον
εἰ βασιλὸν νεκρὸν, ὡς ἐπικητὸς ἔλεγε. ἔ-
δοξεν καὶ τοῖς ἐμμεταβολῇ γινομένοις. ὡς ἔ-
δοξεν, ἐκ μεταβολῆς ὑποστασεῖς. Ποῖα
μὲν ἔστιν ἐκ τῶν γινομένων ὁ ῥόημα βίαιον οὐκ αἰών.
ἅματε γὰρ ὥφθη ἐκαστον καὶ πῆνεν, ὁ ἄλλο
πῆραφέρεται, ὃ δὲ οὐκ ἀφαιρέσεται. Παῦν τὸ συμ-
βαῖνον ἔτις (ωκῆδον καὶ γνώριμον, ὡς τὸ ῥό-
δον ἐν τῷ ἔχει, καὶ ὁ πῶρα ἐν τῷ δέρεϊ· τοῖς
γὰρ ὁ νόθος, καὶ θάνατος, καὶ βλασφημία ὅ-
τι ὕδατος, ὁ δὲ ὡς μωρὸς διφραίνῃ ἢ λύπει-
ται ἔξῃς ἀεὶ τοῖς πωρησασμένοις οἰκείως ὕδατος
κεῖται. ὁ γὰρ οἶον καὶ ταίριμμοις τις ὅτιν ἀπὸ
τημεῖως, ὁ μόνον ὃ κατηναγκασμένον ἔχουσι.
ἀλλὰ (ωαίφα ἐνλογος, ὁ ὡς (ωτέται καὶ
(ωρησμένως τὰ ὄντα. ἔτις τὰ γινόμενα
ἔστι δαδολιῶ, φιλῶ, ἀλλὰ θανμασιῶ τινα οἰ-
κειότητα ἐμφαίνῃ. Αἰετοῦ ἡρακλειτείου μεμνη-
σθαι· ὅτι γῆς θάνατος ὕδατος γενέσθαι· καὶ
ὕδατος θάνατος αἶρα γενέσθαι· καὶ αἶρας,
πῦρ· καὶ ἔμπαν. Μεμνησθαι ὃ καὶ τῷ ὕδα-
τι θανομένου ἢ ὁδὸς ἄγει. καὶ ὅτι ὁ μάλιστα
διωκεῖται ὁμιλεῖσι λόγῳ, τῷ τὰ ὅλα διοικεῖ-
ται, τούτῳ διαφέρονται. καὶ οἷς κατ' ἡμέραν
ἐγκυροῦσι, ταῦτα αὐτοῖς ξανά φαίνεται. καὶ

ὅτι ἔδῃ ὥσπερ καθύδοντας ποιεῖν καὶ λέ-
 γειν. καὶ γὰρ τότε δοκοῦμεν ποιεῖν καὶ λέγειν.
 καὶ ὅτι οὐ δῃ παίδας τοκέων ὧν τῷ ἔστι κατὰ
 φίλον καὶ ὅτι πῆελίφαμεν. ὥσπερ εἴτις
 σοι θεῶν ἔγω, ὅτι αὖριον θενήξῃ, ἢ παύ-
 τως ἕς τείτω, ἔκ' ἔτ' αὖ πρὸς μέγα ἐποιοῦ,
 ἢ ἕς τείτω μᾶλλον, ἢ αὖριος, εἴγε μὴ ἐχά-
 τως ἀγλυνῆς εἰς πότον γὰρ ὅτι τὸ μεταξύ; ἔτως
 καὶ τὸ εἰς πολλοὺς ἔως μᾶλλον, ἢ αὖριος, μη-
 δὲν μέγα εἶναι νόμιζε. Ἐννοεῖν σωεχῶς· πόσοι
 μὲν ἰατροὶ ἀρετὴν ἔχουσιν, πολλοὶς τὰς ὀφρῦς
 ὑπὲρ τῆν ἀρετῶν συναλλάττοντες. πόσοι δὲ μα-
 θηταὶ, ἄλλων θανάτους ὥς ἡ μέγα προει-
 πόντες; πόσοι δὲ φιλόσοφοι ποδὶ θανάτου ἢ ἀ-
 θανάσιος μυρία διδραχμάμνητοι; πόσοι δὲ ἀει-
 σεῖς πολλὰς ἀρετὰς κτείναντες; πόδοι δὲ τύραννοι
 ἰσχυροὶ ψυχῶν μετὰ δεινοῦ φρονήματα ὥς
 ἀθάνατοι κεχρημένοι; πόδοι δὲ πόλεις ὅλαι,
 ἢ οὕτως εἶπω, τεθνήκασιν· Ἑλίκη, καὶ Πομ-
 πηίοι, καὶ Ἡρακλεῖον, καὶ ἄλλαι ἀναείθμη-
 τοι. Ἐπιθὶ δὲ καὶ ὅσους οἶδας, ἄλλων ἐπ' ἄλ-
 λω, ὁ μὲν τῶν κηρύσσας, εἴτα ἰζεταῖσθαι, ὁ δὲ
 ἐκείνον. πάντα δὲ ὡς βραχὺ. τὸ γὰρ ὅλα καπι-
 δεῖν ἀεὶ τὰ ἀνθρώπινα ὥς ἐφήμερα καὶ βυτλή.
 καὶ ἐχθὲς μὲν μυθώριον. αὖριος δὲ τάει-
 χθαι, ἢ τίφρα. ὁ ἀκαταῖτος δὲ τοῦτο τοῦ

χρόνου

χρόνου κατὰ φύσιν διελθῆις, καὶ ἰλιων κα-
 ταλῦσαι· ὥς αὖ ἐ ἐλαία πέπρεθ' γληομένη,
 ἐπιπῆν, βύφημῶσα τὴν ἐγγεῖραν, καὶ χάριν
 εἰδυῖα ἑδ' φύσιν δαΐσσω. ὅμοιον εἶναι τῇ
 ἄκρῃ, ἢ δὴ νεκρῶς τὰ κύματα προσήσεται.
 ἢ δὲ ἔσηκε καὶ πρὸ αὐτῶν κρημίζεται τὰ
 φλεγμῖναι τῶν ὕδατος. Ἀτυχὴς ἐγὼ ὅτι
 τὸ μοι βωβῆ. οὐ μινουν, δὴ' βύτυχὴς ἐγὼ,
 ὅτι τὰ μοι συμβεβηκός, ἄλυπ' Ἀλφ-
 τελῶ, οὔτε ἑσπέρωντ' θραυόμεν' οὔτε
 ἐπὶ φόβου μιν' οὐ. συμβεβῶαι μὲν γὰρ τὸ βίβ-
 ηαι παντὶ ἐδωκό· ἄλυπ' δὲ εἰς πᾶς ὡδὶ
 τὰ τῶ αὖ διετέλεσεν. Ἀλφ' τί δ' ἐκείνο μάλλον ἀ-
 τύχημα, ἢ τὸ βύτύχημα; λέγεις ὅτι ἄτυχ-
 μα ἀνθρώπων. δὲ ἐκ ἐστὶν ἀπὸ τυγμῶν τ' φύσεως
 τ' ἀνθρώπων. ἀπὸ τυγμῶν τ' φύσεως τ' ἀνθρώ-
 πων εἶναι σοι δοκεῖ, ὅ μὴ πρὸ τὸ βέλημα τ' φύ-
 σεως αὐτ' ὅτι. τί δ' ἐκ τὸ βέλημα; μεμάνθηκας; μή π-
 ὅτι συμβεβηκός τ' το κελεύσει δίκαιον εἶναι; με-
 γαλόφυχοι; σάφρονα; ἑμφρονα; ἀπὸ πῶτον;
 ἀδίαλφουτον; αἰδήμονα; ἐλθύδερον; τ' ἄλλα δὲ
 συμπρόντων ἢ φύσις ἢ τ' ἀνθρώπων ἀπέχει τὰ ἴ-
 δια. Μέννησολοιπὸν ὡδὶ παντός τ' εἰς λύπην
 σε πεθαγμένης, τὰ τῶ χρόνου τῶ δόγματι. ἐχθ-
 ρὸ τ' το ἀτύχημα, δὴ γὰρ τὸ φέρει αὐτὸ γενναίως,
 βύτύχημα. ἰδιωτικὸν μὲν, ὁμῶς ὅτι ἀνῆλθεν βοήθη-

μα πρὸς θανάτου καταφρόνησιν, ἡ ἀναπόλη-
 σις τῇ γλίχρως ἀδρατείαί τῇ τῷ ζῶ. πῇ
 ἔν αὐτοῖς πλείον, ἢ τοῖς ἁώροις; πάντως τοῦ-
 ποτε κέντου, Καδικιανός, Φάβιθ, Ιουλιανός,
 Λέπιδθ. ἢ ἔτις τοῖς τοῖς, οἱ πολλοὺς ἰζυέγκαν,
 ἔτα ἰζυέγκαν. ὅλον μικρόν ἐστὶ τὸ διάστημα,
 καὶ τῷ δὲ ὅσον, καὶ μεθ' οἷων ἰζαντλέμνον,
 καὶ οὐ οἷω σωματίω; μὴ ἔν ὡς πᾶγμα. βλέπε
 γὰρ ὁπίσω τὸ ἀχανές τῷ αἰῶνθ, καὶ δ' πρὸ-
 σω ἄλλο ἄπειρον. οὐ δὲ τούτῳ, τί διαφύρει ὁ
 τεύμεθθ τῷ τεύμεθθ. Ἐπὶ τῷ τῷ τῷ
 μὲν αἰετρεχε. σωτόμεθθ δὲ ἢ κ' φύσιν. ὥστε κα-
 τὰ τὸ ὑγιεσθὸν παῖ λέγειν καὶ πράσιν. ἀπαλ-
 λάσει γὰρ ἡ τοιαύτη πρόδοις, κῆπων,
 ὅσον τείας, ὅσον πάσης οἰκονομίας
 καὶ κημείας.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἐαυ- τὸν Βιβλίου ε.

ΘΡΟΥ ὅταν δυσόκνως ἴζε-
 γέρη, πτόχειρον ἔστω, ὅτι ἰδί
 ἀνθρώπου ὄργον ἐγέρομαι. ἔλε
 ὃν δυσκολαίνω εἰ πορβόμοι
 ὃν ὁ ποιῆν, ὃν αἴκην γέγονα,
 καὶ ὃν χάρις προῆγμα εἰς ὃν κόσμος. ἢ
 ἰδί τῶν κατεσκόβιασμαι, ἵνα κατεκέμοι
 τοῖς σφωματοῖς ἐμαυτοῖς θάλλω. ἀλλὰ τοῦ-
 το ἡδίοις. πρὸς δ' ἡδεῖται ὃν γέγονας, ὅχρος
 δὲ οὐ πρὸς ποιῆν ἢ πρὸς αἰεργίαν; οὐ βλέ-
 πεις τὰ φυτάεια, τὰ σφουδαίεια, εἰς μύρ-
 μνηας, εἰς ἀρουχνας, τὰς μελίτσας, τὸν καδ'
 αὐτὰς συγκοσμούσας κόσμον. σὺ δ' ἀέλεις τὰ
 ἀνθρωπικὰ ποιῆν; ὃ τρεχεῖς ἰδί ὁ κ' τὴν σὺν
 φύσιν; ἀλλὰ δεῖ καὶ ἀναπαύεσθαι. δεῖ. ἔδωκε
 καὶ τὰς μέτρας ἡ φύσις. ἔδωκε μὲν ὅτι καὶ τοῦ
 ἐοθίειν, καὶ πίνειν. καὶ ὁμως σὺ, ὑπὲρ ταμέ-
 τρα, ὑπὲρ τὰ ἀρκυῶτα προχωρεῖς. ὃ ταῖς
 προξέσι, ὃ ἐκ' ἐπὶ δὴ ὁπὸς τῶ δυνάτῃ. Οὐ γὰρ
 φιλεῖς σεαυτόν. ἐπει τοι καὶ τὴν φύσιν αἴδον,
 καὶ τὸ βούλημα ταύτης ἐφίλεις. ἀλλοί τε τὰς
 ὦ 5 τέχνας

201 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

τέχνας ἑαυτῷ φιλωῦντος, συγκατατίθενται
 τοῖς κατ' αὐτὰς ὁμοῖοις, ἅλατοι ὁ ἄσπιτοι. σὺ
 τὴν φύσιν τὴν σαυτῶν ἔλασον τιμᾶς, ἢ ὁ θρονυτικῆς
 τῷ θρονυτικῶν ἢ ὁ ὀρχηστῆς τῷ ὀρχηστικῶν ἢ ὁ φε-
 λάρογυρθὸν ἢ ἀργύριον ἢ ὁ κενόδοξος ἢ δεξά-
 ριον. καὶ εἴθι ὅταν προπαθῶσιν, ἔτε φεγῆν,
 οὔτε κριμνηθῆναι θέλῃσι μάλλον, ἢ ταῦτα συ-
 ναύξην πρὸς αὐτὸν φέρονται. σοὶ ἡ αἰ κωνωνικαὶ πρᾶ-
 ξεις διτελέστεραι φαίνονται, καὶ ἥσωνθ' αὐτοδῆς
 ἀξίαι; ὥς θυκλὸν ἀπώσταθ, καὶ ἀπαλείψαι
 πᾶσαν φαντασίαν τὴν ὀχληράν, ἢ ἀνόικειον, καὶ
 διδύς ὡς πάση γαλήνῃ εἶναι. Ἄξιον ἑαυτὸν κρῖναι
 παντὸς λόγου καὶ ἔργου, τῷ φύσιν, καὶ μὴ σὲ πρὸς
 πᾶσι ἢ ἐπακλυθῆσαι πινὼν μέμψις. ἢ λόγος.
 ἀλλὰ ἐκάλον πεπράχθαι, ἢ εἰρηάζ, μὴ σεαυτὸν
 ἀπαξίει. ἐκείνοι μὲν γὰρ, ἰδίον ἡγεμονικὸν ἔχουσι,
 ὁ ἰδία ὁρμὴ χρώνται. ὁ σὺ μὴ δουλεύεις, δὴ
 θυθεῖαν πέραν, ἀκλυθῶν τῇ θυτῇ τῇ ἰδίᾳ καὶ τῇ
 κοινῇ. Μία ἡ ἀμφοτέρων τῶν ὁδῶν. Πορεύομαι
 διὰ τῆς καὶ φύσιν, μέχρι πρὸς ἀναπαύσο-
 μαι οὐκ ἀποπνύσας μὲν τῶν, ἢ εἰ καὶ ἢ
 μέραν ἀναπνέω. πρὸς δὲ ἰδίᾳ τῶν, ἢ εἰ καὶ
 τὸ ἀδρμάτιον ὁ πατήρ μου (ωίλεξε, καὶ ἢ αἰ-
 μάτιον ἢ μήτηρ, καὶ τὸ γαλακτικὸν ἢ τροφός, ἢ
 εἰ καὶ ἢ μέραν ὁσέοις ἔτεσι βόσκημαι, καὶ ἀρ-
 θροῖμαι, ὁ φέρει με πατωῦτα, ὁ εἰς ποταμὸν τα
 ἀρχώ-

ἀποχρώμενον ἑαυτῷ· Δριμύτητά σε ἔκ' ἔχει
 σιθαίμα(α); ἔστω ἅλλὰ ἑτόρα πομπά, ἐφ' ὧν ἔκ'
 ἔχεις εἰπεῖν, ἔργα γὰρ πέφυκα. ἐκείνα δ' ἂν πῆρ' ἔχον,
 ἀπὸρ ὅλα ἐστὶν ἐν σοὶ τὸ ἀκίβδηλον, τὸ σεμνόν, τὸ
 φερέπονον, τὸ ἀφλήθονον, δ' ἀμεμφήμοιρος,
 τὸ ὀλιγοδέες, τὸ δὺμνές, τὸ ἐλδύθερον, τὸ ἀπεί-
 ρισον, τὸ ἀφλύαρον, τὸ μεγαλεῖον, ἔκ' αἰσθάνει,
 πόσα ἦδη πῆρ' ἔχεις διωαίμεθα, ἐφ' ὧν ἔθε-
 μία ἀφύας καὶ ἀνεπιτηδεότητος πρέφασις,
 ὅμως ἐπ' κέτω μνῆεις ἐκόν; ἦ καὶ γογγύζειν,
 καὶ γλιαρθύεας, καὶ κολακθίην, καὶ τὸ θεμά-
 πιον καταιπᾶας, καὶ ἀρίσκειας, καὶ πόρπε-
 ρθύας, καὶ ποσαῦτα ῥιπιάζωται τῇ ψυχῇ, δὲ
 τὸ ἀφύως κατωκινάας ἀναγκάζει; ἔ, μὰ τοῦ
 θεῶς, ἅλλὰ τέτ' ἦν μὲν πάλαι ἀπὸ πηλὰ χθαεῖ-
 διώατο. μόνον δὲ εἰσᾶ ὡς βραδίτ' ὀρθ', καὶ
 δυωαρακίλου θητότ' ὀρθ' κατ' ἀγνώσκειας. καὶ
 τὸ τοῦ ἀσκητέον μὴ πῶν θυμουμένω, μηδ' ἐμ-
 φληθονοῦπι τῇ νοθείᾳ. ὃ μὲν τίς ὅστις, ὅταν πιδε-
 ξιὸν ποδὶ πινὰ πρέξῃ, πρέχειρος καὶ λογίσα-
 ας αὐτῷ τῇ χάριν. ὃ δ' πρὸς τὸ μὲν ἔπ' ἔχειρος,
 ἅλλως μὲντοι πῶν ἑαυτῷ, ὡς ποδὶ χρεῶς αἰγ-
 νοεῖ, ὃ οἶδον ὃ ποτε ποίηκεν. ὃ δὲ πρὸς τρώων ἡ-
 να ἔδ' οἶδον ὃ ποτε ποίηκεν. ἅλλὰ ὁμοίος ὅστις ἀμ-
 πέλω βότρυον ἀνεγκέσθῃ, καὶ μηδ' ἐν ἄλλο πεσε-
 πίζετο, μετὰ τὸ ἀπαξ ῥ' αὖ ἰδιον κατ' ἐπὶ τῷ

αἰκνοχέναι. ἵπποθ' ὀραμὼν, κύων ἐχινύσας,
 μέλισσα μέλι τρώσασα. αἰθρῶπιθ' δ' οὐ τρώ-
 σας οὐκ ὠδισσάται· ἀλλὰ μεταβαίνει ἐφ' ἑτε-
 ρον ὡς ἄμπελθ' ὠδὶ τὸ πάλιν ἐν τῇ ὥρᾳ δ' ἐν
 βότρυι ἐνεγκῆν. ἐν τούτοις δ' ἐν εἶναι, τοῖς
 τρώτων πινὰ ἀπ' ἀκροαθῆτης αὐτὸ ποιῶσι
 ναὶ. ἀλλ' αὐτὸ τῷτο, δ' ἐπ' ἀκροαθῆν. ἴδιον
 γὰρ φησι τῷ κρινωνικῷ, τὸ αἰσθ' ἀνεαθ' ὅτι κρι-
 νωνικῶς ἀνεργεῖ. καὶ νῆ δ' αὖ βέλεσθαι καὶ δ' ἐν
 κρινωνὸν αἰσθ' ἀνεαθ', ἀλλ' ἀνδρὲς μὲν ὅτι δ' λέγεις· τὸ
 δ' ἐν νῷ λεγόμενον πρὸς δ' ἐκ. δ' τῷτο ἔστι εἰς ἐ-
 κείνων, ὧν πρότερον ἐπεμνήσθην. Ὁ γὰρ ἐκείνοι
 λογικῇ πινὶ πιθανότητι πρὸς ἀγνοοῦνται. ἐὰν δ' ἐν
 λήθης (ὡς εἶναι) τίποτε ὅτι τὸ λεγόμενον, μὴ φο-
 βῶ, μὴ πρὸς τῷτο πρὸς ἀλίπης τὴν ὁρῶν κρινωνικόν.
 Εὐχὴ Ἀθηναίων, ἔσονται, ἔσονται δ' αὖτε (ὡς κ' ἔσονται)
 τῆς Ἀθηναίων καὶ τῆς πεδίων. ἢ ποῖ δ' ἐν
 οὐχάται, ἢ οὕτως ἀπλῶς καὶ ἐλθιδέως.
 Ὅπως οὖν ὅτι δ' λεγόμενος, ὅτι σωτέταξεν ὁ
 Ἀσκληπιὸς τῷτο ἵπποσίαν· ἢ ψυχρολογούσαν,
 ἢ αὐτοποδησίαν ποιῶν ὅτι καὶ δ' σωτέταξεν
 τῷτο ἢ τῆς ὁλῶν φύσις, νόσος, ἢ πῆρῶσιν, ἢ
 ἀρρολιῶν ἢ δ' ἀλλό πιν τῆς τοιούτης. καὶ γὰρ ἐκ
 δ' (ὡς εἶταξεν) ποιῶν τὴν σημαίνει. ἔταξε τῷτο
 πρὸς τῷτο, ὡς κατάλληλον εἰς ὑγίαν. καὶ
 αὐτῷτα δ' συμβαίνει ἐκείνῳ τέτακται πρὸς
 πρὸς

πρὸς αὐτὸ κατὰ μῆλον εἰς τὴν ἐμαρμένιν.
 ἔτως γὰρ καὶ συμβαίνει αὐτὰ ἡμῖν λέγοντι,
 ὥς καὶ ὁ τετραγώνους λίθους ἐν τοῖς τέχε-
 σι, ἢ ταῖς πυραμίσι συμβαίνειν οἱ τεχνῖται λέ-
 γουσι, συναρμόζοντας ἀλλήλοις τῇ ποιῇ (ω-
 νείσει. Ὅλως γὰρ ἀρμονία ἐστὶ μία. καὶ ὥστερ
 ἐκ πάντῃ τῇ συνάτῃ ὁ κόσμος τοιοῦτοισ
 σῶμα συμπληρεται, ἔτως ἐκ πάντῃ τῇ
 αἰπῶν ἡ ἐμαρμένη τοιαύτῃ αἰτία συμπληρε-
 ται. Νοῶσι δὲ ὁ λέγων, καὶ οἱ τέλειον ἰδιώται.
 φασὶ γὰρ ὅσοι ἐφόρειν αὐτῷ. οὐκ ἐν τῷ τού-
 τῳ ἐφέρετο, καὶ ὅσοι τούτῳ συνετάθητο. δε-
 λώμεθα οὖν αὐτὰ, ὡς ἐκείνου ὁ Ἰσκληπὸς (ω-
 τάθη; πολλὰ γοῦν καὶ ἐκείνοις ὅτι τραχέα
 ἀλλὰ ἀσπάζομεθα τῇ ἐλπίδι τῆς ὑγείας. Ὡς-
 τὸν τι τοι δοκέτω, ἀνυσὶς καὶ (ωτέλφα ἢ τῇ
 κρινῇ φύσει δοκούντῃ, οἷον ἢ σὺ ὑγία. καὶ οὐ-
 τως ἀσπάζου παῖν τὸ γινόμενον, καὶ ἀπηνέσε-
 ρον δοκῇ, ἀλλὰ τὸ ἐκεῖ ἄγειν, ἡδὲ τὴν τῷ κόσμῳ
 ὑγίαν, καὶ τὴν τῷ Διὸς θεοδίαν ἢ δι' ἑαγίαν.
 ἔγωγ' αὖ τῷ τὸ π' ἐφόρει, εἰμὴ τῷ ὅλῳ (ωέφε-
 ρει. ἔγ' ἢ ἡ τυχοῦσα φύσις φέρει, ὁ μὴ τῷ διαί-
 κεμλίῳ ὑπ' αὐτῷ κατὰ μῆλόν ὅτι. Οὐκοῦν κ'
 δύο λόγους σέργειν χρὴ τὸ συμβαῖναι τοι. καὶ
 οἷα μὲν, ὅτι τοι ἐγινε, καὶ τοι συνετάθητο,
 καὶ πρὸς σέ πως εἶχεν ἀνωθεν ἐκ τῇ πρεσβυ-
 τιάτῃ

τά τῃν αἰτίων συγκλωθόμενον. καθ' ἑτέρον δ' ὅπ
 ὅπ τῷ ῥόλον διοικῶν τ' βύοδίας καὶ τ' ζω-
 τελέας, καὶ νῆ δία τ' συμμοῆς αὐτ' αἰπόν-
 ῖσι. πηθεῖται γὰρ ῥόλόκληρον, εἰάν καὶ ὅπῃ
 δακτύλῃς τ' σωμαφείας ὁ σωμαχέας ὡσπερ
 τῇν μωρίων, ὅτῳ καὶ τῇν αἰτίων. Δακτύλῃς
 δὲ ὅσον ὑπὸ σοί, ὅταν δυσαρεστῇς, καὶ τρώων πι-
 νά αἰμαρῆς. Μὴ σιχαίνεσθαι μηδὲ ἀπαυδαῖν, μη-
 δ' ἄρ' δυσαπετεῖν, εἰ μὴ καὶ ταπυκνῶταί σοι τὸ ἄρ'
 δογματῇν ὁρῶν ἐκαστα πρέσσειν. ἀλλὰ ἐκ-
 κρησθ' αἶτα, πάλιν ἐπαινέειναι, καὶ ἀσμενίζῃν εἰς
 τὰ πλείω ἀνθρωπικότερα, ὧς φιλεῖν ἔσσο, ἐφ'
 ὅ ἐπανέρχῃ. καὶ μὴ ὡς πρὸς παιδαγωγὸν τῷ
 φιλοσοφίαν ἐπαινέειναι. ἀλλ' ὡς οἱ ὀφθαλμιῶν-
 τες πρὸς δ' ἀπογυάριον ὧς ὦν, ὡς ἄλλοι
 πρὸς κατὰ πλάσμα, ὡς πρὸς καταιόνησιν· οὐ-
 τως γὰρ ὁδὸν ὑπὸ δέξει ῥο πειθαρχεῖν τῷ λόγῳ,
 ἀλλὰ πρὸς ἀναπαύσιν αὐτῷ. Μέμνησο δ' ὅπ φι-
 λοσοφία μόνον θέλει ἂν φύσις σε θέλει· οὐ δ'
 ἄλλο ἢ θέλει οὐ καὶ φύσιν. τί γὰρ τέτων προ-
 σιωέστερον; ἢ ἢ ἡδονὴ ὅχι Διὰ τοῦ σφάλλῃ; ἀλλὰ
 θέλει εἰ προσιωέστερον μεγαλοψυχία, ἐλθου-
 εἶα, ἀπολότῃς, βύγνωμοσύνῃ, ὁσιότης. αὐτ' γὰρ
 φρονήσεως τί προσιωέστερον; ὅταν τὸ ἀπῆμασιν καὶ
 βύρην αὐτῷ πᾶσι τ' πῆρκαλαθῆκεν καὶ ὑπὸ σιμο-
 νικῆς διωάμειος ἀνδραγαθῆς. Τὰ μὲν πρῶτα
 αὐτοῖς

ἐν τοιαύτῃ τρώῳ πινά ἐγκυλίῃ ἐστίν, ὥς
 φιλοσόφοις ἐκ ὀλίγοις ἐν τοῖς τυχεῖσιν ἰδοῦναι
 παλαιά πασιν ἀγκυλίῃ ἐστίν, πάλιν αὐτοῖς
 γαστροῖς Στωϊκῶν δυσχερῶς ἀγκυλίῃ δοκεῖ. καὶ πᾶσα
 ἡ κρητοῖς συγκυλίῃς, μετὰ πῶν, ὥς γὰρ ὁ
 ἀματὰ πῶν; μέλει τοίνυν ἐπ' αὐτὰ τὰ ἔσθ
 κέμενα, ὥς ὀλιγόχρονα, καὶ ὅτε λῆ, καὶ διωκέμενα
 ἐν κτήσιν κιναιδῶν, ἡ πόρνης, ἡ ληστῶν. μετὰ
 ῥῶν ἐπιδιῶν τὰ τ' συμβαίνοντων ἡ δὴ, ὡν μόλις
 ἐστὶ τῶ χαλεπὰ ἀνασχέειν, ἵνα μὴ λέγω
 ὅτι καὶ ἐαυτὸν πρὸς μόλις ἔσθμεν. Ἐν τοιαύτῃ
 ἐν ζόφῳ, ὅτι ῥύψω καὶ ποσάτῃ ῥήσῃ τ' τε ῥόσας,
 καὶ τ' χρόνῳ, ὅτι κινήσεως, καὶ τ' κινήσεων, πῶ
 ποτ' ἐστὶ τὸ ἐκλεμνηθῆναι ἡ ὅλως ἀποδαρῆ-
 ναι διωκέμενον, ὅδ' ὠδινωδῶ. Ἦναι πῶν ἡ δὲ πα-
 ραμυθόμενον ἐαυτὸν πῶν μὲν τ' φυσικῶς λυ-
 σίν, καὶ μὴ ἀχάλλῃ τῇ δὴ τρεῖς, ἀλλὰ τ' τοῖς μό-
 νοις προσαναπαύειν. ἐν τῇ τῷ ὅτι οὐδ' ἐν συμ-
 βήσεται μοι, ὅτι καὶ τῷ τ' ὅλων φύσιν ἐστίν.
 ἐπὶ τῷ, ὅτι ἐξεί μοι μηδὲν πρῶτον πῶν ῥὲ
 μὲν θεὸν καὶ δαίμονα. ὅδ' ἐστὶ γὰρ ὁ ἀναγκάσων τῷ
 τὸν πῶν. Πρὸς τί ποτε ἀπὸ νῦν χράμεται
 ἐμαυτῷ ψυχῇ; πῶν ἐκαστὸν ῥῶν ἐπανερωτῶν ἐαυ-
 τὸν, καὶ ῥέτα ῥῶν, τί μοι ὅτι νῦν ἐν τούτῳ ῥῶν
 μερίῳ, ὅδ' ἡ γαμινὸν καλῶσι; ὅτι τῶν ῥῶν
 νῦν ἐχρῶν, μήτι παιδίου; μήτι μετὰ ὅν,
 μήτε

μήτι γυναικεῖον, μήτι τυραννίδος; μήτι κτή-
 νους, μήτι θηρίων; ὅτι πᾶσι ταῖς πολλοῖς
 δοκούντα ἀγαθὰ, καὶ ὠφελίμια λάβοις.
 εἰ γὰρ τις ὑπονοήσειεν ὑπάρχειν τὰ πᾶσι ὡς ἀλη-
 θῶς ἀγαθὰ, οἷος φρόνησις, ἀφροσύνη,
 δικαιοσύνη, ἀνδρεία, οὐκ αὖ ταῦτα πνε-
 ῦμα πνοήσας, ἐπὶ ἀκούειν δύνασθαι τι. Ἐπεὶ ὅτι
 ἀγαθὸν γὰρ ἐφαρμόσει. τὰ δὲ γε τοῖς πολλοῖς
 φαινόμενα ἀγαθὰ προεπνοήσας τις ἰθακύν-
 σεται, καὶ ῥαδίως δέξεται, ὡς οἰκείως ὑπὸ
 νόμον τὸ ἔπερ τῆς κομικῆς εἰρημαῖον. οὕτως
 καὶ οἱ πολλοὶ φανταζονται πῶς ἴσθ' ὁφείλει.
 γὰρ αὖ ὅσοι μὲν ἔχουσιν ἐκείνην καὶ ἀπὸ τοῦ
 τοῦ δὲ ὑπὸ τῆς πλούτου καὶ τῆς πρὸς τρυφῆς
 δοξαν ὑπεκκλημάτῃ πᾶσι χροῖσθαι, ὡς ἰκνου-
 μέως καὶ ἀσείως εἰρημαῖον. πλείοσι οὖν καὶ ἐ-
 ρώτα, εἰ τιμωρὸν καὶ ἀγαθὸν ἔσθ' ἡ πᾶσι
 τοιαῦτα, ὧν προεπνοήσας τῆς οἰκείως αὖ ὑπὸ
 τοῦ τοῦ δὲ κεκτημένον αὐτὰ ἔπερ τῆς
 οὐκ ἔχειν ὅποιον χροῖσθαι.

Ἐξ αἰτιῶδους καὶ ὑλικῶς συνίστηται· οὐδέ-
 πορον δὲ τούτῃ εἰς τὸ μὴ ὄν φθαρήσεται· ὡς περ
 ἔστι ἐκ τῆς μὴ ὄντος ὑπόστασις, ἔκ τινος κατὰ
 πᾶν μέρος ἐμὸς κατὰ μεταβολὴν εἰς
 μέρος τι τῆς οὐσίας, καὶ πάλιν ἐκείνου εἰς ἕτε-
 ρον μέρος τῆς οὐσίας μεταβαλεῖ· καὶ ἡ δὲ εἰς
 αὐτὸν.

ἄπειρον. καὶ τὸ διαύτιον δὲ ματαβολὴν καὶ ἄν-
 ὐπείσιον, καὶ οἱ ἐμὲ γεννῆσαντες, καὶ ἐπανιόν-
 τις ἄλλο ἄπειρον. ἔδην γὰρ κωλύει ἔως φά-
 ναι, καὶ ἂν κ' ἐπιδόξως πεπιδρασμένως ὁ κόσμος
 διοικῆται.

Ὁ λόγος καὶ ἡ λογικὴ τέχνη διωαίμεις
 εἰσὶν ἑαυταῖς ἀρκέμενοι, καὶ τοῖς καὶ ἑαυ-
 τὰς ὁρῶσις, ὁρμῶνται μὴ ἔν ἀπὸ τῆς οἰκείας ἀρ-
 χῆς. ὁ δὲ ἄνθρωπος ἔστι τὸ προκείμενον τέλος. καὶ δὲ
 καὶ ὁρῶσιν αὐτὴν τοιαῦτα πρᾶξις ὀνομάζον, ὅ-
 τ' ὁρῶσιν τὸ ὅδ' ἔσθ' ἡμῶν. Οὐδ' οὐ τὰ τῆν
 φησὶν αὐθρόπῃ, ἀ ἀνθρώπῳ καὶ ἀνθρώπος
 ὅτι, ἐκ ὠδὲ αὐτοῦ. ἐκ ἔστιν ἀποιτμήματα αὐθρό-
 πῃ, καὶ ἐπαγγέλλεται αὐτὰ ἡ τῆν αὐθρόπῃ φύ-
 σις. καὶ τελειότητις εἰσι τῆν αὐθρόπῃ φύ-
 σις. καὶ τοῖνυν καὶ τὸ τέλος αὐτοῖς ὅτι τῷ αὐ-
 θρόπῳ κείμενον. καὶ τὸ συμπληρωτικὸν τῆν τέ-
 λους τὸ ἀγαθόν. ἐπὶ ἡ τῆν ἡν ὠδὲ αὐτοῦ
 τῷ αὐθρόπῳ, ἐκ αὐτὸν τὸ ὑπὸ φρονεῖν αὐτῆν, καὶ
 κατεξαιρέσει, ὠδὲ αὐτοῦ ἡν. καὶ ἐπαινεῖται
 ἡν ὁ ἀπὸ τοῦ τῆν ἑαυτὸν πρὸς αὐτὸν, καὶ
 αὐτὸ ἡν ὁ ἐλαττωτικὸς ἑαυτῶν αὐτὸν τῆν ἀγαθὸς
 ἡν, ἡν ὁ τῶν αὐτῶν ἀγαθὰ ἡν. Νῦν δ' ὁ ὠδὸν
 πλείω τις ἀφαιρῶν ἑαυτῶν τῶν τῆν, ἡ τοιού-
 τῆν ἐτῶν, καὶ ἀφαιρούμενά τι τῆν αὐ-
 χεται, τοσῶδε μᾶλλον ἀγαθὸς ὅτι. Οἷα αὐτὸν

λαέως φαντασθῆς, τοιαύτη γὰρ ἔσται ἡ διάνοια
 βούληται γὰρ ὑποδ' τῇ φαντασίῳ ἡ ψυχὴ
 βούληται ἐν αὐτῷ, τῇ συνεχείᾳ τῇ τοιαύτῃ φαν-
 τασίῳ. οἷον, ὅτι ὅπου ζῶ ὄσιν, ἐκεῖ καὶ οὗ ζῶ.
 οὐ αὐτῇ δὲ ζῶ ὄσιν, ἔστιν ἄρα καὶ οὗ ζῶ οὐ αὐ-
 τῇ. Καὶ πάλιν, ὅτι ἐπὶ δ' ἐνεκὸν ἐκαστον κατὰ
 κούσας. πρὸς δ' οὐ κατὰ κούσας, πρὸς τῶν
 το φέρεται. πρὸς δ' φέρεται δ', οὐ τὰ τῶν τὸ τέλος
 αὐτῶν. ὅπου δὲ τὸ τέλος, ἐκεῖ καὶ οὗ συμφέρον,
 καὶ τὰ γὰρ ἐνεκὸν. ὅρα ἀγαθὸν τῷ λογ-
 κῷ ζῶν, κρινωνία. ὅτι γὰρ πρὸς κρινωνίαν γὰρ
 γόνιμον, πάλαι δέδωκεται. ἢ ἐκ τῶν οὐαργῆς,
 ὅτι τὰ χεῖρ τῇ κρείττονων ἐνεκὸν, τὰ δὲ κρεί-
 ττω ἀμείνων; κρείττω δ' τῇ ἀψύχων, τὰ ἐμ-
 ψυχα. τῇ δὲ ἐμψύχων, τὰ λογικῶν. Τὸ τὰ ἀ-
 νώατα διώκειν, μακρὸν ἀδύνατον ὅτι τὸ εὖ φαί-
 λος μὴ τοιαῦτα πινά τοιῆν. Οὐδὲν ὅθεν συμ-
 βαίνει, ὅτι ἐκ τῶν πέφυκεν φέρειν αὐτῶν. ἄλλα
 τὰ αὐτὰ συμβαίνει. καὶ ἡ τοιαύτη ἀγνοῶν ὅτι συμ-
 βέβηκεν, ἢ ὑπὸ δεικνύμεθα μεγαλοφροσύνη
 βίσα δὲ, ὅτι ἀκρίβως μὲν. δεινὸν ἐν ἀγνοίᾳ
 καὶ ἀρέσκῃ ἰαχυροτόρας εἶναι φρονήσεως.
 τὰ πρᾶγματα αὐτὰ ἐδ' ὁπωσίου ψυχῆς
 ἀπῆται. ὅτι ἔχει εἰσοδοὺς πρὸς ψυχῶν. ὅτι
 τρέφει, ὅτι κινῆται ψυχῶν διώκει. τρέπει δ'
 καὶ κινῆ αὐτὴ ἐαυτῇ μόνῃ. ὅτι οἷον αὐτὴ κρημά-
 τῃ

τῇ καταξίωσιν ἑαυτῶν, τοιαῦτα ἑαυτῇ ποιεῖ
 τά προσφεςῶται. Καθ' ἑτόρον ἄλλογον ἡμῖν
 ἔστιν οἰκειότατον ἀνθρώπου, καθ' ὅσον δὲ ποιη-
 τέον αὐτοῦ καὶ ἀνικτέον. καθ' ὅσον δὲ εἰς αὐτὰ
 πινες εἰς τὰ οἰκῆα ὄργα, ὥπτι τῇ ἀλγυφύρων
 μοι γίνεται ὁ ἀνθρώπου, ἔχῃ ἥσων ἢ ἡλιθ, ἢ
 ἀνέμου, ἢ θηλείον. ὑπὸ τῆς τῇ δὲ αἰεργείας μὴ-
 τις ἐμποδισθεῖν αὐτ. ὁρμῆς δὲ καὶ ἀλγυφύρων,
 ἔ γίνεται ἐμποδισθεῖν πλὴν ὑπεξαίρεσιν, καὶ πλὴν
 πόδα τροπῶν. πόδα τρέπει γὰρ καὶ μεθίστησι
 πᾶν τὸ τ' ἀνθρώπου καὶ φύλμα ἢ διαλυσία εἰς τ'
 πρὸς γὰρ καὶ πρὸς ὄργα γίνεται τ' ὅς
 γὰρ τῆς ἐφεκτικῆς καὶ πρὸς ὄργα, τ' ὅς ὄργα
 τῆς αἰσθητικῆς. Τῶν αὖ τῶν κόσμων τ' κρᾶπτον πῆ-
 μα. ἐστὶ δὲ ὅσον, τὸ πᾶσι χώμαλον, ὅσον πᾶσι
 διέπον. ὁμοίως δὲ καὶ τῇ αἰσθητικῇ κρᾶπτον πῆ-
 μα. ἐστὶ δὲ ὅσον, τ' ἐκείνῳ ὁμογενές. καὶ γὰρ ὑπὸ
 οὗ τ' τοῖς ἄλλοις χώμαλον, τῆς τ' ὄργα, καὶ ὁ σὸς
 βίῃ, ὑπὸ τῆς τ' διοικεῖται.

Ὅτι πόλις ἐκ ὅσων βλαβερὸν, ἔδει τ' πολίτῶν
 βλάβη. ὑπὸ πάσης τ' τῆς βλάβης φθαίτα
 σίας. ὅσον ἐπαγε τ' κρᾶπτον. εἰ ἢ πόλις ὑπὸ τῆς
 τῆς μὴ βλάβης, ἔδει ὅσον βλάβη. εἰ δὲ ἢ
 πόλις βλάβηται, ἔδει ὅσον τῶν βλάβητον πῆ-
 πλὴν πόλιν. τὴν τὸ πρὸς γὰρ. Πολλὰ κίς αἰθυμῆς,
 τ' τῆς τ' πρὸς γὰρ καὶ ὑπεξαίρεσιν τῇ

διττῇ τε καὶ γνομῶν. ἢ τε γὰρ ὅσια οἶον προ-
 ταμὸς οὐ διπλοῦν ῥύσει, καὶ αἱ ἐνέργειαι οὐ συ-
 πλέσσι μεταβολαῖς, καὶ τὰ αὐτὰ οὐ μυεῖαις
 τροπαῖς, καὶ χερδὸν ἔδεν ἐσῶς, ὅ τ' ἰππογυῖς.
 τὸ δὲ ἀπειρον τῷ τε πῶχικῷ τ' καὶ μέλλον-
 τ' ἄχανές, ὃ πάντα ἀναφανίζεται. πῶς ἔν
 ἔμφρος, ὃ οὐ τῶτοις φνσώμεν τ', ἢ πώμενος,
 ἢ χετλιαζών, ὡς οὐ πινι χρόνῳ καὶ ὑπὸ μικρὸν
 εὐοχλήθαι; μέμνησο τ' συμπάσης ὅσιας, ἥς
 ὀλίγον μετέχεις, καὶ τῷ συμπαντ' αἰῶνος,
 ἔβραχυν ἢ ἀκαριαῖον σοι διάστημα ἀφώρειται,
 καὶ τ' ἐμαρμύνης, ἥς πόσον εἰ μέτ'· Ἄλλ' οὐ
 ἀμνηστῆναι π' εἰς ἐμὲ, ὁφείται. ἰδίαν ἔχει δια-
 δεσιν, ἰδίαν ἐνέργειαν. ἔγω γὰρ ἔχω ὅ με θέλει
 νῦν ἔχειν ἢ κινή φύσις, ἢ πρέστω ὅ με νῦν πρέσ-
 σαι θέλει ἢ ἐμὴ φύσις. Τὸ ἡγεμονικὸν καὶ κυ-
 ρεύον τ' ψυχῆς θυμέτ', ἀτρεπὸν ἔστω, ἔστω
 τ' οὐ τῇ σαρκὶ λείας ἢ τραχείας κινήσεως, καὶ
 μὴ συγκεινέω, ὃν γὰρ πόδι χροφέτω αὐτὸ,
 καὶ πῶδε οὐκ ἔστω τὰς πείσεις ἐκείνας οὐ τοῖς
 μυσταῖς. ὅταν δὲ ἀναδιδῶνται κατὰ πλὴν ἐπεί-
 ραι συμπάθειαν εἰς πλὴν διάνοιαν, ὡς οὐ σώ-
 ματι ἡνωμένη, τότε πρὸς μὲν πλὴν αἰσθησιν, φν-
 σικὴν ἔχον, ἔπειρατέον ἀντιβαίνειν. πλὴν ὃ ὑ-
 πόκληψιν; τ' ὡς πῶδε ἀγαθὸν ἢ κακόν, μὴ πρὸς-
 τελέτω τὸ ἡγεμονικὸν ἵδ' αὐτ'. Συζήτω θεοῖς. Συζή-
 τ' θεοῖς

ἵθι τοῖς ὁσπερ ὡς δεικνύς αὐτοῖς πλὴν ἑαυτῶ ψυ-
 χὴν ἀρεσκυμνίῳ μὲν τοῖς ἀρεσκυμνίοις. ποιεῖ-
 σαι ὅσα βέλεται ὁ δαίμων, ὃν ἐκείτω πρὸς αὐ-
 τὸν καὶ ἡγεμόνα ὁ ζῶν ἐδωκεν, ἀποπασμα-
 ξαυτῶ. ἔτ' οὐ δὲ ὅτιν, ὁ ἐκείτω νοῦς καὶ λόγος.
 τῷ γράῳνι μήτ' ὀργίζη; μήτι τῷ ὀζοσῶμ' ὀρ-
 γίζη; τί τοι ποιήσει; τοιῶτον σῶμα ἔχει, τοιαύ-
 τας μάλας ἔχει, ἀνάλγητοι αὐτοῦ ἀρεσκυμνίῳ
 ἀπὸ ποιούτῃ γίνεσθαι. Ἄλλ' ὁ ἀνθρώπος λό-
 γον ἔχει φησί, καὶ διώκεται συννοεῖν ἐπιστάτως
 τί πλημμελεῖ. οὐ τοι γένοιτο. τοιγαρὲν καὶ σὺ
 λόγον ἔχεις, κίνησον λογικῇ διαδέσει, λογι-
 κῶς διάδωκεν. δέξον, ὑπὸ μνησθῶν. εἰ γὰρ ἐπαί-
 θος, ὅρα πούσεως, καὶ ὁ χρεῖα ὀργῆς. ἔτε τραγω-
 δὸς, ἔτε τῶν ὀργῶν. ὡς ἰδὲ λῶν ζῶν διαδωκεν, ἔτ' ὡς
 οὐ ταῦτα ζῶν ἔξεισιν. Εἰ μὴ ἰδὲ τρέπωσιν, πό-
 τε καὶ τῷ ζῶν ἔξεισιν, ἔτ' ὡς μὲν τοι, ὡς μηδὲν κα-
 κὸν πάχων. καὶ καπνός ὅτι, ἀπὸ ἑρχομαι, τί
 αὐτὸ πρῶγμα δοκεῖς. μέχρι δὲ με τοιῶτον ἔδωκεν
 ἰδέσθαι, μὲν ἐλδύδωκεν. καὶ ἔδωκεν με κωλύσει
 ποιεῖν ἂν θέλω. θέλω δὲ καὶ φύσιν τῶ λογικῶ
 καὶ κρινωνικῶ ζῶν.

Ὁ τῶ ὅλου νῦν, κρινωνικῶς. πεποιήκε γὰρ τὰ
 χεῖρω τ' κρηττόνων ὅτις. ἢ τὰ κρηττόν ἀλλή-
 λους σωήμενοι. ὅρως πῶς ὑπέταξε, σωέτα-
 ξι, καὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπώπειμι ἐκείτοις, καὶ τὰ
 Ε 3 κρη-

κηραπισθόντα εἰς ὁμόναιαν ἀλλήλων σωθή-
 ραγε. πῶς προσεήνεξαι μέχρι νῦν τοῖς γονυ-
 σιν, ἀδελφοῖς, γυναικὶ, τέκνοις, διδασκα-
 λοῖς, τροφῶσι, φίλοις, οἰκέοις, οἰκέταις; εἰ
 πρὸς πάντας σοι μέχρι νῦν ἔστι ᾧ μήτε τινα ῥέ-
 ξαι ἐξαίστοια, μήτε εἰπεῖν; Ἀναμνησθε δὲ,
 καὶ δι' οἷων διεκλήλυθας, καὶ οἷα ἤρκεσας ὑ-
 πομῆναι. καὶ ὅτι πλήρης ἦδη σοι ἰσχυρία τοῦ
 βίου, καὶ τελεία ἡ λειτουργία. Ὡς πολλὰ ὥπῃ
 καλὰ, καὶ πόσων μὲν ἡδονῶν καὶ πόνων ὑπε-
 ρῆδόν; πόσα δὲ ὠδοῖα πῆρῆδόν; εἰς ὅσους δὲ
 ἀγνώμονας διγνώμων ἐγλύς; Διὰ τὴν συγχέου-
 σιν ἄτεχνοι καὶ ἀμαθεῖς ψυχὰς ἄτεχνον καὶ
 ἠδιστήμονα; τίς ἔν ψυχῇ ἄτεχνον ἠδιστή-
 μον; ἢ εἰδὴ ἀρχὴν καὶ τέλος. καὶ τὸν δι' τῆς
 οὐσίας διήκοντα λόγον, καὶ διὰ παντός τοῦ
 αἰῶνος κατὰ πόδας ποδῶδες τεταγμένας οἰκονομεῖν-
 τα ᾧ παῖ. Ὅσον οὐδέπω ποδός, ἢ σκέλετος,
 καὶ ἥτοι ὄνομα, ἢ οὐδὲ ὄνομα. ᾧ δὲ ὄνομα, τό-
 φον καὶ ἀπὶ χημα. τὰ δὲ ἐν τοῖς βίῳ πολλὰ
 τίμηται, καὶ οὐκ ἔστι, καὶ μικρὰ, καὶ
 κυνὶ διὰ διακονόμενα, καὶ παιδία φιλόφ-
 κια, γελῶντα, εἴτα θύλινος κλαίοντα. πίσις
 δὲ καὶ αἰδώς, καὶ δίκη, καὶ ἀλήθεια, πρὸς ὁ-
 λυμπον, ἅπῃ θεοὺς θυροδείης. Τί ἔν ἐπὶ τῷ
 ταῦτα κατέχον; εἴ γε τὰ μὲν αἰῶνι, θύματα

ἐλθῶτα,

ἔλιντα, καὶ ἔχέτω τὰ δὲ αἰσθητέα, ἀμν-
 σφὰ καὶ θυπῶν τύπωται. αὐτὸ δὲ τὸ ψυχάειον,
 αἰσθυμίας ἀφ' αἵματός. ὃ δὲ δουρικμήν
 πῶς τοῖς τοῖς, κερὸν. τί δὲ ποδὶ μύεις; ἴλιος
 πῶς εἴτε σβέσιν, εἴτε μετὰ σκασιν. ἕως δὲ ἐκείνης
 ὁ καὶ ὁ δὲ ἐθέλωται, ἥ ἀρκεί; τί δ' ἄλλο ἢ θεός
 μὲν σέβειν καὶ δὲ ρημῆν· ἀνθρώπους δὲ οὐ ποι-
 εῖν, καὶ ἀνέχεσθαι αὐτῇ καὶ ἀπέχεσθαι. ὁ
 σὰ δὲ ἐκ τὸς ὄρων τῷ κρεαδίου, καὶ τῷ πινυ-
 μαπίου, ταῦτα μεμνησθαι μήτε σὰ ὄντα, μή-
 τε ὑπὸ σοί. διώσκει αἰεὶ οὐροῖν, εἶγε καὶ ὁ-
 δούειν, εἶγε καὶ ὁδῶ ὑπολαμβάνειν, καὶ
 πρῶσφι δύο ταῦτα κρινά, τῇτε τῷ θεοῦ, καὶ
 τῇ τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ παντὸς λογικῷ ζώον ψυ-
 χῇ, τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι ὑπ' ἄλλου. καὶ τὸ οὐ
 τῇ δικαιοκῇ ἀφ' αἵματός καὶ πρῶς εἶχεν ὁ ἀγα-
 θόν. καὶ ὡς ταῦτα τῷ ὁρεξίαι ἀρλήγειν. Εἰ
 μήτε κακία ὅτι ὁδοῖν, μήτε ἐνέργεια κατὰ
 κακίαν ἐμὴν· μήτε δ' κρινόας βλαπτεται, ἥ
 ὑπὲρ αὐτῶν ὁραφίρομαι; τίς δὲ βλάβη τῷ κρι-
 νοῦ; μὴ ὁλοθερώς τῇ φαντασίᾳ συναρπάζε-
 σθαι· ὁ γὰρ βοηθεῖν μὲν κατὰ διώσκειν ὡς κατ'
 ἀξίαν, καὶ εἰς τὰ μέσα ἐλαττωνται. μὴ μὲντοι
 βλάβη αὐτὸ φανταζέσθαι, κακὸν ἢ ἔσθ'. ὁ γὰρ
 ὡς ὁ γέρον ἀπελθὼν τῷ τῷ ὁρεπτοῦ ῥόμβος
 ἀπὸ τῆς μεμνημῆς ὅτι ῥόμβος· ὅτως ἐν καὶ

214 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ἔστι· ἐπεὶ τοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῇ ἐμβόλῃ. αὐ-
θροπε ἐπελάθου τί ταῦτα ἦν; καὶ ἄλλὰ τοῖς
ποῦ ἀποδοῦναι. διὰ τῶν ἐν καὶ σὺ μωρὸς
γλῆν; ἐγνοῦμι τὸν ὅπου δὴ ποτε καὶ ταλα-
φθεῖς ἐνμοιρῶν ἀνθρώπων, ὃ δὲ ἐνμοιρῶν ἀγα-
θὴν μοῖραν σε αὐτῷ ἀρκεῖν. ἀγαθαὶ ὅμως
εἰ, ἀγαθαὶ τρεῖς ψυχῆς, ἀγαθαὶ ὁμοῦ,
ἀγαθαὶ πρᾶξις.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- ΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, ΤΩΝ Εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίων 5.

ΤΩΝ ὄλγῃ ἐσὶα, ὅτι πᾶσι,
καὶ ὅτι τρεῖς· ὃ δὲ ταῦτ' ὅτι
κὼν λόγῳ ὁ δὲ μίαν ἐν ἑαυτῷ
αἰτίαν ἔχει τῷ κακῷ ποιεῖν. κα-
κίαν γὰρ ἐκ ἑαυτοῦ, ὁ δὲ πᾶσι
ποιεῖ· ὁ δὲ ἐλαττοῦται πᾶσι ἐκείνῃ. πάντα ὅ
κατ' ἐκείνον γίνεται, καὶ ποδᾶνεται. Μὴ ὄλ-
φειρὸς πότρου ῥίγῃ, ἢ δαλ πότρου ὃ πρᾶ-
πον ποιεῖς· καὶ πότρου νυστάζων, ἢ ἱκανῶς
ὑπνου ἔχων, καὶ πότρου κακῶς ἀκούων, ἢ δι-
φραμῶν, καὶ πότρου ἀρκεῖν, ἢ πρᾶξις
τῇ πᾶσι. καὶ γὰρ τῇ πᾶσι πρᾶξις
καὶ

καὶ αὐτῇ δὲ, καὶ ὡς ἀφ' ἑκείνου. ἀρκῆ ἔν
καὶ ὑπὲρ τούτης δ' ἵκνῃ δὲ δέσσει. Ἐγὼ βλέ-
πω. μηδ' ὅπως πράγματ' ἢ μήτε ἢ ἰδίᾳ ποιότης,
μήτε ἢ ἀξία πρᾶτρεχέτω. πάντα τὰ ἑσθ-
κείμενα τάχιστα μεταβάλλει, καὶ ἥτοι ἐκδυ-
μαθήσει, εἴ πορ ἥνωται ἢ ὅσια, ἢ σκευαθήσει-
ται. ὁ διοικῶν λόγος οἶθε πῶς διακείμενός,
καὶ πὶ ποιῇ, καὶ ὑπὲρ πῶς ὕλης. Κεῖς
τρόπος τῆς ἀμύνεσθαι, ἢ μὴ ἰσομοιῶσθαι. Ἐνὶ
τόρῳ, καὶ πρὸς ἀναπάντων, ὅς ἀφ' ἐξου-
σίας κοινωνικῆς μεταβαίνειν ὑπὲρ πρᾶξιν κοινο-
νικῶν σὺ μνήμη θεῶ. Τὸ ἡγεμονικὸν δὲ, δ'
ἐαυτὸν ἐγείρον καὶ τρέπον, καὶ ποιεῖν μὲν ἑαυ-
τὸ οἶον ἂν καὶ δέλη. παιδὲν δὲ ἑαυτῷ φαίμεθα
πάντ' ὅ συμβαίνειν, οἶον αὐτὸ δέλη κατὰ τὴν
τῶν ὅλων φύσιν ἐκείνη πρᾶνεται. ὅ γὰρ κατ'
ἄλλῳ γένηται φύσιν, ἢ τοῖς ἐξωθεν πᾶσι χροῖσιν,
ἢ ἐμπόδιον μὲν εἶδον, ἢ ἐξω ἀπερημελῶν,
ἢ τοῖς κυκλῶν, καὶ αὐτεμωλοκῇ, καὶ σκευασ-
μῶς. ἢ ὅπως καὶ ταῖς, πρὸς οἶα. εἰ μὲν ἔν
τὰ πρότερα, τί καὶ ὑπὲρ ἑκείνῳ ἐκείνῳ συγ-
κείμενῳ, καὶ φησὶ ποιῶν ὅτις τεύχεα
τί δέ μοι καὶ μέλει ἄλλου πνός, ἢ τοῦ ὅπως
ποτε αἶψα γίνεσθαι; τί δὲ καὶ ταρταρομαί-
νης γὰρ ἐπὶ ἐμὲ ὁ σκευασμῶς ὅς, π' αὖ ποιῶ.
ὅς δὲ δαίτ' ἂν δὲ, σέβω καὶ δύνανται, καὶ δαφ-

216 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ῥῶ τῷ διοικῶντι. Ὅταν ἀναγκασθῇς ὑπὸ τῆν
 ὑποδουλικὴν τῆν οἰονεὶ δὲ ταρελθῆναι ταχέως ἐ-
 πάνθη εἰς ἑαυτὸν, καὶ μὴ ὑπερ τα ἀναγκασ-
 ῖς ἴσασο τῷ ῥυθμῷ. ἔση γὰρ ἐγκρατίες τῆ
 ἀρμονίας τῷ σωχεῖς εἰς αὐτῷ ἐπανέρχεται.
 Εἰ μητρηαὶ τε ἅμα εἶχες καὶ μητόρα, ἐκένω
 τ' αὐτὸν ἐν ἀπαιθῶ, καὶ ὁμοῦς ἡ ἐπαυτοῦς σπ-
 πρὸς τῷ μητόρα σωχεῖς ἐγίνετο. τῷ τῷ νυθ
 ὅτιν ἡ αὐλὴ, καὶ φιλοσοφία. ὧδε πολλὰ κ-
 ἐπαυτοῖ, καὶ προσαναπαύου ταύτη, δι' αὐτῶ
 τὰ ἐκείνοι ἀνεκτὰ φαίνεται, καὶ οὐ αὐτοῖς
 ἀνεκτὸς. Οἷον δὴ δ' φαντασίαν λαμβάνειν ὑπὲρ
 τῆν ὄψων, καὶ τῆν οἰονεὶ τῆν ἐδωδύμων. ὅπ-
 νε κρὸς ὅτ' ἰχθυῖ, ὅτ' δ' ἐνεκρὸς ὄρνιθ,
 ἡ χοίρου. καὶ πάλιν ὅπ- ὁ φαλέρν, χυλα-
 εἰὸν ὀδισαφυλίσ. καὶ ἡ ὑποδουλικὴ, τε-
 χία προβαπὶς αἱματὶς κόγχης δωδυμνία, καὶ
 ὑπὲρ τῆν κ' τῷ σωσίαν, ὑπὲρ τῶν πρῶτα, καὶ
 καὶ μετὰ πνθ' ἀσασμὸς μυξαεῖς ἐκκεισὶς, οἷαν
 δὴ αὐταὶ εἰσὶς αἱ φαντασίαι καὶ διανέμεται
 αὐτῶν τῶν πραγμάτων τῶν καὶ διεξιούσων δι' αὐ-
 τῶν, ὥστε ὁρᾶν ἅπνᾶ ποτ' ἐστίν. ἄτως δ' αὖ παρ'
 ὄλον τὸν βίον ποιεῖν, καὶ ὅπ- λίαν ἀξιοπιστότα-
 τα πράγματα φανταίεσθαι ἀργυμνῶν αὐ-
 τὰ, καὶ τῷ δι' ἔλφειν αὐτῶν καὶ δοξαῖ, καὶ τῷ
 ἴσκειαν ὑφ' ἡ σμινύεσθαι ὑπομαρῶν, δεινὸς γὰρ
 ὁ τυφθ

ὁ τυφθὲ πῖραλογιστής, καὶ ὅτε δοκῆς μάλιστα
 πῶς τὰ πωροδύα καὶ τὰ γίνεσθαι, τότε μάλι-
 στα καὶ γοητῶν. Ὅρα γοῦν ὁ Κραυτῆς, τί πῶς
 αὐτῷ τῷ ποροκραυτῆς λέγει. τὰ πωλῆσα ὧν ἡ
 πωλητὴς θαυμαλῶς, εἰς γενικώτατα ἀνάγε-
 ται, τὰ ὑπὸ ἑξέως ἢ φύσεως συνεχόμενα· λι-
 θος, ξύλα, συκῆς, ἀμπελῆς, ἐλαίας· τὰ ἃ ὑπὸ
 τῇ ὀλίτῳ μετεωροδύων, εἰς τὰ ὑπὸ ψυχῆς οἶον,
 ποίμνας, ἀγέλας· τὰ ἃ ὑπὸ τῇ ἐπιχαριστέ-
 ρων, εἰς τὰ ὑπὸ λογικῆς ψυχῆς, ἐμῆτοι καὶ βο-
 λικῆς, ἀλλὰ καὶ τεχνικῆς, ἢ ἄλλως πῶς ἐπὶ τῇ
 χῆς, ἢ κ' ἐπὶ μὲν, τὸ πωλῆσθαι ἀνθρώπων δόματα
 καὶ πῶς. Ὁ δὲ ψυχῶν λογικῶν καὶ βολικῶν
 καὶ πολιτικῶν τιμῶν, οὐδ' αὖ ἐπὶ τῇ ἄλλῳ
 ὡς ἐξέφεται, πρὸ ἀπαιτῆς ἢ πῶς ἐκ τῆς ψυ-
 χῆς λογικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐχούσας, καὶ κα-
 νεμνῶν δόξασι, καὶ τῷ ὁμογενεῖ εἰς ἑῶν συ-
 νοργῆ. Τὰ μὲν πωλῆσθαι γίνεσθαι, τὰ ἃ πωλῆσθαι γί-
 νονται, καὶ τοῦ γινόμενου δὲ ἢ δὴ πῶς ἀπέσβη-
 ῖν καὶ ἀλλοιώσεις, ἀναινοῦσι δ' ἐπὶ ἀπειρον
 αἰῶνα τὸν κόσμον διηκῶς, ὥστε ἢ τοῦ χρόνου
 ἀδιάλειπτον φορὰ νέος αἰὲς πῶς ἐχέται. Ἐν δὲ
 τούτῳ ἔσθ' ὡς ταμῶν, πῶς αὖ τις τούτων τῇ
 πῶς ἀδίωντων ἐκ πῶς, ἐφ' οὗ σῆναι ἐκ
 εἰς, ὥστε εἰ πῶς πῶς πῶς ἀπειρομένων
 δίων ἐλθὲν ἀρροίτο, τὸ δ' ἢ δὴ ἢ ὡς ἀφ' ἀλμῶν
 ἀπλή-

ἀπελάνθον. τοιοῦτον δὲ πικρὰ αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐκ
 κέρτου, οἷον ἢ ἀφ' αἵματός ἀναθυμιάσις, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ αἵματος ἀναπνύσις. ὁ πόρον γὰρ ὅδε τὸ
 ἀπαξ ἐλκῦσαι τὸν αἶρα καὶ ἀκροθῦναι, ὅπου
 πρὶν ποιεῖν, τοῖς τὸν ὅδε καὶ δὴ πῶς πᾶ-
 ραν ἀναπνύσιν ὡς δυνάμει, ὡς χεῖς καὶ πρῶ-
 τω ἀκροθῦναι ἐκ τῆς, ἀκροθῦναι ἐκεί, ὅθεν
 δὴ πρῶτον ἔσπασας. ὡς τὰ φυτὰ τίμνον ὅντε
 δὴ ἀναπνέουσι, οὔτε δὴ ἀναπνέειν ὡς τὰ βο-
 σκήματα ὅτι τὰ θηρία· ἔτε τὸ τυποῦνται κα-
 τὰ φαντασίαν. ἔτε τὸν νυδροσπασθεῖναι κατ'
 θερμὴν, ἔτε δὴ συναγελαῖσθαι, ἔτε τὸ τρέ-
 φεσθαι ὅσον ἢ ὁμοίον τῷ ἀκροθῦναι τὰ πόρτι-
 ματα τῇ τροφῇ. τί ἐν τίμνον; τὸ κροτῆσθαι; ἔ-
 χουσι οὐκ οὐδὲ δὴ ἔσθ' ὡς γλωσσῶν κροτῆσθαι· αἱ δὲ
 πρὶν τῇ πολλῶν διφρημῇ, κροτῶν γλωσ-
 σῶν. ἀφῆκας ἐν καὶ δὴ δοξάειν, τί καὶ ἀλέ-
 πεται τίμνον; δοκῶ μὲν δὴ καὶ πῶς ἰδίαν καὶ ἴα-
 σκύνων κινεῖσθαι, καὶ ἴσκεισθαι. ἐφ' ὅτι αἱ ὑδριμέλφαι
 ἄγονσι καὶ αἱ τέχναι. ἢ τε γὰρ τέχνη πᾶσαι ὅσον
 σοχαίεται. ἵνα δὴ κατὰ σκῆμα οὐ ὑδριμέλφαι
 ὡς ἐχὼ πρὸς δὴ ὅσον πρὸς ὃ κατὰ σκῆμα. ὅ-
 τε φουδονγὸς ὁ ὑδριμέλφαι τῇ ἀμπελῇ, καὶ
 ὁ πωλοδονγὸς, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ὑδριμέλφαι
 ὅσον ἵπτι. αἱ δὲ παλαιὰ γράμματα, αἱ διδασκαλ-
 λία ὑδρι τὴν ἀντίδουσι. ὅθεν ἐν τῇ τίμνον. καὶ
 ὅσον

ἔστω μὲν αὖ δι' ἑχνη, ἔσθ' ἐν τῇ ἁλλων ποδὶ ποιή-
 σῃ σεαυτοῦ· ἔσ' αὖ σὴ καὶ ἄλλα πολλὰ πμῶν;
 οὐτ' ἐν ἐλθὺ διεσθ' ἔσθ', ἔτε αὐτάρ κης οὔτε ἀ-
 παθῆς. αἰά γνη γὰρ φλονεῖν, ζήλου τυπεῖν, ὑφο-
 ρᾶσθαι ἐδὺ ἀφαιέσθαι ἐκείνα δι' ἀνάμνητος· ὡδὶ-
 βουλεύειν τοῖς ἔχουσι δ' πμῶν μιν ἔσθ' ὅτ'
 ὁλως πεφύρεθαι αἰά γνη τὸν ἐκείνων πινὸς οἰδεῖ.
 προσέτε ὃ πολλὰ ἐ' ὅις θεοῖς μέμφιας. ἡ δὲ τῇ
 ἰδίας δ' ἀνοίας αἰδώς ἐ' πμῇ, σεαυτοῦ τε ἀρετὸν
 σε ποιήσει, καὶ τοῖς κρινῶνικῶς δι' ἀρμυτον, ἐ'
 τοῖς θεοῖς σύμφωνον, τούτ' ἐστιν, ἐ' παινοῦντα ὁ-
 σα ἐκάνοι δ' ἀνέμῶνσι καὶ ἀλγυτι τὰ χασπ. Ἄνω,
 κῆτω, κύκλω φορεῖ τῇ τοιχείων. ἡ δὲ τῆς
 ἀρετῆς κίνησις αὖ ἐσθ' ἐμὴ τούτῃ, ἀλλὰ θεότι-
 ρόν π, καὶ ὁδὸν δυσεπινότῳ περὶ ὅσα δι' ἀφ' ἑ.
 Οἶον ὅτι ὁ ποιᾷσιν. ἐδὺ μὲν ὡδὶ τῇ αὐτῇ χό-
 νε, ἐ' μεθ' ἑαυτῇ ζῶντας ἀνθρώπους δι' ἀφ' ἑ
 ἐ' δ' ἐλυσιν. αὐτοῖς ὃ ἔσθ' ἑ' μετὰ γενέσεων δι' ἀφ' ἑ
 μιν βῶαι, ἔσ' ἔτε εἶδον ποτὲ, ἔτε ὁλον, πῶδ' ἐλ
 λῶ ποιουῶ. τῷ ὃ ἐγγύς ὅτι τῷ λυπιν βῶαι αὖ,
 ὅτι ἔχῃ καὶ οἱ πρῶτοι γενέσονται ποδὶ σε λόγους δι' ἀφ' ἑ
 μιν ἐ' ποιουῶ. Μὴ εἴπ' αὐτῷ ὅτι δυσεπινότῳ;
 τῷ ἀνθρώπῳ ἀδύνατον ὑπολαβεῖν. ἀλλ' εἴ π
 ἀνθρώπῳ δι' ἀφ' ἑ καὶ οἰκείον, τῷ καὶ σεαυτῷ ἐ' ἀφ' ἑ
 τὸ νόμιζε. ἔν ὅις γυμνασίῳις καὶ ὄντι κατ' ἐσθ' ἑ
 πς, ἐ' τῇ κεφαλῇ ἐξ ἑαγῆς, πλιν γλῶττις.
 δμῇ

210 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

ἄλλ' ὅτε ὑποσημαίνονται, ὅτε προσέποιοντο;
 ὅτε ὑφορώμεθα ὑπερον ὡς ἐπίβουλον, καὶ τοι
 φυλαττοίμεθα, ὅ μὲν τοι ὡς ἐχθρόν· ὁ δὲ μετ' ἴστα
 ποφίας, ἀλλ' ἐκκλίσεις διμυῖες. τοιούτων τοι
 γινώσκω, καὶ οἷς ὅτις λαοῖς μέρεσι τ' βίβ. πλ.
 ἀπὸ πρὸς θυμώμεθα τ' οἷον προσγυμναζομένην.
 ἔξισι τ' ὡς ἐφλω ἐκκλίνειν, καὶ μὴ δ' ἐπὶ ποπθούνη,
 μὴ δ' ἀπώχθεαθ. Εἰ τίς με ἐλέγξει ὅ πρᾶσθαι
 μοι, ὅτι ἐκ ὁρῶς ἐπὶ λαμβανῶ, ἢ πρᾶστω,
 διωκῶ, χαίρων μετὰ θήσομαι. Ζητῶ δ' ὅτι πλὴν ἀλή-
 θειαν, ὑφ' ἧς ὁ δὲ πῶποτε ἐβλάβη. ἐλάττει δ' ὅ
 ὅτι ὑπομνήτων ὑπὸ τ' ἑαυτ' ἀπάτης καὶ ἀγνοίας.
 ἕως ὅτι ἐμαυτ' καὶ θῆκεν πρὶν. τὰ ἄλλα μετ' ἐπὶ
 πᾶσι, ἢ τοι δ' ἀψυχα, ἢ ἀλογα, ἢ πεπλανημένα, καὶ
 τ' ὁ δὲ ἀγνοῦντα. ὅτις μὲν ἀλόγοις ζώοις, καὶ καθό-
 λου πρᾶγμασι ὅ ἐπὶ κακῶν, ὡς λόγον ἔχων,
 λόγον μὴ ἔχουσι καὶ μεγαλοφρόνως καὶ ἐλδιδέ-
 ρως. ὅτις δ' ἀνθρώποις, ὡς λόγον ἔχουσι καὶ κοινω-
 νικῶς. Εἰ δ' ἀπασι δ' θεὸς ὑπὸ καλῶ, καὶ μὴ δ' ἄφελος
 πρὸς τὸ πᾶσι χρόνῳ ταῦτα πρᾶξας. ἀρετῶσι
 τ' καὶ τῆς ὁρᾶς τοιαῦτα. Αἰετῶν δ' ὁ ἐλακεδὼν,
 ὅ ὁρῶν καὶ αὐτ' ἀρδανόντ' εἰς τ' αὐτὸ
 κατ' ἴσθαι. ἢ ὅτι ἐλήφθη εἰς τοῦ αὐτοῦ τῆς
 κόσμου ἀπρεμαπικῶς λόγους· ἢ διὰ καὶ ἀσθῆται.
 ὁμοίως εἰς τὰς ἀτόμους. Ἐν θυμῷ δ' ἡ τοῦ αὐτοῦ
 αὐτ' ἀναεικῶν χρόνον ὅ ἐκείνῳ ἡμῶν ἁμα γίνε-
 ται,

πρέποντα ἔργα ἀγνοῖναι, ἵνα τοῖς τῷ συμ-
 μέρει, οἷόν σε ἠδὲ λησε ποιῶναι φιλοφροῖνα.
 Αἰδοῦ θεούς, σώζει ἀνθρώπους, βραχὺς ὁ βίος,
 εἰς καρπὸς τῆς ὑποχρέου ζωῆς διάδοσις ὅσια,
 καὶ πράξεις κοινωνικαί. Πάντα ὡς Ἀντωνίνου
 μαθητής. τὸ ὑπὲρ τῆν κατὰ λόγον πρα-
 γμάντων βύτονον ἐκείνου, καὶ τὸ ὁμαλὲς παρτα-
 ρῶν, καὶ τὸ ὅσον, καὶ τὸ βυόδιον τῷ περσώπῳ,
 καὶ τὸ μελίχρον, καὶ τὸ ἀκροόδοξον· καὶ τὸ πα-
 ρεῖναι κατὰ λῆψιν τῆν πραγμάντων φιλόπι-
 μόν. καὶ ὡς ἐκένθ' ἐκ αὐτῶν πῶς πῆναι, μὴ
 πρότερον δὲ μάλα κελιδῶν, καὶ σαφῶς νοήσεις,
 καὶ ὡς ἐφάρει ἐκένθ' εἰς ἀδίκους αὐτὸν μεμ-
 φομένους μὴ αὐτὸν μεμφομένον. καὶ ὡς ἐπ' εἰς
 ἑαυτοῦ, καὶ ὡς διαβολὰς οὐκ ἔδεχτο· καὶ
 ὡς ἀκριβὲς ἡ ἵετασις ἡδῶν καὶ πράξεων·
 καὶ οὐκ ὀνειδιστὴς, ἔφοδοις, οὐχ ὑπόπητος,
 ἐβουλή· καὶ ὡς ὀλίγοις ἀρκευμένον, οἷον δι-
 κῆσαι, τρομῆ, ἐσθῆτι, τροφῇ, ὑπερσίᾳ. καὶ
 ὡς φιλόπῳ, καὶ μακρόθυμον, καὶ οἷον
 ἅντ' ὅτι μέχρι ἑαυτοῦ ὅτι πᾶσι δίδωται, μη-
 δὲ τὸ ἀκροφῆναι τὰ πᾶσι δίδωται πᾶσι τῷ (μὴ
 ὅτι ὅταν χρῆζων, καὶ τὸ βέβαιον ὅτι ὁμοίον ὅτι ταῖς
 φιλικαῖς αὐτῷ· τὸ ἀνέχον ἀντιβαινότων παρ-
 ῖστασις ταῖς γνώμας αὐτῷ καὶ χαίρειν, ἔτις
 εὐφάνοι κρεῖττον. ὅτι ὡς δικαιοσύνης χάρις εὐφροσύ-
 μονίας,

μισίας, ἢ ἔως θύζωει δῆτ' ὅσοι ἐπισῆν τελευ-
 ταία ὥρα ὡς ἐκείνῳ. Ἀνάνη φεῖ καὶ ἀνακαλοῦ σε-
 αὐτ', ὅ Ἰβυωνιάδ' ἐς πάλιν καὶ ἀναήσας ὅτι ὄντ-
 εροὶ οἱ ἠνώχλου, πάλιν ἐρηγορῶς βλέπῃ ταῦ-
 τα ὡς ἐκεῖνα ἔβλεπες ἐκ ὁματίης, εἰμὴ καὶ ψυχῆς.
 Τῷ μὲν δ' ὁματίῳ, πάντα ἀδιαφορεῖ. ἔδ' ἔτι γὰρ
 διῶκα τὸ Διὰ φέρεσθαι. τῇ δ' ἀννοίᾳ ἀδιαφορεῖ, ὅ-
 σα μὴ ὄσιν αὐτ' ἀνεργήματα. ὅσα δὲ γε αὐτ' ὄσιν
 ἀνεργήματα, ταῦτα πάντα ἐπ' αὐτῇ ὄσιν. καὶ τὰ-
 ῖν μὲν τοὶ ἅ πᾶσι μόνον τὸ πρὸν περὶ ματ' εἴ-
 ναι. τὰ δ' ἐμὲ μοῖρα καὶ πρὸς χηκῆτα ἀνεργήματα.
 αὐτ', ὅ αὐτὰ ἡδὴ ἀδιάφορα. Οὐκ ἔστιν ὁ πόντος
 τῇ χειρὶ, ἔξ τῷ ποσὶ πρὸ φύσιν, μέχρις ἂν πρὶν
 ὁ πόντος τὸ ποδὸς, καὶ ἡ χεὶρ τὰ τ' χεῖρός. ἔως δ' ἂν
 ἔδ' ἀνθρώπῳ ὡς ἀνθρώπῳ παρὰ φύσιν ὄσιν ὁ
 πόντος, μέχρις ἂν ποιεῖ τὰ τ' ἀνθρώπου. εἰ δ' ἔτι
 φύσιν αὐτῷ ἔστιν, ἔδ' κακὸν ἔκ' ἐστιν αὐτῷ. Ἡ λί-
 κος ἡδονὰς ἡδονῶν λησὶ καὶ κίναιδι, παρὰ λαοῖται,
 τύραννοι; ἔχ' ὁρᾶς πῶς οἱ βάλνανοι τεχνίτ' ἀρ-
 μόζον τ' ἄλλοι τινὸς πρὸς τὰς ιδιώτας, ἔδ' ἐν
 ἡσόν μὲν οἱ ἀντέχον τ' ἔτι λόγος τ' τέχνης, καὶ τὰς
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχ' ὑπερμύουσιν. Οὐδ' ἔστιν εἰ ὁ ἀρχιτέ-
 κτων, καὶ ὁ ἰατρός μᾶλλον ἀντέχον τ' ἔτι τ' ἰδίας τέ-
 χνης λόγον, ἢ ὁ ἀνθρώπος τ' ἑαυτ', ὅς αὐτῷ κρινός
 ὅτι πρὸς τοὺς θεούς. Ἡ Ἀσία, ἡ Εὐρώπη, γυνίαι τ' ἔ-
 κ' ὅσους, πᾶν πέλαγος, σαλὴν τ' ὅσους, ἄθως ἑω-
 οὐ λάειον

λαλειον τὸ κόσμῳ. πάντ' αὖτως τὸ χρόνῳ, σιγῇ
 μὴ τὸ αἰῶνι. πάντα μικρά, δύρεπτα, ἀφανι-
 ζόμενα, πάντα ἐκείθεν ὀρχεῖται, ἀπ' ἐκείνῃ τῇ
 κινήσει ἡ γέμονικὸς ὁρμήσονται, ἡ κατ' ἐπακλή-
 θησιν. ἡ δ' χαλσμά δὲ τῷ λέοντος, ὅτ' ἀληθι-
 νίον, καὶ πᾶσα κακουργία, ὡς ἀκακία, ὡς βόρ-
 βορος, ἐκείνων ὑπογενήματα. τῶν σεμνῶν ὅκα-
 λῶν, μὴ δὲ αὐτὰ ἀλότης τῶν δ' ἐξ ἐξέφει φαν-
 τάζει. ἀλλὰ τῇ πάντῃ πηγῇ ὑπολογίζεσθαι. ὅ-
 τὰ νῦν ἰδὼν, πάντα ἐώρακεν, ὅσα τε ἴδ' αἰδὶς ἐ-
 γένετο, ἡ ὅσα εἰς τὸ ἀπὸ φρονέσαι. πάντα δ' ὁμο-
 γυνῇ καὶ ὁμοφύῃ. πολέμους ἀνθυμῶν τῇ ὑποκρίσεσιν
 πάντων τῶν αὐτῶν κόσμῳ, ὅκα λείπιν πρὸς ἀλλήλους.
 ῥόπον γὰρ πᾶσι πάντῃ ἀλλήλοις ἐπιπέσκει, καὶ
 καὶ πάντῃ καὶ τῶν φίλων ἀλλήλοις ἐστὶ. καὶ ἡ ἀλλο-
 γία δὲ ἐστὶ τῶν, ὅκα τῇ τοπικῇ κινήσει καὶ οὐμπνοί-
 αν, καὶ τῶν ἐνωσιν τῶν ἐστίαις. οἷς συγκεκλήρωται
 ἡ ἀγάπη, τῶν ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων καὶ οἷς συ-
 νέληχας ἀνθρώποις, τῶν φίλων, ἀλλ' ἀληθι-
 νῶς. ὁργανον, ἐργαλείον, οὐκ ὅπως πάντ' ἐπὶ πρὸς δ' ὅκα
 πικρῶν ποιῇ, δύ' ἐχει. καὶ τοῖς ἐκείνῳ καὶ τῶν ἀνθρώπων
 σὰς ἐκ τῶν ὁδῶν τῶν τῶν ὑπὸ φύσεως ὑπερμέ-
 νων, ἀνδρῶν ἐστὶ, καὶ πρᾶξι καὶ ἡ καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀν-
 ναμῶν καὶ ἡ μάλλον αἰδὲς αὐτῶν δ' ἐστὶ καὶ νομί-
 ζειν, ἐὰν καὶ τὸ βέλμα τῶν ἐκείνῳ καὶ διεξαγά-
 γης ἐκ τῶν πάντων καὶ νομῶν, ἐκ τῶν ὁδῶν ὅκα τῶν
 πάντῃ

πάντι καὶ νοῦν τὰ ἑαυτοῦ. Ὅτι αὐτὸ ἀποαιρέτην
 ὑποσέσης αὐτῷ ἀγαθόν, ἢ κακόν, αἰαλγὴν καὶ
 τὴν πᾶσι πῶσιν τὸ τοῖς κακῶς ἢ τῷ ἀποστει-
 ξιν τὸ τοῖς ἀγαθῶς, μέμψασθαι σε θεοῖς, καὶ ἀν-
 θρώπους ὁ μισῆσαι εὖ αἰτίας ὄντας, ἢ ὑποπύου-
 μένας ἐσθλῶς ἀρετῆς, ἢ τὸ πᾶσι πῶσιν.
 Ὁ ἀδικῶν ὁ πολλὰ, ἀλλὰ τὸ πρὸς ταῦτα δια-
 φοραὴν αὐτὸ μόνον τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὰ καὶ κακά
 κινῶν, ὅθεν μὴ αἰτία καὶ ἀλείπει, ὅτε θεῶν
 ἐγκαλεῖται, ὅτε πρὸς ἀνθρώπων σῆμαι σάσιν ὡ-
 λεμίς. πάντες εἰς αὐτὸ ἀρετέλειμα (σωεργούμην,
 οἱ μὲν ἐσθλῶς καὶ πρᾶκτα δὴ πικρῶς; οἱ δ' αὖ ἐπι-
 σάτως. ὡς περὶ καὶ εὖ καὶ εὐδονίας οἴμαι ὁ Ἡρά-
 κλειτος ἐργάτας εἶναι λέγει, καὶ σωεργῶς τὸ αὐτῷ
 κόσμῳ γινόμενων. ἄλλος δ' καὶ ἄλλο σωεργῶς,
 ἐκ πᾶσι σάσας ὁ ὁ μεμφόμενος, καὶ ὁ ἀντιπα-
 νὴν πφώμενος, ὁ ἀναιρεῖν τὰ γινόμενα. Ὁ δ' ἔτι
 τοῖς ἐχρήσατο ὁ κόσμος. λοιπὸν δὲ σύνες εἰς τι-
 νας ἑαυτὸν καὶ ταῦτα σφς. ἐκ εἶναι ἅρ' πάντως
 τοῖς καλῶς χρῆσεται ὁ τὰ ὅλα διοικῶν. Ὁ πρᾶ-
 δεξέται σε εἰς μέρ' π' τὴν σωεργῶν ὁ (σωεργῶν
 πικρῶν. ἀλλὰ σὺ μὴ τοῖς τοῖς μέρ' γλῆν. οἷος ὁ δὲ τε-
 λῆς καὶ γελοῖος σίχος αὐτῷ ὄραματι, ὁ Χρῦσιπ-
 πος μέμνη. Μὴ π' ὁ ἥλιος τὰ τῶν ἐστὶ ἀξιοῖ ποιεῖν;
 μὴ π' ὁ Ἀσκληπιὸς τὰ τῶν καρποφόρου; τί δὲ
 τῶν ἀστράων ἐκαστον, ὅχι διαφορεῖται, (σωε-
 ργῶν

γὰρ δὲ πρὸς ταυτὸν; Εἰ μὲν ὅν ἐβουλόμην πᾶσι
 ἐμὸς ἢ ὅτι ἐμοὶ συμφέλωι ὀφείλον τῇν οἱ θεοί, κα-
 λῶς ἐβουλόμην. ἄβελον γὰρ θεόν, ἐδεῦδι-
 νοῦμαι ῥάδιον. καὶ καταποιῆσαι δέ με ὅτι τίνα αἰτίαν
 ἔμελλον ὀρεῶν; τί ὃ αὐτοῖς ἢ τῷ κρινῶ ἔμάλιστα
 περικοιῶμαι, ἐκ τούτου περὶ μελέτης; εἰ δὲ μὴ
 ἐβουλόμην το κατ' ἰδίαν πᾶσι ἐμοῦ, περὶ γο-
 τῇν κρινῶς πάντως ἐβουλόμην, οἷς κατ'
 ἐπακροῦσθαι ἢ ταῦτα συμβαίνοντα, ἀποσπ-
 λῆξαι καὶ στέργειν ὀφείλω. εἰ δ' ἄρα περὶ μηδε-
 νός βελούον, πιστεύειν ἢ ἔχ' ὅσον. ἢ μὴ ἐξυώ-
 μιν, μὴ δὲ διχῶμεθα, μὴ δὲ ὁμνύωμεν, μὴ δὲ τὰ
 ἄλλα πρᾶσσωμεν, ἀπὸρ ἔκαστα ὡς πρὸς πῶν-
 τας καὶ συμβιῶντας τοῦ θεοῦ πρᾶσσωμεν. εἰ
 δὲ ἄρα πᾶσι μηδενός τῇν καὶ ὅτι ἡμῶν βουλόμην
 ταῦ ἐμοὶ μὲν ἔστι περὶ ἐμαυτὸν βελούω. ἐ-
 μοὶ δὲ ὅτι σκέψις περὶ τῶν συμφέροντων. συμ-
 φέρει ἢ ἐκείνῳ, ὃ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ καὶ τοιοῦτον
 καὶ φύσιν. ἢ δὲ ἐμὴ φύσις λογικὴ καὶ πολιτι-
 κή· πόλις καὶ πατεῖς, ὡς μὲν Ἀντωνίνῳ μοι ἢ
 Ῥώμῃ, ὡς ἢ ἀνθρώπῳ, ὁ κόσμος. τὰ ταῦς πολιτεῖν
 ὅν ταῦτα ὀφείλιμα μόνον ἔστι μοι ἀγαθὰ. ὅσα
 ἐκείνῳ συμβαίνει, ταῦτα τοῦ ὅλῳ συμφέρει. ἢ ρ-
 κή ὅσοι, ἄλλ' ἐπὶ ἐκείνῳ ὡς ἐπίπαν ὅτι πᾶσι
 λαφᾶς. ὅσα ἀνθρώπῳ ἢ ἐτόροις ἀνθρώποις. κρινῶ
 τῶν ἢ νῦν ὃ συμφέρον ὑπὲρ ὅτι μέσων λαμβά-
 νει.

νῆδω. Ὅσπερ προσίσταί σοι τὰ ἀμφὶ τῷ θεῷ
 Ἰω, καὶ τοῖς τοιαύτοις χυδαίοις, ὡς ἀεὶ τὰ αὐτὰ ὁρώ-
 μενα, καὶ ὁ ὁμοφύδης προσκυρῇ τῷ θεῷ ποιεῖ. ὅτι
 καὶ ὁ ὅλος τῷ εἰς πάλην. πάντα γὰρ αὐτῷ καὶ τῷ
 αὐτῷ, καὶ ἐκ τῷ αὐτῷ. μέχρι πίνος δὲ; οἰνόει (ω-
 χῶς παυδαῖς ἀνθρώπων, καὶ παυδαῖων ἢ ὑπὸ τῇ
 δουμάτῃ, παυδαῖων ἢ ἐθνῶν τεθνεώτας. ὥς
 καὶ τοῖς τῷ τομέχρῃ φιλισίωνος καὶ φοίβου, ὅς
 εὐχαρίωνος. μέπιθι νῦν ὅτι τὰ ἄλλα φύλα. ἐκεί δὲ
 μεταβαλεῖν ἡμᾶς δὲ, ὅπερ ὅσοι μὲν δφνοὶ ῥή-
 ζεις, ὅσοι τῷ σεμνοὶ φιλόσοφοι. Ἡράκλειτος,
 Πυθαγόρας, Σωκράτης. ποῦτοι ἢ ἥρωες πτό-
 ρον. ποῦτοι ἢ ὑπερον στρατηγὸν, τύραννοι. ὅτι τῷ
 τοῖς ἢ Εὐδῆος. Ἰππάρχος, Ἀρχιμήδης, ἄλλα
 φύσεις ὅξεῖαι μεγαλόφρονες, φιλόπονοι, πα-
 νδῆροι, αὐθάδης, αὐτῷ τῷ ἐπικῆρ καὶ ἐφημέρ τῷ
 ἀνθρώπων ζωῆς χλιδασαί, οἷον Μένιππος, καὶ
 ὅσοι τοῖς τοῖς. πόρῃ παύτῃ τῷ τῷ οἰνόει ὅτι πάλ-
 λαι κέντα. τί ἐν τῷ τοδεῖν ὅτι αὐτοῖς; τί δαί τοῖς
 μήδ' ὄνομαζομένους ὅλως. Ἐν ᾧδε πολλὰ ἄξιον,
 ὅ μετ' ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης δυνάμει τοῖς
 φύσει καὶ ἀδίκους ἀφαισίου. ὅταν δύφρα-
 ναι σεαυτὸν δέλης ὀδυμῆς τὰ πεπιδνῆματῃ τῷ
 συμβιέντῃ. οἷον τῷ ἢ, ὅ δραστέον. τῷ ἢ ὅ αἰ-
 σῆμον. τῷ ἢ ὅ δύνετα δόξον, ἄλλος ἢ ἄλλο π. ὅ-
 δέν γὰρ ὅτως δύφραίνει, ὡς τὰ ὁμοιωμάτῃ τῷ

ἀρετῇ ἐμφαινόμενα τοῖς ἡθεσι τῷ συζώῳ, ὃ ἀ-
 θρόα ὡς οἷόν τε συμπίπτοντα. διὸ καὶ πρόχειρα αὐ-
 τὰ ἐκτίον. μή τι δυσχεραίνεις ὅτι βωτῶν ὃ πινὼν λι-
 πῶν εἴ, καὶ ὃ τελευσιῶν; ἔτω δὴ καὶ ὁλὸν μέχρι βωτῶν
 ὃ ἐτῷ τῷ βιωτέον σοι, καὶ ὃ μέχρι πωλείονος. ὥστερ ἂν
 τῷ ἑστίᾳ, ὅσον ἀφάρισται τοῖς σέργεσι, ἔτως ὃ τῷ
 τῷ χρόνῳ πειρώμεν πείθων αὐτὰς. πράττει ὃ τῷ
 ἀκοντῇ, ὅταν τῷ δικαιοσυμῆς ὁ λόγος ἔτως
 ἔγῃ. ἐὰν μὲν τοὶ βία τις πτωχῶμενος ἄνθρωπος,
 μετὰ βαίνει ὡς δὲ δούρειον ὃ ἀλυττον, ὃ συγ-
 χρω εἰς ἄλλω ἀρετῇ τῇ κλύσει. ὃ μέμνηται
 ὅτι μετ' ὑπεξαίρεσεως ὁρμῆς, ὅτι ὃ τῷ ἀδυνα-
 τῇ ἐκ ὁρέγῃ. πίνῃ δὲ; τῷ τοιαύτῳ πίνῃ ὁρμῆς.
 τέτρε ὃ τυχεύει, ἐφ' οἷς πτωχὸν χημῆν, ταῦτα
 γίνεται. ὃ μολύβδου ἀλλοτρίαν ἐνεργῆσαν ἰδίον
 ἀγαθὸν ὑπολαμβάνει. ὃ ὃ φιλήδονος ἰδίαν πεί-
 σιν. ὃ ὃ νῦν ἔχων ἰδίαν πρᾶξιν. ἔστι πῶς τὰ τέτρε
 μνησὲν ὑπολαμβάνει, ὃ μὴ ὁ χλαῖναι τῇ ψυχῇ, αὐ-
 τὰ ἂν τὰ πρᾶγματ' ἐκ ἑκείνων πωλητικῶν τῷ
 ἡμετέρων κρίσεων. ἔθιμον σεαυτὸ πρὸς τὸ ὑφ' ἐ-
 τέρῳ λεγομένῳ γίνεσθαι ἀπαξενδυμῆτος, καὶ
 ὡς οἷόν τε ἐν τῇ ψυχῇ τῷ λέγοντ' ἔγῃ. τὸ βῶς
 σμῆναι μὴ συμφέρον, ὃ δὲ τῇ μαλίστ' ἀντιστοιχεῖ. ἐκ
 βενδῶν, οἷνα αὐτῷ, ἢ ἀτρεθύνονται οἱ κάμνοντες κα-
 κῶς ἔλεγον, ἄλλω πῶς αὐτὸ πωλείον, ἢ πῶς αὐ-
 τὸς ἀνερῶν, ὃ τοῖς ἐμπόροις σωτήριον, ἢ ὃ τοῖς
 δευρα

Δεραπνομελίοις ὑγιγνόν· πόσοι μεθ' ὧν εἰσῆλθον
 εἰς τὸν κόσμον ἤδη ἀπεληλύθασιν ἰκτοριώσι, δ'
 μέλι πιπρὸν φαίνεται. καὶ λυσοδῆκτις δ' ὕ-
 δωρ φοβερόν· καὶ παιδίθ' δ' σφαιρίον καλόν.
 τί ἐν ὀργίζομαι, ἢ δοκῇ σοι ἔλασσον ἰοχῆν δ'
 διεφθυσμένον, ἢ δ' ἁγλίον τρω' ἰκτεριῶν πι, καὶ
 ὁ ἰὸς τῷ λυσοδῆκτι. κτ' δ' ἂν λόγον τ' σῆς φύ-
 σεως, βιοῦν σε ἐδ' εἰς κωλύσει. πῆ' ἂν λόγον
 τ' κρινῆς φύσεως ἐδ' ἐν σοι συμβήσεται οἰοί εἰ-
 σιν οἷς θέλουσιν ἀρέσκειν, καὶ δι' οἷα ποδὶ γινώ-
 μενα; κῆ δ' οἷων οὐραγείων; ὥς ταχέως ὁ αἰὼν
 πάντα καλύψει, καὶ ὅσα ἐκάλυψε ἤδη.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον Ζ'.

Ἰ' ὅτι κακία πούτ' ἐστὶς ὁ πολλ-
 λακίς εἶδ' οὐ. καὶ ὑπὲρ πάν-
 τος δ' ἐ τοῦ συμβαίνοντ' πρό-
 χειροῦς ἔχε, ὅτι τοῦ τό ὅτις
 ὁ πολλάκις εἶδ' οὐ. ὁ γὰρ αἴτι-
 καί τω τὰ αὐτὰ ἐνρήσεις, ὥς μετὰ αἱ ἰσο-
 εἶαι αἱ παλαιαί, αἱ μέγαι, αἱ ὑπὸ γοιοί, ὥς
 νῦν μετὰ αἱ πόλεις, καὶ οἰκίαι, ἐδ' ἐν κοινόν·

πάντα καὶ ζῶντα ὀλιγοχρόνια. τὰ δογματὰ
 πῶς ἄλλως διῶκα ἵνα νεκρωθῶμαι, ἐὰν μὴ αἱ κα-
 τὰ Μηλὶ αὐτοῖς φαντασίαι σβεσθῶσιν, ὥς διη-
 νεκῶς ἀναζωπυρεῖν, ἵνα σοὶ ὅτι διώαμαι ποδὶ
 τούτῳ ὁ δὲ ἔσπολαμβάνῃ· ἐὰν διώαμαι, τί τα-
 ράσομαι; τὰ ἔξω τῇ ἐμῇ δεινότητι ὁδὸν ὅπως
 πρὸς τὴν ἐμὴν διανοιῶν. ἔστω πάρε, καὶ ὁρθὸς εἰ.
 ἀναβιβῶναί σοι ἔστιν. ἴδε πάλιν τὰ πρᾶγματα ὡς
 ἐώρας· ἐν τούτῳ ἢ τὸ ἀναβιβῶναι. Πομπῆς κοινο-
 ποῦνδία, ἵνα σκλήρης φροῦματᾶ, ποιμνία, ἀγέλαι,
 διαδοραῖσμοι, κυνδοιοὶ ὁσάκιον ἐξήμιτον, ψα-
 μίον εἰς τὰς τῶν ἰσχυρῶν δεξαμενῶν. μερμήκων τα-
 λαιπωρίαι, καὶ ἀχαιοφορίαι, μυθίων ἐπιομένων
 διαδομαί. σιγμάεια νευροπασσάμενα. χρῆ-
 σθαι ἐν τούτοις ὁμιλῶς μὴ ὅτι μὴ φρονήτορμον ἐ-
 στάναι. πρᾶκταλθεῖν μὴ τοι, ὅτι ὅσῳ ἄξιός ἐ-
 καστός ὅστις, ὅσῳ ἄξιος ὅτι ταῦτα ποδὶ αἱ ἐσπασα-
 κα. Δεῖ καὶ λέγειν πρᾶκταλθεῖν τοῖς λεγομένοις, ὅ-
 καὶ ἐκείνην ὁμιλῶ τοῖς γινόμενοις. καὶ ἵνα μὴ ἑτέ-
 ρα, διότι ὁρᾷν ἵνα τίνα σκοπὸν ἢ ἀναφορὰ. ἵνα ὅτι
 ἐτόρξεν πρᾶφυλάσσειν τί τὸ σημαίνον. ὥτε-
 ρον ἵνα κερῆ ἢ διανοιά με πρὸς ἑαυτόν, ἢ ἄλλο. ἐὰν
 ἐκέρη, χρῶμαι αὐτῇ πρὸς τὸ ἔργον ὡς ὁρᾷν
 πρᾶ τῇ ὁρᾷ φύσεως ὁδοῦ. ἐὰν μὴ ἵνα κερ-
 κῆ, ἵνα πρᾶχωρᾷ τὸ ἔργον τῷ διωαμένῳ κρείττον
 ὑπὲρ τῆς ἐμῆς, ἐὰν ἄλλως ἑαυτόν μὴ καθήκει. ἢ πρᾶσ-
 σε ὡς

ὥς διώμααι προπῆα λαβὼν τὸ διωάμνον
 κτ' ἐπὶ ἄρχουσιν τῷ ἐμῷ ἡγεμονικῷ ποιῆσαι τὸ εἰς
 τὴν κρινωνίαν νῦν καίριον ἐχρήσιμον. ὅτι ἢ αὐτῷ
 δι' ἐμαυτῶν, ἢ σὺν ἄλλῳ ποιῶ, ὧδε μόνον χρὴ (σω-
 τεῖν) εἰς τὸ κρινῆν χρήσιμον ὅς δὲ ἄριστος. ὅσοι μὲν
 πολὺ μνηστὴρ γενόμενοι, ἤδη λήθη πῆα δέδον-
 ται. ὅσοι δὲ τὰς τρεῖς ἐμνήσαντες, πάλαι ἐκ πο-
 δῶν. Μὴ αἰχμῶν βοηθέμεν. πρὸς γὰρ οἱ
 ἀνδρῶν δ' ὠδύναλλον, ὥς στρατιῶται ἀντιμα-
 χία. τίς ἐν ἐάν σὺ μὲν χαλαινῶν ὡς τὴν ἐπαλ-
 ξιν ἀναβῶμαι μόνος μὴ διώμῃ, σὺν δὲ ἄλλῳ δὲ διωα-
 ρὸν ἢ τῷ; τὰ μέλλοντα μὴ παρασέτω. ἥξει γὰρ
 ἐπ' αὐτὰ ἐάν δεήσει, φέρον τὸ αὐτὸ λόγον, ὅτι νῦν
 πρὸς τὰ πῆοντα χρᾶ. πάντα δὲ μὲν οἱ ὠδι-
 πλέκεται. ἐν ἡ (σωδεις) ἱερά, ἐν χερδὸν π' ἐδὲν
 ἀνδρῶν δὲ ἄλλο δὲ ἄλλῳ. συγκατατίτα κτ' ἢ κτ' συγ-
 κρομῆι τὸ αὐτὸ κόσμον. κόσμος τε γὰρ εἰς ἀπὸ ἁ-
 παντῆν, καὶ διὸς εἰς ἀπὸ πάντων, καὶ ἐστὶ μία
 καὶ νόμος εἰς. λόγος κοινὸς πάντων τῷ νοερῶς
 ζώων, ἐν ἀλήθεια μία, εἴ γε καὶ τελεφότης μία τῷ ὁ-
 μογενῶν, καὶ τῶ αὐτῷ λόγου μετεχόντων ζώων.
 πάντες ὁ ἀνύλων, οὐ φαίνεται τὰ χίσα τῇ τῷ ὄλρον
 ἐστὶ καὶ πάντες αἵ πον, εἰς τὸ τῷ ὄλρον λόγον τὰ χίσα
 ἀναλαμβάνει. καὶ πάντες μνήμη τὰ χίσα ἐγκα-
 ταχύνονται τῷ αἰῶνι. τῷ λογικῷ ζῳῇ ἢ αὐτῇ
 πρᾶξις κτ' φύσιν ὅτι, ἐν λόγον ὁρῶν, ἢ ὁρᾷ-
 οὐ μὲν

μινος. οἷόν ἐστιν αὐτῷ ἡνωμένοις τὰ μέλη τῷ σώμα-
 τος, τῷ ὄντι ἔχει τὸν λόγον αὐτῷ διεσῶσι τὰ λογικά,
 πρὸς μίαν πινὰ ζωογίαν καὶ τοκοδιαμνία.
 μάλλον δὲ σοὶ ἢ τῶν νόμοις προαπεισέται· ἐὰν
 πρὸς ἑαυτὸν πομπάκις λέγῃς, ὅτι μέλος ἐμὶ τῷ
 ἐκ τῶν λογικῶν συστήματι. ἐὰν δὲ διὰ τῆς ἐν-
 τοχέως μέρος εἶναι ἑαυτὸν λέγῃς, ὅπως ἀπὸ καρδίας
 φιλήεις εὖ τὸν ἀνθρώπου· ὅπως καὶ ἀληθινῶς
 διφραίνῃς τὸ διόργετον. ἔτι ὡς πρέπον αὐτὸν με-
 λὸν ποιεῖς· ὅπως ὡς αὐτὸν διὰ τριῶν. Ὁ δὲ ἀφ' ἐξω-
 θεν προσιππῆτω τοῖς παθεῖν ἐκ τῆς προσιπ-
 πῆτος ταύτης διωαμνίαις. ἐκεῖνα δὲ ἐὰν ἀλλήλοις
 μέμψῃ τὰ παθόντα. ἐγὼ δὲ ἐὰν μὴ ὑπολάβω ὅτι
 κακὸν τὸ συμβεβηκός, ὅπως βέλαιμμα. ἔξεστι δὲ
 μοι μὴ ὑπολάβειν. Ὅ, τι αὐτὸς ποιεῖ ἢ λέγει, ἐμὲ
 δεῖ ἀγαθὸν εἶναι. ὡς αὐτὸς ὁ χρυσοῦς ἢ ὁ σμαράγ-
 θος, ἢ ἡ πορφύρα εὖ τὸ ἀεὶ ἐλεγεῖν, ὅ, τις αὐτὸν ποιῇ,
 ἢ λέγει, ἐμὲ δὲ εἰς σμαράγθον εἶναι, καὶ τὸ ἐμαυτῷ χρῶ-
 μα ἔχον. τὸ ἡγεμονικόν, αὐτὸν ἑαυτῷ ὅχι ἐνοχλεῖ.
 οἷον λέγει, ὅτι φοβεῖ ἑαυτὸν εἰς ὑπὸ θυμῶν. εἰ δὲ τίς
 ἄλλος αὐτὸν φοβῆται ἢ λυπῆται διὰ τὸ, ποιεῖ-
 τω. αὐτὸν γὰρ ἑαυτὸν ὑποληπτικῶς ὅτι τρέφῃ εἰς
 ποικύτας τροπὰς. τὸ φοβῆσθαι μὴ πάθῃ τι, αὐτὸ
 μεμνησθῆναι εἰς διώαται, καὶ λεγέτω εἰς τὴν πάσ-
 χον τὸ ψυχάλειον, τὸ φοβεύμενον, τὸ λυπούμενον, τὸ
 ποιεῖ τὸ τῆν ὄλως ὑπολαμβάνον, ὅθεν μὴ πά-

24. ὅτι ἔξῃς αὐτὸς κρείσσοντα αὐτῷ. ἀπεροδείς
 ὄσιν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, τὸ ἡγεμονικόν, ἐὰν μὴ ἑαυτῷ
 ὠδῶν ποιῇ. καὶ τὰ ταυτὰ ὅτι ἀτάραχον, καὶ
 ἀνεμώδιστον, ἐὰν μὴ ἑαυτὸ ταράσῃ καὶ ἐμπο-
 δίσῃ. Εὐδοκμονία ὄσι, δαίμων ἀγαθός, ἢ ἀγα-
 θόν. τί δὲ ὧδε ποιεῖς ὧ φαντασία; ἀπέρχε-
 σθαι θεός σοι, ὡς ἦλθες, ὅτι ἡρώσῃς. ἐλήλυθας
 ὅτι καὶ τὸ ἀρχαῖον ἔσθι. ὅτι ὁρμίζομαί σοι. μόνον
 ἀπιδί. Φοβῆταί τις μεταβολῇ. τί δὲ δυνάει
 χωρεῖς μεταβολῆς γενέσθαι; τί δαὲ φιλτόρον ἢ
 οἰκείτορον τῇ τ' ὄλγον φύσει; Σὺ δὲ αὐτὸς λίσσε-
 σθαι δυνάσαι, ἐὰν μὴ τὰ ξύλα μεταβάλῃ; τραφῇ-
 ναι δὲ δυνάσαι, ἐὰν μὴ τὰ ἐδωδίμα μεταβάλῃ;
 ἄλλο δὲ τὸ χρυσίμων δύναι (σωτὴρ ἐλπίσω) καὶ
 εἰς μεταβολῆς; ὅτι ὁρᾷς δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ τόσε μετα-
 βαλεῖν ὁμοίον ὄσι, καὶ ὁμοίως ἀναγκαῖον τῇ τ' ὄ-
 λγον φύσιν διὰ τὸ τὸ ὄλγον ὅσας, ὡς ὅτι χερμαῖ
 ὅτι διεκπορεύει πάντα τὰ σώματα, τῷ ὅλῳ συμ-
 φυῇ ὅτι σωκρῶ, ὡς τὰ ἡμέτερα μέρη ἀλλήλοις.
 πόσος ἦδη ὁ αἰὼν Χρυσίππης, πόσος Σωκρά-
 τεις, πόσος Ἐπικτήτης καὶ ἡ πέπῳκος; ὅτι αὐ-
 τὸ καὶ ὅτι πάντος ἐπινοοῦν σοι ἀνθρώπου τε καὶ
 πράγματι ὅτι περὶ πᾶσι. Ἐμὲ δὲ μόνον πε-
 ρισσῶ, μή τι αὐτὸς ποιῶ, ὅτι καὶ τα σκευὴ τῶ
 ἀνθρώπου ὅτι δέλε, ἢ ὡς ὅτι δέλε, ἢ ὅτι νῦν ὅτι δέλε.
 ἐγγὺς μὲν ἦσθι πάλιν πάλιν ἡ λήθη. ἐγγὺς δὲ
 ἢ πάλιν

ἢ πάντῃν πρὸς τοῦ λήθη. Ἰδιον ἀνθρώπου
 φιλῆν καὶ εὖν πημίοντας. τὸ το δὲ γίνεται, ἐάν
 συμπρωπίη τοι, ὅτι καὶ συγγράμεις, καὶ δι' ἄ-
 γνοιαν, ὅτι ἀκύντὸς ἀμαρτάνεσι, καὶ ὡς μετ' ὀλί-
 γον ἀμφοτέρω τεθνήξετε. ὅτι πρὸ πάντων, ὅτι ἐκ
 ἐβλαψέ σε. ὅτι ἡ γὰρ ἡγεμονικὸν τοῦ χεῖρον ἐποίη-
 σεν, ἢ πρὸς τοῦ καλῶ. ἢ τὴν ὁλὴν φύσιν, ἐκ τῆς ὁ-
 λῆς ἐσίας, ὡς κηρὸς, νῦν μὲν ἱππάρειον ἐπλάσσει,
 συγχέουσα δὲ ῥῶτον, εἰς δαΐδρον φύσιν συνεχρή-
 σατο τῇ ὕλῃ αὐτῇ. εἴτα εἰς ἀνθρωπάειον; εἴτα
 εἰς ἄλλο τι. ἐκαστον δὲ τούτων πρὸς ὀλίγους
 ὑπέστη. δεινὸν δὲ οὐδὲν τὸ δὴ λυθῆναι τῷ κίβω-
 τῷ. ὥστε, ὅτι δὲ συμπαγῶναι. Τὸ ἐπικρῶτον
 τὸ πρὸς τοῦ λίκου πρὸς φύσιν, ὅταν πολλὰ
 κίς ἀναποθνήσκῃ ἢ πρὸς ἄλλο. ἢ τὸ τελευτᾶν
 ἀπεσβέσθῃ, ὡς ὁλὴς ἵσταφθῆναι μὴ διωκᾶται.
 αὐτῷ γὰρ τὸ πρὸς ἀκρῶν πειρῶ, ὅτι πρὸς
 τὸν λόγον. εἰ γὰρ καὶ ἡ συναισθησις τὸ ἀμαρ-
 τάνην οἰχίσεται, πῶς ἐπὶ τῇ ζωῇ αἰτία; Πάν-
 τα ὅσα ὁρᾷς, ὅτι οὐκ ἔστι μεταβαλεῖ ἢ τὰ ὅλα
 διοικῶντα φύσιν, καὶ ἄλλα ἐκ τῆς οὐσίας αὐ-
 τῶν ποιήσει. καὶ πάλιν ἄλλα ἐκ τῆς ἐκένων οὐ-
 σίας, ἵνα αἰνεῖται ὁ κόσμος. ὅταν τις ἀ-
 μάτη πῶς σὲ, δι' οὗτος ἀδύμοῦ τὸ ἀγαθὸν ἢ κα-
 κὸν ἐπὶ λαβὼν ἡμαρτε. ῥῶτον γὰρ ἰδὼν, ἐλεί-
 σεις αὐτὸν, καὶ οὐτε θαυμάσεις, οὐτε ὀργισθήσῃ.
 ἢ τοι

ἥτοι γὰρ καὶ αὐτὸς τὸ αὐτὸ ἐκείνῳ ἀγαθὸν ἐπι-
 πολαμβαίνει, ἢ ἄλλο ὁμοειδές. δεῖ οὖν συγι-
 νώσκειν. εἰ δὲ μή κ' ἐπὶ ὑπολαμβάνεις τὰ τοιαῦ-
 τα ἀγαθὰ καὶ κακὰ, ῥᾶον διμυλὴς ἔσῃ τῷ πα-
 ροῶντι. μὴ τὰ ἀπόντα ὀνόειν ὡς ἤδη ὄντα· ἀλ-
 λά τῇν πῦρόν τῇν τὰ δεξιότατα ἐκλογίζεσθαι,
 καὶ τούτων χάριν ὑπομνησκέσθαι, πῶς αὖ ἐ-
 πιζητέῃ, εἰ μὴ πῆν· ἀλλὰ μὲν τοι φυλάσσε, μὴ
 ὀλεῖ τῷ ὅπως ἀσμενίζῃ αὐτοῖς, ἐπίσης ἐκτιμᾶν
 αὐτὰ, ὥστε ἐὰν ᾤτε μὴ πῆν ταραχθῇσεσθαι. εἰς
 ἀντὶ σωφλῆς. φύσιν ἔχει τὸ λογικὸν ἢ γημονικόν,
 ἑαυτῷ ἀρκεῖσθαι δικαιοπραγεῖν, καὶ πῶς
 αὐτὸ ὅσον γαλήνῳ ἔχοντι. Ἰζαλάφον τὴν φαν-
 τασίαν. σῆν τὴν νηυροσπασίαν. ποδὶ γράφον
 τὸ οἰσῶς τῷ χρόνῳ, γινώσκον τὸ συμβαίνον, ἢ οἶ,
 ἢ ἄλλῳ, δέλε καὶ μέριον δ' ὑπεκείμενον, εἰς
 τὸ αἰτιώδεις καὶ ὑλικόν. οἰνόκον τὴν ἐσχάτῳ
 ὥραν. τὸ ἐκείνῳ ἁμαρτηθῶν, ἐκεῖ κατὰ λίαν,
 ὅπου ἡ ἁμαρτία ὑπέστη. συμπτέκτεινεν τὴν νό-
 σιν τοῖς λογισμοῖς. εἰσδύεσθαι τὸν νοῦν εἰς τὰ γι-
 νόμνα ὅ ποιουῦται. φαίσεσκον σεαυτὸν ἀπολό-
 τη καὶ αἰδοί, καὶ τῇ πρὸς δ' αὐτὰ μέσον ἀρετῆς
 καὶ κακίας ἀδελφὰ φοβεῖα. φίλκον δ' ἀνθρώπινον
 γένος ἀκρολούσῃν δέω. ἐκείνῳ μὲν φησιν, ὅ-
 τι πάντα νομίζῃ. ἐπὶ εἰ δαίμονα τὰ ποιεῖται.
 ἀρκεῖ ὁμνησθαι, ὅτι τὰ πάντα νομίζῃ ἔχει, ἢ
 δηλῶ

δηλίαν ὀλίγα. Περὶ θανάτου, εἰσκηδασμός, ἢ ἀ-
 θρομοί, ἢ κνώσεις, ἢ τοισέσις, ἢ μεΐσασις. Περὶ ὧ
 νε δ' ἄφ' ὀφθῆτον, ἰζαλγῆ. εἰ ἢ χρονίζον, φορη-
 τόν. Ἐν διαόνοια τῇ ἐαυτῷ χαλινώω καὶ ἀπόλη-
 ψιν ὁρατῆρι, Ἐν χείρον δ' ἡγεμονικὸν γέγονεν.
 Τὰ ἢ κακὰ μὲν μέρη ἔσθ' ὅτι πόνος, εἴτε διωγὰς
 πῶδε αὐτῷ ἀφ' ὧ αἰσθάνω. Περὶ δόξης ἴδε τὰς δια-
 νόιας αὐτῷ, οἷαι. Ἐοῖα ἢ φθύνουσι. οἷα ἢ διώ-
 κονται, ἢ ὅπως αἱ δυνεὶ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ὠδι-
 φορεῖσθαι κρύπτουσι τὰ πρὸ τῶν οὕτως ἐν τῷ
 βίῳ, τὰ πρὸ τῶν ὑπὸ τῷ ἐπινοηθέντων τάχιστα
 ἐκκαλύφθαι. Πλαττωνικόν. ὧ ἐν ὑπάρχει διαόνοια
 μεγαλοπρεπὴς, ὅθι θεωρεῖα παύσας μὲν χρόνου,
 πάσης ἢ οὐσίας, ἄρα οἷον τὸ τῶ μέγα τι δοκεῖν εἶναι
 δ' ἂν ἀνθρώπινον βίον; ἀδιώκον, ἢ δ' ὅς. Ἐκ δ' ἐν
 δυνάμει οὐ δεινόν τι ἡγήσεται ὁ τοιοῦτος; ἢ κί-
 σάχ. Ἀντιπενικόν. Βασιλικὸς ἢ δὲ πράττειν,
 κακῶς δ' ἐκκινεῖν. αἰσθρόν ὅτι δ' μὲν πρὸς τῶν
 ἐπὶ πικρὸν εἶναι καὶ χηματίζεσθαι, ὅθι κατὰ κομῆ-
 σθαι ὡς κελθὲν ἢ διάνοια, αὐτὸν δ' ὑφ' ἐαυτῆς
 μὴ χηματίζεσθαι καὶ κατὰ κομῆσθαι,

τοῖς πράγμασι γὰρ ὅθι συμπαθεῖς χρεῶν
 μέλει γὰρ αὐτοῖς ὅθεν.

Ἀθανάτοισι περὶ θεοῖς, Ἐν μὲν χάριμα ὁδοῖς
 βίον ὁδοῖς, ὡς ἐκπαιμον εἰσάχυν.

Καὶ δ' μὲν εἶναι, εἰ δ' ἐμὴ.

Εἰ δ' ἡμελήθην ἐκ θεῶν καὶ παῖδ' ἐμῶ.

Ἐχθ' λόγον καὶ ἔδω.

Τὸ γὰρ οὐ μετ' ἐμῶ καὶ εἰ δίκαιον. μὴ λυέπιν
θελώειν, μὴ σφύζην.

ΠΛΑΤΩΝΙΚΑ΄.

ΕΓΩ δ' ἐπὶ τῷ δέκατον αὐτ' λόγον ἀντίποιμι.
ὅπ' εἰ καὶ λῆγες λέγεις ὡς ἄνθρωπε, εἰ οἶδ' εἶναι
κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τῷ ζῶν, ἢ τεθνάναι αὐ-
τοῦ, ὅτε πικρὰ σμικρὸν ὀφείλῃ. ἀλλ' ἐκ ἐκείνου
ἐλόνον σκεπτεῖν ὅταν πράτῃ, πότῃρον δίκαια ἢ ἀ-
δίκαια πράτῃ, καὶ ἀνδρὸς ἀγαθῶ ἢ κακοῦ.
Οὕτω δ' ἔχουσιν ἄνθρωποι Ἀθηναῖοι τῇ ἀληθείᾳ, ὅ-
τι αὐτοὶ αὐτὴν ταῖς ἡγεσι μὲν βέλτερον εἶναι, ἢ ὑπὸ
ἄρχοντες ταχέως, ἀνταῦθα δὲ ὡς ἐμὸ ὀδὸν κέ-
νοντα κινδυνεύειν, μὴδὲν ὑπολογίζόμενον, μήτε
θανάτον, μήτε ἄλλο μὴδὲν πρὸ τῶ αἰσθῆ. Ἀλλ'
ὡς μακάριε, ὅρα μὴ ἄλλο τι γυναικίον, καὶ εἰ ἀ-
γαθόν, ἢ εἰ σώζῃ τε καὶ σώζεσθαι. μὴ γὰρ ἔδω
μὲν εἰ ζῶ ὅπως δὴ χρόνον τ' γε ὡς ἀληθῶς αὐ-
τοῦ ἐατέον ὅτι. ὅς ἐστι φιλοψυχητέον, ἀλλ' ὑπὸ
φύσιν πᾶσι τούτῃ τῷ θεῷ, καὶ πιστεύονται
ταῖς γυναιξίν, ὅπ' εἴη μαρτυρίῃ οὐδὲ εἰς αὐτὸ ἐκ-
φύγοι. Τὸ ὑπὸ τῷ σκεπτεῖν, πῶς αὐτὸς τὸν
τῶν ὄντων μέλλει χρόνον εἶδῃ ὡς ἀεὶ εἶδῃ. Περὶ
σκεπτεῖν ἄλλων δόξας, ὡς περὶ συμπεριθέοντα·
καὶ

© τὰς τῆν σοιχείων εἰς ἄλληλα μεταβολὰς συ-
 νελθὼς ἀνοεῖν. ἀρχικαθαίρεσι τ' αἱ τὰ τῆν φαῖτα-
 σίαι τὸν ῥύπον τῷ χαμαὶ βίου. Καλὸν δ' ἔσθ' ἡ
 Πλάτωνθ'· καὶ δὴ πρὸς ἀνθρώπων ὧν λόγος
 ποιούμενον, ὠδικοπεῖν δ' εἰ καὶ τὰ ἐπίγνα, ὥσ-
 πέρ ποθεν ἀνωθεν κ' ἀγέλας, στρατῶματα,
 γεώργια, γάμους, διαλύσεις, γυνέσεις, θανά-
 τος, δικασθεῖων δόρυβον, ἐρήμους χώρας βαρ-
 βαρῶν ἔθνη ποικίλα, ἐορτάς, θρήνους, ἀγοράς,
 δ' παμμιγῆς © δ' ἐκ τ' ἀντίων συγκομι-
 μνον. τὰ περ γεγενότα ἀναδεωρεῖν τὰς ποσά-
 τας τ' ἡγεμονιῶν μεταβολὰς. ἔξει καὶ τὰ ἐ-
 σόμενα περφορεῖν. ὁμοειδὴ γὰρ πάντως ἔσται,
 καὶ ὅχον τε ἐκβῆναι τ' ῥυθμὸς τῆν νῦν γινομέ-
 νων. ὁθεν © ἴσον, δ' τεσσάρων ἴσ' ἐτεσιν ἴσορῆσαι
 δ' ἄνθρωπον βίον, τῷ ὧν ἐτημύεια. τί τ' ὅλ-
 ονδ' ἔστι καὶ τὰ ἐκ γῆς μὲν φύντα, εἰς γαῖαν· τὰ
 δ' ἀπ' αἰθέρος βλαστύνα γλῆν, εἰς αἰθέριον πάλ-
 λιν ἤλθε πόλιν. ἢ ὅσοι διαλύσεις τῆν αὖ ταῖς
 ἀτόμοις ἀντεμωλοκῶν, καὶ τοιοῦτός τις σκερ-
 πισμός τ' ἀπαθῶν σοιχείων.

Καὶ σίβοι καὶ ὥτοις, Σμαγχανθύμασι
 Παρεκρέποντες ὀχετόν, ὥστε μὴ θανεῖν.
 Θεόθεν δὲ πνέοντ' ἔρον.

Ἀνάγκη τλῆναι καμάτοις ἀνοδύροισι.
 Οὐκ ἔστι ἀρχὴ ὅσοι, ἀλλ' τ' αἰωτόρῳ τῆν πρὸ
 τῆν

ἢ Πλατωνικῶν συναφές. Καβαλιώτορος, ἀλλ'
 ἔτι κοινωνικότερος, ἔδὲ αἰδημονέστερος. ἔδ' οὐτα-
 κτώτορος ὑπὲρ τοῖς συμβαίνουσιν, ἔ' ὑμνίστηθε
 πρὸς τὰ ἢ παλαιόν πρὸς ἁμαρτία. Ὅπως ὅσον ἐ-
 πίλειται διὰ τὸ καὶ τὸ κοινωνὸν θεοῖς καὶ ἀνθρώποις
 λόγον ἐκείνῳ δὲν δὲν ὅπως ὡς φιλείας τυχεύει
 ἔξεστι, ὅτι τὸ οὐδ' ὅσης, καὶ καὶ τὸ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
 ἔσσης ἀνεργείας, ἐκείνῳ δὲ μίαν βλάβην ὑφορατέ-
 ον. παλαιὰ καὶ διηγεῖται ὡς οἱ ὅτι τῇ πρὸς
 συμβαίνει θεοσεβῶς διὰ τὴν εἶναι, καὶ τοῖς πρὸς ἀν-
 θρώποις καὶ δικαιοσύνην προσφέρειται τῇ ὅ-
 σον φαίνεται ἐμμελὲς τεχνεῖν, ἵνα μή τι ἀκατάλη-
 πτον πρὸς ὅσον. Μὴ πολεμὲς πρὸς ἀλλότρια ἡγε-
 νικά. ἀλλ' ἐκείνῳ βλέπε καὶ τὸ οὐδ', ὡς ὅτι ἡ φύσις
 ὁδηγεῖ, ἢ τε τὸ ὅσον ἀλλ' τὸ συμβαινόντων τοῖς, καὶ
 ἢ οὐδ' ὅτι πρὸς τῶν ὅσον. πρὸς τῶν ὅτι ἐκεί-
 σω τὸ ἔξῃς τῇ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
 λοιπὰ, τὸ λογικῶν ὅσον, ὡς πρὸς καὶ ὡς πρὸς
 ἀλλὰ, τὰ χεῖρ τὸ κρείττονων ὅσον, τὰ ὅτι λογι-
 καὶ ἀλλήλων ὅσον. Τὸ μὲν ὅσον πρὸς ὅσον ὅσον
 τῇ τὸ ἀνθρώπου καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
 πόρον δὲ τὸ ἀνθρώπου πρὸς τὰς σωματικὰς πεί-
 σεις. λογικῆς ὅτι καὶ νοεῶς κινήσεως ὅσον πρὸς
 εἰς τὸ οὐδ', καὶ μὴ ποτε ἢ πρὸς μὴτε ἀλλή-
 πικῆς μὴτε ὁρμητικῆς κινήσεως. ὡς ὅσον ὅτι ἐκεί-
 τὸρα, ἢ δὲ νοεῶς ἐξελθὲς πρὸς τὸ οὐδ', καὶ μὴ

καὶ ταῖς κρατῆσιν ὑπ' ἐκείνων δικαίως γ. τῷ
 φυκῇ γὰρ χρηστικὴ πᾶσιν ἐκείνοις. τρεῖς οὖν τῇ
 λογικῇ κρατῇ καὶ τῷ ὑπὸ πρῶτον καὶ ἀντιπα-
 ρητικῷ. τούτῃ οὖν ἐχόμενον δ' ἡγεμονικὸν δι' αὐτὰ
 πρᾶνέτω, καὶ ἔχει τὰ ἑαυτῶν. ὡς ἀρτεθῆ-
 κῆτα δ' αὖ καὶ μέχρι νῦν βιβιωκέτα δ' ἡρωικῶν
 ἐκ τῶν πόδων τῶν ζῆσαι καὶ πῶς φύσιν, μόνον
 φιλεῖν τὸ ἑαυτῷ συμβαῖνον καὶ συγκλωδόμε-
 νον. τί γὰρ ἀρμεδιώτορον; ἔφ' ἐκείνους συμβαίμα-
 τ' ἐκείνους πρὸ ὀμμάτῃν ἔχει, οἷς τὰ αὐτὰ
 σωβέσονται. ἔπειτα ἤχθησαν, ἐξαίροντο, ἐμέ-
 φοντο. νῦν ὅν ἐκείνοι ποῦ; οὐδ' αὖ μοῦ. Τί ὅν ὅ
 δέλεος ὁμοίως; οὐχὶ δὲ τὰς μὲν ἀλλοτριότητας τρε-
 παὶς καὶ ταλιπῶν τοῖς τρέπονσι καὶ τρεπομέναις;
 αὐτὸς δὲ πόδι τὸ πῶς χρῆσθαι αὐτοῖς ὅλθ' ἔχει
 αὖ. χρῆσθαι γὰρ καλῶς, καὶ ὑλίσσιν ἔσται, μόνον
 ἡρόσεχε καὶ δέλεσε αὐτῷ καλῶς ἔστιν, ὡς πᾶσι
 ἡρὸς δ' ἡ πρᾶσι, καὶ μέμνητο ἀμφοτέρων, ὅτι καὶ
 διάφορον ἔφ' ὅτι ἡ πρᾶσι. Ἐνδοξὸν βλέπει, αἶδον
 ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, καὶ αἶς ἀναβλέπει διωγμέ-
 νῃ, αἶς αἶς σκῆπτῃ. Δεῖ καὶ δ' αὐτῷ πεπ-
 γνῆναι, καὶ μὴ διεγρίφθαι; μήτε οὐ κινήσει,
 μήτε οὐ χέσει. οἷον γὰρ πᾶσι τῶν πρᾶσι
 πρᾶσι ἡ διάνοια, σωτὴρ αὐτῶν καὶ βύρην
 σωτηροῦσα, τοιοῦτο καὶ ὑπὸ ὅλου τῶν σώμα-
 τ' ἀπαιτητικόν, πάντα δὲ ταῦτα σωτὴρ

κινεπιτηδύτω φυλακτία. Ἡ βιωπικὴ τῇ πα-
 λαιστῇ ὁμοιοτόρα ἦπὸρ τῇ ὀρχηστικῇ. καὶ δὲ
 πρὸς τὰ ἐμπύπνοντα καὶ οὐ πρὸς ἐγνωσμένα, ἐ-
 τοιμαθ' καὶ ἀπ' ὧς ἐσάναι. Συνακρῶς ἐφιστάται,
 τίνες εἰσὶν ἔτοιμοι ὑφ' ὧν μαρτυρεῖσθαι θέλεις, καὶ
 τίνα ἡγεμονικὰ ἐχρυσίας. ἔτε γὰρ μέμνηται τοῖς
 ἀκουσίοις πᾶσι, οὔτε ὑπὸ μαρτυρίας
 θέσση, εἰ βλέπων εἰς τὰς πηγὰς τῆς ὑπερλή-
 ψεως καὶ ὀργῆς αὐτῇ. Πᾶσα ψυχὴ ἀκουσά
 (Φοβῶν) σέρεται ἀληθείας. ἔτε γὰρ καὶ δικαιο-
 σύνης καὶ σωφροσύνης, καὶ δυνάμεως, καὶ
 παντὸς τῶ τοῦτο. ἀναγκαῖόν τινι δὲ δὲ δι-
 νεκρῶς τοῦτου μεμνησθαι. ἔση γὰρ πρὸς πάν-
 τας προτόμαθ'. ὑπὸ μὲν παντὸς πόνου, πρὸ-
 χειρον ἔσω ὅτι ἐκ αἰσθρόν, ἔδε τὴν δυνάμει
 τῇν κυβερνᾶσαν χεῖρὶ παθεῖ. ἔτε γὰρ καὶ ὁ
 ὑλικὴ ἔστιν, ἔτε καὶ ὁ κρινωνικὴ δυνάμει αὐτῇ
 τῇ. ὑπὸ μὲν τοῖς τῇν πλείων πόνων, καὶ τὸ τῇ
 ἔτε πικρὸν σοι βοηθεῖω, ὅτι ἔτε ἀφορμὴν ἔτε
 αἰώνιον, ἐὰν τῇν ὀργῶν μνημοσύνης, καὶ μὴ πρὸς
 ὁδοῦ. καὶ κείνον δὲ μέμνησο ὅτι πολλὰ πόνων
 τὰ αὐτὰ ὄντα, λαμβάνει δυοχόραινόμενα,
 ὅσον δὲ νυσσάζειν, καὶ τὸ καὶ ματίζεσθαι, καὶ τὸ ἀ-
 νορεκτεῖν. ὅταν δὲ πνι τῇν δυοχόραινόμενα, λέγει
 ἑαυτῷ, ὅτι πόνων αὐτὸς. ὅρα μήποτε τοιοῦ-
 τόν πάθος πρὸς τὸν ἀπανθρώπου, δι' οἱ ἀνθρώ-

τῶι πρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Πόθεν ἴσμεν εἰ τι λαύ-
 γης σωκράτης, καὶ διαλέσιν κρήσων ἦν. οὐ
 γὰρ ἀρεκὴ εἰ σωκραύτης δύσδοξότορον ἀπέθανον,
 καὶ οὐ τρεχέστερον τοῖς σοφισταῖς διελέχτο, καὶ
 καρτορικρότορον οὐ τῷ πάγῳ διενυκτόρουν, ὅ-
 ρον Σαλαμίνιον καλθυθεὶς ἄγειν, γενναίωτε-
 ρον ἔδωξεν ἀντιβῆναι, καὶ οὐ τοῖς ὁδοῖς ἔβρονδυε-
 το· πόδι δ' καὶ μάλισ' αὐτὸς ἰδιόσησιον εἶπερ
 ἀληθὲς ἦν. ἀλλ' ἐκείνο δ' εἰ σκηπεῖν, ποῖαν πινά-
 πλῃ ψυχῇ εἶχε σωκραύτης. καὶ εἰ ἐδιώατο ἀρ-
 κείαζ τῷ δίκαιῳ εἶν' τὰ πρὸς ἀνθρώπου, καὶ ὁ-
 στος τὰ πρὸς θεῶς, μήτε εἰκὴ πρὸς πλὴν κακίαν
 ἀγανακτῆν, μηδὲ μὴ δ' ὀλβίων πινὸς ἀγνοίᾳ, μή-
 τε τῆν ἀρεμεομένων ἐκ τῆ ὁλῶς ὡς ξόνον τι δε-
 χόμενος, ἢ ὡς ἀφόρετον ἔσπομένων, μήτε τοῖς τῆ
 σαρκιδίου πάθεισιν ἐμπρέχων συμπαθῆν ἦν
 νοῦν. ἢ φύσις οὐχ ὅτως ἠνεκέρασε τοῦ συγ-
 κρίματι, ὡς μὴ ἐφείδατο πόδι οὐκ εἶναι αὐτόν, ὅ-
 τὰ ἐαυτῆς ὑφ' ἐαυτῷ ποιεῖαζ. λίαν γὰρ οὐδέ-
 χεται θεῖον ἀνὸρα γενέσθαι, καὶ ἔσπο μνηστὴς
 γνωριθῆναι. τὰ τὰ μέμνησο ἀεὶ, καὶ ἐπὶ ἐκεί-
 νου, ὅτι οὐ ὀλιγίστοις κεῖται δ' ἀνταμύνωνος βιῶ-
 σαι. καὶ μὴ ὅτι ἀπὴλπισας ὀφθαλμοπικρὸς ὁ φυ-
 σικὸς ἔσειαζ, ἀλλὰ τοῦτο ἀρεγνῶς καὶ ἐλδύθερος, καὶ
 αἰδήμων, καὶ κοινωνικὸς, καὶ δῦπειθὲς θεῶ. Ἄν-
 τιάσως ὀφθαλμὸς οὐ πωλείσῃ θυμηδία, καὶ πω-

τὸς καταβίωσιν ἅτινα βέλονται, καὶ τὰ θη-
 ρία διασῶν τὰ μελύδρια τῆς ποδὶ Τετραμυλίου
 τέττε φυράματα. ἥ ῥ' κωλύειν πᾶσι τέττοις
 πλὴν διάνοιαν σῶζεν ἑαυτῷ ἐν γαλήνῃ, ὅπως
 τῇ ποδὶ τῇ ποδισπικῇ ἀληθεῖ, καὶ χρήσει
 τῇ ὑποβελημυλίων ἐτοίμῃ; ὥς πλὴν μὲν κεί-
 σιν λέγειν τῷ πεσπύπτοντι, ἵδω ὑπάρχεις
 κατ' ὅσιαν, καὶ κ' ὁδὲαν ἄλλοιον φανῇ. πλὴν
 ὁ χρήσιν λέγειν τῷ ὑποπίπτοντι, σε ἐξήταν. ἀν-
 γαρ μοι ὁ πρὸν, ὅλην ἄρετ' λογικῆς καὶ πολιτι-
 κῆς. καὶ ὁ βίωλον τέχνης ἀνθρώπων ἢ θεῶν. πᾶν
 γὰρ ὁ συμβαῖνον, θεῶν ἢ ἀνθρώπων ὁμοικεῖς, ὅ-
 ὅτε καινόν, ὅτε δυσμεταχείριστον, ἀλλὰ γνώ-
 ριμον καὶ βύργες. τοῦτο ἔχει ἡ τελειότης τῆς
 ἡλθους, ὁ πᾶσαν ἡμέραν ὡς τελουταίαν διεξά-
 γειν, καὶ μήτε σφύζην, μήτε ναρκᾶν, μήτε ὑπο-
 κείνεται. οἱ θεοὶ ἀθάνατοι ὄντες, οὐ δυσχε-
 ραίνουσιν, ὅτι ἐν τοσούτῳ αἰῶνι δεήσει αὐτοῖς
 πάντως ἀεὶ τοιούτῃ ὄντῃ καὶ τοσούτῃ φαύ-
 λον ἀνέχεσθαι. προσέτι δὲ καὶ κήδονται αὐ-
 τῇ πάντοως. σὺ δὲ ὅσον οὐδέ πω λήγην μέλ-
 λους ἀπαυδαῖς, καὶ ταῦτα εἰς ὧν τῇ φαύ-
 λον. Γελοῖόν ὅτι πλὴν μὲν ἰδίαν κακίαν μὴ φύ-
 γειν, ὁ καὶ διωκτὸν ὅτι πλὴν δὲ τῇ ἄλλως
 φύγην, ὅπερ ἀδιώκτον. ὅ αἱ ἡ λογικὴ καὶ
 πολιτικὴ διώξεις δόξικη μήτε νορόν, μήτε

44 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

κρινονικόν, δι' λόγους κατὰ δεύτερον ἑαυτῆς κρεί-
νῃ. Ὅταν σὺ δι' πεπονηκώς ᾖς, καὶ ἄλλοι δι'
πεπονηθώς, πῖ ἐπὶ ζητείς τρεῖτον πρὸ ταῦτα
ὡσπερ οἱ μωροὶ ὃ καὶ δοξαὶ δι' πεπονηκόμεναι, ἢ
ὃ ἀμείβεσθαι τυχεῖν. Οὐδ' εἰς κάμνει ὡφελόμενός,
ὡφέλεια ὃ πρῶτος κ' φύσιν. μὴ ὅν κάμνει ὡφε-
λόμενός, ὡ ὡφελείας. Ἡ τῶ ὅλας φύσις ὑπὸ
τῷ κόσμῳ πείχεται ὡρμησεν. νῦν ὃ ἡτοι πάσῃ δ' ἡ-
νόμῳ κατ' ἐπακλόσθησιν γίνεται, ἢ ἀλόγι-
σαι καὶ τὰ κρυπτότατα ὅσιν, ἐφ' ᾧ περιέταται
ἰδίαν ὁρμὴν δ' τῶ κόσμῳ ἡγεμονικόν. εἰς πολ-
λά σε γαλιωτότορος περιήσει, ἔσθω μνημό-
νυθ' ὅμῳ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίων .

Αἱ ἔσθω πρὸς ὃ ἀκινδύον φέ-
ρεται, ὅτι ἐκ' ἐπὶ διώκει τὸν εἶον
ὅλον, ἢ τὸν γε ἀπὸ νεότητος
φιλόσοφον βεβιωκέναι. ἀλ-
λά πολλοῖς τε ἄλλοις, καὶ αὐ-
τὸς σε αὐτῷ δ' ἡλος γέγονας, πόρρω φιλοσοφίας
ὦν. ἀπ' ἐφεύρεται ἐν, ὥστε τῷ μὲν δοξαὶ τῷ τῶ φι-
λοσόφῳ

λαόφονοι κήσονται, ἐκέπῃ σοι ῥάδιον. ἀνταγω-
 νίζεταί δέ καὶ ἡ ὑπόθεσις. εἴπορ ὡν ἀλαφρώς
 ἐώρακας τοῦ κήτου δ' ἑρέγμα, δ' μὲν τί
 δόξης, ἄφες· ἀρεκέσθητι δέ, εἰ καὶ δ' ἴσθαι τὸν τῷ
 βίου ὄντι δὴ ποτε ἢ σὴ φύσις θέλει βιώσιν. κα-
 τανόμισον δὲ τί θέλει, καὶ ἄλλοι μὲν πᾶσι πᾶσι
 τῷ. πεπεύραται γὰρ πᾶσι τῶσα πᾶσι τῶσα,
 ἐσθλὰς θύρας ὅτι ζῶν. ἐκ αὐτῶν συλλογισμοῖς,
 ἐκ αὐτῶν πᾶσι, οὐκ αὐτῶν δόξη, οὐκ αὐτῶν ἀρελεύσει,
 οὐδ' αὐτοῦ· τῶν δὲ ὅτιν· αὐτῶν τῶν αὐτῶν, ἃ ὑπὸ
 τῇ ἢ τῶ ἀνθρώπου φύσις. πῶς ὅτι τῶν αὐτῶν
 σε; ἐπ' αὐτῶν δόγματι ἐκ αὐτῶν αὐτῶν καὶ αὐτῶν
 πᾶσι δόξης. τίνα δόγματα; τὰ πᾶσι ἀρελῶν καὶ
 κακῶν. ὡς οὐδ' αὐτῶν μὲν ἀρελῶν ὄντι ἀνθρώ-
 πῳ, ὅ οὐχὶ ποιῇ δικαίον, ἀφρονα, ἀνθρώπῳ,
 ἐλδύθρον, ὅ οὐδ' αὐτῶν δὲ κακῶν ὅ οὐχὶ ποιῇ τῶν αὐ-
 τῶν πᾶσι ἐρημνίῳις. Καθ' ἑκάστῳ πᾶσι ἐ-
 ρώτα σεαυτὸν, πῶς μοι αὐτῇ ἔχει, μὴ μετα-
 νοήσω ἐπ' αὐτῇ, μικρὸν καὶ τέθνηκα, καὶ
 πάντ' ἐκ μέσου. τί πᾶσι ὑπὸ τῶν αὐτῶν, εἰ δὲ
 πᾶσι ὅτιν ζῶν κοίτου καὶ κρινῶ νικῶ καὶ ἰθ-
 νόμας θεῶν. Ἀλέξανδρος δὲ καὶ Γάιος, καὶ
 Κομπίσιος τί πᾶσι Διογένη, καὶ Ἡράκλειτον,
 καὶ Σωκράτην; οἱ μὲν γὰρ εἶδον τὰ πᾶσι μῆτρα,
 καὶ τὰς αἰτίας, καὶ τὰς ὕλας, καὶ τὰ ἡγεμονι-
 καὶ ὡς αὐτῶν τῶν αὐτῶν, ἐκ αὐτῶν δὲ ὅτιν πᾶσι, καὶ

δ' αλλ' αὖτως, ὅτι οὐδὲν ἦγον τὰ αὐτὰ ποιή-
 οντες, καὶ σὺ διαγύγῃς. Τὸ πρῶτον μὴ ταράσῃς.
 πάντα γὰρ καὶ πῶς τῆ ὅλου φύσιν, καὶ ὁλί-
 γου χρόνου, ἐδ' εἰς ἐδάμῃ ἐστὶν, ὥστερ' ἐδὲ Ἀ-
 δελφίανός, ἐδὲ Αὐγυῖος. ἔπειτα ἀγωνίσας ἐς
 τὸ πρῶτον, ἴδε αὐτὸν, καὶ συμνημονύσας, ὅτι
 ἀγαλὸν σε ἀνθρώπον εἶν' δέῃ, ἐπὶ τῆ ἀνθρώ-
 που ἢ φύσιν ἀπαυτῇ, πρῶτον ἴδω ἀμετατρέ-
 πῃ, καὶ ἐπεὶ ὡς δικαιοσύνην φαίνεται σοι, μό-
 νον δυνάμει, καὶ αἰδημόνως, ὡς ἀνυποκρίτως.
 Ἡ τῇ ὅλου φύσιν ἴδω ὅργον ἔχει, τὰ ὧδε ὄν-
 τα ἐκεί μετὰ πθοῖαι, μετὰ βάλῃν, αἰρῇν ἀν-
 θρωπὴν καὶ ἐκεί φέρῃν. πάντα τροπαί, οὐχ ὥστε φο-
 βηθῆναι, μή τι κοινόν. πάντα σωθήσῃ. ἀλλὰ
 καὶ ἴσαι αἱ ἀρμεμῆσεις. Ἀρετῇ ὅλα φύσιν
 ἑαυτῇ δύσ' ἐστὶ φύσιν ὁλοκληρὴ δύσ' εἶ, ὡς φαν-
 τασίαις, μήτε ψυδ' εἶ μήτε ἀδελφῶ συγκατα-
 πημιλῇ. τὰς ὁρμὰς ὅτι ἰδί τὰ κοινωνικά ὅργα
 μόνα ἀπυλύνεσαι, τὰς ὁρεῖς δὲ καὶ τὰς ἐκ-
 κλίσεις ὅτι ἐφ' ἡμῶν μόνον πεποιημένη. τὸ δὲ ἔσπε-
 ρον κοινῆς φύσεως ἀρμεμῶμενον, πάντ' ἀσφαζομέ-
 νη. μέρθ' ἢ αὐτῷ ὅσιν. ὡς ἢ τῆ φύλλου φύσιν τῇ
 τῆ φυτῆς φύσεως. πάλιν ὅτι ἐκεί μὲν ἢ τῆ φύλ-
 λου φύσιν, μέρθ' ὅτι φύσεως καὶ ἀναμώτου, ἢ
 ἀλόγου, καὶ ἐμπροδίζεσθαι διωκεμένης. ἢ δὲ τῆ
 ἀνθρώπου φύσιν, μέρθ' ὅτι ἀνέμπροδίζου φύ-
 σεως

σεως καὶ νοεῶς καὶ δικαίας· ἔ' γε ἴσως καὶ
κατ' ἀξίαν τῶν μερισμῶν χρόνων, ἑστίαις, αἵ πίνω,
ἐνεργείας, συμβουλευσεως, ἐκείτοις ποιεῖται. σκη-
πὶ δὲ, μὴ εἰς τὸ πρὸς τὸ αὐτὸ ἴσον θύρῃσεις ἐπὶ πάν-
τες. ἀλλὰ εἰ συλλήβδην τὰ πάντα. τῷ δὲ πρὸς
ἀθρόα τὰ τῷ ἐτορῶ ἀναγινώσκον ἔκ' ἐστιν· ἀλλ-
λὰ ὕβριν ἀνείργον ἐξέστιν, ἀλλὰ ἡδονῶν καὶ πό-
νων καὶ τυπὸν τὸρρεῖν ἐξέστιν· ἀλλὰ τῷ δοξαρίου
ὑπεράνω εἶν' ἐξέστιν· ὁ γὰρ ἀναμνητοῖς καὶ ἀ-
χαρείτοις μὴ θυμῶσαι, προσέτι κηδεαζ αὐ-
τῷ ἐξέστιν. μηκέτι σοὺ μηδεὶς ἀκρόσῃ κατὰ μεμ-
φομένην τὸν αὐτῷ βίον. μηδ' ἐτὸν σεαυτῷ. Ἡ με-
τανοία ὅσιν ἐπὶ ληψίς περ ἐαυτῷ, ὡς χρήσιμόν τι
πῆφκ' ἔσ'· τὸ δὲ ἀγαθὸν χρήσιμόν τι δ' εἶν', καὶ
ὑπομνητικὸν αὐτῷ τῷ ἀγαθῷ καὶ καλῷ αὐδρεῖ.
οὐδέ τις δ' αὖ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ μετανοή-
σειν, ὑπὸ τῷ ἡδονῷ πῶς πῆφκ' αἰ. Ἐτε ἄρα
χρήσιμον, ἔτε ἀγαθὸν ἡδονή. Ἦτορ τί ὅσιν αὐτῷ
καθ' ἐαυτὸ τῇ ἰδίᾳ κατὰ σκευῇ, ἢ μὴ τὸ ὁσιώ-
δες αὐτῷ καὶ ὑλικόν· τί δὲ τὸ αἰπώδες, τί δὲ
ποιεῖ αὐτῷ κόσμῳ· πόσον δὲ χρόνον ὑφίσταται.
Ὅταν ὅς ὕπνου δυσχερὲς ἐγείρη, ἀναμνητή-
σκου, ὅτι κατ' ἑλὼ κατὰ σκευῇ. Οὐ ὅσι, καὶ κατ'
τῷ αὐδρωπικῷ φύσιν, δ' πρᾶξας κρινωνικὰς
ἀφροδίσιν. τὸ δὲ κατὰ δύνειν, κρινόν καὶ τῷ
ἐλθόντι ζώων. ὃ δὲ κατὰ φύσιν ἐκείτω, Ἦτορ

δικητόρον καὶ προσφύεσεν, καὶ δὴ καὶ πρὸς
 σπινέσεν· διηνεκῶς καὶ ὑπὲρ πάσης ἐξ οἴας τε
 φαντασίας· φυσιολογεῖν, παθολογεῖν, Ἀφ-
 λακικθῆναι ὡς αὐτὸν γαῖης θύτης σωτῆρ
 πρόλεγε· ἔτι, πᾶσι δόγματα ἔχει πρὸς ἀγα-
 θῶν καὶ κακῶν; ἢ πρὸς ἡθικῶν ὡς πάντες καὶ τῶν
 ποικίλων ἐκαστόν, καὶ πρὸς δόξης, ἀδοξίας,
 θανάτου, ζωῆς. Οἶα δὲ πᾶσι δόγματα ἔχειν ἔ-
 δὲν θαυμαστὸν ἢ ξέρον μοι δοξῆ, εἰαὶ τὰ ὅτι πᾶσι
 ποιεῖ. Ὁ μνηστικός, ὅτι ἀναγκάζει ἔτιως ἐπι-
 εῖν. Μένει δὲ ὅτι ὡς ἀπὸ ἀρχῶν ἐκίετο, ἐκ οὐκ
 οὐκ ἀφ' ἑξῆς, ἔτιως ἐκ οὐκ οὐκ τὰ δὲ πᾶσι φέρει,
 ὡς ἐκαστὸς. Ὁ ἰατρὸς ὅτι καὶ ἐκαστὸν ἐκ-
 κίετο ἐκ πεπύρεχεν ἔτι, ἢ ἐκ ἀπὸ πνοια γέγο-
 νεν. Μένει δὲ ὅτι ὁ μετατίθεσθαι ὅτι ἐκαστὸς
 ὡς διορθοῦν, ὁμοίως ἐκαστὸν ἐκαστὸν. σὺ γὰρ
 ἐκαστὸς καὶ τὸν ὅσον ὁρμῶν ὁ κρίσιν, ὁ δὲ ὁ
 καὶ νοῦν δὲ ὅσον πρὸς νομῶν· ἐκ μὲν ὑπὲρ σοί, πᾶσι
 αὐτὸ ποιεῖς, ἐκ δὲ ἐπ' ἄλλω, πᾶσι μέμφεις; τοῖς
 ἀπὸ μῶν, ἢ τοῖς θεοῖς, ἀμφότερα μακρόθεν· ἔ-
 δὲ καὶ μνηστικός. ἐκ μὲν γὰρ διώκει, διορθοῦσιν
 πόδε πρὸς γὰρ αὐτό· ἐκ δὲ ὡς καὶ διώκει, πρὸς
 πᾶσι σοί φέρει ὅτι μέμφεται; ἐκ μὲν γὰρ ἐκαστὸς
 ποιεῖ. Ἐξω τῶν κόσμων δὲ ἀφ' ἑκαστοῦ οὐ πᾶσι.
 ἐκ δὲ μὲν ὁ μεταβάλλει, ὡς ὁ Ἀφλόν-
 ται ἐκ τὰ ἴδια, αὐτὸς καὶ ἐκαστὸς τῶν κόσμων καὶ οὐκ.

ὁ αὐτὸς

καὶ αὐτὰ δὲ μεταβάλλει, καὶ οὐ γογγύζει. ἱ-
 κιστον πρὸς τι γέγονεν, ἵππ' ἔ', ἀμπελ' ἔ', τί
 θαυμαλῆς; καὶ ὁ ἥλι' ἔρει πρὸς τὴν ὄρ' ἔ', γέ-
 γονα, καὶ οἱ λοιποὶ θεοί. σὺ δ' ἄν πρὸς τί; τὸ ἥδε
 ὁδοῦ; ἴδε εἰ ἀνέχεται ἢ οἴνοια. ἢ φύσις ἐσάχα-
 σται ἐκείνου. οὐδ' ἐν ἑλ' αἰῶνος τ' ἀκλήξιος, ἢ τ'
 ἀρχῆς τε καὶ διεξαρχῆς. ὥς ὁ αἰσβαίνων πλὴν
 σφαῖραν. τί ἔν' ἀγαθὸν τοῦ σφαιρίω ἀναφερο-
 μένῳ, ἢ κακὸν κατὰ φερομένῳ, ἢ καὶ πεπρωκτί;
 τί δὲ ἀγαθὸν τῇ πομφόλυγι ζωιστώσῃ, ἢ κα-
 κὸν διχαλυθείσῃ; τὰ ὁμοια ἔ' καὶ ἡ λύχνη. ἐκ-
 στρεφον, καὶ θέαται οἷόν ὅστι, γινέσκειν ἔ' οἷον γίνε-
 ται, νοσῆσκειν ἔ' πορνεύειν, βραχύσιον ἔ', καὶ ὁ
 ἐπαίνων, καὶ ὁ ἐπαινούμεν' ἔ', καὶ ὁ μνημονεύων,
 καὶ ὁ μνημονοούμεν' ἔ'. πρόσθετι δὲ καὶ ὁ γιν-
 νία τούτου τῷ κλίματι ἔ', καὶ οὐδὲ αὐταῦθα
 πάντες συμφωνοῦσι, καὶ οὐδὲ αὐτὰς τις ἐαυ-
 τοῦ, καὶ ὅλη δὲ ἡ γῆ στιγμή. πρόσθετι τῷ ἑσπε-
 ρομένῳ, ἢ τῷ θύγματι, ἢ τῇ οὐργίᾳ, ἢ τοῦ
 σπριγνομένου. δικαίως ταῦτα πάχαις. μάλα-
 λον ἔ' θέλεις ἀγαθὸς αὖτις γενέσθαι, ἢ σήμερον
 εἶν'. πρῶτος τί; πρῶτος ἐπ' ἀνθρώπων διπλοῦται
 ἀναφύων. συμβαίνει τί μοι, δέχομαι, ἰδὲ ὅτι
 θεοὺς ἀναφύων, καὶ πλὴν πάντῃ πηγνύω, ἀφ'
 ἧς πάντα τὰ γινόμενα συμπεριέεται. Ὅποιον
 σοι φαίνεται δ' ἄλυσθαι; ἔλαμον, ἰσθῶς, ἔν' ἔ',
 ἔσθωρ,

ὕδωρ, γλοιῶδες, πάντα σικχανῆα. τοιῶν παῦ
 μίρος τ' βίς, καὶ παῦ ὑποκείμενον. Λέκιλλα Οὐή-
 ρον, εἴτα Λέκιλλα Σικένδα. Μάξιμον, εἴτα Σε-
 κένδα, ὠδιτύχανθ' Δίοπιμον, εἴτα ὠδιτύ-
 χανθ' Φαυσίαν, Ἀντωνῖνθ'. εἴτα Ἀντωνῖνθ'
 τοιαῦτα πάντα. Κέλερ, Ἀδριανόν· εἴτα Κέ-
 λερ. Οἱ δ' ὀρμιεῖς ἐκείνο, ἢ προγνωστικοί, ἢ τετυφω-
 μένοι, πῶς; οἷον ὀρμιεῖς μὲν, χιάρᾶξ καὶ Δημή-
 τερ' ὁ Πλατωνικός, Σένδαίμων, καὶ εἰς
 τοιῶνθ'. πάντα ἐφ' ἡμέρα, τεθνηκότα πάλαι,
 αἶμαι μὲν ἔδ' ἐπ' ὀλίγον μνημονουθέντες· οἱ δ' εἰς
 μύθους μεταβαλόντες· οἱ δὲ ἥδη καὶ ἐκ μύθων
 ἰζήθησι. τῶν οὖν μνηστῶν ὅτι θέσει ἥτοι
 σκεδασθῆναι τὸ συγκριμάτιόν σου, ἢ σβεσθῆ-
 ναι δ' ὀνύματιον, ἢ μεταστῆναι, καὶ ἄλλα χε-
 καταταχθῆναι. διφροζυῖν ἀνθρώπου, ποιεῖν
 τὰ ἴδια ἀνθρώπου. ἴδιον δ' ἀνθρώπου βύνοια πρὸς
 τὸ ὁμόφυλον, ὑπερόρασις τῶν αἰσθητικῶν κί-
 νήσεως, διακρίσις τῶν πιθανῶν φαντα-
 σιδων, ὠδιθεώρησις τ' τῶν ὀλγων φύσεως, ὁ τ'
 κατ' αὐτὴν γινόμενων. τίς χιάρᾶξ ἢ μὲν πρὸς τ'
 αἶπιον δ' ὑποκείμενον. ἢ δ' πρὸς τὴν θέαν αἰτία,
 ἀφ' ἧς συμβαίνει πᾶσιν πάντα· ἢ δ' πρὸς εὐὴν συμ-
 βιέντας. ὁ πόνθ' ἥτοι τῶν σώματι κακῶν, ἐκῶν
 ἐκφανέντω ἢ τῇ ψυχῇ. δὲ ἡ ἐξέστιν αὐτῇ πῶς
 διασπείρειν καὶ γαλάντω διαφυλάσσειν, καὶ μὴ
 ἔσθ'

Ἐπολαμβαίην ὅππῃκόν. πάντα ῥ' ἡρίσις, ὁ ὄρ-
 μή, καὶ ὄρεϊς, ὁ ἔκκλησις, ὁ ὄδον, ὁ ὄδον καὶ κόν
 ὠδε αὐαβαίνει. Ἰθάλφει τὰς φαντασίας, (ῥω-
 χῶς σε αὐτῷ λέγων· νῦν ἐπ' ἐμοὶ ὄδιν, ἵνα αὐτῷ-
 τη τῇ ψυχῇ μηδεμία πονηρία ἦ, μηδὲ ἰδιθυ-
 μία, μηδὲ ὄλως ταραχὴ πρὸς ὅλα βλέπων πάν-
 τα ὁποῖα ὄδιν, ῥῶμαι ἐκάστω κατ' ἀξίαν μέ-
 μνητο ταύτης τ' Ἰθυσίας, καὶ φύσιν λαλεῖν, καὶ αὐ-
 συγκλήτῳ, ὅς πρὸς πάντ' ὀνπνδν κατ' ἰσῶς. καὶ
 πολεμῶν ὑγὴ λόγῳ ῥῶμα. Αὐλὴ Αὐγῆς, ὡ-
 γων, θυγάτηρ, ἑγγονοί, πρόγονοι, ἀδελφὴ, Α-
 γρίππας, συγγενεῖς, οἰκεῖοι, φίλοι, Ἄρτος, Μα-
 κήνας, ἰατροί, θυγάτηρ, ὅλης αὐλῆς θάνατος, εἴτα ἐ-
 πιθι τὰς ἄλλας, καὶ κατ' ὅσος ἀνθρώπων θάνατον·
 οἷον Ρομπκίων, καὶ κῆνο ὃ δ' ἰδιθυροφύλλον ὅς
 μνήμασιν, ἔχρατος τῶ ἰδίῳ γένει ἰδιθυροφύλλον.
 τῶσα ἐπαλάσθην οἱ πρὸ αὐτῶ ἵνα διαδοχόν
 ἵνα κατ' ἀλίπωσιν. εἴτα, ἀνάγκη ἔχρατον ἵνα
 γένεσθ. πάλιν ὠδε ὅλα γένει θάνατον (ῥω-
 λῆναι δὲ τὸν βίον, καὶ μίαν πρᾶξιν. καὶ εἰ ἐκ-
 ση τὸ ἑαυτῷ πῆρεται ὡς οἷον τε ἀρκεῖσθαι. ἵνα
 δὲ τὸ ἑαυτῷ ἀπέχη, ὅδε εἰς σε κωλύει διῶν.
 ἀλλὰ σῆσε ταῖς ἐξωθεν, ὅδε, εἰς γε τὸ δικαίως
 ὁ ὠφρῶνως καὶ δι' ὀλῶγισως. ἄλλο δὲ ἵνα ἴσως ἐ-
 νεργητικὸν κωλυθήσεται; ἀλλὰ τῇ πρὸς αὐτὸ
 τὸ κώλυμα θύαρεσθαι, καὶ τῇ ἰδίῳ τὸ διδομένον
 θυγά-

ἄρ2 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

διγνώμονι μεταβάσει διδύς ἄλλα πράξεις ἀν-
 πικαδίςαται, ὡαρμόσους εἰς τὴν συνάθετον
 ποδὶ ἧς ὁ λόγος. ἀτύφως μὲν λαβὴν, διλύτως δ'
 ἀφῆναι. Εἴ ποτε εἶδες χεῖρα ἀρκεκρημνίλῳ, ἢ
 πόσα ἢ κεφαλῶν ἀρτεῖμημνίλῳ χρεῖς, ὡς πο-
 τε ἀπὸ τῆς λοιπῆς σώματ' ἡμνίλῳ, τοιοῦτον
 ἐαυτὸν ποιεῖ, ὅσον ἐφ' ἐαυτῷ ὁ μὴ δέλων τὸ συμ-
 βῆνον, καὶ ἀρκαλίζων ἐαυτὸν. ἢ ὁ ἀκρινώνητον
 πὶ πράσων. ἀπὲρ ῥί. φαί. ὡς ὡς τε ἀπὸ τῆς κῆ-
 φῶσιν ἐνώσεως. ἐπέφνης γὰρ μέρος. νῦν σε αὐ-
 τὸν ἀπὲρ φας. ἀλλ' ὥδε κρημνὸν ἐκείνο, ὅτι ἐξεστὶ
 ὅρι πάλιν ἐνώσει σε αὐτὸν, ὅσοι ἄλλω μέρος ὅδε ἐν
 δὲος ἐπὲρ φαν, χρεοδένπ, ὅδε κρημνὸν πάλιν
 λιν βυελθῆν. ἀλλ' ἀσκέ. φαί. τὴν χρηστότητα, ἢ
 τετμήκε. τὸν ἀνθρώπον. καὶ γὰρ ἵνα τὴν ἀρχὴν
 μὴ ἀρρῶρα γὰρ ἀπὸ τῆς ὅλου, ἐπ' αὐτῷ ἐπιδίκοσε.
 καὶ ἀρρῶρα γὰρ πάλιν ἐπανελθῆν καὶ συμφῦ-
 ναι, καὶ τὴν τῶς μέρους τάξιν ἀρλαβῆν ἐπιδίκο-
 σον. ὡς πρὸς τὰς ἄλλας διανομὰς ἐκαστὸς τῆς
 λογικῶν χρεῶν ὅσον ἢ τῆς λογικῶν φύσις. ὅτως
 καὶ ταύτῃ πρὸς αὐτῆς ἐλθέμενος. ὃν τρόπον ῥ'
 ἐκείνη πρὸς τὸ οὐστάμενον καὶ ἀπὲρ φανόν, ὡς δι-
 ποδὶ τῆς περ, καὶ καὶ ταύτῃς εἰς τὴν ἐμαρμέ-
 νῳ, καὶ μέρος ἐαυτῷ ποιεῖ, ὅτως καὶ τὸ λογ-
 κὸν ζῶον διώσεται πρὸς ὅλον, ὡς αὐτῷ
 ποιεῖν. καὶ χρῆσθαι αὐτῷ ἐφ' ὅσον αὐτὸν ἢ ὡς φανέσε.

ΜΑ

Μὴ σε συγχέτω ἡ τῷ ὅλου βίου φαντασία.
 μὴ συμπυκνώνει ἐπιπόνα ὅσα καὶ ὅσα πιθανὸς
 ἔωδι γενῆαι. ἀλλὰ καθ' ἕνατον τῇν πῶν ὄντων;
 ἐπερώτα σεαυτὸν, τί τῷ ὄντι τὸ ἀφῶντον ὅ
 αὐν ποιεῖ. αἰχμηθῶν γὰρ ὁμολογήσει. Ἐπει-
 τα ἀναμνήσκου σεαυτὸν, ὅτι ἔτε δ' μέλλον,
 ἔτε δ' πῶν χηρὸς βαρεῖ σε; ἀλλὰ αἰετὸ πῶν ὄν.
 ὅσοι δὲ καὶ ταῖς μετρώμεται, ἐὰν αὐτὸν μόνον πα-
 ροίης, καὶ ἀπελέγχῃς πῶν διάνοιαν, ἐπὶ
 ὅσοι φιλονεικίαν μὴ διώσται. Μὴ πῶν πα-
 ρακτάσθῃ τῇ τῷ κυρίου σωτῆρι, Γαίῃ, ἢ Πέ-
 ρασι; πῶν δὲ τῇ Ἀδριανῷ, Χανείας ὁ Διό-
 πηρος; γὰρ ὅσον. τί δὲ ἐπὶ πῶν ὄντων, ἔμελλον
 αἰσθάνεαι; τί δὲ ἐπὶ ἡδονῶν, ἔμελλον ἡσθάνε-
 σθαι; τί δὲ ἐπὶ ἡδονῶν, ἔμελλον ὅτι ἀδύνατοι εἶναι;
 οὐκ ἢ τούτους πῶν μὴ γράφας ὁ γέροντας
 γενέσθαι οὕτως ἔμελλον, εἴτοι ἀφῶνται. τί
 ἔν ὑπερὸν ἔμελλον ἐκείνοι ποιεῖν τῇν ἀφῶν-
 τῇν; γράφας πῶν τῷ το, καὶ λύθρον ἐπὶ
 λαλῶ. ἐπὶ διώσται ὅσον βλέπειν, βλέπει κρί-
 νων φησὶ σοφώτατοις. δικαιοσύνης κατεξαιρέ-
 σα πῶν ἀρετῶν οὐχ ὁρῶ ἐπὶ τῇ τῷ λογικῷ ζῶν
 καὶ ταῖς ἡδονῇς. ἡδονῇς δὲ ὁρῶ, πῶν ἐγὼ γράφας.
 ἐὰν ἀφῶν πῶν οὐκ ἔστιν ὁρῶ, πῶν τῷ
 πῶν σε ὁρῶνται, αὐτὸς ἐπὶ τῷ ἀσφαλεσά-
 τῳ ἔστιν. τίς αὐτὸς; ὁ λόγος, ἀλλ' αὐτὸν ἐπὶ
 λόγος.

λόγῳ· ἔγω. ἔκουν ὁ μὲν λόγος αὐτὸς ἐαυτὴν
 μὴ λυπεῖτω. εἰ δὲ τι ἄλλο τι κακῶς ἔχει, ἔτι
 λαβέτω αὐτὸ πρὸς αὐτῷ. Ἐμποδισμὸς αἰσθη-
 σεως, κακὸν ζωτικῆς φύσεως. ἔμποδισμὸς ὁρμῆς
 ὁμοίως κακὸν ζωτικῆς φύσεως. ἐστὶ δὲ τι ἄλλο ὁ-
 μοίως ἔμποδιστικὸν καὶ κακὸν τῇ φυτικῆς κα-
 τασκευῆς. ὅτως ποίησω ἔμποδισμὸς τῷ, κακὸν
 νοεραῖς φύσεως. πάντα δὲ ταῦτα, ἵνα σεαυτὸ με-
 τὰ φέρε. τῶνος, ἡδονὴ ἀπῆται σ. ὅτε δὲ ἡ αἰσθη-
 σις· ὁρμήσονται ὄντημα ἐγένετο; εἰ μὲν αὐτοτετα-
 ρέτως ὥρμας ἡδὴ ὡς λογικῶς κακὸν. εἰ δὲ τὸ κοινὸν
 λαμβάνει, ὅπως βέλονται, ὅδε ἔμποδισμα.
 τὰ μάλιστα τῷ νοῦ ἰσχύει ὅδε ἄλλῳ ἔωθεν ἔμπο-
 δίζειν. τὰς γὰρ, ὅτι πῦρ, ὅτι σὶδερὸς, ὅτι τύραννος,
 ὅτι βλασφημία, ὅτι ὁπὲν ἀπῆται· ὅταν γένῃ
 σφαῖρα, κυκλοτόρης μύει. Οὐκ εἰ μὴ ἄξιον ἔ-
 μαυδὲν λυπεῖν, ὅδε γὰρ ἄλλον πῶποτε ἐκφύ-
 λυπησα. ὅφρα μὲν ἄλλον, ἄλλο· ἐμὲ δὲ ἐὰν ὑγιὲς
 ἔχω τὸ ἡγεμονικόν, μὴ ἀρρεφόμενον, μήτε ἀν-
 θρωπῶν πῖνα, μήτε τῶν ἀνθρώποις συμβαινόντων
 ἀλλὰ πᾶσι δυνάμεισιν ὁφθαλμοῖς ὁρώμενα, καὶ
 δεχόμενα, καὶ χρώμενα ἐκείνῳ κατ' ἀξίαν. ὅτε δὲ
 ἰδῶ δὲν χρόνον σεκυτῶ χαίρω. Οἱ τῶν ὑστε-
 ρημάτων μᾶλλον διώκοντες, ὅτι λογίζονται, ὅτι
 ἄλλοι τοῖς τοῖς μέλλουσιν ἐκείνοι εἶναι, οἷοι εἰσιν ὅτι
 ὅς βαρύνονται, καὶ κείνοι δὲ θνήσκουσι. Τί δὲ ὅπως
 πρὸς

ἤρως σὲ αὖ ἐκείνοι φωναῖς τοιαύταις ἀπηχά-
 σιν, ἢ ὑπόληψιν τοιαύτω πῶς οὐ ἔχουσιν. Ἄρουν μὲν
 καὶ βαλλεῖσθαι θέλεις. ἐκεῖ γὰρ ἔξω τὸν ἐμὸν δαί-
 μονα ἴλεων, τὰτ' ἐστὶν ἀρετὴ μὲν εἰ ἐλθῇ. Ὁ ἀνερ-
 γοῖν κτ' εἰ ἔξῃς τῇ ἰδίᾳ κατὰ σκευὴν. ἄρα ἴσως ἀξίον;
 ἵνα δὲ αὐτὸ κακῶς μετέχη ψυχῇ, καὶ χεῖρον ἑαυ-
 τῆς ἢ, τα πνευμένη, ὀρεγομένη, ζωοδομένη, πνε-
 ρομένη; καὶ τί δὲ ῥήσας τὰτα ἀξίον; Ἀνθρώπων οὐ-
 δὲν συμβαίνειν τιδυνάται, ὃ ἐκ ὅσιν ἀνθρωπικὸν
 συμπῆγμα. ἔδ' ἐβοί, ὃ ἐκ ἐστὶ βοικόν. ἔδ' ἐἀμ-
 πέλω, ὃ ἐκ ἐστὶ ἀμπελικόν. ἔδ' ἐλίθω, ὃ ἐκ ἐστὶ
 λίθω ἴδιον. εἰ δὲ ἐκάσῳ συμβαίνει, ὃ καὶ ἔωθεν;
 καὶ πέφυκεν, τί αὖ δυσχεραίνεις; ἔ γὰρ ἀφῶρη-
 τὸν σοι ἐφέρειν ἢ κρινὴ φύσις. εἰ μὲν διὰ τι τῶν ἐκ-
 τὸς λυπῇ, ἐκ ἐκείνῳ τοι ἀνοχλεῖ, ἀλλὰ δ' οὐκ
 πῶς αὐτῷ κείμεν. ἴσως δὲ ἤδη ἵσταλεῖσθαι ἐπὶ
 σοι ὅσιν. εἰ δὲ λυπῇ σέ τι τῶν ὧς τῆ σὺ δὲ λυπῇ,
 τίς ὁ κρυφίων διορθῶσαι δ' δόγμα; ὁμῶς δὲ ὅ
 εἰ λυπῇ, ὅτι ἔχῃ δ' δέ τι ἀδύνατος ὑμῖς σοι φαι-
 νόμηνον, τι ἔχῃ μάλλον ἀνεργῆς ἢ λυπῇ; ἀλλὰ
 ἱκανότῳ τὸν τι εἰσάται. μὴ δὲ λυποῦ. ἔ γὰρ πα-
 ρα σὲ ἢ αἰτία τῶ μὴ ἀνεργῆσθαι. ἀλλὰ οὐκ ἀξίως
 ζῶ μὴ ἀδύνατον τούτου. ἀπὸ οὗτος ἐκ
 τοῦ ζῶ δὲ μὲν, ἢ ὅ ἀνεργῶς ἀφῶρησκει ἄμα
 ἴλεως τοῖς εἰσαμένοις. Μένεισθε ὅτι ἀκαταμαλ-
 χητοὺς γίνεται τὰ ἡγεμονικάς, ὅταν εἰς ἑαυτὸ

συστραφὼν ἀρεκεῖ ἢ ἐαυτῷ, μὴ ποιοῦντι ὁ μὴ θέ-
 λει, καὶ ἄλλῳ πᾶσα ταῖς ἔχεται. τί δὲ ὅτι καὶ
 μετὰ λόγου ποδὶ καμυλῶς κρήνη ποδὶ πινθ
 ἀλλὰ ἴδω ἀκρόπολιν ὅσιν ἢ ἐλδιδεῖα παθῶς
 διασῶ. οὐδὲς γὰρ ὁχυρώτερος ἔχει αἰθρῶ-
 πῳ, ἐφ' ὃ κατὰφυγὴν ἀνάλατθ' λειπὼς
 αἰεὶ ἔν. ὁ μὲν δὲ μὴ ἐωρακὼς ἴδω, ἀμαθὴς. ὁ δὲ
 ἐωρακὼς καὶ μὴ κατὰφύγῳς, ἀτυχὴς. Μη-
 θέας πλεόν σου θεῖ λέγε, ὦν αἱ πρὸς γῆρας
 φαντασίαι ἀναγγελοῦσι. ἤγγελται ὅτι ὁ
 θῆνα σε κακῶς λέγει. ἤγγελται ἴδω δὲ ὅτι
 βέβηλαί, οὐκ ἤγγελται. βλέπω ὅτι νοσεῖ ῥ
 παιδίον. βλέπω. ὅτι δὲ κινδυνεύει, οὐ βλέπω.
 οὕτως δὲ μὲν αἰεὶ ὑπὸ τῇ πρῶτῳ φαντα-
 σίᾳ, καὶ μὴ αἰεὶ αὐτὸς αἰεὶ δὲ ἐπὶ λέγε, καὶ
 οὐδὲς σοι γίνεται. μάλλινος δὲ ἐπὶ λέγε ὡς γνω-
 εῖζῳς ἐκείνα τῇ αἰεὶ θεῖ κόσμῳ συμβαινόντων.
 σίκυθ' πικρὸς, ἄφει. βάλτοι αἰεὶ τῇ ὁδῷ, ἐκ-
 κλινος. ἀρεκῇ, μὴ πρὸς πεῖπης. τί δὲ καὶ ἐ-
 γίετο ταῦτα αἰεὶ θεῖ κόσμῳ. ἐπεὶ κατὰ γλα-
 αθῆσιν ὑπὸ ἀνθρώπου φυσιολόγου, ὡς αἰεὶ καὶ
 ὑπὸ τίκτονθ' καὶ σκυτίως γλααθῆεις, κα-
 ταγνώτων ὅτι αἰεὶ θεῖ ἐργασθεῖω ξίσματα καὶ
 ποδὶ τμήματα τῇ κατὰ σκυνδύαζομῶς ὁρᾷ.
 καὶ τοὶ ἐκείνοι γε ἔχουσι ποῦ καὶ τὰ ῥήψωσις. ἢ
 δὲ τῇ ὁλῶς φύσις, ἔξω οὐδὲ ἔχει, ἀλλὰ τὸ
 θαυμαστὸν

θαυμασὸν τῆς τέχνης ταύτης ὅτιν, ὅτι παρομο-
 εῖσιν αὐτῷ, πᾶν δ' αὖθις ἀφ' ὧν φέρεται
 καὶ γράσκειν καὶ ἀχρῆστον εἶναι δοκεῖν, εἰς αὐ-
 τῷ μεταβάλλει, καὶ ὅτι πάλιν ἄλλα νεαρά ἐκ
 τούτων αὐτῇ παρῆναι μήτε οὐσίας ἐξωθεν χρῆ-
 ζει, μήτε ὅπου ἐκβάλλει τὰ σαφέστερα προσ-
 δέχεται· ἀρκέτου δὲ καὶ χώρα τῇ αὐτῆς, καὶ
 ὅλη τῇ αὐτῆς, καὶ τέχνη τῇ ἰδίᾳ. Μήτε αὖ ταῖς
 πράξεσιν ὁμιλίᾳ, μήτε αὖ ταῖς ὁμιλίαις φύ-
 ρειν· μήτε αὖ ταῖς φαντασίαις ἀλλάσσει· μήτε
 τῇ ψυχῇ καθάπαξ βυβλίκεται, ἢ ἐκλινεῖν
 οὐκ αὖθις βίῳ ἀχολέει· κτείνουσι,
 κρεανομοῦσι, καὶ τὰς ἐλάνουσι. τί δὲ ταῦ-
 τα πρὸς δ' αὐτῷ διάνοιαν μένει καὶ θάραυν, φρε-
 νῆα, σάφρονά, δικαίαν· οἷόν τι πῶς αὖθις
 ἀφ' ὧν, καὶ ἄλλοι, βλασφημῶν αὐτῷ, ἢ
 δὲ δ' αὖθις πᾶσι πᾶσι βλάσφημοι. καὶ πάλιν
 ἐκβάλλει καὶ ἐκπύει, τὰ χεῖρα ὁλοκαυτᾷ αὐ-
 τῷ καὶ ἐκκλύσει, ὅτι ὅσοις βαφίσει. πᾶσι
 δὲ πάλιν ἀνάναν ἐξεί, ὅτι μὴ φέρεται· φύσιν αὐτῇ
 πάσης ὥστε εἰς ἐλάνουσι, μίτ' αὖθις ὅτι
 ἐπὶ ὧν, καὶ αὐθιγῶν. ὅτι μὴ εἰδὼς ὅτι ἐστὶν
 μὴ, οὐκ οἶδεν ὅπου ἐστὶν. ὅτι μὴ εἰδὼς πρὸς
 ἐπὶ φουκίαι, οὐκ οἶδεν ὅστις ἐστὶν, οὐδὲ τί ὅτι
 μὴ. ὅτι δὲ αὐτῷ τούτῳ ἀχολέει, οὐδὲ
 πρὸς ὅτι αὐτὸς ἐπὶ φουκίαι ἐπὶ. πᾶσι δὲ φαίνεται

σοι ὁ ἄνθρωπος τῆν κροῖσιν· τῆν ἑπομνον φεύγων ἡ δὴ οὐκ
 ἦ οἱ οὐδ' ὅπου εἰσὶν, οὔτε οἱ πινές εἰσι γινώσκου-
 σιν. Ἐπομνέει· θαυμάσιος ὑπὸ ἀνθρώπου, τρίς
 τῷ ὥρας ἑαυτοῦ καταρωμένου. ἀρίστην δὲ λῆς
 ἀνθρώπου, ὅς ἐκ ἀρίστη ἑαυτοῦ; ἀρίστη ἑαυ-
 τῷ ὁ μέτανοδὸν ἐφ' ἅπασιν σχεδὺν οἷς πρῶτος· Με-
 κέτι μαιὶόν συμπνεῖν τοῦ πονεῖν πᾶσι, ὅλην
 ἡδὴ καὶ συμφρονεῖν τοῦ πονεῖν πάντας
 νοεῖν· ὅς ἢ ἦτον ἡ τῷ νοεῖν διώκεις πάντη κέ-
 χυτο· ὅθεν πεφοίτηκε πᾶσι διωκμένοι, ἢ πῶρ
 ἢ ἀερώδης τῷ ἀναπνέειν διωκμένοι. Γενικῶς
 μὲν ἡ κακία ἐδὼν βλάβη δ' ἐκ κόσμον· ἢ ὅτι μέ-
 ρος ἐδὼν βλάβη τὸν ἔτορον. μόνος ὅτι βλαβερά
 ὅστις τῷ, ὅτι τῷ τῷ τῷ καὶ ἀπὸ κακίας αὐ-
 τῆς, ὅπως περὶ τῷ ὅπως δὲ λῆσθαι. Τῷ ἐμῷ
 πῶρ περὶ τῷ τῷ πῶρ περὶ τῷ ἐπίσης
 ἀδιάφορον ὅτιν, ὡς καὶ τὸ πῶρ περὶ τῷ αὐτῷ,
 καὶ τὸ σαρκεῖον. καὶ ὅτι ἐπὶ μάλα· αὐτῷ ἐν
 κεν γέγονα μὲν· ὅμως τὰ ἡγεμονικά ἡμῶν, ἕκα-
 στον τῷ ἰδίαν κυρίαν ἔχει. ἐπεὶ τοι ἐμελλεν ἡ τῷ
 πῶρ περὶ τῷ κακία ἐμῷ κακὸν εἶναι, ὅπως ἐκ ἐδὼν τῷ
 δὲ, ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλω ἢ τῷ ἐμῷ ἀτυχῇ. ὁ ἥλιος
 κατακεχύατο δοκῇ, καὶ πάντη γὰρ κεχύται ἐ-
 μῷ ἐκ κεχύται. ἡ γὰρ χύσις αὐτῇ τῷ οἷς ὅτιν.
 ἀκτίνες γὰρ αἱ αὐγαὶ αὐτῷ, ἀπὸ τῷ ἐκτείνε-
 αὶ λέγονται. ὅπως δὲ πῶρ ἀκτίνες, ἰδοὺς αὐ-
 εἰ δὴ

εἰ δ' ἄπινος σε εἰς ἐσκιασμένον ὄψεν τὸ ἀφ' ἡ-
 λιοῦ φῶς ἐσοδόμενον θαλάσῳ. γίνεται γὰρ κατ'
 οὐδὺν. καὶ ὥστε διαλείπεται δὴ πρὸς τὸ σερίμ-
 νιον, ὅπ' αὖ ἀπαντήσῃ διέρχον ὃν ἐπέκθρα ἀ-
 ἔρα. ἀνταύθα δὲ ἔσῃ, καὶ ἔκαστ' ὠλίσθη, ἔδ' ἐπε-
 σε. τοιαύτῳ δὲ πῶς ἰὺν καὶ διάχυσιν τῆς δόξ-
 νοίας εἶν' ἤρῃ, μηδ' αὖ μὴ ἐκχυσιν ἀλλὰ τάστιν, καὶ
 πρὸς τὰ ἀπαντῶντα κωλύματα, μὴ βίαιον, μὴ
 δὲ ῥαγδαίαν τῶν ἐπείρσεων ποιῆσαι. μηδ' ἐμὴν
 κατὰ πῆψιν, δὲ γὰρ ἴστασθ, καὶ ὑπὸ λαμπρῶν τὸ δε-
 χόμενον. αὐτὸ δ' ἐαυτὸ σερήσει τῆς αὐγῆς τὸ μὴ
 πᾶσι τῶν αὐτῶν. ὅ τ' ἐν θάνατον φοβέμε-
 νθ', ἥτοι ἀναμνησθῶσαν φοβέται, ἢ αἰδοῖσιν ἐπε-
 ροίαν. δὲ γὰρ εἴτε ἐκτί αἰδοῖσιν, ἔδ' ἐκαστὸν πνθ'
 αἰδοῖσιν, εἴτε ἀνηροιοτόραν αἰδοῖσιν κτήσιν, ἀλ-
 λοῖον ζῶον ἔσῃ, καὶ τῷ ζῴῳ ἔσ' αὐτῶν. οἱ ἀνθρώ-
 ποι γὰρ ὄντας ἀλλήλων ἐνεκον. δίδασκε δὲ, ἢ
 φέρε. ἄλλως βέλθ', ἄλλως νῦν φέρεται μέν-
 τιν νῦν καὶ ὅταν οὐ λαβῇται καὶ ὅταν ποδὶ
 τῶν σκέψιν ἡρῇται, φέρεται κατ' οὐδὺν ἔ-
 δ' ἐν ἡτῶν, καὶ ὑπὸ τὸ προκείμενον εἰσέναι εἰς τὸ
 ἡγεμονικὸν ἐκάστω. πᾶσι δὲ καὶ ἐπὶ τῷ
 παντὶ εἰσέναι εἰς τὸ ἐαυτῷ
 ἡγεμονικόν.

260 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ
 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-
 ΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΑΥ-
 ΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Θ.

ἐδικῶν, ἀσεβῆ. τῆς γὰρ τῆν ὀ-
 λρον φύσεως κατὰ δυνάμειν
 τὰ λογικὰ ζῶα ἐνεκεν ἀλλή-
 λων, ὥστε ὠφελεῖν μὲν ἄλληλα
 κατ' ἀξίαν, βλάπην δὲ μηδα-
 μῶς, ὃ τὸ βούλημα ταύτης πρᾶτταίνων, ἀσε-
 βῆ δηλονότι εἰς τὴν πρεσβυτάτῃ τῆν θεῶν.
 ἢ γὰρ τῆν ὀλρον φύσιν, ὅν τῆν εἰς φύσιν. τὰ δὲ γο-
 ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα πάντα οἰκείως ἔχει.
 ἔπιδέκα ἀλήθεια αὐτῇ ὀνομάζεται καὶ τῆν ἀ-
 ληθῶν ἀπάντην πρώτη αἰτία ἐστίν. ὁ μὲν δ' ἐ-
 κὼν φουδόμενος ἀσεβῆ, καλῶσιν ἕξαπατῆν
 ἀδικεῖ· ὁ δὲ ἄκρον, καλῶσιν ἀφρονεῖ τῇ τῆν ὀ-
 λρον φύσει, καὶ καλῶσιν ἀκοσμεῖ, μαχόμενος
 τῇ τῆς κόσμου φύσει. μάχεται γὰρ ὁ ὕψι πάν-
 ταντία τοῖς ἀληθεῖσι φερόμενος πρὸ ἑαυτὸν.
 ἀφορμαὶ γὰρ προελήφθαι πρὸς τὴν φύσιν, ὡς
 ἀμελήσας οὐχ οἶδός τίς ἐστὶν ἐλακρύνειν τὰ φου-
 δῆ ἀπὸ τῆν ἀληθῶν. Ὁ μὲν δ' οὖν τὰς ἡδονὰς ὡς ἀ-
 γάθαις διώκειν, εἰς δὲ πόνους ὡς κακὰ φεύγειν,
 ἀσεβῆ. ἀνάγκη γὰρ ἐν βίῳ τὸν, μέμφεσθαι
 πολ-

πολλαίς τῇ κενῇ φύσει, ὡς πρὸ ἁέτας πᾶ-
 ποιεῖν τῇ τοῖς φώλοις καὶ τοῖς σπονδαίοις.
 Ἀλλὰ δὲ πολλαίς ἐὼν μὲν φώλους ἐν ἡδοναῖς
 εἶναι, καὶ τὰ ποικιλικὰ τούτων κατὰ δυνά-
 μιν δὲ σπονδαίους, πόρῳ, καὶ τοῖς ποικιλικῶς
 τῆς τῶν ἀντιπῆται. ἐπὶ δὲ ὁ φοβερὺ μὲν ἐστὶν πᾶ-
 νους, φοβερὸν δὲ ἡδοναῖς. ὅτε δὲ ὁ δῶκον τὰς ἡ-
 δοναῖς, οὐκ ἀφίεταί τῷ ἀδινεῖν. ὅτε δὲ ἐν ἀρ-
 γῶς ἀπεβίβει. καὶ δὲ πρὸς ἃ ἡ κενὴ φύσις ἐπίσης
 ἔχει (ὅ γὰρ ἀμφοτέρω ἐποία, εἰ μὴ πρὸς ἀμφο-
 τέρω ἐπίσης ἔχει) πρὸς ταῦτα ὅτι τῇ φύσει
 βουλομένης ἐπεσθαι, ὁμογενήμονας ὄντας ἐ-
 πίσης ὁμογενεῖται. ὅστις δὲ πρὸς τῶνους καὶ ἡδον-
 νὰς, ἡ δυνάμει ὅτι ζῶν, ἡ δὲ ἀδινεῖν, οἷος
 ἐπίσης ἡ τῇ ὁλοῦ φύσις καὶ τῇ, αὐτὸς οὐκ
 ἐπίσης ἔχει, ὁλοῦ ὡς ἀπεβίβει. λέγει δὲ τὸ καὶ
 εἶναι τῆς ἐπίσης πᾶσι καὶ τῇ φύσει, ἀντὶ τῆς
 κατὰ δὲ συμβαίνει ἐπίσης κατὰ δὲ ἐξῆς γνο-
 μῶν, ὅτι ὁμογενήμονας ὁμογενεῖται ἀρχαῖα τῆς
 περὶ τῆς κατὰ δὲ ἀπὸ πᾶν ἀρχῆς ὁμογενεῖται
 ὁμογενεῖται πᾶσι καὶ τῇ φύσει, συμβαίνει πᾶσι
 λόγους τῇ ὁμογενεῖται, ὁμογενεῖται γονίμους ἀ-
 φορείσασα, ὁμογενεῖται τε, ὁμογενεῖται
 ὁμογενεῖται τοῦ τῇ. Χειρὶς μὲν ὡς αὐ-
 τὸς ἀγνοῖται φθολογίας, καὶ πάσης ὁμο-

κρείσεως καὶ τρυφῆς καὶ τύφου γενόμενον, ἵνα
 ἀνθρώπων ἀπελθεῖν. τό δ' ὅτι κρεατὸν τὰ γε τῶ-
 ν τῶν ἀρχοντῶν, δούτορ τοῦ παλῶς ἢ περὶ κρη-
 πτοκαθῆαι τῇ κακίᾳ· καὶ ἔπασσε ἐδὲ ἡ πα-
 ρα πείθει φύσιν ἐκ τῆς λαιμοῦ. λαιμός ἢ διὰ
 φθορὰς ὁμοιοῦς πολλῶν καὶ μαλὸν ἢ πρὸς ἢ τῷ πε-
 ρικεχυμένον τὰς παύματα τοιαύτῃς πρὸς δυο-
 κηρασία καὶ τροπῇ. αὐτὴ μὲν γὰρ ζωὴς λαιμός
 καλὸς ζωὴ. ὅστιν ἐκείνη δὲ ἀνθρώπων καλὸς αἰ-
 θρωποὶ εἰσιν. Μὴ καὶ ταφρόνη θανάτω, δὴ καὶ
 διαρέσει αὐτῶν, ὡς καὶ τὰς ἐνὸς ὄντος, ὧν ἡ φύ-
 σις ἐθέλει. οἷον γὰρ ὅτι τὸ νεῖαι, καὶ τὸ κρηάσαι καὶ
 τὸ αὐξῆσαι, καὶ τὸ ἀκμάσαι, καὶ ὀδόντας, καὶ
 γλυφόν, καὶ πολιὰς ἀνεγκῆν, καὶ παθεῖν, καὶ κυο-
 φορῆσαι, καὶ ἀρχεῖν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ φυ-
 σικὰ ἀνεργήματα, ὅσα αἰ τῷ σὺ βίου ὄρα φέρει-
 σιν, τοιαῦτα τὸ δὲ λυθῆναι. ἔστι μὲν ὅτι καὶ τὰ
 ἀνθρώπων ἐστὶ λελογισμένον, μὴ ὁλοφθῆναι, μη-
 δὲ ὡς τῶν, μηδὲ ὑπερκαθῆναι πρὸς τὸν θάνατον
 ἔχειν· ἀλλὰ παρὰ μὲν ὡς μίαν τῇ φύσιν ἐ-
 νεργῶν. ὡς νῦν παρὰ μὲν, τότε ἐμπερὶν ἐκ τῆς
 γαστρὸς τῆς γυναικὸς σε ἰβέλει, ἔστω ἐκδέχε-
 σθαι τὴν ὥραν ὃν ἡ ψυχὰς σε τῆς ἐλύτρε
 τὰς ἐκ παλαιῶν. ἐδὲ τὸ ἰδιωπικὸν πρὸς πη-
 μα ἀφικνέσθαι θάλας, μαλιστα σε διὰ τοῦ
 πρὸς τὸ θάνατον ποιήσει, ἢ ἐπίστασις ἢ τὰ ὑπο-
 κείμενα,

κέλευα, ὥν μέλῃς ἀφίσταται. Σμεῖν οἶον
 ἡθῶν ἐκείνου ἡ ἐμπροφυρμένη. προσκόπεται
 μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡκιστα δεῖ, δὴ καὶ κηδεσθαι, ὅ
 πρῶτος φέρειν. μεμνησθαι μὲν τοῖς ὅτι ἐκ ἀπ'
 ἀνθρώπων ὁμοδογματοῦν τῇ σοι ἡ ἀπαλλαγὴ
 ἔσται. ὅσοι γὰρ μόνον εἴπωρ ἄρα ἀνδείκνυνται καὶ
 κατέχον ἐν τῷ ζῳῷ, εἰ συζῶν ἐφείβοιτο τὰ τοιαῦ-
 τα δογματα πόδα πειρημένοις. νῦν δ' ὅρα ὅ-
 σοι ὁ κύριος ἐν τῇ διφραφονίᾳ τῇ συμβιώσεως,
 ὥστε εἶπεν, θαῖτον ἔλθῃς ὡς θάνατε μὴ πενκαί
 αὐτὸς ὑπὸ λαλῶμαι ἐμυτῷ.

Ὁ ἁμαρτάνων ἐαυτοῦ ἁμαρτάνει. ὁ ἀδι-
 κῶς ἐαυτοῖς κακῷ, κακὸν ἐαυτὸν ποιεῖν. ἀ-
 δικαί πολλὰ καὶ ὁ μὴ ποιεῖν π, ὁ μόνον ὁ ποιεῖν
 π. ἀρκῆ ἡ πῖστα ὑπόληψις κατὰ ληπτική,
 καὶ ἡ πρῶτα πρῶτος κοινωνική· καὶ ἡ παρῶ-
 σα διάδοσις δυναστεική πρὸς πάντας τὸ παρὰ τὸ
 ἐκ τῆς αἰτίας συμβαῖνον, ἵνα λαβῆται φαντα-
 σίαν, σῆμα, ὁρμὴν, σβέσει ὁρεῖν, ἐφ' ἐαυτοῦ
 ἔχεις τὸ ἡγεμονικόν, εἰς μὲν τὰ ἄλλα ζῶα,
 μία ψυχὴ διήρηται. εἰς δ' ἐπὶ τὰ λογικὰ μία νοε-
 ρὰ ψυχὴ μεμέριται. ὥστε καὶ μία γῆ ἔστι
 ἀπ' αὐτῶν τῶν γεωδῶν, καὶ ἐν φωτὶ ὁρῶ-
 μεν. Σίνα ἄρα ἀναπνέομεν, ὅσα ὁραπικὰ
 ἐμφυχα πάντα. Ὅσα κινουῖ πνέει μετέχει,
 πρὸς τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν. Τὸ γεωδῶν πάντας

ῥέπει ὑδὶ γλῶ, τὸ ὑγρὸν παῦ, σύρρους, δ'
 ἀερώδες ὁμοίως, ὥσε χρῆζειν τῇ διεργάνῃ
 καὶ βίας. Τὸ πῦρ ἀνωφερὲς μὲν, ὅθεν δ' ποι-
 χειδὸς πῦρ. παύει δ' ἐπὶ αὐταῦτα πρὸς
 δ' ἐκτελεσθῆναι ἐτοιμοί. οὕτως, ὥσε καὶ
 παῦ δ' ὑλικὸς δ' ὀλίγῳ ἐκτελεσθῆναι, διέτα-
 πτον εἶναι, ὅθεν ἡ ἐλαττωμένη ἐκτελεσθῆναι αὐ-
 τῶν δ' ἐκτελεσθῆναι πρὸς ἐξέτασιν. καὶ τοίνυν
 παῦ τὸ κενὸν νοεῖας φύσεως μέτρον, πρὸς δ'
 συγγενὲς ὁμοίως αὐτῶν, ἢ καὶ μάλλον. ὅσα
 γὰρ ὅτι κρείττονος πρὸς τὰ ἄλλα, ὡσαύτως καὶ
 πρὸς δ' ἐκτελεσθῆναι τῷ οὐκ ἔστι καὶ συγγεν-
 ῶν ἐτοιμότητον. διὸ γὰρ ὑδὶ μὲν τῇ ἀ-
 λόγῃ διέτασιν σμῆναι, καὶ ἀγέλαι, καὶ νεοστο-
 τροφίαι, καὶ οἰονόμωτος. ψυχὰ γὰρ ἡ δὴ ἡδὴ
 αὐταῦτα, καὶ τὸ σωματικὸν αὐτῶν κρείττονος
 ὑδὶ τεινόμενον διέτασιν, οἷον οὐτε ὑδὶ φυτῶν
 ὑδὶ οὐτε ὑδὶ λίθων, ἢ ξύλων. ὑδὶ δ' ἐπὶ τῇ λογι-
 κῶν ζώων, πολιτείαι, καὶ φιλίας, καὶ οἶκοι, καὶ
 σύλλογοι, καὶ αὐτοπόλεμοις ἐκτελεσθῆναι καὶ αὐτο-
 χεῖ. ὑδὶ δ' ἐπὶ τῇ ἐπὶ κρείττονων, καὶ ἐκτελεσ-
 θῆναι τῇ τῶν πινάκων ὑδὶ οὐκ ἔστι, οἷα ὑδὶ τῇ
 αἵματι. οὕτως ἢ ἐπὶ δ' ἐκτελεσθῆναι ἐκτελεσθῆναι
 συμπάθειαν καὶ αὐτῶν διέτασιν ἐκτελεσθῆναι ἐδύ-
 κατο. ὅσα ἂν τὸ νῦν γινόμενον. μόνον γὰρ τὰ νο-
 εῖα νῦν ὑδὶ ἐκτελεσθῆναι τὸ πρὸς ἄλλα ἀποδοῖν καὶ
 ἐκτελεσθῆναι

(ἑπιθυμίας, καὶ τὸ σύρρον ὥδε μόνον οὐ βλέ-
 πεται. ἀλλ' ὁμῶς καὶ τοὶ φθύγοντες ποδὶ κα-
 ταλαμβαίνονται. κρατεῖ γὰρ ἡ φύσις. ὅφει δὲ
 ὁ λέγων πᾶσιν ἀφυσῶν. Ἰάσον γυνὴ ὄντοίς
 αὐτῶν γὰρ πᾶσιν ἀφυσῶν ποδὶ κατὰ ποδὶ,
 ἡ πόρ ἀνθρώπου ἀνθρώπου ἀποχρισμῶν. Φέ-
 ρει καρπὸν καὶ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ, καὶ ὁ κόσ-
 μος, αὐτῶν οἰκίαις ὡραῖς ἐκαστα φέρει. εἰ δὲ ἡ συ-
 νήθεια κυρίως τέττοιοι ἐπὶ ἀμπελὸς καὶ τῆν ὁ-
 μοίαν οὐδὲν τῆν. ὁ λόγος δὲ καὶ κρινόν καὶ
 ἴδιον καρπὸν ἔχει, καὶ γίνεται ἵδ' αὐτῶν ποταμῶν
 ἑτόρα, ὁ ποταμὸς πᾶσι τῶν ὁ λόγος. Εἰ μὲν δὲ
 ναῖται μετὰ δίδασκα. εἰ δὲ μὴ, μέμνησο ὅτι πρὸς
 ὅσον ἡ δύμνεία σοι δίδεται. καὶ οἱ θεοὶ δὲ δι-
 μνείας πᾶσι τοιούτοις εἰσὶν, εἰς ὅνα δὲ καὶ συμπε-
 ροῦσιν, εἰς ὅνα εἰσιν, εἰς πλοῦτον, εἰς ὅνα. οὐ-
 τως εἰσὶ χρῆστοι. ἔξω δὲ καὶ σοι. εἰ εἰσὶ, πᾶσι ὁ κω-
 λύων. πᾶσι μὴ ὡς ἄθλιος, μηδὲ ὡς ἐλεῖσθαι ἢ
 θαυμάζεσθαι θέλῃ. ἀλλὰ μόνον ὅτι θάλλει, κινεῖ-
 ῃ καὶ ἔχεισθαι, ὡς ὁ ποταμὸς τῶν λόγων ἀξιοῖ.
 σὴ μόνον ἵδ' ἡλθον πάσης ποδὶ κατὰ ποδὶ, μᾶλλον δὲ
 ἵδ' ἡλθον πάσης ποδὶ κατὰ ποδὶ. ἔξω γὰρ οὐκ ἔστι,
 ἀλλὰ ὅσον αὐτῶν τῶν ποταμῶν. πάντα ταῦ-
 τα σωθήσῃ μὲν τῇ πείρᾳ, ἐφ' ἡμέρᾳ δὲ τῇ χρόνῳ
 ὅσον πᾶσι δὲ τῇ ὕλῃ. πάντα νῦν οἷα ἐπ' ἐκεί-
 νων, εἰς καὶ θάλασσαν. τὰ πρᾶγματα ἔξω δὲ
 εἰς

ρων ἔσηκον, αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῇ μηδὲ μῆτε ἑδ-
 οῦσιν αὐτῇ, μῆτε ἀρφαρόμενα, τί δ' ἀρ-
 φαίνεται ποδὶ αὐτῇ; ἢ ἡγεμονικόν, ἐκ οὗ πεί-
 σει, ἀλλ' αἰεργεία τὸ τῷ λογικῷ πελιπικῷ ζῶσ
 κακὸν καὶ ἀγαθόν, ὥσπερ οὐδὲ ἡ ἀρετὴ καὶ κα-
 κία αὐτῷ οὐ πείσει, διηχ' αἰεργεία. τῷ ἀναρρί-
 φειπ λίσθω ὅς οὐ κακὸν δ' κατενεχθῆναι· ὅδε
 ἀγαθόν δ' αἰενεχθῆναι.

Δελεῖ ἔσω εἰς τὰ ἡγεμονικὰ αὐτῷ, καὶ ὅτι
 πῖνας κριτὰς φοβῆ, οἷους καὶ ποδὶ αὐτῇ ὄν-
 τας κριτὰς. πάντα οὐ μεταβολῇ. καὶ αὐτὸς
 σὺν οὐ διηνεκῇ ἀμοιῶσει, καὶ κ' ἡ φθορὰ. καὶ
 ὁ κόσμος δὲ ὅλος, τὸ ἄλλου ἀμάρτημα. ἐκ
 δὲ καὶ ταλιπείν. αἰεργείας ἀπολήξεις, ὁρμῆς,
 ἡ πόλῃ φως παύλα, καὶ οἷον θάνατος, ἐ-
 δὲ κακὸν. μέπιθι νῦν ὑπὸ ἡλικίαν, οἷον πλὴν παι-
 δικίῳ, πλὴν τῷ μερακίῳ, πλὴν νεότητι, τὸ γῆ-
 ρας. καὶ γὰρ τὰ τῇ πᾶσι μεταβολῇ θάνατος,
 μήπι δεινόν; μέπιθι νῦν ὑπὸ βίον τὸν ἑσπέρῳ
 πάπῳ, εἴτα τὸν ἑσπέρῳ τῇ μητεῖ, εἴτα τὸν ὑ-
 πὸ τῷ πατρὶ. καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς διαφο-
 ρὰς καὶ μεταβολὰς καὶ ἀρχαίους ἐνείκητας,
 ἐπιδρώτα σεκυτὸν μήπι δεινόν. ὅτως τοῖς νῦν
 δὲ ἡ τῷ ὅλου σε βίου λῆξις, καὶ παύλα, καὶ
 μεταβολῇ. τρέχε ὑπὸ τὸ σεκυτὸν ἡγεμονικόν, καὶ
 φ' τῷ ὅλε, ὅς τ' ἐστίν. τὸ μὲν σεκυτὸν ἵνα νῦν
 δικαί

δικαίῳ αὐτὸ ποιήσης. ὃ δὲ τῷ ὄλου, ἵνα συμ-
 μνημονεύσης τίν' ἔμεινεν. τὸ δὲ τούτου, ἵνα
 ὑποδείξῃς πύργον ἁγίου, ἢ γνώμη. Ὁ ἄμα
 λογισκὸν συγκαθίσκει. ὥστε αὐτὸς σὺ πολί-
 τικῶν συστήματι συμπαρωπικῶς εἶ, οὕτως
 καὶ πᾶσα πρᾶξις σου συμπαρωπικῇ ἐστὶ ζωῆς
 πολιτικῆς. ἢ τις ἐὰν ἐν πρᾶξις σου μὴ ἔχῃ πλὴν
 ἀναφορὰν, εἴτε προσιῶς, εἴτε πύργου τοῦ ὡδοῦ
 ὃ κρινὼν κτλ. εἶ, αὕτη δὲ παρὰ τὸν βίον,
 καὶ οὐκ ἐξ ἑαυτοῦ εἶναι. Ὁ σασιώδης ὅτιν, ὥστε
 αὐτὸν δὲ τὸ καὶ αὐτὸν μέρει δὲ ἐστὶν αὐτοῦ. Ὁ
 πὸ τῆς τοιαύτης συμφωνίας παιδίον ὄργαι,
 καὶ παίγνια, καὶ πνευματικά, νεκροὺς βασι-
 ζονται, ὥστε αὐτοὺς περὶ τῆς νε-
 κρίας, ἰδίᾳ ὡδοῦ πλὴν ποιότητα τῆς αἰτίας. καὶ ὁ
 πὸ τῆς ὑλικῆς αὐτὸ πᾶσι γράφας θέασαι, εἴτε
 καὶ ἐν χρόνον πᾶσι θέασαι, ὅσον πᾶσι θέασαι
 θάλασσαν πᾶσι θέασαι τὸ ἰδίως ποιός, ἀνέτης
 μυρία, ὅτι τὸ μὴ ἀρκέσαι θεῶν ὡς ἡμεῖς
 κτλ. ποιοῦν πᾶσι ταῦτα οἷα κατεσκεύασται. ἄλλος
 ἄλλος.

Ὅταν ἄλλος ψέγῃ σε, ἢ μνησθῇ, ἢ τοιαῦτά τινα
 ἐκφωνῶσιν, ὅτι χυρὸν τὰ ψυχάλεια αὐτῶν δέλθῃ
 ἐσω, καὶ ἴδε ποῖοι πινες εἰσὶν. ὅφει, ὅτι ἐδείσε
 ἀπᾶν, ἵνα πούτοις πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 νοῆν μὲν τοῖς αὐτοῖς δέ. φύσει γὰρ φίλοι, καὶ οἱ θεοὶ
 δέπαν.

δὲ παντοίως αὐτοῖς βοηθοῦσι, δι' ὁνέρων, ὁρᾷ
 μαντεῖας. πρὸς ταῦτα μάλιστα πρὸς ἃ ἐκείνοι
 ὁρᾷ φέρονται, ταῦτα ὅτι τὰ τ' ἑσμεῖς ἐγκύκλια,
 αἶψα καί τω, ὅς αἰὼν ὅς αἰὼνα. καὶ ἥτοι ἐφ'
 ἑκάστων ὁρμῶν ἢ τῶ ὅλῳ διάνοια, ὅπου εἴ ἐστιν, ἀρ-
 δέχεται τὸ ἐκείνης ὁρμητὸν, ἢ ἀπαξ ὥρμησε. τὰ δ' ἐ-
 λοιπὰ, κατ' ἐπακροῦς ἡμοῖς. καὶ τί εἴ τι.
 τρώων γὰρ πινὰ ἄτομοι, ἢ ἀμερῇ. τὸ δ' ὅλον,
 εἴ τις θεὸς ὡς εἶχεν πάντα. εἴτε δ' εἴκῃ, μὴ καὶ
 σὺ εἴκῃ. ἥδη πάντας ἡμᾶς γῆ καλύψει. ἐπει-
 τα καὶ αὐτὴ μεταβαλεῖ. καὶ ἐκείνα εἰς ἀπειροὺς
 μεταβαλεῖ. καὶ πάλιν ἐκείνα εἰς ἀπειρὸν. τὰς
 γὰρ ὑπὸ κυματώσεως τῇ μεταβολῇ καὶ ἀλ-
 λωίσεων ὡς θυμούμενος τις, καὶ τὸ τάχῃ,
 πάντως θνήσκῃ καὶ ταφρομένη. χειμάρρους ἢ
 τῇ ὅλῳ αἶψα, πάντα φέρει. ὡς οὐτελῇ δ' ἐ-
 ὅ τὰ πολιτικὰ ταῦτα, καὶ ὡς διεταί φιλosoph-
 φως πρὸς πρὸς ἀνθρώπων μετὰ. ἀνθρώπων
 παρ, τί ποτε ποίησον, ὅτι ἡ φύσις ἀπαρτεῖ. ὁρ-
 μητὸν ἐὰν διδῶται. καὶ μὴ πρὸς ἐλέωσιν εἴ τις εἴ-
 σεται. μηδὲ τὴν Πλάτωνος κλιτεῖαν ἔλπιζε
 ἀλλὰ ἀρετῇ, εἰ τὸ βραχύ ταυτοῖς πρῶσι. ὅ-
 τούτου αἶψα τὴν ἐκείνης, ὡς οὐ μικρόν τι ἐστὶ
 ὁρᾷ. ὅγμα γὰρ αὐτῇ τῆς μεταβάλλει, κα-
 εἰς δ' ἐδογματῶς μεταβολῆς, τί ἄλλο, ἢ
 ἐδυλέκ, σενόντως, καὶ πρὸς θεῶν πρὸς τοῖς
 μένων.

μύλων. Ὑπαγε νῦν καὶ Ἀλέξανδρον, καὶ φί-
 λιππον, καὶ διημήτειον τὸν φαληρέα μοι λέγε
 ὁφόνται εἰς δὸν τίη καὶ ἡ φύσις ἤθελε, ἔξω-
 σθὺν ἐπαυδαρχήσαν· εἰ δὲ ἐτραγώδησαν, οὐ-
 δεις με κατακένρικε μμεῖσθαι. ἀπολὺν ὅστι
 καὶ αἰδήμον τὸ φιλοφθίας ὄργον. μή με ἄ-
 παγε ἐπὶ σεμποτυθίαν αἰῶθεν ὑπιδεωρῆν ἄ-
 γχλας μυείας, καὶ τελεταῖς μυείας ἑπλεῦν
 παρταίων, ἐν χειμῶσι καὶ γαλήναις, καὶ δια-
 φοραῖς γινομνίων, συγγινομνίων, ἀρχιγινμνίων.
 Ἐπινόει δὲ καὶ τὸν ὑπὲρ δύνων πάλαι βεβημέ-
 νους βίους, τὸν μετὰ σε βιωθυσόμειον, καὶ τὸν
 νῦν ἐν τοῖς βαρβαροῖς ἔθνεσι βιθύμειον. καὶ ὅσοι
 μὲν εἰδὲ ὀνομαζοῦν γινώσκουσιν, ὅσοι δὲ τά-
 χιστα ὑπιδήσονται, ὅσοι δὲ ἐπαινοῦντ' ὅς τις
 νῦν σε τάχιστα ψέξουσιν. καὶ ὥς οὔτε ἡ μήνη ἀ-
 ξιόλογός γε, οὔτε ἡ δόξα, ἔτε ἄλλο πρὸ σύμ-
 παν. ἀταραξία μὲν πόδι τὰ ἀπ' ἑκ' αἰτίας
 συμβαίνοντα. δικαιοσύνη δὲ ἐν τοῖς πρὸς τὴν ἐν-
 σὺ αἰτίαν ἐνεργουμένοις. Τούτ' ἐστὶν ὁρμὴ καὶ πρᾶ-
 ξις, καταλήγουσα ἐπ' αὐτὸν ἐκείνων, ὡς πρᾶ-
 ξαι, ὡς τὸ τό σοι καὶ φύσιν ὄν. πολλὰ ποδ' αὖτε
 εἰλεῖν τῇ ἐνοχλήν τῇ σοι διώχου, ὅλα δὲ τῇ
 ὑπολήψῃς κέμνα· καὶ πολλὰ δύρυχεύειν πο-
 εἰποιήσῃς. ἦ δὲ σε αὐτῷ τὸ ὅλον κ' ὅσον περιφρα-
 φῆναι τῇ γνώμῃ, καὶ ἐν ἴδιον αἰῶνα περὶ νοεῖν,
 καὶ

καὶ πλὴν τῷ κτ' ἐμέθ' ἐκείνου πείγματ' τα-
χέαν μεταβολὴν ὑπιδνοῦναι. ὥς βραχὺ μὲν εἰ-
ς ἀπὸ γενέσεως μέχρι διαλύσεως, ἀχαιῆς δὲ τὸ
πρὸ τῆς γενέσεως, ὥς καὶ τὸ μὲν πλὴν διαλυτὸν
ὁμοίως ἀπειρον.

Γίνεται ὅσα ὁρᾷς τάχιστα φθαρήσεται, καὶ
οἱ φθιρόμενα αὐτὰ ὑπιδόντες τάχιστα, καὶ
αὐτοὶ φθαρήσονται. καὶ ὁ ἐξατόγηρος ἀφ-
θαινὼν εἰς ἴσον κατασίσσεται ὡς πρὸ ὥρου. πῆ-
να τὰ ἡγεμονικά τούτῃν; καὶ πόρι οἷα ἑσπον-
δάσῃσι; καὶ δι' οἷα φιλοῦσι καὶ πικροῖσι. γυ-
μναζόμενοι νομίζετε τὰ ψυχάλεια αὐτῇν. ὅτε δοκῶσι
εὐλόγηται ψάλλοντες, ἢ ὠφελῆν ἰδρυμένοι, ὅσην
δοκῶσι. ἢ ἀφροσύνην ἐκ τῶν ἄλλων ὄντων, ἢ μεταβολήν;
τὸ τῷ δὲ χαίρειν ἢ τῷ ὄλγον φύσις, καὶ τὸ πάν-
τα καλῶς γίνεται. ἰς αἰῶν' ὁμοειδῶς ἐγί-
νετο, καὶ εἰς ἀπειρον τοιαῦτ' ἐτόρα ἔσται. τί δὲ
λέγεις ὅτι ἐγίνετό τε πάντα ὁ καὶ πάντα ἀεὶ
καλῶς ἔσται, καὶ οὐδέ μίαν ἄρα διώκρισιν ἐν τοῖς
τοῖς θεοῖς ἰδρυμένην ὥστε ἢ διορθώσασθαι ταῦτα, ἀλλ'
καὶ κατακίεαι τὸ κόσμος ἐν ἀδελφείῃ τοῖς κακοῖς
συνέχεαθ'. τὸ σαπερὸν τῆς ἐκείνῃς ὑποκρίματος ὑ-
λῆς, ὕδωρ, κόνις, ὁστάρια, γράσθ' ἢ πάλιν, πῶ-
ροι γῆς, τὰ μάρμαρα, ὁ ὑποστάθμας, ὁ χρυσός,
ὁ ἀργυρός, ἡ τειχία ἢ ἐσθῆς, ὁ αἷμα ἢ πορφύ-
ρα, ὁ τὰ ἄλλα πάντα τοιαῦτα, καὶ τὸ πᾶν
μακρὸν

μα πικρὸν δέ, ἄλλο τοιοῦτον . καὶ ἐκ τούτῃν εἰς
 ταῦτα μεταβάλλον . ἄλλος τῷ ἀδελφί σου βίαν, καὶ
 γογγυσμὸν, καὶ πειθισμὸν . τί ταράσῃ, τί
 τούτῃν καλὸν; τί σε ὀρίσῃ; δ' αἵ πον; ἴδε αὐ-
 τῶ . δὴ ἢ ἡ ἡλὴ; ἴδε αὐτῶ . ἐξω δὲ τούτῃν οὐ-
 δὲν ὄσιν . ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν θεὸς ἦδη ποτὲ
 ἀπολούσεσθαι καὶ χρυσότορον γένου . ἴσον δ'
 ἐκαστὸν ἔτισι, καὶ τὸ τοιοῦτα ἱσχυρῆσαι . εἰ
 μὲν ἡμαρτεν, ἐκεῖ δ' ἡ κακὴ . τάχα δ' οὐχ ἡ
 μαρται . ἢ τοι ἀπὸ μιᾶς πηγῆς νοεῖς πάντας
 ὡς ἐνὶ σώματι ὑπὸ σὺμβαίνει καὶ ἐδὲ τὸ μέρος
 τοῖς ὑπὲρ τῷ ὅλον γινόμενοις μέμφεσθαι . ἢ ἀ-
 τομοί, καὶ ἐδὲν ἄλλο, ἢ κυκλῶν καὶ σκεδασμός;
 τί ἐν ταράσῃ; τῷ ἡγεμονικῷ λέγεις, τέθνηκας;
 ἐφ' ὅρασαι; ἔσθ' ἡ κρίσις, συναγαλάξῃ, βόσκη;
 ἢ τοι ἐδὲν διώαν; οἱ θεοὶ ἢ θρεῖσθαι, δύναν; . εἰ
 μὲν δὲ μὴ διώαν; , τί δύχῃ; εἰ δὲ διώανται, ὄρε-
 τί ἐχὶ μᾶλλον δύχῃ, διδόναι αὐτῶν, τὸ μήτε φο-
 βῆσθαι πὶ τούτῃν, μήτε ὑπὸ θυμῷ πινός τ' ἐτῇ;
 μήτε λυπεῖσθαι ἐπὶ πινθ' τούτῃν, μᾶλλον τῶ
 μὴ πῆναι πὶ τούτῃν, ἢ τοῦ πῆναι . πάντως
 γὰρ εἰ διώαν; σωτηρεῖν ἀνθρώποις, καὶ εἰς ταῦ-
 τα διώαν; σωδργεῖν . ἀλλὰ ἴσως ἐρεῖς, ὅτι ἐπ'
 ἐμοὶ αὐτὰ οἱ θεοὶ ἐποίησαν· εἶτα, ὅ κρεῖσσον
 χρῆσθαι τοῖς ὑπὸ σὺν μετ' ἐλθουδεῖας, ἢ ἀλαφέ-
 ρεας πρὸς τὰ μὴ ὑπὸ σὺν μετὰ δουλείας ἔτα-

πεινότητι· τίς δέ σοι ἔπει, ὅπου χί και εἴθ
 τὰ ἐφ' ἡμῖν οἱ θεοὶ συλλαμβάνουσιν. Ἄρξαι
 γοῦν πάλιν τὴν δύχασαι, καὶ ὅψ. ἔτθ ὅ-
 χεται πῶς κριμῶ μετ' ἐκείνης· σὺ πῶς μὴ
 ὠδιδυμῶσαι τὴν κριμῶ μετ' ἐκείνης. ἄλ-
 λθ, πῶς σερμῶ ἐκείνου σὺ, πῶς μὴ χυλῶ τὴν
 σερμῶ. ἄλλθ πῶς μὴ ἀρεάλαρ δ' τεκ-
 νίον σὺ, πῶς μὴ φοβῶ ἀρεάλαρ ὅλως ὥδ
 ἐπίτρητον τὰς δύχας, καὶ θεῶς τί γίνεται.
 Ὁ ἔπειθεθ λέγει, ὅτι οὐ τῇ νόσῳ ἐκ ἡλῶ μοι
 αἱ ὀμλῖαι πάλιν τὴν τῶ σωματίου παθῶν, ἐ-
 δὲ πρὸς τὸν εἰσιόντας διαυτά πιναφισὴν ἐλα-
 λην, ἀλλὰ τὰ προγεμῖνα φυσιολογῶν διτε-
 λην, καὶ πρὸς αὐτῷ τέτρω ὦν, πῶς ἡ διάνοια
 συμμεταλαμβάνουσαι τὴν οὐ θεὸν σαρκαδίῳ
 τισιόν τὴν κινῶσων ἀταρακτεῖ, τὸ ἴδιον ἀγαθὸν
 παρῶσαι, ἐδὲ τοῖς ἰατροῖς ἐμπέειρον φησὶ κατα-
 φρασίῃσιν, ὥς τι ποιεῖσιν. ἀλλὰ ὁ βίθ ἡρε-
 πῶ καὶ καλῶς. ταῦτα δὲ ἐκείνῳ οὐ νόσῳ ἐκεί-
 νῳ, καὶ οὐ ἄλλῃ πνὶ πῶδισαίσε. τὸ δ' μὴ ἀθέ-
 σααθ. θαλασποδίας οὐ οἷς δὴ ποτε τοῖς προπῶ-
 πῶσιν, μηδὲ θεὸν ἰδιώτη καὶ φυσιολόγῳ συμ-
 φλυαρεῖν, πάσης αἰρέσεως κοινόν. πρὸς μόνῳ τῷ
 νῦν προασομῶ εἶναι, καὶ θεὸν ὀργάνῳ δι' ἑ
 πρῶσθ. Ὅταν πνος ἀναμνητῆα προσκήπῃς,
 θνῶς πνιθάνον σε αὐτῷ· διώκονται δὲ οὐ θεὸν
 κόσμῳ

ἵσμεν ἀναιόγντοι μὴ εἶν· ἔδιώσανται, μὴ δὲ
 ἀπαίτει τὸ ἀδιώατον. ἔς γὰρ καὶ ἔτι ἐστὶν
 ἐκένωσις τῇ ἀναιόγντῃ, ἔς ἀνάγκη αὐτῇ
 κῶσμεν. εἶναι τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὑπὲρ τῆς πανούργου,
 καὶ ἐπὶ τῆς ἀπίστου, καὶ πάντος τῆς ὁποῦντος
 ἁμαρτανότου, ἔσω σοι πρόχειρον· ἅμα γὰρ
 τῷ ὑπομνησθῆναι ὅτι τὸ γλυττῶν τοιοῦτῃν
 ἀδιώατος ὅτι μὴ ὑπάρχεις, ὁμιλεῖς·
 ἔσθ' ἔτι καὶ ἕνα. ἔνχρηστον δὲ καὶ κῆνο
 θυλὺς οἰνοῦς, τίνα ἔδωκες ἢ φύσις τῷ
 ἀνθρώπῳ ἀρετῇ πρὸς ῥῶτον τὸ ἁμαρτήριον. ἔ-
 δωκε γὰρ, ὡς ἀντιφάρμακον, πρὸς τὸν ἀ-
 γνώμονα τῷ πρᾶοτήτι, πρὸς δὲ ἄλλον, ἄλλω
 πινὰ διώαμιν. ὅλως δὲ ἐξέστ' σοι μετὰ διδά-
 σκειν τὸν πεπλανημένον. πῶς δὲ ὁ ἁμαρτάνων,
 ἀφ᾽ ἁμαρτανῶν τῶ πεπλανημένου, καὶ πεπλανη-
 ται. τί δὲ καὶ βέλαι; δύνῃσεις θ' ἡμῶν τῶ
 τῇ πρὸς ἔς προξυνῇ πεποικῆται τὴ τοιοῦτον,
 ἵς ἔῃ διάνοιά σου χείρων ἔμελλε γυνήσεαι. δὲ
 κακὴν σου καὶ τὸ βλαβερόν, αὐτῷ θὰ πάσῃ τῷ
 ὑπόστασιν ἔχει. τί δὲ κακὴν ἢ ξάνον γέγονον, εἰ
 ἀπαίδυτος τὰ τῷ ἀπαίδυτῳ πρᾶσι. ὅρα μὴ
 σαυτῷ μᾶλλον ἐγκαλεῖν ὀφείλῃς, ὅτι ἔπρῃσθ' ὁ
 κησὶς τῶν ἁμαρτήσεων. σὺ γὰρ καὶ ἀφορ-
 μαὶς ἐκ τῷ λόγῳ ἔχεις πρὸς τὸ ἐνθυμηθῆναι ὅτι εἰ-
 κὸς ὅτι ῥῶτον ῥῶτον ἁμαρτήσεαι. καὶ ὁμῶς ἐπιλα-

νόμῳ τοῦ θαυμαζέως ἐῖ ἡμαρτήκα. Μαλιστα δὲ
 ὅταν ὡς ἀπίστω, ἢ ἀχαρείσῃ μέμφῃ, εἰς ἑαυτὸν
 ὠδιστέω. περὶ δὲ λόγου γὰρ σὸν δὲ ἁμαρτήματα,
 εἴτε περὶ τοῦ ποιούτων τὴν διαθήκην ἔχοντες
 ἐπίδοταις, ὅτι τὴν πίστιν φυλάξῃ, εἴτε τῇ χάριτι
 διδοῦς, μὴ καταληκτικῶς ἔδωκας, μηδὲ ὥστε ἵνα
 αὐτὸς τῆς πλάξεως διδοῦς ἀπειληφοίμαι παρὰ
 ταῦτα ἢ κερῶν. τί γὰρ πλεονάζεις διὰ τῶν ποιήσεων
 ἀνθρώπων; οὐκ ἀρκεῖ σοι; καὶ φύσιν τὴν σὴν πᾶσι
 ἐπλάξας, τοῦτου μισθὸν ζητεῖς; ὡς εἰ ὁ ὀφθαλ-
 μὸς ἀμοιβὴν ἀπῆται, ὅτι βλέπει ἢ οἱ πόδες, ὅτι
 βαδίζουσιν. ὥστε γὰρ ταῦτα πρὸς τὸ δέ τι
 γέγονα, ἀπὸρ καὶ τὴν ἰδίαν κατασκυλὼν ἀνερ-
 γοῦντα ἀπέχεσθαι τὸ ἴδιον· ἔτι καὶ ὁ ἀνθρώπος
 θύργεπκός πεφυκός, ὅπως αἰετὶ θύργεπκός,
 ἢ ἄλλως εἰς τὰ μέσα σωτηρητικὸν πλά-
 ξῃ, πεποιήκει πρὸς ὁ καταδοσκάδα-
 σαι, καὶ ἔχει δὲ ἑαυτῷ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-

νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
τόν· Βιβλίον ι΄.

Σὴ ποτὲ ἄρ' ὧ ψυχὴ ἀγαθὴ,
καὶ ἀπλὴ, καὶ μία, ὧ θυμὸς,
φανερῶτέρα τῆς περικειμένου
σοι σώματος; γούση ποτὲ ἄ-
ρα τῇ Ὀλληπικῆς καὶ Σερηπικῆς
δραπέσεως; ἔση ποτὲ ἄρα πλήρης καὶ ἀν-
δεῆς, καὶ οὐδὲν ὑπὸ ποδῶν σου οὐδὲ ὑπὸ θυμοῦ-
σου οὐδεὶς, οὔτε ἐμφύχου οὔτε ἀφύχου πρὸς
ἡδονῶν ἀκρλαύσεις; οὐδὲ χρόνου ἐν ᾧ ὑπὸ μα-
κρότονον ἀκρλαύσεις; οὐδὲ τόπων, ἢ χώρας, ἢ
ἀέρων δὴ καυρίας· οὐδὲ ἀνθρώπων θύαρμοσίας.
ἀλλὰ ἀρκεσθῆσθαι τῇ πρῶτῃ καταστάσει, καὶ
ἡσθῆσθαι τοῖς πρῶτοι πάσι, καὶ συμπείσεις σεαυ-
τῷ, ὅτι πάντα σοι πάρεσι, πάντα σοι δὴ ἔχει.
καὶ πρὸ τῶν θεῶν πάρεσι. καὶ δὴ ἔξει ὅσα φί-
λον αὐτοῖς, καὶ ὅσα μέλλουσι δώσιν ὑπὸ σωτη-
ρίας τῆς τελείου ζωῆς, τῆς ἀγαθῆς, καὶ δικαίας, ὧ
καλῆς, καὶ γεννῶντος πάντα καὶ συνέχον-
τος, καὶ περιέχοντος, καὶ περιλαμβανόντος,
δραλυσόμενα εἰς γένεσιν ἐτόρων ὁμοίων. ἔση ποτὲ
ἄρα τοιαύτη, οἷα θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις οὕτως

276 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

συμπολιτεύεσθαι, ὥς μήτε μέμφοσθαι τι αὐτοῖς,
 μήτε καταγνώσκεισθαι ὑπ' αὐτῶν; πῶς ἔστιν ἡ
 σου ἡ φύσις ἐπιζητεῖ, ὥς ὑπὸ φύσεως μόνον δια-
 κρινεῖται. ἔστι ποῖα αὐτὸ καὶ προσίω, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλλει διατίθεσθαι σου ἢ ὡς ζῶον φύ-
 σις. ἔστι δὲ πῶς ἀπαιτεῖται, τί ὑποτίθεται ὅτι ἢ ὡς
 ζῶον φύσις. καὶ πᾶν ὅσοι πῶς ἀπαιτεῖται, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλλει διατίθεσθαι, ἢ ὡς ζῶον λογικῶν φύ-
 σις. ἐστὶ δὲ τὸ λογικὸν θῆλυς καὶ πολυλίκον. τὰς οὖν
 δὴ κενόσι χρώμενοι μηδὲν πρὸς ἑαυτοὺς. πᾶν
 τὸ συμβαῖνον, ἢ τοι ὅπως συμβαίνει, ὡς τῶν
 καὶ αὐτὸ φέρειν, ἢ ὡς οὐ τῶν καὶ αὐτὸ φέρειν,
 εἰ μὴ δὲ συμβαίνει σοι ὡς τῶν καὶ αὐτὸ φέρειν, μὴ δυ-
 χέαινε. ὅτι ὡς τῶν καὶ αὐτὸ φέρει. εἰ δὲ ὡς μὴ
 τῶν καὶ αὐτὸ φέρειν, μὴ δυχέαινε, φθαρήσῃ γὰρ
 σε ἀπαναλῶσα. μέμνησο μὲντοι ὅτι τῶν καὶ αὐτὸ
 φέρειν πᾶν, πᾶν δὲ ὅτι τῶν καὶ αὐτὸ φέρειν ὅτι τῶν
 φέρειν καὶ αὐτὸν αὐτὸν κρίνει, καὶ φαντα-
 σίαν τὴν συμφέρειν ἢ καὶ ἀπαιτεῖται αὐτῶ ὅσοι κρίνει.
 Εἰ μὲν σφαιρίσται, διασέκεν διμυλῶς, καὶ τὸ
 πρὸς ὁμολογίαν διακινῶναι. εἰ δὲ ἀδυνατεῖς, σεαυ-
 τὸν ἀντιτάσσει, ἢ μὴ σεαυτοῦς. ὅ, τι αὐτὸ
 συμβαίνει, πᾶν τοῖς ἰσχυρῶς πρὸς ἀπαιτεῖται
 ζῆτο, καὶ ἢ ὑποτιθέμεν τῶν αἰτίων (ὑποτιθέμεν,
 τίς τε (ὡς ὑποτιθέμεν) ἰσχυρῶς, καὶ τίς τού-
 των σύμβασιν. Εἰτε ἄπομοι, ἢτε φύσεις, πρὸς
 ὅτι

τον κείδω ὅτι μέρεθ' εἰμὶ τῷ ὅλῳ ὑπὸ φύ-
 σως διοικουμένου. ἔπειτα, ὅτι ἔχω πᾶς οἰκίως
 πρὸς τὰ ὁμογενῆ μέρη. τὰ γὰρ μαμμημέ-
 νῳ, καὶ ὅτι μὲν μέρεθ' εἰμὶ, οὐδὲν δύσπιστή-
 σω τῇ ἐκ τῷ ὅλῳ ἀρνησιμολύων. οὐδὲν γὰρ
 βλαβερόν τῳ μέρει, ὃ τῷ ὅλῳ συμφέρει. ἔτι γὰρ
 ἔχει τί τ' ὅλῳ, ὃ μὴ συμφέρει ἑαυτῷ. πασῶν
 μὲν φύσεων κοινὸν ἔχουσιν ἔσθιοι. τῆς δὲ τοῦ
 κόσμου πρῶσιληφείας, τὸ μηδὲ ὑπὸ τινὸς
 ἔξωθεν αἰτίας ἀναγκάζεσθαι βλαβερόν τι ἑαυ-
 τῇ γενεῇ. καὶ μὲν δὴ τὸ μαμμηῖσθαι ὅτι μέρεθ' εἰ-
 μὶ ὅλῳ τῷ οἰούτῳ, θύαρισις ὡς παντὶ τῷ ἀρ-
 ραίνοντι, καὶ ὅσον ἢ ἔχω πᾶς οἰκίως πρὸς τὰ
 ὁμογενῆ μέρη, ἔστιν πρᾶξω ἀκοινωνήτων μάλλον
 ἢ τοχάσσει τῇ ὁμογενείᾳ, καὶ πρὸς τὸ κοι-
 νὴ συμφέρον πᾶσιν ὁρμῶν ἐμαυτῷ ἄξω, καὶ
 ἀπὸ τοῦναντίου ἀπαίξω. τούτῃ ἵούτῳ πῶσαι-
 νομένων, ἀνάλγη τὸν βίον ὕφροειν. ὡς αἱ καὶ το-
 λίδου βίον ὕφρονι ὑπὸ νοήσεως προΐοντ' Ἀἰθ' ἢ
 πρᾶξιαν τοῖς πολίταις λησιτελῶν, ὃ ὅπου αὐ-
 τῇ πόλις ἀρνήσει ἔσθιοι ἀσπασίμου. τοῖς μέρε-
 σι τῷ ὅλῳ, ὅσα φημὶ πόδεσσι ἢ ὑπὸ τῷ κόσμῳ,
 ἀνάλγη φθέρει. λεγόμεν δὲ ἔσθιοι σημαίνει
 τῷ ἀλλοτρίῳ. εἰ δὲ φημὶ κακόν τε, καὶ ἀναγ-
 καῖον ὅτι τῷ αὐτοῖς, ἐκ αὐτῶν ὅλ' ἀλλοτρίως διεξά-
 γοιτο, τῷ μαρῶν εἰς ἀλλοτρίωσιν ὄντων, καὶ πρὸς

τὸ φθέρειν δὲ ὁμοφύως καὶ τεσοῦσιν ὁμοῦ. τὸ
 πρῶτον γὰρ ἐπεχείρησεν ἡ φύσις αὐτῇ τὰ ἐαυτῆς
 μέρη κακῶν, καὶ πᾶσι τῶν κακῶν, καὶ
 ὅς ἀνάγκη ἐμπῶτα εἰς τὸ κακὸν ποιεῖν, ἢ ἐ-
 λαθεῖν αὐτῇ τοιαύτῃ πῶς γινόμενα; ἀμφοτέρω
 γὰρ ἂν ἐπὶ τὰ κακὰ. εἰ δὲ τις καὶ ἀφένῃ τῆς φύ-
 σεως, καὶ τὸ πεφυκέναι ταῦτα ἴσῃ, καὶ ὡς
 γελῶν, ἅμα μὲν φᾶναι πεφυκέναι τὰ μέρη τῆς
 ὁλοῦ μεταβάλλειν, ἅμα δὲ ὡς ἐπὶ τινὶ τῇ πρῶ-
 φύσιν συμβαίνοντι θαυμαζόν, ἢ διαχεράναι ἄλ-
 λους τε καὶ τῆς ὁμοφύσεως εἰς ταῦτα γινόμε-
 νης, ὅς ὦν ἐκείνων σωίσαιται. ἢ τοι γὰρ σκε-
 δασμός τῶν κακῶν ὅς ὦν (ὡς κενὴ δὲ, ἢ τροπὴ, τῆς
 μὲν σερεμνίου εἰς τὸ γελῶν, τῆς δὲ πνευματικῆς,
 εἰς τὸ ἀερώδεις. ὥς καὶ ταῦτα ἀναλπεφθῆναι
 εἰς τὸν τῆς ὁλοῦ λόγον, εἴτε καὶ πᾶσι τοῖς ἐκ πνε-
 ρουμῶν, εἴτε αἰδίους ἀμοιβαῖς ἀναπνευστῶν. καὶ
 τὸ σερεμνιον δὲ, καὶ τὸ πνευματικὸν μὴ φαν-
 τάζουσι δ' ἀπὸ τῆς γενέσεως. πάντες γὰρ ἴσως
 ἔχουσιν, καὶ τῇ ἡμέρᾳ, ἐκ τῆς σιπῶν καὶ
 ἐκ τῆς ἀέρος πᾶσι ὑπερβολῇ ἔλαβον. ἴσως
 ὅτι ἔλαβον, μεταβάλλει, οὐχ ὅτι μήτε ἔτι καὶ
 ὑπὸ τοῦ δ' ὅτι ἐκείνο σε λίαν περισπᾶ τῇ ἰ-
 δίως ποιῶν, οὐδὲν ὅτι οἶμαι πρὸς τὸ νῦν λαγύ-
 ρον. Ὅνομα ταῖς δὲ πᾶσι ταῦτα, ἀγα-
 θός, αἰδύμων, ἀληθής, ἡμῶν, σῶμα, ὑπερ-
 φων,

φρων, πρόσχε μήποτε μετονομάζη, καὶ ἀφελ-
 λήης ταῦτα τὰ ὀνόματα. καὶ ταχέως ἐπάνη
 ἐπ' αὐτὰ. μέμνητο δὲ, ὅτι δ' ἢ ἔμφρων, ἐβούλε-
 τό τοι σημαίνειν πλὴν ἐφ' ἑκαστῇ ἀληθινήν ἐ-
 πίστασιν, καὶ τὸ ἀπὸ αὐτοῦ μόνον. δ' δὲ σύμφρων,
 πλὴν ἐκόντοισιν ἀπόδειξιν τῇν ἑσθὲ τῆς κρινῆς φύ-
 σεως ἀφρηνομένων. τὸ δὲ ὑπέρφρων, πλὴν ὑ-
 πέρτασιν τῶ φρονούντῳ μορίου ὑπὲρ λείαν
 ἢ τραχείαν κίνησιν τῆς σαρκὸς, ὅ τὸ δεξιόειον,
 καὶ τὸν δάνατον καὶ ὅσα βιαῦται. ἐὰν ἂν ἀφ-
 ηρεῖς σεαυτὸν ἐν τέτοις τοῖς ὀνόμασι, μὴ γλιχό-
 μεθα τ' ὅτι ἄλλων κ' ταῦτα ὀνομαζέσθαι, ἔσθ-
 ῃ τὸ γ' ἢ εἰς βίον ἐσελεύσῃ ἕτερον. τὸ γ' ἐπὶ βίῳ
 τὸν εἶναι οἶθ' μέχρι νῦν γέγονας, καὶ οὐ βίῳ τοῦτω
 ἀπαράσθαι ὅ μολύνεσθαι, λίαν ὅστιν ἀναισθήτα
 καὶ φιλοψύχε, καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἡμετέροις δη-
 ριομάχοις· οἱ πᾶσι μετὰ τραυματῇν ὅ λύθρα,
 πᾶσι καλῶσιν ὁμῶς εἰς τὴν αὔριον φυλαχθῆναι,
 πᾶσι βληθῶσι τοῖς τοῖς αὐτοῖς ὄντι καὶ
 δῆγμασιν. Εὐβίβατον δ' αὐτὸν εἰς τὰ ὀλίγα
 ταῦτα ὀνόματα. καὶ μὴ ἐπ' αὐτῷ μλιν δύνῃ,
 μλιν ὡσπερ εἰς μακάρων πᾶσι νόσος μλιν
 μλιν. ἐὰν ἂν αὖθις ὅτι ἐκ πίπης, καὶ ἐπὶ δὴ κρα-
 τῆς, ἀπὸ διδασκάλων εἰς γυνάιν πᾶσι, ὅπερ κρᾶπ-
 σεις, ἢ καὶ παύσασθαι ἐξιδί τ' βίῳ, μὴ ὀργίζομε-
 νος, ἀλλὰ ἀπὸ τῶς καὶ ἐλθούσης, καὶ αἰσθημένης.

συγγνημάσθῃ πάλιν ὅτι μέρθ'. οὐδ' οὐ γὰρ
 ἔγωγε μεγαλοφροσύνης ποιηκέν. ἰβιδύσαι το ῥ
 σῶμα, καὶ οἰνοῦσαι, ὅτι ὅσον οὐδέπω πάντα
 ταῦτα καὶ ταλιπεῖν ἀπίνονται ἰβιδύσας ἀνθρώπων δει-
 σαι, αὐτῶν ὅλον ἑαυτὸν, δικαιοσύνη μὲν ἔς τὰ
 ὑφ' ἑαυτῶν οὐκ ἐργούμενα, αἱ δὲ τοῖς ἄλλοις συμ-
 βαίνονσι, τῇ τῇ ὅσον φύσει. τί δ' ἔρεῖ τις ἢ
 ἔσπελνεται πάλιν αὐτῷ, ἢ πράξει κατ' αὐ-
 τῷ, οὐδ' ἔς τοῦν βάλ्लεται. δύο πρῶτοις ἀρκύν-
 μεθ' αὐτὸς, δικαιοπραγεῖν τὸ νῦν πρασό-
 μελον, καὶ φιλεῖν τὸ νῦν ἀρνησόμενον ἑαυτῷ,
 ἀσολίας δὲ πέρας καὶ ἀπονοδὸς ἀφῆκον. καὶ
 ἔδοι ἄλλο βούλεται, ἢ βυθίαν περαινέειν ὅτι τῷ
 νόμῳ, καὶ βυθίαν περαινόντι ἔπειτα τῷ θεῷ.
 Τίς ἔσπελνεται χρεῖα, πρὸν σκεπτεῖν τί δὲ πρα-
 χθῆναι. καὶ μὲν ζωοῦς διμυλῶς, αἰματισσε-
 πῇ ταύτῃ χρεῖν. ἰαν ὃ μὴ ζωοῦς, ἐπέχειν, ὅ
 συμβούλοις τοῖς ἀείτοις χρῆσθαι. ἰαν δὲ ἔτε-
 ρά πνα πρὸς ταῦτα ἀπβάνη, προῖναι κ' ταῖς
 πρῶτοις ἀφορμαῖς λελογισμένως, ἐχόμενον
 τῷ φαινομένῳ δικαίον. ἀρίστον γὰρ καὶ ταυγ-
 χαίειν τούτου. ἐπέτοι ἢ γὰρ ἀπόπρωσις ἀπ' τῆ-
 του. ἔγωγε, ὁρλαῖόν τι καὶ ἄμα θνήσκον ὅτι,
 καὶ φαιδρὸν ἄμα, καὶ ζωιστικὸς ὁ θεὸς λόγῳ
 κατὰ πάντ' ἐπόμεθ'. ἰνιδύσας ἑαυτῷ,
 θύδης ἰβιδύσας ὑπνου γνόμενους, μή τι διοίσει σοι,
 ἰαν

ἐὰν ἔσθ' ἄλλον γένηται τὰ δίκαια κήρυττον
 ἔχοντα; οὐ διοίσει. μή τι ὑπὸ λήληθαι, ὅτι ἐξ
 οἷα τοῖς πρὸ ἄλλων ἐπαίνοις κήρυγοις φρου-
 τήμνοι, τοιοῦτοι μὲν ὑπὸ τῆς κλήνης εἰσὶ, τοιοῦτοι
 δὲ ὑπὸ τῆς τραπέζης, οἷα δὲ ποιῶσιν, οἷα δὲ
 φεύγουσιν, οἷα δὲ διώκουσιν, οἷα δὲ κλέπτου-
 σιν, οἷα δὲ ἄρπαζουσιν, οὐ χερσὶ καὶ ποσὶν, ἀλ-
 λά ὅτι πρὸς πάντας αὐτῶν μέρος, ὅ γινεται ὅ-
 ταν θέλη, πίσις, αἰδώς, ἀλήθεια, νόμος, ἀγαθὸς
 δαίμων. Τῇ πάντα διδύνη καὶ ἀρχλαβεύ-
 σι φύσει, ὅτε παιδὸς μὲν ὅτι καὶ αἰδήμον λέ-
 γει· ὅς δ' ὁ θέλει, ἀπολαβεῖ ὁ θέλει. λέγει δὲ
 ἑστὸ οὐ καταθραύσμεν ὅτι, ἀλλὰ πειθα-
 ρχῶν μόνον καὶ θυνοῶν αὐτῇ. ὁλίγον ὅτι τὸ ἔσθ'
 ληπτόμενον ἑστὸ. Ζῆσον ὡς εἰ ὅρει. ἔθεν γὰρ ὁ
 φέρει ἐκεῖ ὅδε ἐάν τις πάντα χυῖ ὡς εἰ πᾶσι
 τῷ κόσμῳ. ἰδέτωσαν, ἰσχυροτάτωσαν οἱ ἄνθρω-
 ποι, ἀνθρώπων ἀληθινὸν καὶ φύσιν ζῶντα. εἰ μὴ
 φέρουσιν, ἀρχεπνοῦσιν. κρείττον γὰρ ἢ οὐ-
 τῶ ζῶ. Μικρόν ὅλως πρὸς τῶ οἶον πᾶσι εἶναι τὸν
 ἀγαθὸν ἄνθρωπον ὁ γὰρ λέγει. ἀλλὰ εἶναι τοιοῦτον.
 τοῦ ὅλου αἰῶνος, καὶ τῆς ὅλης οὐσίας ζω-
 ῆς φαντασία. καὶ ὅτι πάντα τὰ καὶ μέρος, ὡς
 καὶ πρὸς οὐσίαν καὶ γράμιν· ὡς δὲ πρὸς χρόνον,
 τρυπαίου πρὸς τροφήν. Εἰς ἕκαστον τῶν ὑποκει-
 μένων ἐκτείνεται, ὑπὸ νοῦν αὐτὸν ἢ διὰ διαλυόμε-

νον, καὶ αὐ μεταβολὴ καὶ ὅσον σήψῃ ἢ σκευάσει
 γινόμενον. ἢ καὶ θόπι ἐκείσον πέφυκεν ὥσπερ θνή-
 σκειν. Οἱοὶ εἰσιν, ἐσθίουσιν, καὶ δίδοντες, ὀχλόν-
 τες, ἀρπατύντες, τὰ ἄλλα, εἴτα οἱ αὐτοὶ ἀνδρ-
 νομαίνοι, καὶ γαυρὸι, ἢ χαλεπαίνοντες,
 καὶ ἕξ ὑπὸ ροχῆς ἰδιωλίπτοντες. πολίγον δὲ
 ἐδ' ἄλενον πόδις, καὶ δι' οἶα. καὶ μετ' ὀλίγον,
 αὐ τοῖς τοῖς ἐσονται. Συμφέρεῖ ἐκείσω, ὃ φέρεῖ
 ἐκείσω ἢ τὴν ὀλγον φύσις. καὶ τότε συμφέρεῖ,
 ὅτε ἐκείνη φέρεῖ. ἐξᾶ μὲν ὄμβρεσ γαῖα. ἐξᾶ δὲ ὁ
 σπινθὴρ αἰθέρι. ἐξᾶ δὲ ὁ κήρυξ περὶ τοῦ αὐ-
 μέλει γίνεσθαι. λέγω ἐν τοῦ κόσμου ὅτι σοι συ-
 νεῶ. μήτι δ' οὕτω καὶ κενὸν γίγεται καὶ λέγε-
 ται, ὅτι φιλῇ ὅσο γίνεσθαι. ἢ τοι αὐταῦτα
 ζῆς, καὶ ἡδοναί, καὶ εὐδαιμονία, ἢ ἐξω ὑπάγεις, καὶ ὅσο
 ἢ δαίμων. ἢ ἀρθρῶσαι, καὶ ἀπελειτῆρας.
 πρᾶ δὲ ταῦτα ἔδεν. ἐκὼν δὲ δύστην. ἀργαῖς
 ἐσωαί, ὅτι τοῖς τοῖς ἐκείνο ὁ ἀγρός ὅτι. καὶ πῶς
 πάντα ὅτι τὰ αὐτὰ αὐτὰ δε τοῖς αὐτοῖς ἀνθρώποις
 ὅρι, ἢ ἰδί τῷ αἰγίῳ, ἢ ὅπου δέλεος. αὐτῶν
 κρυς γὰρ δύστην τὰ τῶν πλάτων, σκὴν αὐτοῦ
 φησὶ πάλαι ἀλλομένον, καὶ βάλαν βλήματα.
 τί ἐστὶ μοι δὲ ἡγεμονικόν; καὶ ποῖον πρὸς αὐ-
 τῶν τοῖς νῦν, καὶ πρὸς τίποτε αὐτοῦ νῦν χρῶ-
 μα; μήτι κενὸν ἔστι; μήτι ἀπολύτον καὶ ἀ-
 πεσώσμοτον κοινωνίας; μήτι πρὸς τετὴν καὶ
 ἀνακα

ἀνακηνραμμίον τῷ σαρκίῳ, ὥς τε τῷ
σωτῆρι παῖδι. ὃ δὲ κύειον φθίνων, σφατῆ-
της κύειθ' ἢ νόμιθ'. ὃ δὲ πᾶσι νομῶν, σφατῆ-
της. ἅμα ὃ δὲ λυπῶμιθ' ἢ ὀργίζομιθ' ἢ φο-
βῶμιθ' ὃ βύλεται π γινόναι, ἢ γίνεσθαι, ἢ
γενέσθαι, τῷ ἑαυτοῦ τὰ πάντα διοικῶνθ'
τεταγμένων, ὅς ὃι νόμιθ'. νέμω, ὅσα ἐκείνῳ
ὑποβόλλει. ὃ ἀρα φοβῶμιθ', ἢ λυπῶμιθ', ἢ
ὀργίζομιθ', σφατῆτης.

Σπέρμα εἰς μήτραν ἀφίει ἀπεχέρονσε, καὶ
λοιπὸν ἄλλη αἰτία πᾶσα λαβῶσα ἐργάζεται,
καὶ ἀφ' ἑαυτῆς βρίσθ'. ἢ οἶον, οἶον. πάλιν
τροφῶν ἀφ' ἑαυτῆς φέρωνθ' ἀφῆκε, καὶ λοιπὸν
ἄλλη αἰτία παραλαβῶσα αἰδομένη, καὶ ὀρ-
μῶν, καὶ ὃ ὅλας ζωὴν καὶ ῥώμην, καὶ ἄλ-
λα ὅσα καὶ οἷα ποιεῖ. ταῦτα δὲ τὰ ἐν τοιαύ-
τῃ ἐγκαλύψει γενόμενα θεωρεῖν. καὶ πῶς δὲ
νάμιν ἔστω δρᾶν, ὥς καὶ πῶς βεῖθουσαν, ὃ δὲ
ἀνωφείῃ ὀρῶμιθ', ἐχὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, δὲ ἢ ἔχ
ἢ ἴσον ἀφ' ἑαυτῆς. Συμμετρῶς ὑπιδινοῖν, πῶς πάντα
τοιαῦτα ὅποια νῦν γίνονται, καὶ πῶς αὐτῶν ἐγί-
νετο, καὶ ὑπιδινοῖν γενεάμενα, καὶ ὅλα σφα-
μαται καὶ σφατῆς ὁμοειδῆς, ὅσα ἐν πείρας τῆς
σῆς, ἢ τῆς πρεσβυτέρως ἰστορίας ἐγνωσ, πρὸ
δμμάτωρ πείσθαι. οἶον αὐτῶν ὅλων Ἀδρια-
τῆς, καὶ αὐτῶν ὅλων Ἀντωνίνου, καὶ αὐτῶν
ὅλων

ἄλλω Φιλίππῳ, Ἀλεξάνδρῳ, Κροίσῳ, πάντες
 γὰρ ἐκείνα τοιαῦτα ἦν. μόνον δὲ ἐπὶ τῶν φαει-
 νῶν πάντες τὸν ἐφ' ὧπνισιν λυπερῆμον, ἢ δι-
 σαρκεῖντα, ὁμοιον τῷ θυμῷ χροιδῶ, καὶ ἀρ-
 λακτίζοντι καὶ κενυράγοι. ὁμοιον καὶ ὁ οἰμῶζων
 ἐπὶ τῇ κληιδίᾳ μόνῳ σιωπῇ τῶ ἐνθεσιν ἡμῶν,
 καὶ ὅπ μόνῳ ἔσθ' λογικῶ ζῶν δέδοται, δι-
 ἐκείνῳ ἐπαλθ τοῖς γνωμείοις. ὃ δὲ ἐπαλθαι
 ψελὸν πᾶσιν ἀναγκαῖον. καὶ μέγῃ ἐφ' ἐκείνῳ
 ὧν ποιεῖς ἐφελάνων, ἐρώτα σεαυτὸν, εἰ ὁ θά-
 νατ' δεινός. Διὰ τὸ τέττα σέριδοι. Ὅταν
 προσκῇς ἐπὶ ἡμῶν ἀμαρτία, δι' οὗς μέλει
 ἐπιλογίῃς. τί πρὸς ὁμοιον ἀμαρτάνης. οἷον ἀργύριον.
 ἀγαθὸν εἶναι κείνων, τῇ ἡδονῇ, ἢ ὁδοῦ ἐλ. καὶ κατ'
 εἶδος. Τέττα ἢ ἐπιβάλλων ταχέως ἐπιπύον τ' ὅ-
 γης, συμπύπτοντος τ' ὅτι βιάζει. τί ῥ' ποιήσει; ἢ
 εἰ διώσκει, ἀφελῶν τ' ὁ βιάζει. Σατύρων
 ἰδὼν, Σωκράτην φαίνεται ἢ εὐτυχίῳ, ἢ ὅ μί-
 να. καὶ εὐφράτῳ ἰδὼν, εὐτυχίῳ, ἢ Σιλβανὸν
 φαίνεται. καὶ Ἀλκίφρονα, ῥοπαλοφόρον φαίνεται.
 καὶ Εὐνοφῶντα ἰδὼν, Κεῖτωνα ἢ Σόληρον φαίνεται.
 καὶ εἰς ἐκείνῳ ἀποδὼν τῇ Καισάρων ἡνὰ φαίνεται,
 καὶ ἐφ' ἐκείνῳ ἀνάλογον. εἶτα συμπύπτοντες
 τῷ θι. πῶς ἂν ἐκείνοι; ὅσα μὲν, ἢ ὁ ποῦδ' ἢ. ὅτως
 γὰρ σωκράτης διαλεγε τὰ ἀνθρώπινα, καὶ πτόν, καὶ
 δι' μηδὲν. μάλιστα καὶ συμμνημονεύσης, ὅτι δι'
 ἀπαξ

ἀπαξ μεταβαλὼν οὐκ ἐπὶ ἔσται οὐ τοῦ ἀπειροῦ
 χρόνω. σὺ δὲ οὐ τίς; τί δ' οὐκ ἀρκεῖ σοι δὲ βρα-
 χὺ ῥῶτο κοσμίως διὰ περᾶσαι; οἶαν ὑλὴν καὶ
 ὑπόθεσιν φεύγεις; τί γὰρ ὅτι πάντα ταῦτα
 ὄντο, πλὴν γυμνάσματα λόγου ἐωρακότες
 ἀκριβῶς καὶ φυσιολόγως τὰ ἐν τοῦ βίου; μὴ
 δὲ, μέχρι ἐξοικειώσης σαυτῷ καὶ ταῦτα ὡς
 ἐξ ῥωμῆος σόμαχ' πάντα ἵζοικεοί, ὡς τὸ
 λαμπρὸν πῦρ, ὅτι αὐτὸ βάλλης; φλόγα ἵζ αὐτῆς
 οὐ αὐγλὴν ποιεῖ. Μηδὲν ἵξέτω εἰπεῖν ἀλκιβύον-
 τι ποδὶ σὲ, ὅτι οὐχ ἀπολοῦς, ἢ ὅτι οὐκ ἀγα-
 λὸς ὁ γὰρ ἐβουδέστω, ὅστις τούτῃν τι ποδὶ σὲ
 ἔπολλήφεται. πάντ' ὅ ῥῶτο ὑπὸ σοί. τίς γὰρ ὁ
 κωλύων ἀγαλὸν εἶναι καὶ ἀπολοῦν; σὺ μόνον κρινόν
 μηκέτι ζῶν, εἰ μὴ τοιούτῳ ἔσθ'. ὅδε γὰρ αἰρεῖ λό-
 γ' οὐ μὴ ὅτι οὐκ ὄντα. τί ἐστὶ τὸ ὑπὸ ταύτης τῆς
 ὕλης διωκέμενον καὶ τὸ ὑμέσας πρᾶχθῆναι, ἢ
 ῥηθῆναι; ὅτι γὰρ αὐτὸ ῥῶτο ἢ, ἔστιν αὐτὸ πρᾶξι καὶ
 εἰπεῖν. καὶ μὴ περὶ φασίς, ὡς κορυμβόμος ἐπὶ
 πόρον παύση σένων, πρὶν ἢ ῥῶτο πάθος. ὅτι οἷον
 ὅτι τοῖς ἐδυπαθεῖσιν ἡ τρυφή, τῆς τοῖς σοὶ ἐπὶ τῆς
 ἔσθλαμομῆς. ὅ ἔσθλα πῆξας ὕλης ποιεῖν
 τὰ οἰκεία τῇ τ' ἀνθρώπου κατὰ σκευῇ. ἀπολαύ-
 σιν γὰρ δὲ ἔσθλα λαμβάνειν, καὶ ὅ ἔστι καὶ
 πλὴν ἰδίαν φύσιν ἀναγεῖν. πανταχοῦ δὲ ἔστι.
 τοῦ μὲν δὲ κυλινδρῶ, οὐ πανταχοῦ, δίδεται
 φέρει

φέρει· τὴν ἰδίαν κίνησιν· οὐδὲ θεὸς ὕδατι, οὐδὲ
 πυρὶ, οὐδὲ τοῖς ἄλλοις ὅσα ἔσονται φύσεως ἢ ψυ-
 χῆς ἀλόγου διδιδέται· τὰ γὰρ διέρχονται καὶ
 αἰσάμενα πολλά· Νοῦς δὲ καὶ λόγος ἀφ' ὧν
 πάντες τῶ ἀνθρώπων οὕτως πορεύεσθαι
 διδάσκει, ὥς πέφυκε, καὶ ὥς δεῖται· ταύτῃ
 τὴν φασγάνῳ περὶ ὁμιλίῃν πικρύνει καὶ ὡς
 ὠνυχίσσεται ὁ λόγος ἀφ' ὧν πάντων· ὥς πῦρ
 αἶψα, ὥς λίθος κείτω, ὥς κύλινδρος κ' ἢ περ-
 νοῦς, μηκέτι μηδὲ ἰσχυρίζεται· τὰ γὰρ λοιπὰ
 ἐγκλήματα ἢ τοῖς θεομακῶν ὅτι τῶ νεκρῶ, ἢ
 ἡρώεσσι ἔσονται ἡρώεσσι, καὶ τ' αὐτῶ τῶ λόγῳ αἰσθ-
 σεως, ἢ θανάτῳ, οὐδὲ ποιῇ κακὴν οὐδὲ ποῦλα·
 ἐπεὶ οὖν ὁ πάχων αὐτῶ, κακὸς αὐτῶ δὲ οὐκ ἐγ-
 νῶ· γὰρ τῇ δυνάμει καὶ ταπεινότητι πάλιν
 τῇ ὁ πᾶν κακὸν πρὶ αὐτῇ συμβαί, πρὶ τῶ
 χεῖρον γίνετ' αὐτῶ δὲ πάχων αὐτῶ δὲ αἰσθ-
 πειν, ὁ κρείττων γίνετ' ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἐπεινε-
 τώτερος, ὁρθῶς χρῶμεθα τοῖς πρὸς πίπτεσιν·
 ὁλοῦς ὁ μέμνηται, ὅτι δὲ φύσει πολίτῳ ἐδίδε
 βλαπτεῖ, ὁ πόλιν ὁ βλαπτεῖ· ἐδέχετο πόλιν
 βλάπτει, ὁ νόμον ὁ βλάπτει· τὴν γὰρ ἢ ἢ καὶ ἢ
 μέμνηται ἀκλινῶς τῇ ἐδίδε βλάπτει νόμον· ὁ δὲ οὐκ
 νόμον οὐ βλάπτει, ἔτε πόλιν, ἔτε πολίτῳ·
 τῶ δὲ διφυγνῶ ἔσονται τῇ ἀληθείᾳ δογματῇ,
 ἀρετῇ καὶ δὲ βραχύτατον, καὶ αὐτῶ μέσῳ κείμενον
 τ εἰς ἔσονται

εἰς ὑπόμνησιν ἀλυπίας ἢ ἀφοβίας, οἷον, φύλλα
τὰ μὲν τ' αἶνεμος χαμάδις χέει, ἀλλὰ δὲ δ' ὕλη
τελευθώσα φύς, ἕαρος δ' ὑδιγίνετο ὥρη· ὡς
ἀνδρῶν γενεὴ, ἢ μὲν φύς, ἢ δ' ἀρχλήγει.

φυλλάειον ὃ ἢ τὰ τεκνία σου· φυμάεια ὃ ἢ
παῦτα τὰ ὑδιθεῶντα ἀξιοπίστευς, ἢ ὑδιφρησὺν
τα· ἢ ἐκ τ' ἀντιτίων καὶ ταρώμνα, ἢ ὑσυχίαν
ζονται, ὃ χλευάζοντα. φυμάεια δὲ ὁμοίως, ὃ
τὰ δὲ ἀδεξόμενα τ' ὑπεροφημίαν. πάντα τ' αὐτῶν
τα ἕαροθ' ὑδιγίνετο ὥρη, εἰτα αἶνεμοθ' καὶ ἀβέ-
βληκον, ἐπειδ' ἢ ὕλη ἐτόρα αἰτὶ τ' ἐτὴν φύει. δὲ
ὃ ὀλιγοχρόνιον κρηὸν πᾶσιν· ἀλλὰ σὺ πάντα ὡς
αἰώνια ἐσόμενα φύγης, καὶ διώκης, μικρὸν ὃ
καὶ τὰ μύσεις. τὸν δὲ ἵζε νεγκόντα σε ἡδὴ, ἀλλ' ὃ
θεκνήσει. τὸν ὑγαίνοντα ὀφθαλμὸν πάντα
ὄραν δ' εἰ καὶ ὄρατα, ὃ μὴ λέγῃν, τὰ χλωρὰ δέ-
λω· ὅτι οὐδ' ὀφθαλμοῦντος ὄβρι. ἢ τ' ὑγαίνου-
σαν ἀκρωλὺν, καὶ ὀσφρησὶν εἰς πάντα δ' εἰ τὰ ἀκρω-
σὰ ἢ ὀσφραντὰ ἐποίμῳ εἶν. ἢ τ' ὑγαίνοντα πό-
μαχον πρὸς πάντα τὴν ὀφθαλμὸν ὁμοίως ἔχειν. ὡς
μύλῳ πρὸς πάντα ὅσα ἀλέσσει καὶ τεκνία-
σαι. ἢ ποίνῳ πλὺν ὑγαίνουσαν διάνοιαν πρὸς
πάντα δ' εἰ τὰ συμβαίνοντα ἐποίμῳ εἶν. ἢ δὲ λέ-
γῃ τὰ τεκνία σωζέσθω, ἢ πάντες ὃ, πᾶσι
πράξω ἐπαινείτωσαν, ὀφθαλμὸς ὄβρι τὰ χλω-
ρὰ ζῇ, ἢ ὀδόντες τὰ ἀπαλά. οὐδ' εἰς ὄβρι οὕτως
ὡς ὀφθαλμὸς ὃ ἀκρωλὺν καὶ δ' πρὸς ἡσυχίαν πᾶσι

ἀπαζόμενοι τὸ συμβαῖνον κακὸν. ἀποσταῖθ' καὶ σοφὸς ὢν, μὴ τὸ παύσαιτον ἔσαι τὴς ὁ κατ' αὐτὸν λέγων, ἀναπνύσω μὲν ποτε ἀπὸ τούτου τῆ παιδαγωγῆς. χαλεπὸς μὲν οὐδ' ἐν ἡμῶνς ὢν· ἀλλὰ ἡσθ' ἀνόμῳ ὅπῃ ἡσυχῇ καὶ ταμνώσκη ἡμῶν. ταῦτα μὲν δὲ ὡς τῆ ἀποσταίου. ἐφ' ἡμῶν δὲ πόσα ἄλλα ὅτι δὲ ὁ πολὺς ὁ ἀπαλ- λακτικῶν ἡμῶν. τὸ δὲ ἐν ἐννοήσεις ἀπ' ἡσυχίας, καὶ θύκωστος ὅσον ἰσχυρῶς, λογίζομαι, ἐκ τοῦ- τος βίος ἀπερξαίμαι, καὶ ὡς αὐτοὶ οἱ κρινῶνται, ὑπὲρ ὧν τὰ παλαιὰ ἡγωνισάμην, ἡγεσάμην, ἐφρόν- πισα, αὐτοὶ ἐκείνοι ἐδέχοντο με ὑπάρχον, ἀλ- λ' ὡς πινὰ τυχὸν ἐκ τούτου φασγάνῳ ἐλπίζοντες. τί αὖθις τίς ἀντέχῃ τ' ὡς ταῦτα μακροτέρως ὀχρεῖσθαι. Μὴ μόντοι ὀχρῶ ἴδω ἑλαττον δύμνης αὐτοῖς ἀπιδί, ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἔσθ' διασώζων, φέ- λθ', ὅς ὄντες, καὶ ἰλεως, καὶ μὴ πάλιν ὡς ἀρρω- μῶν. ἀλλ' ὡς περ ἡ τῆ θύσανα τῆντ', δύκ- λως τὸ ψυχάλειον ἀπὸ τῆ σώματος ἰσχυρῶς, ὡς αὐτῶν ὅτι πῶς ἀπὸ τούτων ἀρχώμεσθαι δεῖ γενέ- σθαι. καὶ γὰρ τούτοις ἡ φύσις σωήσεται, καὶ (ὡς) κρινεῖν. ἀλλὰ νῦν ὀχρεῖσθαι, ὀχρεῖσθαι, ὡς ἀπὸ δι- κείων μὲν, ὅς μὲν ἀνδραλέμενος, ἀλλ' ἀβιάσως. καὶ γὰρ καὶ ἴδω τῆντ' φύσιν. Ἐξήκον ἡσθ' ἀνδρῶς ὡς οἶόντε τῆ πρᾶσομῆς ὑπόπινθ', ὡς ἡμῶν καὶ σαυτὸν, ὅς τος ἴδω, ἐπὶ πᾶσι φέρει. ἀρχὴ δὲ ἀπὸ

σωτην, και σεαυτους πρεσβυτερους ιδετα ζει. Με-
 μνησαι οτι δι νουροσπασεν οσιν εκεινο, δι ανδρας
 εγκεκρυμμενους · εκεινο ρητορεα, εκεινο ζωη,
 εκεινο, ει δει επειλς, ανθρωπο. μηδεποτε
 συμπροφανταζου δι πολυκεντρονον αγγελω
 δοσ, η τα οργαγια αυτα τα πολυπεπλασμε-
 να. ομοια γαρ οςι σκεπαρτω. μόνον η διφφε-
 ρονται, και οτι προσφυη οσιν · επειτοι ου
 μαλλον τι τςτην οφελος οςιτην μσειων, χεις
 της κινδους και ιχδους αυτα αιπας, η τς κερ-
 κιδθ τη υφαντεια, η τς καιλαμε τω γα-
 φοντι, και τς μαστιγς τω κνιόχω.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-
νου αὐτοκράτορος Θ', τῶν εἰς ἑα-
τὸν Βιβλίον ια'.

A' ἴδια τ' λογιῆς ψυχῆς ἐαυ-
τῷ ὁρᾶ, ἐαυτῷ δὲ αἰσθετοῖ, ἐαυ-
τῷ ὅποιαν αὐτὸν βέληται ποιεῖ,
δὲν καρπὸν δὲ φέρει αὐτῇ καρ-
ποῦ) (οὗ γὰρ τ' φυτῇ καρ-
πος, καὶ δ' ἀνάλογον οὗ τῇ ζώων ἄλλοι καρ-
ποῦν) τῷ ἴδιῳ τέλει τυχαίᾳ, ὅπως αὐτὸν
βίος πέρας ὑπὸ τῇ εὐχῇ περὶ ὀρχήσεως καὶ

ἡσποκείσεως κῆ τῇν τοιούτῃν ἀτελής γίνεται
 ἢ ὅλη πρᾶξις ἐὰν π ἐγκέλη. ἀλλ' ὡδὶ πα-
 τὸς μέρους, καὶ ὅπου αὐ κα τα ληφθῇ, πολὺ-
 ρος καὶ ἀποσδέεις ἐαυτῇ δ' πεπεσέν ποιεῖ
 ὥσε ἐπείλ, ἔγὼ ἀπέχω τὰ ἐμά. ἐπὶ δὲ πεδύερ-
 χεται δ' ὅλον κόσμον, καὶ δ' πόδι αὐδ' ὅ κα
 νόν, καὶ δ' ἀρχὴ αὐτῶ, καὶ εἰς τὴν ἀπειρία
 τῶ αἰώνῳ ἐκτείνεται, καὶ τὴν ποδιστικῶν
 παλιγγενεσίαν τῇν ὅλην ἐμπέριλαμβανει, δ
 πεδύοει, καὶ θεωρεῖ. ὅπ οὐδ' ἐν κώττον ὅφον-
 ται οἱ μεθ' ἡμᾶς, οὐδὲ ποδιστικόν εἶδον οἱ περὶ
 ἡμῶν· ἀλλὰ τρόπον πινὰ ὁ τεσπερακοντούτης,
 ἐὰν νοῦν ὁποσποῦν ἔχη, πάντα τὰ γεγονότα,
 καὶ τὰ ἐσόμενα ἑώρακε κατὰ δ' ὁμοειδές. ἴδιον
 δὲ λογικῆς ψυχῆς, καὶ δ' φιλεῖν εὖν πολισίον,
 καὶ ἀλήθεια, εὐαίδως, καὶ δ' μηδ' ὅ ἐαυτ' πε-
 τιμᾶν, ὅπδρ' ἴδιον εὐ νόμος, ὅτως αὐ εὐδ' ὁ δίνεγ-
 κα λόγῳ ὁρῶς, καὶ λόγῳ δικαιοσυῆς· ὡ
 δὴς ὡδὶ τὸρ ποῦς, καὶ ὁρχήσεως, καὶ παγκρα-
 τίου κα τα φρονήσεις, ἐὰν τὴν μ' ἐμμελῆ φωνῶν
 κα τα μερίως εἰς ἕκα τον τῇν φλόγγων, κῆ καδ'
 ἔνα πύθη σεαυτῶ ἐ τούτου ἡπῶν εἰ. Διὰ βᾶπτιση
 γὰρ. ὡδὶ ὅ ὁρχήσεως δ' ἀν' ἄλογον ποιήσας καδ'
 ἐκείτω κίνησιν ἢ χέσιν. τόδ' αὐτὸ καὶ ὡδὶ τῶ
 παγκρατίου. ὅλως δ' ἡ χεῖς ἀρετῆς, καὶ τῇν
 ἀπ' ἀρετῆς, μέμνητο ὡδὶ τὰ κτ' μέρῳ βέχειν. κῆ

πῇ διαίρειται αὐτὸ εἰς κατὰφρόνησιν ἵεναι. ὅδ' αὖθ' καὶ ὡδὶ θ'ν εἶον ὅλον μεταφέρει. οἷα ὅσιν ἡ ψυχὴ ἢ εἶποιμ'· εἰὰν ἦδ' ἄρ' λυθῆναι δὲν τ' σώματος· καὶ ἦτοι σβηθῆναι, ἢ σκεδαρῆναι, ἢ συμμῆναι. ὅτ' εἶποιμον ὅτ'· ἵνα ἄρ' ἰδικῆς κείσεως ὀρχηθῇ, μὴ καὶ ψιλῶς πᾶτα ξιν ὥς οἱ Χριστιανοί, ἀλλὰ λειογισμῶς, καὶ σεμνῶς. καὶ ὥς ἐ' ἄλλον παθεῖν ἀτραγώδως· πεποικῆκασι κρινωνικῶς· ἐκδὲν ὠφέλημα. ὅτ' ἵνα ἀεὶ πρόχρησται ἀπαντὰ· καὶ μηδ' αὖθ' παύσῃ. Τίς σ' ἢ τέχνης; ἀγαθὸν εἶν'. ὅτ' ὅτ' πῶς καλῶς γίνεθ', ἢ ἐκ θεωρημάτων. τ' Α, παρὲν τ' ὅλα φύσεως, τ' δ' ἐπεὶ τ' ἰδίας τῆ ἀνθρώπου κατὰσκωθῆς. πρῶτοι αὖ τραγώδια πᾶν ληθῆναι ἑπομένης καὶ τῇ συμβαινόντῃ, καὶ ὅτι ταῦτα οὕτω πᾶν γίνεσθαι. καὶ ὅτι οἷς τ' σκηνῆς ψυχὰς γράφει, τ' τοῖς μὴ ἀλθεῖν τ' μέλλονθ' σκηνῆς. ὁρᾷτε ἦ, ὅτι ἔτω δ' ἐ' ταῦτα πόραιναι. καὶ ὅτι φέρουσιν αὐτὰ ἐ' οἱ κεκραγότες· ἰὼ Κιθαριῶν. καὶ λέγεται δ' ἐπὶ τὰ ὁράματα ποιοῦντῃ χρησίμως. οἷον ὅσιν ἐκείνο μάλιστα.

Εἰ δ' ἡμελήθω ἐκ θεῶν καὶ παῦδ' ἐμῶ.
 ἔχει λόγον καὶ ὅτ' ὅτ'.

Καὶ πάλιν,

Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμίσας καὶ
 βίου θερίζον ὥς ἐκ πημοναίχων.

Καὶ ὅσα ποιεῖται.

Μετὰ

Μετὰ ὅτ' ἡ τραγωδία ἡ ἀρχαία κωμωδία
 πῆλ' ἦν, παλαιωτικῶς πρὸ ῥησίων ἔχουσα, καὶ
 τὸ αὐτοφύλακον οὐκ ἀχρῆστος δι' αὐτὸ τὸ βυθυρῆμα
 σωῆς ἑσπερὶ μνήσκουσα πρὸς οἷόν τι ἢ διογί-
 νης ταυτί πῆλ' ἀμβλῆ. μετὰ ταῦτα τίς ἢ μέ-
 ση κωμωδία, ἢ λυσιπῶν ἡ νέα πρὸς τί ποτε πά-
 ρειληπταί, ἢ κατ' ὀλίγον ὑπὸ τῶ ἐν μνήσεως
 φιλοτεχνίαν ὑπερῖον ἐπίστησον ὅτι ἢ ὡς λέγε-
 ται ἢ ἑσπερὶ τὴν πᾶσι χρήσιμα, οὐκ ἀγνοεῖ. ἀ-
 λλά ἢ ὅλη ὑπερβολὴ τὸ τοιαύτης ποιήσεως καὶ
 σφραγισμένης πρὸς τίνα ποτὲ σκοπὸν ἀ-
 πέβλεψε; πῶς ἀναρχὴς προσπίπτει τὸ μὴ εἶναι
 ἄλλω βίου ὑποδείκναι εἰς τὸ φιλοσοφεῖν ὅπως
 ὑπὸ τῆς δεινότητος, ὡς ταύτῃ αὐτῇ νῦν ὧν τυγχάνεις.
 Κλάδ' ὅτ' ἡ πρὸς ἑαυτὸν κλάδ' ἀρκυπέει, οὐ
 διόλου μὴ καὶ τὸ ὅλου φυτῷ ἀρκυπέει.
 οὕτω δὲ καὶ ἀνθρώπῳ, ὡς ἀνθρώπου ἀρκυ-
 πέει ὅλης τὸ κοινωνίας ἀρκυπέει. κλάδον
 μὲν δὲ ἄλλ' ἀρκυπέει, ἀνθρώπῳ δὲ αὐτὸς
 ἑαυτὸν τοῦ πᾶσι κοινωνοῦ χωρεῖ, μισήσας καὶ ἀρ-
 τραφεῖς, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ τὸ ὅλου πολιτὸν
 τῷ ἅμα ἀρκυπέει ἑαυτὸν. πᾶσι ἐκείνῳ γε
 δῶρον τοῦ συσπασμένου τῶ κοινωνίαν Διός. ἔ-
 ξισι γὰρ πάλιν ἡμῖν συμφύει τῷ πρὸς ἑαυτὸν, καὶ
 πάλιν τὸ ὅλου συμπερικρατεῖς γίνεσθαι. πᾶσι
 γὰρ μοῖται γινόμενον τὸ καὶ τῶ ἑαυτῷ ὅλον

* ρεῖσιν, δυσώγων καὶ δυσὸνκιδίστατον περ-
 χωροῦν παρῆ. ὅλως περὶ χ' ὁμοῖοι ὁ κλαυδ' ὁ
 ὁ ἀπ' ἀρχῆς συμβελασθήσας, καὶ σύμπνοος
 συμμείνας ὡς μετὰ τὴν ἀποκρίσιν αὐτῶν ἐγ-
 κοντεωθέντι. ὁ, τί ποτε λέγῃσι οἱ φυτοεργοί,
 ὁμοθαμνῆν μὲν, μὴ ὁμοδογματῆν δέ. Οἱ ἐν-
 σάμντοι περὶ ὁντινῶν καὶ τὸν ὁρθὸν λόγον, ὡς
 πορ' ἀπ' τῆς ὑγῆς πρᾶξεως ἀρξῆται σε οὐ
 διωκόνται, ὅπως μὴ δὲ τῆς πρὸς αὐτοὺς δι-
 μιθέας ἐκκρετέωται· ἀλλὰ φύλασσε ξαυτὸν
 ἐπ' ἀμφοτέρων ὁμοίως. μὴ μόνον ὡς τῆς δι-
 σταλτοῦς κρίσεως καὶ πρᾶξεως, ἀλλὰ καὶ ὡς τῆς
 πρὸς τοὺς κωλύειν ὡς χειροῦντας, ἢ ἄλλως δι-
 χειραίνοντας πρᾶότητι. Ὁ γὰρ τὸ τοιοῦτον,
 ὅς χαλεπαίνει αὐτοῖς ὡς πορ' ἀρξῆται τῆς
 πρᾶξεως, καὶ ὡς δύναι καὶ ταλαιγύρεται· ἀμ-
 φότεροι γὰρ ἐπίσης λιποταίη, ὁ μὲν ὡς πορ'-
 σης, ὁ δὲ ἄλλοτεωθεὶς πρὸς τὸν φύσει συγγενῇ
 καὶ φίλῳ. Οὐκ ἔστι χείρων ἑδεμῖα φύσις τέχνης.
 καὶ ὅτι τέχνη ταῖς φύσεσι μιμνήσκειται. ἐν τῷ
 ὅ, ἢ πασῶν τῶν ἄλλων τελειότητι καὶ πόριση-
 πτικῶτάτη φύσις, ἐκ αὐτῶν ἀρξῆται τῆς τεχνι-
 κῆς διμνηχανίας. πᾶσαι δέ γε τέχναι τῇ κρηττό-
 των ἀνέκοντα χείρων ποιοῦσιν· ἐκ δὲ καὶ ἡ κρηττό-
 τῆς καὶ δὴ ἀνέναντον γένεσις δικαιοσύνης, ἀπ' δὲ
 ταύτης αἱ λοιπαὶ ἀρεταὶ ὑφίστανται, ὅτι τῆς κρη-
 ττόσεως

ῥησεται ὁ δίκαιον, εἰ μὴ τοι διαφερόμεθα πρὸς
τὰ μέσα, ἢ διέξαιπά τοι καὶ πρὸ πτωχῶν καὶ μετὰ
πτωχῶν ὧμεν. Εἰ δὲ ἐρχῇ ὁ πρὸς τὰ πρᾶγμα-
τα ὧν αἱ διώξεις εἰς φυγαὶ δουλοῦσί σε. ἀλλὰ
τρόπον τινα αὐτὸς ἐπ' ἐκείνα ὀρχῇ. ὁ γὰρ κρί-
μα ὁ ποῦ αὐτῶν, ἡσυχάζετω, καὶ ἐκεῖνα μὴ
ἀτρεμάντα, καὶ ἔτε διώκων ἔτε φύγῃ οὐ φθίσει.
σφαῖρα ψυχῆς αὐτοῦ δέσῃ, ὅταν μὴ ἐκτείνηται
ἐπὶ τι, μὴ ἐσω σωτρεύῃ, μὴ τι λυγρὴν. ἀλ-
λά φωτὶ λαμπηται, ὥς τὴν ἀλήθειαν ὁρᾷ τὴν
πάντην, καὶ τὴν οὐ αὐτῇ.

Καταφρονήσει μὲ τις; ὁφείτω. ἐγὼ δὲ ὁφεί-
μαι, ἵνα μὴ καταφρονήσεως ἄξιον πρᾶστων ἢ
λέγων διείσκωμαι. μισήσει; ὁφείτω. ἀλλὰ ἐγὼ
διμνήσκει καὶ δύνους πάντι, καὶ τούτῳ αὐτῶν
ἔτοιμ' ὅτι πρὸ ὀνόματι δέξαι, οὐκ ὀφειστικῶς,
οὐδ' ἐὼς κατεπιδεικνύμεθα ὅτι ἀνέχουμαι, ἀλ-
λά γνησίως καὶ χρηστῶς, οἷον ὁ Φωκίως ἐ-
κείν' ὅτι, εἰ γὰρ μὴ πρὸς ποιεῖν. τὰ ἐσω γὰρ δὲ
τοιαῦτα εἶναι, καὶ ἔτι τῶν θεῶν βλέπον-
ται ἀνθρώπων πρὸς μηδὲ ἀγανακτικῶς δια-
πιδέμενον, μηδὲ δεινοπαθόντα. τί γὰρ σὺ κακὸν
εἰ αὐτὸς νῦν ποιεῖ ὁ ὡς τῇ φύσει σου οἰκέτοισι,
ὃ δέχῃ τὸ νῦν τῇ τῶν ὀλῶν φύσει δούλοισι, αἰ-
θερωπ' ὅτι τα γινώσκ' πρὸς τὸ γινώσκειν δι' ὅτι
δὴ ὁ κρινὲ συμφέρον; ἀλλὰ ἄλλων καταφρονούν-

καὶ ῥάδιζα ἔστω σοι· εἰ δὲ πρὸ φύσιν, ζήτει τί ὅτι
 σοι κτ' ἰσὺν οὐκ φύσιν. καὶ ἡδὴ ῥῶτο παύσει καὶ
 ἄδωξον ἦ. παύει γὰρ συγγνώμη τὸ ἴδιον ἀγα-
 θὸν ζητοῦν. γόβον ἐλήλυθεν ἕκαστον, καὶ ἐκ πύ-
 κων ἕκαστον ὑποκειμένον, καὶ εἰς τὴν μεταβάλλ-
 λει, καὶ οἷον ἔσται μεταβάλλον, καὶ ὡς οὐδὲν
 κακὸν παύεται. καὶ πρῶτον, τίς ἢ πρὸς αὐ-
 τοῦ μοι χάρις. καὶ ὅτι ἀλλήλων ὄντων γεγέ-
 ναμεν. καὶ κατ' ἐπερον λόγον, προσήσμεν
 αὐτῇ γέγονα, ὡς κειὸς ποιμένης, ἢ ταῦτα
 ἀγέλης. αἰῶνα δὲ ἐπιδι, ἀπὸ τῆς εἰ μὴ ἄτομοι,
 φύσις ἢ τὰ ὅλα διοικῶσα. εἰ ῥῶτο, τὰ χέροντα
 τῇ κρηττόνων ἐνεκεν· ταῦτα δὲ, ἀλλήλων.
 δούτορον, ὅποιοι πινές εἰσιν ἡδὴ τῆς τραπέζης,
 εἰ ῥῶτο κλιναίῳ, τὰ μάλιστα, ὅσοις ἀνάγ-
 κας δογματῇ κειμίας ἔχουσιν, καὶ αὐτὰ δὲ
 ταῦτα μετ' οἷον τύφει παύονται. τρίτον, ὅτι εἰ
 μὴ ὁρῶς ταῦτα ποιοῦσιν, οὐ δὲ δυχεραίνονται
 εἰδ' οὐκ ὁρῶς, δεικνύοντι ἄκοντες ὅτι ἀγνοοῦν-
 τός. πάντα γὰρ ψυχὴ ἄκυστα σέρεται, ὥστε
 πᾶν ἀλλοθὺν, οὕτως καὶ τῷ κατ' ἀξίαν ἐκεί-
 νῳ προσφύεται. ἀχλὺνται γυνὴ ἀκύνονται
 ἔδωκε, καὶ ἀγνώμονες καὶ πλιονέκται, καὶ
 καθαπάξ ἀμαρτητικὴ πᾶσι ῥῶτο πλιονέκτων. τίταρ
 ἔν, ὅτι καὶ αὐτὸς πολλὰ ἀμαρτανίης, καὶ ἄλλος ὅτι
 οὐτ' εἰ. καὶ εἰ πᾶσι δὲ ἀμαρτηματῇ ἀπέχει,
 ἀλλὰ

ἀλλὰ τίω γε ἔξιν ποικτικῶς ἔξῃς, εἰ καὶ ἀφ' αὐτῆς
 δελίαν, ἢ δοξοκρίαν, ἢ τοιοῦτό τι κακὸν, ἀπὸ
 χυτῆν ὁμοίων ἀμαρτημάτων. πέμπτον, ὅτι ἔ
 σὶ εἰς ἀμαρτάνουσι κατείληφας. πολλὰ γὰρ κατ'
 οἰκονομίαν γίνεται, καὶ ὁλως πολλὰ δὲ πρὸς
 τόρον μαθεῖν, ἵνα τις πρὸς ἀλλοτρίας πράξεις
 κατὰ ληπτικῶς πᾶρφήνηται. ἔκτον, ὅτι ὅταν
 λίκαν ἀνακτικῆς, ἢ ὁδυπαθῆς, ἀκαριαῖος ὁ
 αὐθρόπειος βίος, ὅμως ὀλίγον πάντως ἴξε-
 τάς ἡμῶν. ἑβδόμον, ὅτι ἔχαι πράξις αὐτῆν
 εὐχολογῶν ἡμῶν. ἐκ εἶναι γὰρ εἰσιν αἱ τοῖς ἐκείνων
 ἡγεμονικῶς· ἀλλὰ αἱ ἡμέτεροι ὑπολήψεις. ἄ-
 ρον γὰρ καὶ θέλων ἀφῆναι τίω ὡς πρὸς δεινοῦ
 κρίσιν, καὶ ἀπὸ ληθῆς ἢ ὀργῆς. πῶς ἔν ἀρεῇ; λογι-
 σάμενος ὅτι ἐκ αἰσθρόν. ἐάντ' μὴ μόνον ἢ τὸ αἰ-
 σθρόν κακόν, ἀνάγκη καὶ σὲ πολλὰ ἀμαρτάνῃν,
 καὶ ληθῶν καὶ πάντοτε γινέσθαι. ὀγδόον, ὅτι
 χαλεπώτερα ἑαυτὸν φέρουσιν αἱ ὀργαὶ καὶ λύπαι
 αἱ ὑπὲρ τοῖς τρισυτοῖς, ἢ πρὸς αὐτὰ ὅσιν ἐφ' οἷς ὀρ-
 γισόμεθα καὶ λυπούμεθα. ἑνάτον, ὅτι τὸ θυμῶν
 ἀνίκητον, ἐάν γνήσιον ἢ καὶ μὴ σεσηρῶς, μηδὲ
 ὑπόκεισιν. τί γὰρ σοι ποιήσει ὁ ὑβριστικὸς
 τῶν, ἐάν διατελῇς θυμικῶς αὐτῶν, καὶ εἰς τὸ
 ἔτυχε πρῶτος πᾶν καὶ μεταδιδακτικῶς δι-
 οχρῶν πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὅτι κακὰ
 ποιῇν σε ὑπὲρ χειρὶ; μὴ τέκνον, πρὸς ἄλλο πε-
 φύκα.

Φύκαμινα. Ἐγὼ μὲν ἔ μὴ βλαβῶ, σὺ δὲ βλά-
 πῃ, τέκνον. καὶ δεικνύναι διὰ φῶς καὶ ὀλίκως,
 ὅτι ἴδω ἔ τως ἔχει. ὅτι ἔ δὲ μέλισσαι αὐτὸ ποιε-
 σιν, ἔ δ' ὅσα ζωα γελαστικὰ τῷ φυκῷ. Διὲ δὲ μὴ
 τε εἰρωνικῶς αὐτὸ ποιεῖν, μὴ τε ὀνειδιστικῶς, ἀλ-
 λά φιλοσόφως καὶ ἀδίκτως τῇ ψυχῇ, καὶ
 μὴ ὡς εὐχολῇ, μηδὲ ἵνα ἄλλοι πῖσας θαν-
 μασι· ὁμῶς ἢ τοι πρὸς μόνον, καὶ ἐὰν ἄλλοι π-
 νοῦ περὶ ἐσηκῶσι. τούτῃ τῇ ὀνεία κεφαλαί-
 ων μέμνησθ, ὡς πῖα τῇ Μουσῶν δῶρα ἔλκ-
 φως, καὶ ἀρραίωσι τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι, ἕως
 ζῆς. φυλακτίον δὲ ἐπίσης ἔδ' ὀργίζεσθαι αὐ-
 τοῖς, δὲ κελακδύναι αὐτοὺς. ἀμφοτέρω γὰρ ἄ-
 κρινῶνται, καὶ πρὸς βλάβην φέρει. πρὸ χει-
 ρον ἢ ὡς ταῖς ὀργαῖς, ὅτι οὐχὶ δὲ θυμοῦσθαι ἀν-
 δεικνόν, ἀλλὰ δὲ πρᾶον καὶ ἡμερον, ὡς πρὸς ἀν-
 θρώπιν ὀτόρον, οὕτως καὶ ἀρρηνικῶτόρον, ὅ-
 ἰαίθ καὶ νύκτων καὶ ἀνδρείας τῷ τῷ μέτε-
 σιν, οὐχὶ ἔδ' ἀγανακτοῦντι καὶ δυσαρρεσύντι.
 ὅσοι γὰρ ἀπαθεία ἴδω οἰκειότορον, ποσὴν τῷ
 καὶ διωάμῃ. ὡς πρὸς τε ἡ λύπῃ ἀδανῶς, ἔ τως
 καὶ ἡ ὀργῇ. ἀμφοτέρω γὰρ τέτρωνται, ὅς εὐ δε-
 δώκασιν. εἰ δὲ βούλει, καὶ δέκα τον πῖα τῷ μα-
 σηγέτου δῶρον λαβεῖ. ὅτι τὸ μὴ ἀξιδας ἄμαρ-
 τάνην τῷ φάλλους μαρτυκῶς. ἀδιωάτου γὰρ
 ἐφίεται. ἔ δὲ συγχωρεῖν ἄλλοις μὴ εἶναι τῷ τῷ
 ἀξιδῶ

300 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

ἀξιούν δὲ μὴ εἰς σέ ἀμαρτάνειν, ἄγνωμον καὶ
 τυραννικόν. Τέσσαρας μάλιστα τροπαὶς τοῦ ἡγε-
 μονικῶν πρᾶφυλάκτιον διηνεκῶς, καὶ ἐπει-
 δαν φωρύσσης, ἀπαλειπῆον, ὑπὸ λήγοντα ἐφ'
 ἐκείνῃ οὕτως. ὅσοι δ' φαίνεται ὅμα ἐκ ἀναγ-
 καίων. ὅσοι, λυλίκων κρινωνίας. ὅσοι, ἐκ ἀπ' σαυ-
 τῶν μέλλει λέγειν. ὅσοι μὴ ἀφ' ἑαυτῶν λέγειν ἐν
 τοῖς ἀποπωτάτοις νόμιζε. τέταρτον δὲ ὅτι καὶ
 ὁ σαυτῶν ὀνδριεὶς, ὅτι ὅσοι ἡττωμένους ἐστὶ καὶ
 ἑσποκατακλινομένους τῶν οὐ σοὶ θεοτόδρου μέ-
 ρους, τῇ ἀπμωτόρῃ ἐν τῇ μοίρῃ τῇ τ' σώμα-
 τος, καὶ ταῖς τούτου παχείαις ἡδοναῖς. Τὸ μὲν
 πνυθιάπὸν σου, καὶ δ' πυρῶδες πᾶν ὅσον ἐγ-
 κέκρηται, καὶ τοὶ φύσει ἀνώφερῃ ὄντα, ὅμοιος
 πειθόμενα τῇ τῇ ὄλῳν ἀλγίαί, πρᾶκρε-
 τεῖται οὐ ταῦτα ὑπὸ τῆς συγκείμενῃ. καὶ δ'
 γὰρ ὁ δὲ ὁ οὐ σοὶ πᾶν, καὶ δ' ὑγρόν, καὶ τὰ κα-
 τωφερῇ ὄντα, ὅμοιος ἐγγύρῃ καὶ ἐστικε τὴν ἐκ
 ἑαυτῇ φυσικὴν σάσιν. ὅπως ἀρᾷ καὶ τὰ τοιχεῖα ὑ-
 πακῆς τοῖς ὄλοις, ἐπειδὴ πρὸς κατὰ τὰ χθὲν σὺν
 βία μένοντα, μέχρις αὐτῶν ἐκείθεν πάλιν δ' οὐδὲσι-
 μον τ' διαλύσεως σημῆν. ὅ δ' ἔφον ὅν μόνον τὸ νοε-
 ρόν σε μέρος ἀπειθὲς εἶναι, καὶ ἀγανακτεῖν τῇ ἑαυτῶν
 χώρα ἐν τοῖς ἐδὲ γὰρ βίαιον τὸ τῶ ὑπὸ τῶν
 ἀλλὰ μόνον, καὶ φύσιν ἐστὶν αὐτῶ. οὐ μὲντοι ἀτέχε-
 ται, ἀλλὰ πῶ ἐναντῖαν φέρεται. ἢ ἢ ὑπὸ τὰ ἀ-
 δικήματα

δικήματα καὶ τὰ ἀκροατήματα, καὶ ταῖς λύ-
 πας, καὶ τῶν φόβους κινήσεις, ὅδ' οὐκ ἄλλο ὄσιν, ἢ ἀ-
 φισαμλίου τ' φύσεως. καὶ ὅταν δὲ πνιγῇ συμ-
 βαυόντῃν δυαχεράινει τὸ ἡγεμονικόν, καὶ ταλὲν
 πει καὶ τότε πῶς ἐαυτῷ χῶραν. πρὸς ἰσότητα
 γὰρ καὶ θεοσέβειαν κατωκλύσασαι, οὐχ ἡτῶν
 ἢ πρὸς δικαιοσυλῶν. καὶ γὰρ ταῦτα οὐκ εἶδει
 ἐστὶ τ' οὐκινωνησίαις, μᾶλλον δὲ πρὸς ἐνότητι
 τῇν δικαιοπραγμασίαν. ὥστε μὴ εἶς καὶ ὁ αὐ-
 τὸς ὄσιν ἀντὶ τῷ βίου σκοπῶς, ὅτ' εἰς καὶ ὁ αὐ-
 τὸς δι' ὅλου τῷ βίου εἶν' οὐ διώαται. ἐκ ἀρκεί
 τὸ ἐρμηλῶν, ἐὰν μὴ κακῆν προσηθῆς, ὅπως οὐκ εἶν'
 δεῖ τῶντον τὸν σκοπὸν. ὥστε γὰρ οὐχ ἡ πάν-
 τῃν τῇν ὁπωσὺν πλείοσι δοκούντῃν ἀγαθῶν
 ὑπολήψεις ὁμοία ἐστὶς, ἀλλ' ἡ τῇν τοίων δὲ π-
 νωας, τουτέστι τῇν κρινώας, οὕτω καὶ πᾶς
 σκοπὸς, δὲ πᾶς κοινωνικὸς καὶ πολιτι-
 κὸν ἔπος ἵσταται. ὁ γὰρ εἰς ἑῶν πάσας τὰς ἰ-
 δίας ὁρμάς ἀποθυλῶν, πάσας τὰς πράξεις ὁ-
 μοίας ἀφροσύνης. καὶ κτ' ἑῶν αἰὲς ὁ αὐτὸς ἐστὶ. Τὸν
 μὲν τ' ὀρεγνόν, καὶ τ' κατοικίδιον καὶ τ' ἡτοίαν τού-
 τε καὶ διασώσῃν. Σωκράτης καὶ τὰ τῇν πολλὰ
 λῶν δόγματα, λαμίας ἐκάλει, παιδίων δέμας
 τα. Λακεδαιμόνιοι τοῖς ἡγεμόσις οὐ ταῖς θεωρίαις
 ὑπὲρ τῇ σιγῇ τὰ βάρβα ἐπὶθεῖν, αὐτοῖς δ' ἐ-
 χει ἐκαθέζοντο, τῷ Γόργίῳ δὲ Σωκράτης πᾶσι
 τῷ μὴ

τῷ μὴ ὀφείσθαι πρὸς αὐτὸν, ἵνα ἔφη μὴ θεῷ κα-
κίσω ὀλίθω ἀπόλωμαι. Τοντέστι μὴ οὐ πα-
θῶν οὐ διωκθῶ αὐτοῦ ποιῆσαι. Ἐν τοῖς τῇν Ε-
φείων γραμμασι, πρὸς ἀγγελμα ἑκαθὸ συνε-
χῶς ὑπομνησκεισθαι τῇν παλαιῶν πινθῶ
τῇν ἀρετῇ χρῆσθαι μύων. Οἱ Γυθαγόρφοι, ἑω-
θεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀφορεῖν, ἵν' ὑπομνησθῶ-
μεθα τῇν ἀείκλ' τὰ αὐτὰς ὁσαύτως εἰς αὐτῶ
ὄργον διγυθύντῃν, ὅς τ' τάξιος ἢ τ' καὶ θα-
ρότητ' ὅς τ' γυμνότητ'. ἑδῶ γὰρ πλεονέ-
λυμμα ἄστρον. Οἷον ὁ Σωκράτης τὸ κώδιον
ὑπεζωσμένον, ὅτε ἡ Ξανδίππη λαβοῦσα δι-
μάκρον ἐξω πρῶτῃ. καὶ ἃ ἔπειτα ὁ Σωκρά-
της τοῖς ἐταίροις αἰδοῦσθαι καὶ ἀναχρῆσθαι,
ὅτε αὐτὸν εἶδον ὅπως ἐσταλμένον.

Ἐν θεῷ γράφει καὶ ἀναγνώσκον οὐ πρότε-
ρον ἀρξείας, πρὶν ἀρχῆς. Ἰδοὺ πολλῶ μαλ-
λον ὡς θεῷ βίω.

Διδοῖται δὲ φέρεται, εἰς μέτεσί σοι λόγον.

Ἐμὸν δ' ἐγέλασε φίλον κῆρ.

Μέμψονται δ' ἀρετῶν χαλεποῖς βαλζον-
τός ἐπείσιν. Σύνκον χερσὶν ἡκτείν, μαινομέ-
νου. τοιοῦτ' ὁ τὸ παιδίον ἡκτείν, ὅτε ἐκ ἐπεί-
δοται. καὶ ταφίλουντα τὸ παιδίον ἔλεγεν ὁ Ε-
πίκτητ', εἶδον ὡς φέρεται, αὐτοῖς ἴσως
ἀρθρῶν, δύσφημα ταῦτα; εἶδεν δύσφημον ἔφη

φυσί-

φυσικοῦ πινθ' ὄργου σημαντικόν. ἢ καὶ τὸ εὖ
 σάχυνας διελαθῆναι, δυσφικμον. ὁμφαξ, σαφυ-
 λή, σάφεις, πάντοι μεταβολαί, ἐκ εἰς τὸ μὴ ὄν,
 ὁλὴ εἰς τὸ νῦν μὴ ὄν. Ληστὴς προαιρέσεως ὁ γίνε-
 ται, δ' ὅτ' ἔπικτήτ' . Τέχνῳ δ' ἔφη ποδὶ δ'
 συγκοῖα τίθεσθ' ὁρεῖν. καὶ οὐ τῷ ποδὶ τὰς ὁρ-
 μάς τόπῳ δ' προσεκτικὸν φυλάσσειν, ἵνα μὴ
 ὑπεξαίρεσως, ἵνα κρινωνικαί, ἵνα κατ' ἀξίαν. καὶ
 ὁρεξίως μὲν πάντ' ἀπασιν ἀπέχεσθ', ἐκκλίσει
 δ' ἐπὶ πρὸς μηδ' οὐ τῇν' ἐκ ἐφ' ἡμῶν χρῆσθ', ὅ ποδὶ
 τῷ τυχόντ' ὅτ' ἔφη ὅσιν ὁ ἀγρὸν, ὁλὴ καὶ ποδὶ τῷ
 μαίνεσθαι, εἰ μὴ ὁ Σωκράτης ἔλεγε. τί θέλε-
 ῖτε λογικῶν ψυχὰς ἔχειν, ἢ ἀλόγων; λογισ-
 κῶν. πίνων λογικῶν; ὑγῶν, ἢ φαύλων;
 ὑγῶς; τί ὅτ' ζητεῖτε; ὅτ' ἔλε-
 γον. τί ὅτ' μάχεσθε, καὶ
 διαφίεσθε;

υ

ΜΑΡ

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίων 16.

ΑΝΤΑ ἐκείνα ἐφ' ἃ διὰ πε-
 ειόδου δύχῃ ἐλθεῖν, ἥδη ἔχειν
 διῶναι, ἐὰν μὴ σου ᾖ φρο-
 νῆς. ἴδω ὃ ὄσιν, ἐὰν παῦν τὸ πῦρ ἐ-
 λθὼν καὶ ταλίπης, καὶ τὸ μέλλον ἐ-
 πιτρέψῃς τῇ περνοίᾳ. καὶ δ' παρὸν μόνον ἀπὸν-
 θυῶς πρὸς ὁσιότητα καὶ δικαιοσύνην. ὁσιότη-
 τα μὲν, ἵνα φιλήσῃς δ' ἀρετὴν μόνον. σοὶ γὰρ αὐ-
 τὸ ἢ φύσις ἐφέρει, καὶ σὲ τούτω δικαιοσύνην ὃ,
 ἵνα ἐλθὼν θέρως καὶ χωρεῖς περὶ τοῦ κῆ-
 τὰ ληθῇ, καὶ πρῶτος τὰ κατ' νόμον, καὶ κατ'
 ἀξίαν. μὴ ἐμπαροδίῃ δέ σε, μήτε κακία ἄλλο-
 τρία, μήτε ὑπόληψις, μήτε φωνή, μηδὲ μὴ αἰ-
 σθησις τῶν πᾶσι τετραμμένων σοὶ σαρκιδίων. ὁ-
 ψεται γὰρ δ' πάχον. ἐὰν δ' ὅτε δὴ ποτε πρὸς
 ἰξόδω γενῇ, πάντα τὰ ἄλλα καὶ ταλιπῶν, μόν-
 νον τὸ ἡγεμονικόν σου, καὶ τὸ αἰ σοὶ θεῖον πηκῆς, καὶ
 τὸ μὴ παύσεσθαι ποτε ζῶν φοβηθῆς, ἀλλὰ τό γε
 μηδὲ ποτε ἀρῆσθαι κατ' φύσιν ζῶν. ἔσθ' ἀνθρώ-
 πῳ ἀξίῳ τῶ γενήσονται κόσμον, ὃ παύσει
 εἶναι τῶν πατρίδων, καὶ θαυμαζῶν ὡς
 ἀπεσοῦν.

ἀπεσοδύνηται τὰ καὶ ἡμέραν γινόμενα, ὧς κρε-
μαίμεν ἐκ τῶδε καὶ τῶδε. Ὁ θεὸς πάντα
τὰ ἡγεμονικά, γυμνά τῇν ὑλικῶν ἀγγείων καὶ
φλοιῶν καὶ καὶ θαρμά τῇν ὀρεῶν, μόνω δὲ τῷ ἑαυτῷ
νοεῶ μόνων ἀπὸ τοῦ, τὸ ἑαυτῷ εἰς ταῦτα ἐρρύνη-
κὲ τῇν καὶ ἀπωχετὸν μύλων. ἐὰν δὲ σὺ τῶδε ἐπί-
σης ποιῆν, τὸ πολὺν παλαιωσμένον σεαυτῷ παλαι-
ωθήσεις. ὁ δὲ μὴ τὰ παλαιώμενα κρεῖα διαὶ ὀρεῶν,
ἢ πταγεῖσθαι, καὶ οἰκίαν, καὶ δοῦσαν, καὶ πλὴν
ποιού τῳ παλαιωλὶ καὶ σκηνῷ δαώμενος, ἀπο-
λήσειται· τρία ὅσιν ἑξ ὧν σωθήσῃς, σωμά ποιε-
σθῶματι πον, νῆς. τὰ τῇν τὰλλα μέχρι τῶ ὠδμη-
λήσῃς δὲν σά ὅσι. τὸ δὲ τείον μόνον κυρίως σὸν, ὃ
ἐὰν χωρίως ἀπὸ σεαυτῷ, τὰ τέστιν ἀπὸ τῆς
ὀφθαλμίας, ὅσα ἄλλα πρὸς σὴν ἢ λέγῃσιν ἢ ὅσα αὐτὸς
ἐποίησας ἢ εἶπας, καὶ ὅσα ὡς μέλλοιτα παρὰ σ-
σεις, καὶ ὅσα τῷ παλαιώμεναι σοι σωμά τίς, ἢ τῶ συμ-
φύτῃ πνύματις, ἀπεαίρεται πρόσθεν, ὅ-
σα ἢ ἐξωθεν παλαιώμεναι δύνῃ ἐλίσσῃ, ὥς τῶ ὠφ-
μαρμύλων ἑξ ἡμελύνῃ καὶ θαρμά πλὴν νοεῶν διώ-
μεν ἀπόλυτον ἐφ' ἑαυτῷ ζῶν, ποιοῦντα τὰ δι-
καια, ὧς δέλῃσιν τὰ συμβαίνοντα, καὶ λέγ-
σιν τὰ ληθῇ, ἐὰν χωρίως φημι τῷ ἡγεμονικῷ τῷ
τὰ πρὸς ἡμελύνῃ ἐκ παλαιωθῆς, καὶ τῶ
χρόνῳ τὰ ἐπὶ κῆρα, ἢ τὰ πρὸς χηκῆτα, ποιήσῃς
τε σεαυτῷ, οἷος ὁ Ἐμπεδοκλῆς σφαῖρος κυκλῶ-

τὸν κενὴν πόλιν θείων, μένοντε ζῶντες ἐμμε-
 λήσας ὁ ζῆς, τὰ τέσι τὸ πῆδον, διωκόμενοι ὅτι με-
 χρι τῆς ἀποθανεῖν ἔσονται πόλιν, ἀποκα-
 τας καὶ θυγατέρας, καὶ ἰλίως τῷ σωτῆρι οὐ μόνον
 ἀφαισιναι. Πολλὰ καὶ ἐθαύμασαι, πῶς ἐαυτὴν ἡ
 ἐκείνος μάλλον παύσῃ φιλεῖ, ἢ δὲ ἐαυτὴν πε-
 ρὶ αὐτῆς ὑπολαβὴν αἰσθάνεται ὅτι ἔστιν ἡ
 πλὴν τῶν ἄλλων. Εἰ γοῦν πινὰ θεὸς ὠδισαίς, ἢ δι-
 σόσκει, ὅς ἐμφρων καλῶς μεθεῖ καὶ ἐαυτὴν οὐ-
 θυμῶς καὶ ἀφαισιναι, ὁ μὲν αὖ μάλλον γινώσκων
 ὕψιστος, ὅς ἐστι πρὸς μίαν ἡμέραν ἔσται ἔσονται
 ἔσται ὅτι πᾶσι μάλλον αἰσθάνεται τὴν ποτε πα-
 ρὲς ἡμῶν φρονήσας, ἢ ἐαυτούς. Πῶς ποτε πάν-
 τα καλῶς καὶ φιλοφρονῶν ὅτι ταῖς αἰσθάνεται οἱ
 θεοὶ, ἔσται μόνον πρὸς τὸν, ὅς ἐστι τῆς αἰσθάνεται
 πᾶσι καὶ πάντις χρῆσταις, καὶ πᾶσι πρὸς τὸ
 θεῖον ὡς αἰσθάνεται συμβόλαια θεμῶν, καὶ ὡς πᾶσι
 τὸν δι' ὅτι ὅτι ὅτι καὶ ἰερουργῶν (ὡς ἡμεῖς ὅτι
 θεῖον γινώσκων, ἐπειδὴ αἱ ἀπαξ ἀποθανῶσι, μη-
 κὲν αὐτὸ γίνεσθαι, ὅτι ἡμεῖς τὸ πᾶν αἰσθάνεται
 ἐκείνοι. ἔσται δὲ ἡ πόρ καὶ ἔσται ἔχει, δι' ἡμεῖς ὅτι
 εἰς ὅτι ὅτι ἔχειν ἔχει, ἐπὶ τὸν αἰσθάνεται. εἰ γὰρ δι-
 καίον ἡμῶν, ἡμῶν καὶ διωκόμενοι. καὶ εἰ ἡ φύσις,
 ἡ πᾶσι αἰσθάνεται αὐτὸ ἡ φύσις. ἐκ δὲ τῆς μὲν ἔσται ἔ-
 χειν, ἐπὶ τὸν ὅτι ἔχει, πᾶσι αἰσθάνεται τὸ μὲν ὅτι
 ἔσται γίνεσθαι. ὅς ἐστι καὶ αὐτὸς, ὅτι ἔσται
 πᾶσι

πῶς αὖτις δικαιολογῇ πρὸς τὸν θεόν. ἐκ αὐτῶν δ'
 ἔγω διελγόμεθα τοῖς θεοῖς, εἰ μὴ ἀπίστοι καὶ
 δικαίωμαί τοί ἐσιν. εἰ δὲ ἴδω, ἐκ αὐτῶν πὶ πόδι-
 θον ἀδίκως καὶ ἀλόγως ἡμελημένον τῶν οὐ τῇ
 ὁλοκαυσήσει. ἔθιξε καὶ ὅσα ἀρχηγνώσεις. καὶ
 γὰρ ἡ χεὶρ ἡ ἀεισερᾶ πρὸς τὰ ἄλλα ὅτι αὐτὴ
 διδοι ἀργὸς ὅσα, τῶ χαλινῷ ἐρρωμένω εἰς τὸν
 ἡ δεινὰ κρατεῖ. ἴδω γὰρ εἰδισαί. Ὅποιον δὲ
 καταλεφθῆναι ὑπὸ τῶ θανάτου, καὶ σώμα-
 τι καὶ ψυχῇ πῶς βραχύτητα τῶ βίου, πῶς ἀ-
 χαλῶν τῶ ὀπίσω καὶ πρὸς αἰῶνος, πῶς αἰθέ-
 ραν πάσης ὕλης, γυμνά τῶ φλοιῶν θεάσασθαι
 τὰ αἰπώδη. ταῖς ἀναφορὰς τῶ πράξεων. τί πό-
 νος, τί ἡδονή. τί θάνατος, τί ὁδός. πῶς ὁ αὐτῶ
 ἀρχλίας αἶπος. πῶς ἔδῃς ὑπ' ἄλλων ἐμπροσθί-
 ζεται. ὅτι πάντα ὑπόληψις. Ὅμοιον δ' εἶναι δὲ
 οὐ τῇ τῶ ὁδοματῆν χρῆσει, παγκρατίας, ἐχί-
 μονομαχίᾳ. ὁ μὲν γὰρ τὸ ξίφος ὡς χρῆται, ἀρ-
 τίθεται καὶ ἀναιρεῖται. ὁ δὲ πῶς χεῖρα αἰεῖ ἔχει,
 καὶ οὐδ' οὐ ἄλλο ἢ συστρέφει αὐτῇ δὲ. Ὡαὶ ταῖ
 πράγματα ὁρᾶν διαιροῦντα εἰς ὕλιν, αἶπον,
 ἀναφορὰν. ἡ λίκιν ὁζονσίαν ἔχει ἀνθρώπος μὴ
 ποιεῖν ἄλλο, ἢ ὅπως μέλλῃ ὁ θεὸς ἐπαινεῖν. καὶ
 δέχεται παῖ, ὁ αὐτὴν αὐτῶν ὁ θεός. τὸ ἐξῆς
 τῇ φύσει, μήτε θεοῖς μεμπτῶν. οὐδ' οὐ γὰρ ἐκόν-
 τος ἢ ἀκόντος ἁμαρτάνουσι, μήτε ἀνθρώποις,

ἔδω γὰρ ἔχῃ ἀκροῦσθαι, ὥστε ἔδωκέν μεμπέον. πῶς
γέλοιθ' καὶ ξαίθ' ὁ θαυμαζὼν ὅππεν τῇ αὐ-
τῷ βίῳ γινομένων.

Ἦτοι ἀνάγκη ἐμαρμυλῇ, ἀπ' αἵματός τ' αἰτίαι, καὶ
πρόνοια ἰλάσιμος ἢ φερμός ἐκ καὶ ὁτῆτος ἀπε-
σάτῆτος. ἐμὲν ἀπ' αἵματός τ' ἀνάγκη, ἡ αὐτὴ τέ-
νυς; ἐν τῇ πρόνοια ὑπὸ δεχομένη τὸ ἰλάσκεσθαι, ἀξίον
αὐτὸν ποιεῖν τὸ ἐκ τῆ θείας βοήθειας. ἐν τῇ φερ-
μῷ ἀνγκυρόντι, ἀσμενίζει, ὅτι οὐ τοιαύτῳ
τῷ κλύδωνι αὐτὸς ἔχεις οὐ σωτῆρῃ πρὸς νοῦν
ἡγεμονικόν. καὶ πάλιν φέρει σε ὁ κλύδων, πῶς
φερέτω δ' σαρκίδιον ἢ πνεύματιον τῶν ἄλλων.
Ὅν γὰρ νοῦν οὐ προΐσει. ἢ ὁ μὲν τῆ λύχνης φῶς
μέχρι σβέσθαι, φαίνει, ὅτι τῇ αὐγῇ ἐκ ἀρχαλ-
λας. ἢ δὲ οὐ σοὶ ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη ὅτι σω-
φροσύνη, πρὸς ἀποσβέσσειται; ὑπὸ τῆ φαντα-
σίαν πρᾶσσόντι, ὅτι ἡμαρτε. τί δαὶ οἶδα ἐν
ῥῥο ἀμαρτήματα. ἐν δὲ καὶ ἡμαρτων, ὅτι κατέ-
κεινον αὐτὸς ἑαυτὸς. καὶ ὅπως ὁμοιον ῥῥο,
τῷ καὶ ἀσφύρῃ πρὸς ἑαυτῶν ὅφελος. ὅτι ὁ μὴ
θέλων τὸν φαῦλον ἀμαρτάνειν, ὁμοιῶν τῷ μὴ
θέλοντι πρὸς συνῆν ὁπὸν οὐ τοῖς σύγκρις φέρειν, ὅ-
τι βρέφει κλαυθμυρίζεται, καὶ τὸν ἱπποῖς
χρηματίζῃ, καὶ ὅσα ἄλλα ἀναγκαῖα. τί γὰρ
πάθῃ πρὸς ἑξὶν ἔχων τοιαύτην. Εἰ δὲ γοργός ἐστι,
πρᾶν τῷ θανάτῳ. Εἰ μὴ καθήκει μὴ πρᾶν ἐξέ-
ει μὴ

εἰ μὴ ἄλκιός ᾖσι, μὴ εἴπῃς. ἡ γὰρ ὁρμή σου ἔστω, εἰς
 τὸ πάν ἅ ἐὶ ὁραῖν, τί ὅσιν αὐτὸ ἐκείνο τὸ πλὴν φαν-
 τασίαν σοι ποιοῦν, ἢ ἀναπύουσαν διακριντα, εἰς
 τὸ αἰπὸν, εἰς τὸ ὑλικὸν, εἰς πλὴν ἀναφοραῖν, εἰς
 τὸν χρόνον, οἷος ἔ πεπαύσθαι αὐτὸ δείξει.
 Αἰσθου ποτέ, ὅτι κρείττον ἔστι καὶ δαυμονιώτορον
 ἔχεις αἰστωτῶ, ἢ τὰ πάσθαι ποιοῦντων, ἢ κα-
 δάπαξ τῇ νυδροπασκούντῃ σε. τί μὲν νῦν ὅστιν
 ἢ δαίνοια. μὴ φόβος; μὴ ὑποψία; μὴ ὑδι-
 θυμία; μὴ ἄλλο τι τοιοῦτον; Πρώτον, τὸ μὴ εἰκῇ,
 μηδὲ ἄνθι ἀναφορᾶς. δυνάτορον, τὸ μὴ ἐπ' ἄλλό
 τι, ἢ τὸ κρινωνικὸν τέλει τῇ ἀναρχῇ πωρεῖ-
 σθαι. ὅτι μετ' οὐ πάλιν, ἔδῃς οὐδαμοῦ ἔσθῃ,
 οὐδὲ τῇ πᾶν νῦν βλέπεις, οὐδὲ τούτῃ πῶς
 τῇ νῦν βιούντῃ. πάντα γὰρ μεταβάλλεις
 καὶ τρέπεται καὶ φθείρεται πέφυκεν, ἵνα
 ἔτορα ἐφεξῆς γίνηται. ὅτι πάντα ἢ ὑπολκίμῃς.
 καὶ αὐτὴ ἐπὶ σοι. ἄρον ἔν ὅτε θέλῃς πλὴν ὑπο-
 λκίμῃς, καὶ ὡσπερ κἀμφαίτι πλὴν ἄκραν γα-
 λήνῃ, σαθερὰ πάντα, καὶ κόλπτῃ ἀκύμνον.
 μία καὶ ἡτιστὲν ἐνεργεια καὶ καιρὸν παυσάμε-
 νῃ, ἔδῃς κακὸν πάχαι, καλὸν πέπαυται, ἔδῃς
 πρᾶξας πλὴν πρᾶξιν ταύτῃ, κατ' αὐτὸ τῷτο,
 κατ' ὃ πέπαυται, κακὸν τι πέπονθεν ὁμοίως ὅν
 ἢ ἐκ πασῶν πλὴν πρᾶξεων σύστημα ὅπερ ὅστιν ὃ
 βίθῃ, ἐὰν ἐν καιρῷ παύσθαι, ἔδῃς κακὸν πᾶν

χεί κατ' αὐτὸ τὸ π, καὶ δ' ὁ πέπαι. ὁ δὲ ὁ καί
 τα παύσας οὐ καίρῳ τ' ἐρεμὸν ἴδρον, καὶ κῶς δι-
 τί. ἡ δὲ καίρῳ, καὶ τὸν ὄρον δίδωσι. ἡ φύσις,
 ποτε μὲν καὶ ἡ ἰδία, ὅταν εἰ γῆρα, πάντως δὲ
 ἡ τῇ ὄρον, ἡς τῇ μερὶν μεταβαλλόν τῇ, να-
 ρὸς ἀεὶ ὁ ἀκμαίῳ ὁ σύμπας κόσμος ἀλγί-
 νει. καλὸν ὃ ἀεὶ πάν καὶ ὠραῖον τὸ συμφέρον
 τῷ ὄλῳ. ἡ δὲ κατὰ παύσεις τῆς βίου, ἐκείτω οὐ
 κακὸν μὲν, ὅπ' ἐδὲ αἰσχρὸν. ἐπὶ δὲ ἀπεραι-
 τον, καὶ ἐκ ἀκρινώητον, ἀγαθὸν δὲ, ἐπὶ τῷ ὄλῳ
 καίειον, καὶ συμφέρον, καὶ συμφερόμενον. ὁ-
 τω γὰρ καὶ θεοροφώρηται ὁ φερόμενος κατὰ
 ταῦτα θεῶ. ὁ δὲ ταῦτα τῇ γνώμῃ φερόμενος.
 Τεῖα ταῦτα δὲ ἐπὶ πρὸ χῆρα ἔχον, ὡδὲ μὲν ὡς
 ποιεῖς, ἐμὴτε ἐκ, μηδὲ ἄλλως ἢ ὡς αὐτὴ δίκῃ
 αὐτὴ ἀνέγκου. ὡδὲ δὲ τῇ ἐξωθεν συμβαινόν-
 τως, ὅπ' ἡπ κατ' ὡδὲ τυχίως, ἡ καὶ πρὸ-
 νοίαν. ὅτε δὲ τῇ ὡδὲ τυχίᾳ μεμπῆον ὅτε τῇ
 πρὸ νοίᾳ ἐγκλητέον. δούτορον, ὅ ὁποῖον ἐκείτων
 ἀπὸ σπέρματι, μέχρι ψυχρώσεως, καὶ ἀπὸ ψυ-
 χρώσεως, μέχρι τῆς πῦρ ψυχρῶ ἀπὸ δύναι, καὶ ὡς
 οἶον ἡ σύγκεισις, καὶ εἰς οἶα ἡ λύσις. τεῖον, ἐ-
 ἀνὼ μετέωρτο ἰζαρθῆς κατὰ οὐρανὸν ταῖς ἀν-
 θρώπειαι, καὶ τῷ πολυτροπίαν ὅση κατὰ νοῦ-
 σις. (ὡιδὼν ἀμα, καὶ ὅσον τὸ πῶλοικῶς,
 αἰαεῖον ὁ αἰαεῖον. καὶ ὅπ' οὐαίς αὐτὴ ἰζαρ-

ἄνθρωπος, ταῦτα δὲ ἴδῃ. τὸ ὁμοφθῆς, εἰ ὀλιγοχρόνιον. ἐ-
 πί τούτοις, ὁ τύφθ'. Βάλε ἔξω πλὴν ὑπόληψιν,
 σίσωσαι. πῶς δὲ ὁ κωλύων ἐκβαλμαίν; Ὅταν
 δυσφορῆς ἐπὶ πνι, ἐπελάβου τῆς, ὅτι πάντα
 κατὰ πλὴν τῆς ὁλρον φύσιν γίνεται· καὶ τοῦ,
 ὅτι δ' ἁμαρτανόμυλον ἀλλότριον. καὶ ὑπὲρ τῶ-
 ν τῆς, ὅτι πάντ' δ' γινόμενον ἔσως ἀεὶ ἐγίγνητο,
 καὶ γλυφίσεται καὶ νῦν πάντα γρῦ γίνεται. τῆς,
 ὅση ἡ συγγνώμη ἀνθρώπου πρὸς πάντ' τὸ ἀν-
 θρώπειον γλυφίθ'. οὐ γὰρ αἵματιον, ἢ σπερ-
 ματιον, ἀλλὰ νοῦ κρινωνία. ἐπελάβου δὲ καὶ
 τῆς, ὅτι ὁ ἐκείνου νοῦς θεός, καὶ ἐκείνου ἐξέρύκεται.
 τῆς, ὅτι ἐδὸν ἴδιον ἐδωνός· ἀλλὰ καὶ δ' τεκνίον,
 καὶ δ' σωματιον, καὶ αὐτὸ δ' ψυχάριον ἐκεί-
 νου ἐλήλυθεν. τῆς, ὅτι πάντ' ὑπόληψις. τῆς,
 ὅτι τὸ πῦρ μόνον ἐκείνθ' ἔχει, καὶ ἔστω ἀρ-
 βάλλει. σιωπῶς ἀνὰ πολλὰν, ἐδὲ ἐπὶ πνι λίαν
 ἀγανακτῆσαντας, ἐδὲ ἐν μεγίσταις δοξαίς, ἢ συμ-
 φοραῖς, ἢ ἔχθραις, ἢ ὁποιασοῦν τύχαις ἀκμα-
 ζαντας. ἢ ταῖς ἐφελσάνφιν, πῶς νῦν πάντα ἐκείνα;
 καπνός, καὶ σποδός, καὶ μῦθθ', ἢ ἐν μῦθους. συμ-
 πλοσπιπῆται δὲ καὶ τὸ τοῖσδε πάν, οἷον, φά-
 ειθ' Καταμλινθ' ἐπ' ἀγρῶ. Ὁ Λέσιος Λέσπος,
 καὶ Σποδρπνιθ' ὡς βαίαις, καὶ Τιβείθ' ὡς
 Καπείαις, καὶ Οὐνίλιθ' Ρῶφθ', καὶ ὁλρον
 ἢ πρὸς ὁποῦν μετ' οἰκίσεως ἀφ' ὁρα. καὶ ὡς

εὐτελές παῖν τὸ κατωτερόμενον. Ὁ δὲ φιλο-
 σοφώτερον δ' ὡς τῆς δοθείσης ὕλης ἐαυτὸν δι-
 καλον, σώφρονα, θεοῖς ἐπόμενον ἀφελῶς πρέ-
 χειν. ὁ γὰρ ὑπὸ ἀτυχία τυφθὶ τυφόμενός
 πάντην χαλεπώτατος. πρὸς εὖν ἐπιζητῶντας,
 πῶς γὰρ ἰδὼν εὖν θεός, ἢ πόθεν κατεληφώς ὅτι
 εἰσὶν ἕτω σέβας· πρῶτον μὲν καὶ ὁφθαλμοὶ
 εἰσὶν· ἔπειτα μὲν οὐδὲ πῶς ψυχῇ πῶς ἐμυ-
 νῆς ἑώρακα, καὶ ὁμοῦς πῶς. οὕτως δὲ καὶ εὖν
 θεούς, ὥς ὡν τῆς διωαίματος αὐτῶν ἐκείσοτε πε-
 ρῶμαι, ἐκ τούτῃν ὅτι τέ εἰσι κατελαμβανῶν, καὶ
 αἰδοῦμαι. Σωπεία βίου, ἐκαστον δὲ ὄλον αὐ-
 τὸ πῶς ὁρᾶν. τί μὲν αὐτῶν τὸ ὑλικόν, τί δαὲ δ'
 αἰτιώδους. ὥς ὅλης τῆς ψυχῆς τὰ δίκαια ποι-
 εῖν, καὶ τὰ ληθῆ λέγειν. τί λοιπὸν, ἢ ἀφ-
 λαύφην τῶν ζῶντων ἀπὸνται ἄλλο ἐπ' ὄλῳ ἀγα-
 λὸν, ὥς μὲν δὲ βραχύτατον διάστημα ἀφ-
 λείπειν. Ἐν φῶς ἡλίου καὶν διέρχεται τοίχοις,
 ὅριστιν, ἄλλοις μυρίοις, μία εὐσία κινή, καὶν διέρ-
 χεται ἰδίως ποιοῖς σώμασι μυρίοις. μία ψυ-
 χὴ, καὶν φύσει διέρχεται μυρίαίς, καὶ ἰδίαις
 ποιεῖται φάιν. μία νοερά ψυχὴ, καὶν διακρί-
 νεται δοκῇ. τὰ μὲν δὲ ἄλλα μέρη τῇν ἐρημίων,
 οἷον πονύματα καὶ ὑποκείμενα, αἰαῖσθηται
 καὶ ἀνοικέωτα δὴν ἡλίοις, καὶ τοῖς κακίαις δὲ
 νοῦν σωίχει, καὶ τὸ ἔπειτα αὐτὰ βρῖσθον δαί-

ποιᾶ δὲ ἰδίως ὡδὶ τὸ ὁμόφυλον γίγεται, καὶ συ-
 νίσταται, καὶ ἐκδιέρχεται τὸ κοινωνικὸν πάθος.
 Τί ὡδὶ ζητεῖς· τὸ διαγίγεται; ἀλλὰ τὸ αἰσθα-
 νεύεται; δ' ὁρμᾶν. τὸ αὐξάνεται; τὸ λήγην αὐτῆς;
 τὸ φωνῇ χρῆσθαι; τὸ διανοεῖσθαι; τί τούτῃν ὥ-
 ρου σοι ἄξιον δοκεῖ; εἰ δὲ ἐκείνα βούλεται φρόνη-
 τα, πέσιθι ὡδὶ τελευταῖον, τὸ ἐπειθεῖς ὡδὶ
 λόγῳ καὶ ὡδὶ δεῶ. ἀλλὰ μάχεται ὡδὶ τιμᾶν
 ταῦτα, τὸ ἀχθεσθαι. ἢ δια τῆς τεθνηκυίας σε-
 ρήσεται τις αὐτῇ; Πόσους μέρεθ' ἔχει ἀπείρου
 καὶ ἀχανοῦς αἰῶνος ἀφαιμεύεται ἐκείνῳ. τά-
 χιστα γὰρ ὡφαιρίζεται ὡδὶ αἰδίῳ. πόσον δὲ
 τῆς ὅλης οὐσίας; πόσον δὲ τῆς ὅλης ψυχῆς; ὡ-
 πόσῳ βωλαεῖω τῆς ὅλης γῆς ἐρπεις; πάντα
 ταῦτα ἀνθυμάρων, μηδ' οὐ μέγα φαντάζου,
 ἢ τὸ ὡς μὲν ἢ σὲ φύσις ἄγει, ποιεῖν. πάχυν δὲ,
 ὡς, ἢ κοινή φύσις φέρει, πῶς ἑαυτῇ χρῆται τὸ
 ἡγεμονικόν. ὡ γὰρ τούτῳ τὸ πᾶν ὅστις. τὰ δὲ
 λοιπὰ, εἰ προαίρετα ὄντι, ἢ ἀπροαίρετα, νε-
 κρὰ καὶ καπνός. Πρὸς θανάτου καὶ ταφρονη-
 σιν ἐγχερτικώτατον, ὅτι καὶ οἱ πῶν ἡδονῶν ἀγα-
 θὸν καὶ τὸν πόνον κακὸν κείνοντες, ὁμῶς τὰ τε
 κατεφρόνησαν. ὅτ' ἡ βύκαιρον μόνον ἀγαθὸν, καὶ
 ὅτ' ἡ πλείους καὶ λόγον ὀρθὸν πρέξεις ἀφ' ὧν
 ναί, τῷ ὀλιγοτόρῳ, ὡ ἴσῳ ἐστὶ, καὶ ὅτ' ἡ κόσμον θεω-
 ρῆσαι πλείονι ἢ ἐλάσσονι χρόνῳ οὐ διαφέρει,
 τὰ τε

τούτω οὐδὲ ὁ θάνατος φοβερὸν. ἄθροον, ἐπὶ
 λιθύνωσιν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ πόλει; τί σοι δὴ
 φέροι εἰ πόσιν ἐτίσι; Τὸ γὰρ κατὰ τῶν νόμων,
 ἴσον ἐκείνῳ. τί δὲ θεινὸν εἰ τῆς πόλεως ἀρχαίμ-
 πει σε οὐ τύραννος, οὐδὲ δικαστὴς ἀδίκης, ἀλλ'
 ἢ φύσις ἢ εἰσαγαγῶσα; οἷον εἰ κωμωδὸν ἀρχαίτοι
 τῆς σκηνῆς ὁ πρῶτα λαὸν στρατηγός. ἀλλ' ἐκ εἰ-
 πον τὰ πόσιν μέρη, ἀλλὰ τὰ τεῖα. καλῶς εἰ-
 πας, εἰ μὲντοι τῷ βίῳ τὰ τεῖα ὅλον δ' ὀρεῖ-
 μάδσι. τὸ γὰρ τέλειον, ἐκείνος οὐκ εἶναι. ὁ τότε μὲν
 τῆς συγκρίσεως, νῦν δὲ τῆς δαλύσεως αἴτιος,
 οὐδὲ ἀνάγειν ἀμφοτέρων. ἀπὸ
 τῆς ἰλίας, καὶ γὰρ ὁ ἀρ-
 λών ἰλίας.

Τέλος τῆς τῆς Ἀντωνίου
 β' βιβλίου.

GVILIELMI XY-
LANDRI AVGVST.
 Annotatiunculæ.

IN METAMORPHOSES
Antonini Liberalis.

1 In Cragaleo sedasse.) ποιῆσαι πλάγαις.
 lego παῶσαι.

2 VI. Sacriq; custos fulminis.) τὸ ἱερὸν
 σὺν ἡτορ. legi, τὸν ἱερὸν σὺν ἡτορ.

3 VII. Quod ipsum destituisset.) Ad
 verbum ἱρώω refertur etymon. cuius varia signifi-
 cata apud Grammaticos est inuenire. Ego αὐτὸν
 legi: ὁ λεμῶνα, pro χεμῶνα reposui.

Hoc modo.) ἔγω legi, cum reperirem ἔγω.

Pellus Erodij genus est. De ephippo dubito:
 ὁ fortassis est legendum ἱππῶ, equo.

4 X. Κελέοντων.) Ego quid vocis hoc sit, non
 inuenio. itaq; asteriscum loco versionis posui. Cæ-
 terum multa passim perspicue deprauata, ex inge-
 nio ac sensu correxi: quæ omnia annotare non erat
 operæ pretium.

5 XII. In Cygno vini vi est obrurus.)
 Ἐχαραινῶν. lego ἱναρῶν. Post ubi asteriscum
 signavi, tenor fabulæ ex VII Ouidij Metamorph.
 potest intelligi: ad quod opus illustrandum, hic li-
 ber

ber non parum potest adferre adiumenti. Ibi Hyrie est, quæ hæc Thyria, fortasse hoc rectius. Ego inuertendo, sensum sæpe, etiam verbis malè coherentibus in textu expressi. Cuius rei (vt vnum exemplū citem) habes euidēs indicium in fab. XXXVIII. de Acasto & Peleo: cuius rei Horatius in Oda ad Asteriam meminit. Annotando autem omnia persequi neque volui, neq; erat ocium.

IN PHLEGONTIS

Mirabilia.

Valde prodigiosæ sunt hæc siue fabule, siue historie. Dico, siue historie: quia nimium patrocinari videntur diabolo, multoq; meliorem minusq; timendum facere, qui nihil tale factum fuisse, aut fieri posse ipsius artibus putant. Alioqui quæ de Buplago referuntur, & horum similia, planè figmentum esse, cur quis credat, causæ sunt satis iustæ. Ego in medio rem relinquo. Primæ narrationis caput deest. Videtur summa hæc esse: Phlinnam Damostrati & Charitûs filiam, clàm cum hospite Machata, etiam vita functam consueuisse, idq; nutricem depræhendisse.

1 In Ætoliâ.) In Græco omnino est, εἰς Ἰταλίαν mendoſe.

2 Thrinaciamq;.) Θρῆνακίαν: Siciliam nimirum. Nam tametsi peruulgatum est, eam insulam à tribus nobilibus promontorijs dictam esse τρεῖς ἀκροῖς

νησίαν: tamen & apud Suidam Ὀρίναξ Sicilia: ut
puto, dicta à ventilabro, cuius in tanta fertilita-
te ea in insula plurimus vsus fuit. ne quid de falce
dicam.

3 Romam perlatis.) Διλωθέντων. Mallem
Διμωθέντων, multo magis διασωθέντων.

4 Nisææ quando.) Annotatum est de his
aliquid in Pyrrrhum Plutarchi, à nobis. Codex
hic Νησαῖα per n̄ habet constanter. Apud Strabo-
nem lib. XI. Plin. lib. 6. cap. 25. Et in Dionysio
Afro, ibiq; Eustathio, & eodem in Iliad. B. 558 de-
nique apud Suidam, vbi series litterarum ambigui-
tati obstat, perlegitur. quod & secutus sum. Ce-
terum ad hūc locum in margine annotata sunt, quæ
sequuntur, & in quibus legendis ob rarissimam &
obscurissimam characterū ab vñtationibus discre-
pantiam me nonnihil torst. μεταξὺ Σουσιανῆς
καὶ βακτριανῆς τόπος ἐστὶ κατασίγωνα, ὅπερ ἑλλή-
νισι νῆσον διλοῖ. ἐνταῦθα ἵπποι διάφοροι γίνον-
ται, εἰσὶ δὲ πᾶσαι ξανθαί. Ο δὲ Εὐριπίδης πρὸς
τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τὴν Νησαῖαν φησὶν εἶναι. Inter
Sustianam (inquit) & Bactrianam locus est Cata-
stigma, quæ vox Græcè neson, id est insulam, si-
gnificat. Ibi eque præstantes nascuntur, fulvæ ὁ-
mnēs. Euripides Neseam ad rubrum mare col-
locat.

5 Meuaniaæ.) Μηνονία. Umbriae urbem es-
se Meuaniam, vel ex nono Liuij libro est mani-
festum

festum. Notum porrò, & pro *v* consonante vsur-
 pari à Græcis, cum Latina vocabula transcribunt,
 hac litera destitutis. itaq; mirum non est α ex $\mu\alpha\upsilon\alpha$ -
 $\nu\iota\alpha$ esse extritum. Horum exemplorum non dissimi-
 lia Plinius 7. 4. citat ex Annalibus, ne quis nimis
 Græcas esse putet has narrationes. De Consulum
 nominibus remitto te ad Annales.

6 Oraculū satis.) $\lambda\omicron\gamma\acute{o}\nu$. $\epsilon\pi\alpha\iota$ autem hic legi
 pro $\epsilon\tilde{\eta}$, cum $\rho\acute{o}\mu\eta$ nominatiuo casu legatur. $\pi\alpha\mu$ -
 $\phi\acute{\upsilon}\lambda\omega\upsilon$ appellatiuū duxi. Cetera in margine an-
 notauī. & res digna nō est in qua laboretur. Ego
 ita verti, vt qui in nugis difficilibus nugari liberē
 statuissem: ne de hoc oraculo Delphos pro natato-
 re mittere cogeret.

7 Finibus Imperatoris.) $\omicron\pi\epsilon\iota\omicron\iota\varsigma$. Fortē $\delta\epsilon\pi\alpha\iota\varsigma$,
 hortis. Sed & suprà Euryopa Nili filia bis poni-
 tur mendosē.

IN FRAGMENTVM de Olympijs.

$\tau\acute{o}\nu\tau\epsilon$) Legō $\tau\acute{\eta}\nu$ $\tau\acute{o}\tau\epsilon$

$\lambda\alpha\sigma\iota$ $\alpha\nu\alpha\tau\epsilon$.) Codex erat literis rare formæ
 & antiquitatis conscriptus. aliam tamē lectionem
 exculpere non potui. Fortē $\pi\alpha\sigma\iota\alpha\nu\alpha\tau\epsilon$ scribē-
 dum fuerat. Loco $\epsilon\pi\omicron\tau\iota\upsilon$, est $\epsilon\pi\omicron\epsilon\tau\iota\upsilon$ in margine:
 quod adhibita $\sigma\upsilon\upsilon\iota\varsigma\eta\varsigma$ versus tolerat. Quid au-
 tem sit $\delta\mu\omicron\nu\omicron\nu\alpha\iota\alpha\nu$? Ego legerem $\delta\mu\omicron\mu\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\iota\alpha\upsilon$.
 Sic Pelops Græcæ ciuitatis autor intelligeretur.

IN APOLLONIVM.

1 In Scyro insula.) Credo non Σύρου, sed Σύρω legendum. Fuit enim Syrus insula patria Phercydi, unde Syrius dictus est. Quod qui non observarunt, Syriam ei patriam falso tribuerunt, ut alibi ostensum est.

2 Parybum.) In eclogis Ctesiae ab Henrico Stephano editis, πάρινον legitur, per n, nō p v, fol. 27.

3 Idemq; & Ammonem.) ἐν δὲ πορ. in Græco. Fortassis non δὲ, sed δὲ: legendum: ut bis eo profectus intelligatur: quod ad augendum facit miraculum. Questionem XXXIV, asteriscum alleui, quod Theophrastum euolvere huius loci causa non vacaret, & ἀμυγνυμένον mutilum esset. Certe libro octavo historiae Stirpium hodie legitur, quod hic ex septimo citat.

4 Clematis.) In Græco est κληματις. Legi κληματις, quæ vox etiam sarmentum significat. πτωματισμὸς intellexi epilepticos, quanquam nullo exemplo fretus. 382 historiae verba planè sunt luxata.

5 De plantis octavo.) Imò nono, ut hodie diuisi habentur. Interficere posui, quia ἀποκτείνω ille habet, non φέρειν. Hoc paragrapho scriptor etiam id quod de malis vlceribus sequitur, complexus est. Propter vocem ἰγία annotatum est ad marginem: τοῖς παρ' ἐνίοις λεγομένοις κισσοῖς, τοῖς δὲ τοῖς ἀνέλεστον, ὁμωνύμῃ τοῖς οὐ τοῖς ἀνέλεστον.

σι. Σημαίνει καὶ πῶς τινὰ, ἢ καὶ χαμαιλέων καὶ
 λέγεται. καὶ ἐτόρξα ἐγὶ τις, ἀφ' ἧς ὁ ἱξός. Ad id au-
 tem quod de Solis & Pinaro sequitur, v'sitationibus
 characteribus recentior quispiam adscripsit, quibus
 ignorationem situs locorum & distantiae obijceret
 autori. Quanquam euanuerunt quaedam literæ, vt
 integra legi non possint. Legi autem ἀπυρόντος,
 pro ἀπύρου.

1 Cum caneret.) ἄδοντ' αὐτῷ μεταξὺ. Vi-
 de ne aliquid desit: nam cicadam in fidis ruptis locis
 subiisse, & vicem eius gessisse, est apud Clementem
 Alexandrinum, initio προτροπῆς hanc fabulam
 referentem.

2 Septem femineos.) Ex hymno Homeri in
 Mercuriū: sed nescio quos sit codices autoresq; secus-
 tus. Certè pro θηλυτέρων, hodie συμφώνως legitur.

3 Si importentur.) In Græco, καὶ ἰδαν τις:
 quod à posteriore mutuatus librarius videtur.

4 Alibi vsq; .) Haud dubiè loci nomen exci-
 dit in Metamorphosis. Antonini, Lero insula ad-
 scribuntur. Vide ibi.

5 Eliam.) ἑλίαν. Nescio an circa Elidem: sicut
 infra §. 155. Cranonem vnico v'scripsi, Aristotelem
 & alios secutus: cum noster codex duobus v's-
 criptum habeat.

6 ὁρ' πῶς δα τίμνει.) Ex Hesiod. ε. ὄργων· vbi ta-
 men τοῦδε legitur. Mox εἰσδύεται. Sensus po-
 scit pro ἰνδύεται.

O' vti-

7 O' vtinam.) Primo versu lego οὐ μ' ἐτί,
non ἔμύτι. quod & à metro est, & à sensu alienū.
Sed ad βάλε δὴ βάλε in margine est annotatum,
κατ' ἀπονοπλὴν τῷ Α ἀρετικῷ σὺγχέει. ἐστὶ γὰρ τὸ
ἔλρον ἀβάλε σημαντικὸν σὺχῆς ἐπίρρημα, αὐτὶ τῷ
ῥφελον, εἶθε, αἶθε. βάλε ait, præciso a prima lite-
ra, pro ἀβάλε optandi aduerbio positum.

8 Tarandum.) Sic Aristoteles θαυμας. ἀνεστ
non per τ, vt noscer:

9 Cedripolis.) Vox vitiosa. Aristoteles Am-
phipolim habet:

10 Veluti humidis & mollibus.) ὥς αὖ
ἐνύγων ὄντων. Cur hederam gestarent, apud A-
ristotelem causa non est explicata. Hoc quidem non
celatum, aliquid doloris ob cornuum deiectionem
esse ceruis. Vide num non sit legendū pro ἐν, ἐτι:
vt fortassis recens enata, & adhuc tenera cornua e-
dera munierint. Quod ad vocem Achainam at-
tinet in margine (quantum quidem ego legere pos-
sum) est ἀχαιῖναι καὶ παθῖναι, ἡλινῖαι τινὲς ἐλά-
φωρ. Vide Apollonij Ἀ' ἑγεναὺτ. δ. & eius Scholia-
stam, paragr. 16. & Eustath. Iliad. 8.

11 Aliquantulum.) ὀλίγον in Græco est, nō
ὀλίγας. Cætera ex Aristotelis Mirabilibus narra-
tionibus, & Plutarchi libello de comparatione a-
nimalium terrestrium & aquatiliū, pete.

12 Prætereuntem enim.) Deest aliquid.
Aesalonē diphthōgo scripsi, sicut & Aristoteles 9.

de Hist. animalium. Noster codex: ψιδῶ habet.

13 Piscium solum:) τὸν πληρὸν μόνον μὴ ῥυὰ
χαίρων, non liquet: ut & in CXXXII περὶ ἀκρίαν το.
ubi meo arbitrati sum vsus.

14 Quibus ruptis.) ἐφ' ὧν πρὸς γυναικῶν: le-
gi ἐξ ὧν πρὸς γυναικῶν. In XCIII. diuinaui.

15 A cane.) Legi ὑπὸ κυνός, pro τινός: quā-
quam res aliter loquitur. CV. non intelligo.

16 Crētile cognomen:) ἐπιθυμίας legi,
ubi habetur ἐπιθυμίας.

17 Exaëdificatum.) οἰκοδομηθῆναι, non
εἶναι.

18 Nemo recte reprehendit.) Ἀνεκτό το
λαβεῖν: ἀπαινότα λαβεῖν, legi: nisi fortè αὐ εἰνότα
malis, ut reprehendatur qui perpetuum duxerit,
quod statim tantum fit temporibus.

19 Crines flauos.) Cum legeretur κρατεῖν
ξανθοῖς, non obscure sensi vitiatum locum, &
& scribendum κρατεῖν ξανθοῖς.

IN MARCI ANTO- nini de vita sua libros, An- notationes.

Haud ingratam rem lectori, neq; à meo instituto
alienam facturus mihi videor, si principiò de au-
tore nonnihil exponam: nam de operis ipsius digni-
tate atq; vsu, in Prefatione, ea quæ visa fuerunt re-
feren-

serenda, posuimus. Scriptum est à M. Aurelio Antonino Vero Imperatore Romano, eo qui Philosophi cognomen tum tulit. Cuius quoniam extat vita, perscripta à Dione nostro, epitomæq; Xiphiliniæ inserta, itemq; à Iulio Capitolino, & alijs: ea modò adducam, quæ ad propositum nostrum (id autem est, vt Operi nonnihil lucis adferamus) videbuntur sufficere: reliqua ex ijs, quos dixi petantur libris. Primò, quòd in Operis inscriptione posuimus, M. ANTONINI PHILOSOPHI: cognomen tum in Græco non erat additum. est autem euitanda obscuritatis causa à nobis adiectum. Duo enim fuisse Antonini Imperatores, quorū alter Pius, alter Philosophus cognominatus est. Scriptum esse hoc opus à posteriore, cum plurimis alijs argumentis, quæ in promptu sit ex vtriusq; historia colligere, tum Suidæ testimonio constat. eius hæc sunt verba in vocabulo μάγνη· ἔργα ἡ τῆς ἰδίας βίης διαγωγὴν, βιβλίοις 16. Hoc est: Scripsit hic de vita sua libros duodecim. Quod idem est cū inscriptione nostra, τὸν εἰς ἑαυτὸν βίβλια 16. Operæ precium porrò esse arbitror, nonnihil de genere & affinitatibus eius commemorare: quando ipse libro primo suorum familiarium mentionē facit. Adrianus Imperator, cum liberos nullos sustulisset, adoptauit L. Ceionium Commodum Verum, cui ea ex adoptione Aelij & Caesaris cognomina obtigerunt. Hic viuente etiamnum Adriano decessit vita, filio

eiusdem nominis relicto. Itaq; Adrianus vt successorem dignum relinqueret reipub. T. Aurelium Fulvium Antoninum (qui & successit ipsi, & Pius est cognominatus) adoptavit: adoptandosq; ei præterea dedit Veri, quem diximus, superstitem filium, & M. Antoninum, qui deinde Philosophus est appellatus. Erat hic (vti mox demonstrabimus) necessitate iunctus T. Aurelio Antonino. uterq; defuncto Antonino Pio, summæ rerum præfuit: donec L. Verus, L. F. rebus bellicis egregiè gestis, bello Marcomannico apud Altinum apoplexia vitam claudens, Antonino Philosopho imperium collega vacuum reliquit. Ceterum Antonino Pio vxor fuit Annia Faustina Galeria, filia Annij Veri, clarissimi viri, qui & bis cōsul (apud Xiphilinū sub finem Adriani legitur tertium consulatum obiuisse, haud scio an mendo-se) & vrbis præfectus fuit. Ac quoniam mentio Xiphilini incidit, obiter annotandum putavi, quòd in editione Xiphilini cum Dione nostro editi, eo facilius me fefellerat, quòd illum ipse non conuerteram: ea modò correxi quæ erant malè interpretata, idq; properas. Nempe vbi est de M. Antonino philosopho, αὐτὸς βῆρε τῇ τριῖς ὑπατεύσαντ' & καὶ χιλιετηρέσιαντ' ἔργον, & in Latino, Filius Annij Veri, qui III. consul, ac tribunus militū fuerat: legendum est: pro τριῖς, vt dixi, videri ex Capitolino posse. Certè πολιετηρέσαντ', non χιλιετηρέσαντ' debere scribi: porrò Latine legendum nepo

(ho

(hoc enim est ἐγγοῦ) Annij Veri, qui III. consul, & præfectus vrbis fuerat. Ita Capitolinus habet, & consentaneum est rationi. Enimverò Annius iste Verus, avus paternus fuit M. Antonini Philosophi. Habuit enim filium Annium Verum, qui in prætura obiit. eius vxor fuit Domitia Caluilla, Caluissij Tulli bis Consulis filia. His natus fuit M. Antoninus Philosophus, qui etiam Catilij cognomen tulit, à proauo materno. Porro habuit M. Antoninus Philosophus in matrimonio Faustina, T. Antonini Pij, & amitæ suæ Annæ Faustinae Galeriæ filiam, suam autem filiam Lucillam L. Vero collegæ nuptum dedit.

Hoc addendum. An. V. C. DCCCXII, à nato autem Seruatore nostro CLXII, Antoninum Philosophum occepisse imperium.

In Librum I.

Ab auo meo Vero didici.) παρὰ τῷ πάτριου. Verbū ἐμαυτοῦ, aut aliquid tale, subintelligitur: idemq; in omnibus sequentibus particulis. Ego addendū de meo singulis periodis aliquod verbum censui. Nam (nisi fallor) voluit hoc libro ostendere, qua potissimum in re singulos suorum cū necessariorum, tum familiariū admiratus, imitatusq; esset. 1 Ne auriga prasinus.) Quatuor genera fuerunt aurigarum apud Romanos, distincta coloribus, albo, rufo, prasino (qui est porraceus, nimirum viridis) & veneto. Patet hoc ex Dionis Nerone.

2 A' Diogneto.) *Op'ram præterea pingendo sub magistro Diogeneto (fortè Diogneto) dedit. Iulius Capitolinus.*

3 Neq; animi causa coturnices.) *ὀρνυγο-τροφία.* Hæc ipsa verba sunt apud Suidam in voce *ὀρνυγονομία*: non tamen explicata. Ludi quidem genus ibi describit, in quo coturnices in gyrum collocatæ percuterentur, &c. Citatq; locos è Platone, illius ludicri mentionem continentes. Existimo igitur τῆς ὀρνυγοτροφίας, aut ὀρνυγονομίας verbo prouerbialiter omnia ludicra, & inania exercitia autores intellexisse. Vide Plutarchum de audiendiis poetis, & ibi à nobis indicata.

4 De contemplationibus.) *πῶς θεωρημάτων* qualia sunt in physicis, ac præsertim mathematicis, ubi nullus usus, & effectio, sed cognitio tantum requiritur.

Exercitijs dediti, ac laboriosi.) *τὸν ἀσκητικὸν, & τὸν σὺδ' ὀγκτισμὸν*, fortè *ἐνδ' ὀγκτισμὸν*. Sensui tamen videor consuluisse.

5 Et Astrologia.) In Græco quidem est *ἀστρολογίας*: quod est, facetijs, & urbanitate in dicendo. Ego tamen *ἀστρολογίας* legi ac verti: nam videtur loqui de disciplinis istis, quæ eo nomine malè audiebant, quòd plus ostentationis & inanis studij ac laboris, quàm fructus & veræ utilitatis haberent: in quibus numeratam fuisse *ἀστρολογίαν*, & adhuc à doctis multis numerari, satis notum est. Nunc sanè *ἀστρολογίαν*

ἡγεμονίαν retinerem, & nimis exquisitæ in dicendo venustatis affectatum studium, (wort gebreng) intelligerem. quod neq; decet magnos viros, & sepe de elegantibus ridiculos facit.

Alloquio facilitatem) Legitur enim σὺ διαλέκτως. Atqui ego nunc lego σὺ διαλλάκτως: versio ne sic quidē malē congruit. Post περιλαλεῖν, alios deferre, de alijs male loqui intelligo. forte scripserat ποδὲ ἄλλω, aut ποδὲ αὐτὸν λαλεῖν, ut ij intelligantur qui seipsos prædicant.

6 Certamq; constantiam.) ἀναμφιβόλως αἰνέοντον. Cubus alioquin constantiæ signum est apud philosophos: ideoq; in Timæo Platonis cubo terra confertur, ut elementorum stabilissimum. Sed quia tesseriis luditur, ac multiplices sunt, varijq; carū casus: ea ratione inconstantie τὸ κινεῖσθαι tribuitur: ut sit αἰνέοντον, quod constanter persistit, neq; sibilē mouetur aut circumuoluitur. Itaque etiam D. Paulus monet, ut κινείας τῶν ἀνθρώπων caueamus: hoc est, ne omni vento doctrine circumagi nos, & in errores abripi patiamur.

In Sexto.) Ξεῖτῶ, lego Σεξτῶ. Sextus philosophus, quo vsus est plurimum Antoninus, fuit patria Cheroneusis, nepos Plutarchi.

8 Erga priuatos.) Quod in Græco sequitur, καὶ τὸ ἀδελφικὸν τῶν οἰκιδέων, conuertissem, si intellexissem. Malui itaq; asterisco notare, quā arroganter aliquid facere. Suspicio velle eum loqui de

vacillate fastus & arrogantiae.

9 Per eundem cognoui Thraseam.) Egregia virtutum ac constantiae exempla. De Thrasea est apud Tacitum, Dionem, Suetoniumq;: ut & de Heluidio. Reliquorum vitæ sunt apud Plutarchū.

Adulationem compescebat.) ἐπ' αὐτῆς γαλιῶαι. Credo scriptum fuisse συγκαλιῶαι.

Quippe vir quid ex vili.) καὶ τοῖς τοῖς τοῖς ἀνθρώποις, vitiose: lego, καὶ τοῖς τοῖς τοῖς, καὶ ἀνθρώπων.

10 Non utebarur alieno tempore.) Diuinaui hoc loco, (ὅτι ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, quod est forte ἄλλῳ.) sicut & in sequenti periodo: vbi quidem pro τόπῳ, πρὸς τόπῳ legi. & vbi est, Ad sudorem vsque, suspectum habeo: sunt enim salebrosa hæc.

11 Sicut Chresæ.) ὡς πρὸς χρέσιν. Soleo asterisco notare, quæ manca suspicer. Fortè est, Quomodo vtaris, χρέσιν. mutilus est locus.

Hæc in Quadis.) Puto solitū annotare, quibus in locis singula esset commentatus. Sic ad finem libri secundi est, Carnunti ea esse scripta, Sequentia cum prioribus non coherent.

In librum II.

1 Et hic initium videtur deesse, & vbi est ἡ χρέσις αὐτῶν: nihil adest, ad quod illud αὐτῶν referri possit. Ceterum verbo ἀπαυδαῖσεν vsus est metaphoricè, Suidas enim & alij docent, id esse, pulsus verbis

bus serenitatem facere.

2 Si quis eatenus eius suavitatem.) τὸ νόσιμον est in Græco, quod vocabulum dulcedinem significat. νόσιμος enim est reditus in patriam, qua nihil esse dulcius, Homerici Ulyssis testimonio receptum est. Et cum Homerus νόσιον vocet μελιήδεα: inde factum est, ut dulcia vocetur νόσιμα, ut Eustathius docet: ὅτι νόσιος ὁμοῦ μὲν ἡ ἡδύτης. Vtitur eodem modo Lucianus πρὸς τὸν πόντον· τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ καθαρῳασμῶν καὶ αὐτοὶ, ὁρᾶτε οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῇ παρεσκευασμένων ὁ παπῶς πῶλαδων, ἀνω εἰς τὴν ὑψόσιν οἴχεται.

Anima vaga est.) ἡ δὲ ψυχὴ ῥεμβός. Est autem altera lectio annotata ῥεμβός, quam probavi, et secutus sum: neq; enim videtur philosophicum esse, animam rhombo (quæ est figura quatuor equalium laterum, non tamen rectangula) comparari. At ῥεμβός vagus est, et ῥεμβόδι vagari, et incuriè rebus uti, quo vocabulo ipse suprâ usus est sub initium libri huius: καὶ παῦσαι ῥεμβόμενους, ac vagari desine. Plutarchus Pompeio, ῥεμβόμενον οὐ τοῖς πράγμασι τὸ πρὸς πόντον καταμαθών: animaduertens Perpernam vagari, et incuriè rem gerere. Idem in Fabio, ῥεμβόμενους ἀπὸ τῆς στρατοπέδου, qui sæpe à castris aberat vagans aliò, ad scortum nimirum suum commeans identidē. Idem in lib. de Cōmunibus noticijs, planè sic est usus, ut hic noster. νόσιον γὰρ ὅστις εἰς τὸ πρὸς ἀρετήν, ἀλλὰ ῥεμβόμεθα πάντες ἀχρημονοῦν

τες καὶ πανοδαμοῦντες. Porro autem adiectiuū masculini generis, substantiuū foemininis addi Græco more, non est inusitatum: suntq; multa à Budæo annotata eius rei exempla.

In somnij & fumi.) ὄνειρ & καὶ τύφος. Scio τύφος esse fastū, superbiamq; inanē: sed ea significatio huc non quadrat. Verti ergo fumum: id enim videtur τύφος propriè significare, seu caliginem ab igne proueniētem; cui vana elatio animi atq; fastus quū sit similimus, commodissima trāslatione τύφος Græcis dicitur, ac definitur ἀναλὺς καὶ δίαις λὺ ἐγὰρ καὶ φότος, Ignis nō fit sine fumo. Frequēter autem res leues ac fluxæ fumo cōparantur, atq; in psalmo etiam Dauidis est: Sicut fumus dies mei. Caterū, et si non recordor τύφος me pro fumo legisse: tamē id quod dixi, verbo τύφος satis testatum relinquitur, cuius est apud poētas Græcos vsus. Adducam vnum exemplū quod in præsētia succurrit, ex Apollon.

ἄργοναυτικῶν β.

Ἐπιπρὸ δὲ λιγυρόεντι

καπνῷ τυφόμεναι πύρρῃ ἐν αἰσ ἀϊόουσι.

De apibus loquitur. Ibi Scholiastes: καπνῷ τυφόμεναι, αὐτὶ τῷ καπνῷ τυφόμεναι. (et sic paulò suprā exposuerat τὸ τυφόμεναι) σημαίνει δὲ καὶ τὸ καίόμεναι. Si cui tamen hoc non probatur, is pro fumo inanem ostentationem aut fastum reponat.

Carnunti,) Vrbs Pannoniæ fuit, olim celeberrima, hodie (vt existimatur) Passaw.

In

In librum III.

1 Tempus sit vitam relinquendi.) *ἡσαν-
τορ αὐτῶν*. Est autem *δ' ἀγερ ἡσαντῶν*, sibi ipsi mor-
tem cōsciscere, apud Græcos scriptores. Quæ signi-
ficatio quia huc parum quadrare videbatur; mol-
lioribus vsus sum verbis:

2 Oliuis maturissimis.) In Græco legitur
ἀρπυγίαις, scribendum *ἀρπυγίαις*. Sed *ἔρ ἀρπυγί-
ταις* legi potest (quæ lectio erat in margine anno-
tata) ut sint oliuæ præ maturitate iam de arbore de-
cidentes: quarum similitudine vsus est infra Libro
quarto.

Leonis supercil.) *ἐπισκυλίον*. Scholiast.
Homeri exponit τὸ *συνοφρύωμα τ' μετώπῃ*, quod
est, superciliorum in fronte cōmissuram: atq; hinc
verbum *συρίσθαι*, quod est irasci, deductum. Nam
Homerus leonem iratū describens, *Ιλ. ρ.* ita habet:

*Ραῦ δ' ἔ' ἐπισκυλίον κατὰ ἰλκεται ὄρε κα-
λύπτωρ*. Vide Eustathium.

3 Castis oculis.) Secus quàm Sophocl. qui a-
pud Ciceronem à Pericle reprehenditur ob formam
pueri laudatam, quòd oculos abstinentes non habe-
ret. 1. Officior.

4 Democritum pediculi.) Non memini
me hunc exitum Democriti legere apud vllum ido-
neū autorem. de Pherecyde quidem Syro Philoso-
pho legitur. fortè est lapsus memoria. *ἔ* quod est
Σωκράτην ἀδελφὸν φθάρει, falsum est. Ego historiam
secutus sum.

5 Declinanda est vanitas.) *περιγαδι*. atq;
 haud scio, an in hac significatione vsi sint Græci au-
 tores antiqui. Pro fugere & declinare etiam D.
 Paulus vsurpauit, ad Timotheum poster. cap. 2. τὰς
 δὲ βιβήλους υμνοφωνίας περιγαδο.

6 A temeritate alieni.) *ἀπροήωσιαν*, va-
 cuitatē temeritatis. *προήωσιαν* enim *προπέτειαν*
 dicit: Sic infra libro XXIIII. *ἀπρόηωτο* est,
 circumspectus, non temerarius.

7 Itaque ad finem.) *εἰς τέλος*: lego *εἰς τέλος*.
 Androgynis.) Hoc est, ijs qui ambiguo (vt
 Liuius loquitur) inter marem & feminam sexu sunt
 nati. Græcum retinui, quia est & appositum, &
 Latinis autoribus, ipsiq; Ciceroni etiam vsurpa-
 tum: aliās Hermaphroditos vocat.

Nihil non turpe.) Desunt hæc in Græco.

In librum IIII.

1 Cum exceptione quadam.) Nimirum vt
 agat, quantum homini fatum & res permittit pro-
 posita. *μεθ' ὑπεξαίρεσις*. Porro *ὑπεξαίρε-
 σις* rectè verti exceptionem, vt ex loco Plutarchi
 patet in vita Numæ, vbi scribit, quorundam senten-
 tia pontifices à potentia seu potestate denominatos,
 quòd vocabulum haberet vim exceptionis (*ὑπε-
 ξαίρεσις* ibi leges) indicandæ: quòd scilicet ponti-
 fex rem sacram, quantum eius omnino fieri posset,
 perageret: nec ei fraudi esset, si graue aliquod im-
 pedimentū incidisset, quo minus sacra perpetraret.

2 Ad

2 Ad mentem eam quæ est reliquarum origo.) λόγου ἀσφραγιστικόν. paulò infrà clarius dicet de hoc.

3 Ac qui secundu[m] bonum.) κατὰ τὸν ἀγαθόν. Fortè Ἀγαθὼνα, quod maxime videtur confirmare articulus τὸν masculinus: ὅτ' verba quæ sequuntur, omnino videntur ex aliquo poëta desumpta. Agathonem verò fuisse poëtam, satis constat ex multis scriptoribus idoneis: citaturq; eius versus ab ipso Aristotele, lib. ἠθικῶν Νικομ. 6. Porro quid sit μέλας ἡθῶν, nigri mores, infrà ipse describit.

Nisi ratione cuiusdam dispensationis.) Locus est deprauatus, atq; ideo obscurus.

Nihil eò plus confert.) μήποτε εἰ μείνοντο ἀναγκαῖα. Nisi fallor, sensus ipse ostendit esse legendum, μὴδὲν εἰ μείνοντο.

4 Eius quoq; exemplum recolendum.) Hæc comparatio est interpolata, nec coherens inter se quæ sequuntur.

Non tāquam si dormitemus.) Sensus est: Perficiendum strenuè, quod recto consilio agendam suscepimus: neque in medio actu desistendum, aut titubandum. Nam in somnis sæpe imaginamur nobis aliquid agere, nihil tamen efficimus, sed (vt pulcerrimè expressit Maro)

In medijs conatibus ægri

Succidimus, non lingua valet, non corpore nota
Sufficiunt vires, nec vox, aut verba sequuntur.]

5 Quot

5 Quot vrbes mortuæ.) Ita Seruius Sulpitius in cōsolatoria ad M. Tullium epistola, de Corintho, Athenis & Megaris loquitur: Quum vno loco tot vrbiū cadauēra proiecta iaceant.

Helice.) Vrbs fuit Achaia, in sinu Corinthiaco sita. Hanc à mari absorptā testatur Polyb. lib. 2. Plin. nat. hist. li. 2. cap. 92. & Ouid. 15. Metamorph.

Si quæras Helicen, & Burin, Achaidas vrbes,
Inuenies sub aquis, &c.

Pompeij & Herculanium oppida fuerunt Campaniæ, haud procul à Vesuuio monte: vt Plin. ostendit lib. 3. cap. 5. quorum de interitu nihil habeo cōpertum, nisi fortē conflagratione Vesuuij montis (quæ accidit Titi Vespasiani ætate, & in eius vita à Dione describitur) perierint. fuit quidem etiam infra lib. 8. Pompeiorum interitus mentio.

Quod heri fuit piscis.) In Græco est *μυξαία* eior. piscem aliquem innui, ex eo quod *τὸ εἶχ* sequitur, conijcio: certi nihil habeo.

Similis esse debes promōtorij.) Hac similitudine Cicero eleganter vsus est, ad Papirium Pætum scribens de fortuna: Quam existimo leuem & imbecillem, ab animo firmo & graui, tanquam fluctum à saxo frangi oportere.

In librum V.

i Indignari cunctari.) *γλιχρὸς* est lentum, tenax. itaq; supra ad finem libri prioris, *γλιχρὸς ἐν δυνάμει* τῷ *πλὴν* dixit diu uere.

uere. Quare hic γλιχρύνειν vertendum putavi,
cunctari: hoc est, ægrè ac nulla cum alacritate suum
officium facere. quod vitium suprà etiam damnauit.

2 Leuem esse.) ὀρρόρρυνειν. Suidas expo-
nit προπετείαν: ὁ παρπερίαν, βλαπείαν καὶ προ-
πέτειαν, hoc est, stultam ὁ inanem temeritatem, seu
leuitatem, vbi non vt ex vsu est, sed ostentationis va-
næ gratia quicquam agitur. D. Paulus 1. Corint. 13.
ἡ ἀγάπη ὁ ὀρρόρρυνεται: Charitas non est leuis,
aut nugax.

3 Atheniensium erat hoc votum.) Et si lo-
cus non est plenus, tamen satis apparet eum voluif-
se improbare commune illud ὁ damnosissimum vi-
tium, quo pleriq; tantum ea curant, expetunt, ὁ ο-
ptant, quæ sibi pps priuatim prorsint: nihil solliciti
de communi bono. Id verò vitium, omnium fere quæ
sunt in rebus publicis malorum causa est ὁ origo.
At pleriq; hodie tales esse laborant, qui suram quàm
genu longius abesse dicant, (vt est apud Theocri-
tum) ὁ quorum hoc sit votum, αὐτῶς μοι τι γούσι-
το, mihi ipsi aliquid boni contingat: secus, quàm
ab animali ad societatem ciuilem nato fieri debeat.
Præclara fuit apud Persas lex ea de re lata, quam
Herodotus his verbis refert: εἰ αὐτῶς μὲν δὲ αὐτῶς θύοντε
ἰδίῃ μουῦν, ὁ οἱ ἐγγίνεται ἀρᾶς ἀγαθᾶ. ὁ ὁ πα-
σι τοῖσι Πέρσῃσι κατσίχεται ὁ γίνεσθαι, καὶ ὁ βα-
σιλεῖ· ὁ γὰρ τοῖσι ἀπασι Πέρσῃσι καὶ αὐτὸς γίνε-
ται. Hoc est: Persæ, cum rem sacram facit, sibi pps
χ priuatim

priuatim aliquid boni precari religio est. Ceterum omnibus Persis, ac regi, prosperitatem optat quippe inter vniuersos Persas, ipse quoq; vnus est. Et diuina est apud Euripidē Menœcei, se pro patria deuoturi sententia, quam adscribam, vò hic Antonini locus rectè intelligatur:

Εἰ γὰρ λάβωμ' ἐκαστὸν, ὃ, τι αὐτοῖσι τις
 Χρησθὲρ, διέλθοι τῷτο, καὶ εἰς κοινὸν φέροι
 Πατρίδι, κακῶν αὐτὰς πόλεις ἐλασσόνων
 Περὶώμεναι, τὸ λοιπὸν ἀντυχοῖν αὐτῶν. id est:
 Si quilibet, quantum queat boni, lubens
 Patriæ offerat, donetq; publicæ rei:
 Haud totidem euenient ciuitatibus mala,
 Sed accident in posterum res prosperæ.

Itaq; Athenienses iniuste & illiberaliter suis tantum agris pluuiam & fertilitatem poscebant: quæ si omnibus hominibus felicitatem ac successa omnia optassent, & humanæ rationem societatis habuissent, neq; communi prosperitate exclusi fuissent.

4 Totum enim mutilatur.) περιττα γὰρ τὸ ὁλόκληρον: non περιττα.

5 Neq; tibi est ad philosophiam.) Sensus huius loci habet nonihil obscuritatis. videtur autē hæc esse sententia: Si quid institueris agere secundū rectam rationem, & euētus consilio tuo non responderit, non debes idcirco tuum propositum damnare: sed potius cogitare, quàm multa in rebus humanis sint, & accidere queant, quæ obstitent, quo mi-

huc id quod queris, consequaris. Itaque conscientia boni propositi, & rationum recte subductarum animus est confirmandus: ferendumq; quod fors fert humana, & rerum caducarum conditio. Hæc tibi in promptu sunt habenda, iam multò antè ex philosophia petita, atq; ad vsum præparata: ne tum demùm consilium & præceptũ velis petere à philosophia, cum eo sit utendum. est enim hoc parum prudentis. Ita qui lippitudine laborant, aut alio morbo, remedia habent præparata & instructa, quibus ingruente malo utantur: non tum demum ea querunt, aut circumspicilunt, cum eorum usus est. Et in prælio aut dimicatione non emitur, neq; acuitur gladius, sed vsurpatur. Videturq; omnino id velle Antoninus dicere, quod est apud Plutarch. (Probl. Rom. 85.) his verbis: αἱ γὰρ πρᾶξεις ἀσάμειος πρᾶξις, ἀλλὰ μὴ πρᾶξις ἀσάμειος πρᾶξις. ὡς Μύσοιο πρὸς Χίλωνα τὸν σοφὸν ἔπαινον, ἐν ᾧ χεῖματι θέναντα τὴν τανύμην. Hoc est: Præparatis quæ ex usu sunt, agendum est, non inter agendum præparanda ea quibus opus est: idq; Myso Chiloni, ei qui sapiens est vsurpatus, dixit, hyeme ventilabrum fabricans.

6 Quod non sub hæc referatur.) Verba in Græco non coherent. Loqui videtur de vulgi deprauato iudicio, ea quæ videntur, neq; sunt tamen bona, veris bonis præferenti. Id fit ex imperitia. Idemq; accidit his, quod Plato alicubi ex Stesichoro citat: Troianos, cum veram Helenam non cognos-

κε 2 scerent;

scerent, de idolo eius siue inani figura decertasse. Quod idem fabula Ixionis, cum nube, quam Iunonem putabat, concumbentis, Poetæ delineant.

7 Ex forma & materia.) Formā dixi, quod autor τὸ αὐτῶδες. id est, id quod causæ vim & naturam habet. Ceterum materiam, quasi patiendi, formam (quæ τὸ τὴν εἶναι, εἶδος, οὐρεψια, οὐτελέχεια, philosophis dicitur) agendi & efficiendi vim habere, notum est ex Physicis. Porro autem de rerum caducarum perpetuitate, quam habent continenti formarum naturalium in materia successionē perpetuisq; rerum mutationibus, copiose est ab Aristotele cum alibi, tum in libris de Ortu & interitu disputatum.

8 Ratio & rationalis.) Ostendit, in rebus humanis non esse eam, quæ est in scientijs & artibus, certitudinem atq; constātiā & perfectionem. Hoc ipsum est quod Aristoteles initio suorum ad Nicomachum Ethicorū, tam accuratē docet atq; monet. Non esse eandem quæ est in alijs, in philosophia morali demonstrationum & præceptorum certitudinem requirendam: sed ratione materiæ subiectæ omnia examinanda. Adscribam verba Platonis, eādem rem optimē explanantia, idq; Latine: Dissimilitudines (inquit) cum hominum, tum actionum, rerumq; humanarum tanta, vt nihil ferè in his ne vno quidem momento quiescat ac perstet, inconstantia efficiunt, ne qua de ijs omnibus ars, & que

quæ omnibus temporibus congruat, tradi possit. His infert Antoninus: Consequens ergo esse, ut finis hominis non in rebus extra ipsum positis, ac nō verè bonis et mutabilibus collocetur. Quod autem κατορθώσεις rectas effectiones conuerti, Cicronem sequutus sum autorem, qui ita extulit libro De finibus bonorum et malorum tertio.

9 Eumq; ferre.) αὐαντίου. Legi αὐαντίου.

10 Ei qui hircum olet.) ἡράσωνι est scribendum, non θράσωνι. ἡράσων est factor ille, qui hirsutis (ut est apud Horatium) cubat grauis hircus in alis. αὐτὸν ἡμῶν τὸ ἡράσων ἐκ ὑπομονῆς. milites Alexandri de Persis, pugnam inituri, Plutarch. Apophtheg.

11 Aequum te præbuiſti.) εἰς ὅσας δὲ ἀγνώμονας ἀγνώμων ἐγών. Ego ἀγνώμων lego. quid enim erat laudis, malis se malum præbuisse? præsertim quum sæpius iam monuerit, vitia hominum nobis esse ferenda.

12 Climatibus terræ.) Alludit ad versus Hesiodi α. ἔργων, quos adscripsissem, nisi satis notos esse putarem.

13 Cum hominis, omnisq; ratione prædicti animalis.) Loquitur ex sententia philosophorum, qui λογικὸν ζῷον, animal ratione instructum, non soli homini, sed Deo etiam, demonibus et heroibus genus constituerunt: de quo multa legi possunt hincinde apud Plutarch. præsertim verò

in lib. πρὸ τῶν ἐκλογικῶν ῥηγουμένων.

In librum VI.

1 Quàm ut in terram utcunq; redigar.) Non enim tantum sacrae literae docent, hominem esse ex limo creatum, foreq; ut in eundem redigatur: sed & antiquissimi philosophi originem nostram eodem retulerunt. Hinc Prometheus dicitur è limo formasse hominem, de quo nullus nō mentionem facit poeta. Et apud Homerū Menelaus Græcis duellum contra Hectorem detrectatibus iratus, mortem eis ignobilem imprecatur his verbis,

Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ ἢ γαῖα γένοιμε,

Vos in aquam & terrā cunctos conuertier opto. Itaq; αἰῶ hic tuli, neq; volui, quod poteram ad alium sensum cogitando diuertere.

2 Vide quid agant homines.) Queritur de iniquo hominum iudicio, qui cum alijs presentibus laudem meritam testimoniumq; virtutis inuideant, ipsi ab ijs quos non viderunt, laudari volunt: cum nihil inde fructus possint ferre, iam antè mortui. Facit hoc egregie ad famam contemnendam.

3 Non indignamur.) ὅτι ἐπισημαινόμεθα. In malam partem usum vocabulo hoc, & ipse puto, & sententia testatur. Non recordor me apud vetustiores autores hoc vocabulum ita sumtum legisse. Appianus quidem Alexandrinus, haud incruditus scriptor, eodem modo usurpauit lib. 5. ἐμφυλίῳ, de milite loquens, qui ludis in subsellia equitū ascēderat.

derat: ὁ δὲ λαὸς ἐπὶ τῇ πύλῃ, καὶ ὁ Καῖσαρ τὸν στρα-
τιώτην ἀνέγνω: Populus murmure indignitatem
rei testatus est, et Cæsar militem inde abduxit.

4 Inhumanum esse videtur.) Hic locus idē,
sed paulò obscurius, videtur docere, quod Cicero ad
Lentulum de Platonis sententia his verbis monet: Id
enim iubet idem ille Plato, quem ego autorem vehe-
menter sequor: Tantum contendere in republica,
quantum probare ciuibus tuis possis: vim neq; pa-
renti, neq; patriæ asferre oportere.

5 Vide ne à præsenti statu deiectus.) In
Græco est, ὅρα μὴ ἀπομαρῶνῃς, μὴ βαρῆς po-
sterius est: Ne mergaris. Quid autem sit ἀπομαρ-
ῶνῃς (si, quod non iudico, Græcum est, aut omnino
non deprauatum vocabulum) nescio. Neq; vereor
ne significet, imperio aut summa rerum deponi,
ἀπὸ τῆς καίσερος. neq; enim vel etymologia hæc au-
ditu digna, vel sensus loci esset vllus. itaq; liberè mea
verba supposui.

6 Antonini discipulum.) Pij scilicet, qui
antecefferat eum in imperio.

7 Quæ vultus serenitas.) τὸ εὐόδιον ἢ πρὸ
εὐωνοῦ legi εὐόδιον.

In librum VII.

1 Velitationes.) In Græco est διαδογασμοί.
Quod tamen vocabulum fateor me non satis intelli-
gere. Δόρυ quidem hastam esse, vel pueri sciunt: itē,
Δόγας esse eius patriū casum: vt διαδογασμός

videatur esse hastiludium (quod barbari vocant) id est, concertatio hastis quædam inita. Sed haud scio quàm huc id quadret. Videtur autem, his omnibus humanæ vitæ vanitatem & varietatem voluisse demonstrare.

2 Quàm multi quondam fuere.) Aliunde huic loco videntur hæc à librario esse intercalata: incommode profectò, cum alioquin sequentia optime cum prioribus cohæreant, in quibus ostendit, nonnunquam, ubi propriæ nos vires desituunt, auxilium aliorum non aspernandum esse, dūmodo nostrum officium faciamus. Etenim & Homericus ille Diomedes, socio adiuncto sperabat se propositum negotium rectius confecturum, vnde est illud *Σὺν τῷ φίλῳ ὀρχομένῳ*, vñtatum bonis autoribus, explicatumq; ab Aristotele libro 8. Ethicorum, de amicitia disputaturo.

3 Membrum.) In Græco est μέλη, & pro parte μέρη. Porro non fallit eruditos, membrū respectu totius & reliquorum membrorum maiore deumciri necessitate, quàm totius partes qualescūq;. Est enim omne membrum pars, non contrā. Multo ergo rectius societatem humanam & vniuersi conjunctionem intelligit, qui membrum se, quàm qui partem generis humani dicit. Discrimen hoc diuisionis eis μέλη & μέρη, etiam Strabo suæ rei accommodauit lib. 2.

4 Diuina.) δαίμονα, Legendum δαίμονες, aut
saltem

saltem *Δαιμόνια*.

Pauca secus.) ἢ *Διλίαν*. lego ἢ *Διήλίαν*. Sunt autē passim per multa, in quibus ariolo magis quān interpretē opus sit.

5 Nā rebus.) Promiscuē et mutilatē huc poëtica quaedā sunt congesta: partim infra lib. XI. repetita.

6 Platonica ego.) Ex apologia Socratis hæc sunt.

7 Credens ijs qui dicunt.) τῷ γυναιξί, in Græco. Sanē Hector Homericus Iliad. 3. suam uxorem hac ipsa ratione consolatur, versu 487. Ἔσθ' ἐστ' ἡ μὲν γυνὴ καὶ τὸ γυναιξί, apud Poëtas passim inculcata.

8 Est aliquis te peritior.) Adnotatum est hoc loco à librario, nō esse hīc nouæ initium tractationis: sed cohærere cum his quæ ante ea quæ ex Platone sunt huc translata, præcedebant. Sed quia illa ipsa erant mutila, id quidem non video quale sit. καὶ βάλειον luctatorem dici puto, πρὶν τὸ κατεβάλλειν, deijcere.

9 Omnis animus, inquit ille.) Nimirum Plato in Protagora.

10 Salaminium.) Leonem nomine, quem ad cædē ab eo duci Critias tyrannus volebat. vide Apologiam Socratis apud Platonem, & Diogenē Laërtium in vita Socratis.

In librum X.

1 Pestis, bellum.) Pro pestis, in Græco est μί-

χ 5 μῦθ,

μῦθος, mimus quod non quadrare puto. sunt autem pleraque; lacera.

2 Expetit quidem.) Alludit aduersus Euripideos, quorum metio est etiam apud Aristotelem initio octauum Moralium ad Nicomachum. Sunt autem, si quis dextere accipiat, quod hic fit, præclari. Refert integros Athenæus libro *ἑκατοσέ* φ. XIII.

In librum XI.

1 Simplici obstinatione.) *Υαλὺν Ἀράταξιν* ita verti, neque tamen intelligo, cur hoc vel sic Christianis voluisset impingere crimen Antoninus, iam prouecta etate, qui quid aliis de ijs scripserit, non est ignotum. Sed ista aliò pertinent.

2 Oportet igitur.) Diuinare sum conatus, quòd si sententia hæc fuit Antonini, certè est aurea, ijs in rebus adhibita, in quibus pietas finit.

3 Insidiæ testæ.) *Σκᾶλμα*. Mihi subit suspicari, *σκᾶλμα* legendum, schlimm. nam & Plutarch. obliquam & distortam viam *σκᾶλωλὸν ὁδὸν* aliubi vocat. *λυποφιλίας* quid sint, explicare adhuc non satis possum.

ANNOTATIONVM
FINIS.

RERVVM

R E R V M E T V E R B O - rum in præcedentibus libellis memorabilium

I N D E X.

A		M. Accelius.	
Abaris Hiperboreus theolo-		accipiter, ex Hierace.	98
logus. 107. eius oracula.	ibid.	accipitris partus.	140
abietes è virginibus muta-		accipitrũ & hominũ so-	
tis.	53	cietas aucupij.	128
abscessus mundi.	208	aceti fons.	148
absinthio vefcentes aues		achaina cerua.	128
bile carere.	113	achaini cerui.	137
acacallis.	49	acherdos spina.	124
acalanthis.	21	Achillis ara.	145
Acanthis. 18. flue Acan-		L. Acilius Marcellus.	97
thillis in auem.	19	Acilij Glabrionis cũ An-	
acanthidis & apeithi san-		tiocho prælium.	79
guinẽ egrẽ misceri	142	acimis expertes vuc.	110
Acanthise lapides.	153	acone. aconitum in cauti-	
Acanthus. 18. in auem.	19	bus nafci.	144
acaretũ animal. 139. 140		aconito rutam aduerfari.	
Acarnanum & Actolorũ		144	
bellum oraculo prædi-		actines folis.	286
ctum.	78.79	actionem suo tẽpore defi-	
Acastus.	58	nentem, nihil mali pati.	
		342	

I N D E X.

ad Actionem omnes esse	uerso in auem.	ibid.	
natos.	216	Aegypti L. filij.	96
actionum omnium certū		Aelianus Vetus cos.	88
esse finem debere.	184	L. Aelius Dorotheus.	101
actionum omniū corpus,		T. Aemilius.	98
vita.	343	Aemianum.	83
adamanta igne non ca-		ad Aeoli insulas mare fer-	
lesieri.	112	uere.	147
Adonis Meri amatus.	55	equanimitas iusticiae pars	
Adrianus Imp. prius Athe-		199	
nis praeses.	95	eropus auis.	35
adunca omnia imitadi fa-		es è mari ad Delum, effec-	
cultate praedita.	140	ri.	147
Aeacus.	58	eris mors, ignis.	212
Aeburobisyngeſta.	99	esalon vulpi infensus.	135
Aedesius Diza.	ibid.	Aeschili locus.	143
Aedon. 22. in auem.	24	Aesculapius.	220
Aegialea.	57	etas quot annorum	103
Aegina.	58	etatum singularum eadē	
egithallus. 16. vnde.	38	ratio.	208. 209
egithi & asini simulas.		Aeteta in virum versa.	88
135		Aetetus.	88
egithi natura.	131	ethiopis filia alba.	142.
egolethron herba.	124	que post ethiopen ge-	
Aegolius. 35. in auem.	36	nuit.	ibid.
egolij aues.	36	Aethon.	34
Aegyptius Anthei F.	15	Aetna mons Typhoni im-	
Aegyptij incestus. 16. cō-		positus.	49

Acto-

I N D E X.

<i>Aetolarcha.</i>	75	<i>Alcmena Rhadamanto</i>	9-
<i>Actolicus leo.</i>	25	<i>xor data.</i>	54
<i>Actolorū & Locrorū bel</i>		<i>Alcmenæ mors.</i>	54
<i>lū oraculo prædictū.</i>	78	<i>Alcmenæ Sacellum. Ibid.</i>	
<i>Actolis oraculum editū.</i>		<i>Alcmeonē pediculari mor</i>	
<i>ibid.</i>		<i>bo obijſſe.</i>	139
<i>Actoſia.</i>	98	<i>aleronū mares ceryli.</i>	126
<i>euum, fluctus quidā.</i>	212	<i>Alcidamas.</i>	9
<i>Aex nymp̃ha. 56. inter a-</i>		<i>Alcion vnde.</i>	24
<i>ſtra relata. ibid.</i>		<i>Alcioneus.</i>	20
<i>Africa ſue ſylueſtri caret.</i>		<i>Alexander Demetriꝝ Tia-</i>	
<i>121. item ceruis. ibid.</i>		<i>nus.</i>	99
<i>Agatharchidis hiſtoria A-</i>		<i>Alexander grammaticus.</i>	
<i>ſiana. 100</i>		<i>167</i>	
<i>Agatharchus tyrannus.</i>		<i>Alexāder Platonicus.</i>	168
<i>144</i>		<i>Alexandri mors.</i>	188
<i>Agclaus.</i>	10	<i>Alexādria Aegypti.</i>	95. 96
<i>Agenor.</i>	60	<i>Alpheus. 148. Arethufaꝝ</i>	
<i>Agraulos.</i>	122	<i>fontem facit. 148</i>	
<i>Agrius. 39. in auem. ibid.</i>		<i>alter alterius cauſa natus.</i>	
<i>Agrij cædes.</i>	57	<i>286. 288</i>	
<i>Agrij Thraces.</i>	147	<i>Althææ liberi.</i>	10
<i>Agron. 30. in auem. 31</i>		<i>Alucius Apiliuta.</i>	99
<i>Albatia Sabina. 99</i>		<i>alucaria quando pereant.</i>	
<i>Alcander. 29. in auem. 30</i>		<i>138</i>	
<i>Alcathoa. 21</i>		<i>Ambatius Ducurij.</i>	99
<i>Alcmena in partu Hercu-</i>		<i>Ambracia. 13. Herculi ad-</i>	
<i>lis à Parciſ impedita. 48</i>		<i>iudicata.</i>	15
			de

I N D E X.

de Ambracia deorū lis.	13	vlcus fiat mundi.	184
Amelesagoras.	121	anima quomodo ad mor-	
apud Ammonē fontes qua-		tem paranda.	323
les.	149	anima rerum naturalium	
Anometus.	149	vna.	346
αυφρυγες.	132	animā hominis seipsam cō-	
Amphinomus.	25.57	tumelijs afficere, et quot	
Amphissus.	52.53	modis.	184
Amphitrionis cum Tele-		animæ corporibus super-	
boijs bellum.	63	stites.	205
C. Amurius Teiro.	98	animarum mutatio. ibid.	
Anacreon poëta.	102	animal cornutum non pe-	
Anchiroa.	61	dere.	111
Andramon.	52	animalia bifidis ungulis	
Andro Argivus sitis ac		prædita sola talos habe-	
potus expertus.	112	re in posteriorib. pedib.	
Andronis de sacrificijs li-		ibid.	
bri.	109	animalia, id quod ex se pro-	
androgynus.	86.87.88	desse poterāt, perden-	
Androgyni nati prodi-		tia commodi.	125
gium.	75	animalia longa, femella.	
Andromedes piscator.	61	140	
anguilla neutrius sexus.		animalia quæ respirēt.	136
138		animalia se locis adsimi-	
anhelitus ex ore curuorū		lantia quæ.	127
gravior.	114	animalium admirandi or-	
anima quid.	177	tus	114
anima hominis quomodo		animus arte et sciētia præ-	
		ditus	

I N D E X

<i>ditus quis.</i>	231	<i>temptor.</i>	243. & in cati-
<i>animus globo similis.</i>	326	<i>ris rebus qualis.</i>	<i>ibid.</i>
<i>animi altitudo quid.</i>	308	<i>Antonini Imp. opusculum</i>	
<i>animi ratione præditi pro-</i>		<i>ex Othonis Henrici Ele-</i>	
<i>pria quæ.</i>	321	<i>ctoris bibliotheca de-</i>	
<i>animi secessus homini opti-</i>		<i>promptum.</i>	4
<i>mus.</i>	199. 200	<i>Antonini Imp. patris vir-</i>	
<i>animum magnum quid ef-</i>		<i>tutes.</i>	170. inde
<i>ficiat.</i>	310	<i>Antoninus philosophus</i>	
<i>Antandriæ duo fl. con-</i>		<i>Imp. 156. eiusdæ operis</i>	
<i>trariarum virium.</i>	137	<i>præcipua capita.</i>	157
<i>Anthius. 18. in crodiũ. 19.</i>		<i>Antonini Imp. opusculũ</i>	
<i>Antigoni Alterationum</i>		<i>priore editione scdæ de-</i>	
<i>liber.</i>	41	<i>prauatum.</i>	4
<i>Antiochea ad Tæädrũ. 86</i>		<i>in Antonini Imp. opuscu-</i>	
<i>Antiochus ab Acilio Gla-</i>		<i>lo iam denuo edito quid</i>	
<i>brione victus.</i>	79	<i>præstitũ. s. eiusdem vsus.</i>	
<i>Antipater.</i>	86	<i>ibid.</i>	
<i>Antisthenes philosophus.</i>		<i>M. Antonius.</i>	98
79		<i>T. Antonius. ibid. & 100</i>	
<i>Antisthenis dictum.</i>	260	<i>Anubidis capite infans na-</i>	
<i>L. Antistichus Soterichus.</i>		<i>tus.</i>	95
101		<i>Aoniæ pestis.</i>	44
<i>Antissæa regio.</i>	120	<i>Aorni lacus.</i>	150
<i>Antoninus Imp. à quib.</i>		<i>Apeilocarium.</i>	99
<i>virtutes suas singulas di-</i>		<i>apeithi & acanthidis san-</i>	
<i>dicerit.</i>	164. inde	<i>guinẽ egrẽ misceri.</i>	142
<i>Antoninus Imp. gloriæ cõ-</i>		<i>aper Calidonius.</i>	10. 11
			<i>apem</i>

I N D E X.

<i>apem amisso aculeo mori.</i>		<i>Apollonij doctrina.</i>	166
116		<i>Apollonij Rhodij Epi-</i>	
<i>apes, Iouis nutrices.</i>	35	<i>grammata.</i>	42
<i>apes taurigenæ</i>	124	<i>aqua acida.</i>	152
<i>apes non respirare.</i>	136	<i>aquæ mors acr.</i>	212
<i>apum fures.</i>	133	<i>aquæ mirabiles</i>	152
<i>apum natura.</i>	133.	<i>aquila auium rex, & ful-</i>	
<i>tauri defossi cornibus.</i>		<i>minis custos.</i>	17
124		<i>aquila ex Teriphæte. ibid.</i>	
<i>Aphæa.</i>	61	<i>aquile pullos a Phana nu-</i>	
<i>Aphæa dea.</i>	ibid.	<i>triri 132. cogi solem in-</i>	
<i>Apollo in accipitrem ver-</i>		<i>tueri.</i>	ibid.
<i>sus. 47. item in testudi-</i>		<i>aquile senescenti rostrum</i>	
<i>nem. 52. anguem. ibid.</i>		<i>incuruari.</i>	132
<i>Apollo Pythius serua-</i>		<i>Arabicus sinus.</i>	110
<i>tor.</i>	14. 15	<i>Arabius.</i>	60
<i>Apollinis apud Ambracio</i>		<i>Arceophon. 59. eius mors.</i>	
<i>tas cultus.</i>	14	60	
<i>de Ambracia lis.</i>	13. 14	<i>Archelaus Aegyptius</i>	124
<i>Apollinis Gortynij ora-</i>		<i>Archelai epigramma.</i>	139
<i>culum.</i>	44	<i>Arei Laconis carmen Cy-</i>	
<i>Apollinis templum apud</i>		<i>gnus.</i>	25
<i>Hyperboreos.</i>	36	<i>Arethusa fons. 148. ex</i>	
<i>Apollini Lycio fanū po-</i>		<i>Alpheo.</i>	ibid.
<i>situm.</i>	85	<i>Argæus.</i>	28
<i>Apollodori Annales.</i>	100	<i>Arganthones.</i>	45
<i>Apollonius. 91. gramma-</i>		<i>Argantonius rex.</i>	102
<i>ticus.</i>	92	<i>Argus.</i>	42
		aric-	

I N D E X.

<i>arietum intestina non edere sonum.</i>	120	<i>Arncileta.</i>	29
<i>Ariminum.</i>	98	<i>Arruntius.</i>	99
<i>Aristæ Proconesij mortui spectrum.</i>	106	<i>Arsamen Persam dentatum esse natum.</i>	144
<i>Aristodemus</i>	65	<i>Arsinoe. 60. in saxu. ibid.</i>	
<i>aristolochiæ vis.</i>	113	<i>Arsippa.</i>	21
<i>Aristomachus.</i>	65	<i>Artemicha. 37. in auct. 38</i>	
<i>Ariston citharædus.</i>	119	<i>artis omnis finis.</i>	239
<i>Aristotelis barbaricæ consuetudines.</i>	109	<i>artes naturæ imitatrices.</i>	325
<i>Aristotelis Dissectionum selectæ annotationes.</i>	115	<i>Artocles.</i>	153
<i>Aristotelis in animalium naturis peruestigandis diligentiâ, & quot de iisdem libros conscripserit.</i>	136	<i>Arytamas Laco.</i>	145
<i>Aristotelis liber de Ebrietas.</i>	112	<i>Ascalabus. 43. in bestiam versus.</i>	44
<i>itē de vita et morte. ibid.</i>		<i>ascalaphus bestia. ibid.</i>	
<i>Aristotelis libri duo de Animalibus.</i>	112	<i>Ascanius fl.</i>	45
<i>Aristoxenus musicus. 113.</i>	115	<i>Ascanij lacus.</i>	152
<i>Armeniarum petrarum aqua.</i>	152	<i>Ascræi Iouis sacrum. 109</i>	
		<i>asinus indicus, solida vngula, & unico cornu.</i>	136
		<i>asini & ægithi similitudo.</i>	135
		<i>asini Apollini immolati</i>	36
		<i>Asopus.</i>	58
		<i>Aspalis. 28. status.</i>	29
		<i>aspidū morsus psyllis in-</i>	
		<i>nocuus.</i>	124
		<i>↓ assue-</i>	

I N D E X.

<i>assuefactionis vis.</i>	339	<i>Axius fl.</i>	20
<i>Q. Asterius Antoninus.</i>		B	
88		<i>Babylō Mesopotamiae.</i>	36
<i>Asteria ins.</i>	55	<i>Babylonis anguium mirabilis natura.</i>	109
<i>asteris caliditas.</i>	138	<i>Bacchius.</i>	165
<i>Astygites.</i>	28.29	<i>Bacchus in caprum.</i>	47
<i>Astypalea serpentium ex-pers.</i>	121	<i>Bactrianum triticū quale.</i>	
<i>Athanade Ambracica.</i>	15	113	
<i>Atheniensium votum.</i>	220	<i>Bacchytidis prouerbium.</i>	
<i>Athenodotus.</i>	168	162	
<i>Athos, glebula mūdi.</i>	245	<i>balenam lac habere.</i>	126
<i>aucupij societas inter homines & accipitres.</i>	128	<i>Bascia Astriosi.</i>	99
<i>aula & philosophiae ratio.</i>	236	<i>Basilea.</i>	98.99
<i>aulicus quibus rebus care-re possit.</i>	174	<i>Battus pastor.</i>	42. in sa-xum.
<i>aurium iudicia.</i>	143		43
<i>aurium sordes amaras, in morituris dulcescere.</i>	113	<i>Batti specula.</i>	42.43
<i>Auroræ raptus Cephalus.</i>		<i>Babia Marcella.</i>	99
61		<i>Benedicta.</i>	175
<i>Aufones.</i>	50	<i>benefactorum tria genera.</i>	219
<i>autochthones.</i>	ibid.	<i>Biblis.</i>	49. in nympham
<i>Autonous.</i>	18. eius liberi.	50	
ibid.		<i>Biblidis lacruma.</i>	50
<i>Antonouus in Ocnum.</i>	19	<i>biceps fortis in Tiberim abiectus.</i>	95
		<i>Bionia.</i>	101
		<i>bitumen certis diebus in ma-</i>	

I N D E X

mari Thraciae ferri. 146	Buplagi Syri spectrum,
bitumen paludis Ioppae vi	80
cinae. 150	Buria lychnænis. 100
Boei ornithogonia. 12	buteo vnde. 39
Bolus. 105	Byssa. 30. in auct.
Boncestoni. 99	31
Bononia. 98	byza avis. 22
bonum homini quid. 271	Byze. 60
bonum per se quale. 204.	C
205	Cactus, spinae genus qua-
bonum in quo situm. 232	le. 121
boni fons, intus. 265	cadaverum spoliandorum
bona vulgo qualia. 224	flagitium. 93
Borysthenes. 47	Cadicianus. 215
bos ligniuorus, avis. 41	cæcus quis. 207
boues in Phrygia mouere	cæci à cæcis nati. 142
cornua. 137	Cæneus Lapitha inuulne-
Botres. 35. in auct. ibid.	rabilis. 86
Bottilei. 153	Cænis in Cæcum versa.
Britannica insule ambi-	34. 86
tus. 110	C. Cæsaris mors. 188
Britomartus. 60. 61	cæforum cadauera nō spo-
Brixelle. 98	lianda, oraculo monitū.
Brundisium. 51	80
Brutus. 168	Callimachus. 85
Bryson sophista. 131	Aegyptius. 131
Bulis. 15. in mergum ver-	Callimachi Cyrenæi mi-
sa. 16	rabilium delectus. 146
	† 2 Cali-

I N D E X

<i>Calydon vrbs.</i>	57	<i>cantharos apud Chalci-</i>	
<i>Calydonius aper.</i>	15. 11	<i>denſes non viuere</i>	122
<i>Calydoniorum & Cure-</i>		<i>cani crines quibuſdam e-</i>	
<i>tum bellum.</i>	11	<i>grotantibus enati: qui ſa-</i>	
<i>Camalus Cantolguuij.</i>	99	<i>nitati reſtitutis in priſti-</i>	
<i>canelorum Perſicorū pili</i>		<i>num colorem redierint.</i>	
<i>moliſſimi.</i>	111	137	
<i>Canifcus fl.</i>	147	<i>Capæus fl.</i>	147
<i>T. Camorius Tertius.</i>	98	<i>capræ quando verſſis oſcū-</i>	
<i>cancris eſus ſerpentis mor-</i>		<i>lis cubent.</i>	135
<i>ſus remedium.</i>	129	<i>capræ quomodo affician-</i>	
<i>canis auicula</i>	30	<i>tur orytio.</i>	142
<i>canis aureus Aegis caſtos.</i>		<i>capræ quomodo maſcūlos</i>	
56		<i>aut femellas pariant.</i>	141
<i>canis Cephalii in lapidē</i>	64	<i>albos aut nigros. ibid.</i>	
<i>canicule ortus ſignū qua-</i>		<i>caprarū gregis Halicar-</i>	
<i>le in Africa.</i>	136	<i>naſſi mirum.</i>	109
<i>canis orta iumenta in Afri-</i>		<i>caprarum pernicies herba</i>	
<i>ca ipſi aſtro obuerſa cu-</i>		<i>in Lycia.</i>	124
<i>bare.</i>	135	<i>caprarum ſylueſtrium in</i>	
<i>à Cane rabioſa morſa om-</i>		<i>Creta natura.</i>	128
<i>nia in rabiem agi præter</i>		<i>capri ex lacte coloſtra.</i>	126
<i>hominem.</i>	140	<i>capitis humani à corpore</i>	
<i>canes in ſubſidentes non</i>		<i>auulſi oraculum: 78. 84.</i>	
<i>ſeuire.</i>	127	85	
<i>canum Laconicorum na-</i>		<i>carabos à polypode capi-</i>	
<i>tura.</i>	141	140	
<i>Cantharoletbron.</i>	122	<i>carbones lapidei diuerſe</i>	
		<i>à li-</i>	

I N D E X.

<i>à ligneis naturæ.</i>	147.	<i>Celeus.</i>	35. in <i>auem.</i>	36
148		<i>Celticam nationem quā-</i>		
<i>carbones terrestres.</i>	153	<i>dam noctu tantum vide-</i>		
<i>Carie scorpionis quales.</i>	109	<i>re.</i>		112
<i>Carme.</i>	60	<i>Celtius Pellij.</i>		99
<i>sex. Carminius Hyæus cos.</i>		<i>cenchris.</i>		21
88.		<i>centum annis, & amplius,</i>		
<i>carnes in olla quomodo</i>		<i>qui vixerint.</i>		97
<i>concreſcant.</i>	110	<i>Cephalenæ per fl. diuiſæ,</i>		
<i>Carthea vrbs.</i>	9	<i>alterā partē cicadas ha-</i>		
<i>Carthaginis ſons.</i>	149	<i>bere, alterā carere.</i>		120.
<i>Caryſtia animalia.</i>	138	<i>Cephalus.</i>	61. ab <i>Aurora</i>	
<i>Caryſtij lapidis ſila pro lu-</i>		<i>raptus.</i>		<i>ibid.</i>
<i>cernis & ex iſſdem mā-</i>		<i>è Cera animal.</i>		139
<i>tilia.</i>	114	<i>cerambix auis.</i>		41
<i>Caryſlus.</i>	114	<i>Cerberus.</i>	35. in <i>quem.</i>	36
<i>Casſyepia.</i>	60	<i>cerberi aues.</i>		36
<i>Q. Caſſius Rufus.</i>	99	<i>Cereonia verecunda.</i>		100
<i>C. Caſtopudes,</i>	98	<i>Ceres Proſerpinā F. que-</i>		
<i>Catia.</i>	98	<i>rens.</i>		43
<i>Cato.</i>	168	<i>Cerontis fl. poti viſ mira.</i>		
<i>Catulus.</i>	168	138		
<i>Caulonia.</i>	108	<i>è Ceruæ cornibus enata</i>		
<i>Caunus.</i>	49	<i>hedera.</i>		128
<i>Cecrops bimembris.</i>	139	<i>ceruæ fiſtulis & cantu ca-</i>		
<i>terræ F.</i>	17	<i>ptæ.</i>		128
<i>Cecropis filia.</i>	122	<i>ceruas iuxta vias pācere.</i>		
<i>Cedriopolis.</i>	128	128		

cerui ossa quomodo ad fistulam inutilia fiant.	121	Chimere ignis perennis.	152
cerui vbi nulli.	121	chloris.	21
ceruorum achaimorum fel in cauda.	137	Chresta Antipatri.	99
ceruos dextrum cornu defodere.	125	Chrysium Theophili.	99
ceryli. 126. à femellis gestantur	ibid.	Chriannos simplici obstinatione mortem subire.	323
Ceselas Cyrus.	98	Chytrinus Coorus.	151
Cesennius Petus cos.	95	cibo semel tantum vtentes morosiores.	109
Ceyx.	45	cicade vocales & mutae vbi.	119. 120
Chalcidenses Thracie.	122	cicadis Hercules silentium imprecatus.	120
chalcitus lapis vstus animal edit.	138	cicerem apud Indos non nasci.	113
Chaldei vates.	188	cicum vnde 31. malorum nuncia.	ibid.
chameleontis natura	127	Cimbrica fossa.	145
Chaoniae fons salis	149	cinadi partus.	95
charadrias auis.	31	Cincropsofes, ibideq; fons letalis.	149
Charax.	276	cinnamomus auis.	131
Charito.	69	Cirphis mons.	19
Charonia.	145	cisa.	21
Cheiron centaurus.	59	Citti sales.	151
Chelidonis.	23	à Claudis etiā claudi pro-gnati.	143
in auem.	25		
ad Chelidonas m. ref. nte dulces.	147		
Chimera mons.	152		

I N D E X.

Cleinis. 36. in auct. 38	quàm viris, maior. 86
clemmatis. 114	coitu frequentiore graui-
Cleodeus. 65	das mulieres facilius pá-
Cleonicus. 66	rere. 113
Cleopatra Meleagri vxor. 11	colœoi aues. 36
	columbarum natura. 130
Cleosthenes. 66	colymbes. 21
Clitarchus. 85	cometæ vnde. 45
Clodia Potesta. 100	comitalem morbum fistu-
Clymenus. 10	le cantu mederi. 117
Clytemnestra Helenæ so-	comœdia vetus. 324. me-
ror. 46	dia, et noua. ibid.
Cochryna fl. 137	congressibus infidis nihil
Cocnania Musa. 100	turpius. 328
cælum cur manè aspicere	congrum à carabo vinci.
iusserint Pythagorei. 140	
334	Conimbriges fl. 99
cogitationes hominis qua-	Conon. 95
les esse debeant. 189. 193	Conopalacus. 27
cogitationes etiam inuti-	Conopium. 128
les, non actiones tantū,	Conradus Gesnerus. 155
vitandæ. 206	cor quibus offeum. 137
cogitatrix facultas vene-	corde spoliata testudinē
randa. 193	viuere. 113
Coi riuulus mirabilis. 151.	Corbilius. 87
152	coricium in Parnasso cer-
coitus quid. 236	tis temporibus auri si-
coitus voluptas feminis,	mile. 146

I N D E X.

<i>Corinna de Alteratis.</i>	22.	<i>monströse.</i>	92. inde
44		<i>Corfoli.</i>	101
<i>Corinthij ab Hercule or-</i>		<i>coruus albus.</i>	38
<i>ti.</i>	15	<i>coruus nocturnus.</i>	31
<i>Cornelia vrbs.</i>	98	<i>coruus vulpis socius.</i>	135
<i>Cornel. Gallicanus.</i>	95	<i>corui tantum duo Crano-</i>	
<i>L. Cornelius.</i>	97	<i>ne, et in Lepetymno.</i>	123
<i>P. Cornel. Scipio cos.</i>	96	<i>cornix ob garrulitatem &</i>	
<i>Q. Cornelius.</i>	100	<i>Minerva deuota.</i>	122
<i>cornicis cum noctua fl-</i>		<i>Coryphasius.</i>	43 (101
<i>multas.</i>	135	<i>T. Cottinas Chrysantus.</i>	
<i>cornicem in Attica nullā</i>		<i>Cragaleus.</i>	13. in saxū ver-
<i>intrare arcem.</i>	109	<i>sus.</i>	15
<i>cornicem non aduolare ad</i>		<i>Cragaleo exta immolari</i>	
<i>arcem Athenis.</i>	121	<i>solita.</i>	15
<i>Cornius.</i>	97	<i>Cranone duo tantum cor-</i>	
<i>cornua mouere boues in</i>		<i>ui.</i>	123. & currus ibidem
<i>Phrygia.</i>	137	<i>enei mira vis.</i>	ibid.
<i>cornutum animal non pe-</i>		<i>Craterus.</i>	96
<i>dere.</i>	111	<i>Crathis fl.</i>	147
<i>Coræbus.</i>	65	<i>Cretæ antrum apibus sa-</i>	
<i>Coronicus ager talparum-</i>		<i>crum.</i>	35
<i>expers.</i>	121	<i>Cretæ aqua.</i>	153
<i>Coronides.</i>	45	<i>Cretam nec vlulas, nec vl-</i>	
<i>Coronis Phlegræ F.</i>	38	<i>lum letale animal tole-</i>	
<i>corpus humanum quid.</i>		<i>rare.</i>	121
177		<i>Cretensis specus.</i>	56
<i>corporum magnitudines</i>		<i>Crimisus fl.</i>	147
		<i>crines</i>	

INDEX

crimes qui & quibus pe-	ga.	19
reant.	142	Ctesylle mors.
crinita animalia omnia vi-		cuculi pulli. 131.
uos edere sœtus: contra		in nemine
non item.	136. 137	vnquam visi.
crinita animalia que.	137	cuculi quarum auium nido
Crissa.	19	pariant.
crocodilus terrestris.	115	cupiditatis peccata gra-
crocodili erga trochilum		uiora, quam ira.
gratitudo.	129	cupiditate abstinendū.
crocodilum è minimo ouo		Curetis.
maximum fieri animal.		Curetum & Calydoniorū
140		bellum.
crocodilum scorprios ge-		Curimeda.
nerare.	124. 125	curiositas cauenda.
crocodilum solum supe-		T. Curtilius Mancias.
riorem tantum mādibyl-		Custina luuena.
lam mouere.	136	L. Cussonius.
crocodili parui in Cartha-		Cydippe ab Acontio dece-
ginensi fonte.	149	pta.
Ctesias. 110. eiusdem Per-		Cygnæ lacus.
sica.	111	Cygnus. 25. in quem.
Ctesia multa mentiri.	123	Cystitratî fons, & Cysti-
Ctesibius historicus.	100	træum oleum.
Ctesylla ab Hermochare		D
decepta. 9. eidē nupta.		Daicles in Olympica coro-
10		natus.
Ctesylla Venus, Hecær-		Damostratus.
		Danai L. filie.
		↓ s Dau-

I N D E X.

Daunius rex Daunij.	50.	manarum curā gerere.	181.
	51.57.		
P. Decennius Demosthe-		deos nihil temerè in natu-	
nes.	98	ra constituisse.	339
Deianira.	10.12.65	Diana in Cilurum.	47
Deion.	61	Diana noctambula.	31.ve-
Delphini mansuetudo.	134	natrix.	14
delphinum amore puero-		Dianæ apud Ambraciatas	
rum capi.	134	cultus.	14
Democritus Abderites.		Dianæ de Ambracia lis.	13.
	100		14
Democriti mors.	188	Dianæ specus.	92
Demophilus.	95	Dicæarchus.	85
Demophon.	53	dicere aliquid non ex se,	
dens herois ad pedis men-		absurdissimum.	332
suram.	92	dictamni herbæ vis.	128
dentes mari plures quàm		Diçtynna. dicty.	61
feminæ.	137	Didymarchi metamorpho	
Deum nostri curam agere		seon libri	41
	247.248	Dina Sperchij F.	41
cum Deo non disceptan-		Diognetus.	165
dum de iure.	339	Diomedeæ inf.	57.153
dij cur colendi.	345	Diomedis filij.	57
dij in bestias mutati.	47	Diomedis post captum I-	
dij Typhonis impetum in		lium res.	57
Aegyptum fugiunt.	47	Diomedis socij in aues.	
decorum benignitas.	294		58.153
deos & esse, & rerum hu-		Diomus.	10
			Dion.

I N D E X.

Dion.	168	eisdem peculiare. <i>ibid.</i>	
Dionysodorus.	87	in Echone conuersus Hy-	
Diopatra.	41	las.	46
Diotimus.	276	Eidothea nympha.	40.
diuinationis ex pecudum	49		
inspectis extis origo.		Eilithyia.	104
103		Elatus Lapitharum rex.	
doloris consolatio.	266	86	
Domitianus Cæs. IX. cos.		Electre portæ.	54
95		Eleis Olympiorum cura	
Domitius.	168	oraculo iniuncta.	68
Dorienſiū corpora in a-		elemētorū mutua mors.	212
ues.	58	apud Eliam mulū non na-	
dormientes, operarij.	247	sci.	122
Dorotheus medicus.	95	Elmæi rupes.	114
dracontis.	21	Elos Lacedæmonijs oppu-	
Dryas.	29	gnata.	67
Dryope in alnum. 53. in		Empedocleus globus.	338
nympham. <i>ibid.</i>		Epænetus rex.	145
Dryopis. 13. regio. 52. 53		Ephesiorum præceptum.	
Dryops. 52. Dryope.		334	
<i>ibid.</i>		ephippa.	19
Duccurius Aluccij.	99	Epictetus, cuiusq; philoso-	
E		phiæ genus quale.	157
Ecdysia festum.	34	Epicteti commentarij.	166
Echinorum marinoꝝ o-		Epicteti dictum.	335
ua cum Luna crescere &		Epicuri dictum.	266. 301
decreſcere. 145. quid		epilepsiæ medicamentum	
		galeo-	

I N D E X.

<i>galeotæ senium</i>	125	<i>Eumares.</i>	89
<i>Epimelides nymphae.</i>	51	<i>Eumelus.</i> 30. 35. <i>in auem.</i> 37	
<i>Epimenidis somnus.</i>	105.	<i>Eunomus Chius.</i> 118. <i>citha</i>	
<i>etas.</i>	106	<i>roedus.</i> 119	(143
<i>equæ animalium omnium</i>		<i>eunuchos non caluescere.</i>	
<i>ad coitum maxime pro-</i>		<i>eunuchos radice quadam</i>	
<i>cliues.</i>	143	<i>inuncta fieri.</i>	111
<i>equæ generosæ pulli mirū</i>		<i>euripi reciprocatio septi-</i>	
<i>factum.</i>	134	<i>mo quoq; die intermissa.</i>	
<i>equarum hippomanes.</i>	125	146	
<i>ex Equis vespas nasci.</i>	134.	<i>Euripidis locus.</i>	159
135		<i>Europus.</i>	65
<i>Erasinus.</i>	60	<i>Eurybatus.</i>	20
<i>Erichthonij fabula.</i>	121	<i>Euryopa Nili F.</i>	96
<i>Eriunij dij.</i>	44	<i>Eurystheus.</i> 53. <i>eius cædes.</i>	
<i>Erodus.</i>	18	<i>ibidem</i>	
<i>erodius ex Antho.</i>	19	<i>Eurytion.</i>	58
<i>erodij quales in Diome-</i>		<i>Eurytilus.</i>	32
<i>dea inf.</i>	153	<i>Eurytus.</i> 13. <i>rex.</i>	49
<i>Ersa.</i>	122	<i>Euseirus.</i>	49
<i>T. Eruslus Pollio.</i>	98	<i>existimatio à quibus peten</i>	
<i>Erythema.</i>	153	<i>da.</i>	199
<i>Etesie.</i>	146	<i>exta pecudum vnde futura</i>	
<i>est lata via, prouerb.</i>	162	<i>indicadi vim sortita.</i>	102
<i>Eudoxus Cnidius.</i>	114	<i>exul in mundo quis.</i>	207
<i>Eudoxus Rhodius.</i>	112	F	
<i>Eugnotus.</i>	35	<i>fabæ usu cur interdictum</i>	
<i>Eumachi periegeffs.</i>	94	<i>à Pithagora.</i>	116
		<i>fabam</i>	

I N D E X.

<i>fabam apud Indos non na-</i>		<i>Faustina.</i>	276
<i>sci.</i>	113	<i>Faustus Sabinus.</i>	101
<i>fabarum putamina radici-</i>		<i>felis ubi nulla.</i>	121
<i>bus arborum apposta.</i>		<i>felis conceptio & partus</i>	
116		<i>qualis.</i>	49
<i>Fabius.</i>	215	<i>felis genitale membrum of</i>	
<i>Fab. Catallimus.</i>	345	<i>scum.</i>	137
<i>fabris visa pelecantis, fau-</i>		<i>feles ex Galinthiadē.</i>	48
<i>sta.</i>	24	<i>Fidentia.</i>	98
<i>fabularum scriptiōis fi-</i>		<i>finis homini propositus</i>	
<i>nis.</i>	324	<i>quis.</i>	184. 225. 226
<i>de Fabulosis locorum re-</i>		<i>ad Finē certū omnia que</i>	
<i>bus liber.</i>	109	<i>aguntur, referenda.</i>	184
<i>falernum.</i>	236	<i>fistula cantū isthiadem cu-</i>	
<i>fama post obitum qualis.</i>		<i>rare, & morbum comi-</i>	
194		<i>tialem.</i>	117
<i>famæ sonus inanis.</i>	200.	<i>foecanditatis mirandæ exē-</i>	
204		<i>pla.</i>	96
<i>fastus humilitatem præ se</i>		<i>foliorum rationē habētia.</i>	
<i>ferens omnium grauissi-</i>		318	
<i>mus.</i>	345	<i>fontis aceti. 148. olci. ibidem</i>	
<i>fatum nullius vitam abrū-</i>		<i>fontis mures in se habens.</i>	
<i>pere imperfectam.</i>	193	148	
<i>fatum vniuscuiusq; & con-</i>		<i>fontis ad strum Arabicum</i>	
<i>stare aliunde, et secum a-</i>		<i>vis mira.</i>	110
<i>liud adferre.</i>	190	<i>fontium quorundam mira-</i>	
<i>fati ratio.</i>	220. 221	<i>biles vires.</i>	148. inde
<i>Fauentia.</i>	98	<i>formicæ quomodo sua for-</i>	
		<i>mica-</i>	

I N D E X.

micaria deferant.	138	galeotes senium, ad epile-	
formicas nouilunio quie-		psiam medicamentū.	125
scere.	146	Galinthias. 48. in selem	
fretū Italiae ad Lunæ mo-		ibid.	
tum crescere & decref-		Galinthias Hecate mini-	
scere.	145	stra.	49
frigoris sensum arcens spi-		Galinthiadis sacra.	49
na.	111	gallinae domesticae quomo-	
frontis indicia.	143	do strilescent.	116
Fronto.	168	L. Gaminus.	98
Fronto Albutij.	99	Gaza Timonis.	99
frustra nihil faciendum.		genius cuiusq; quomodo	
275.342.343		colatur.	182.191.193
fucius impostor.	237	genius cuiq; à deo datus,	
fuci.	133	naturae suae praeses ac	
fugitiuus.	314	dux.	229
fulica ex Hyperippa.	30	Gerandrum.	114
fulica, quae & Phana auis.		L. Glaucius Verus.	97
17		glebae oculorum curationi	
fulica vnde.	30	vitiles.	153
fulicae bonum omen.	18	globus Empedocleus.	338
M. Fuluius Flaccus cos.	88	gloria anullius momenti	
P. Fuluius Phryx.	98	res.	298
Furiae placatae.	74	gloriae vanitas.	200
G		Gorge, vel Gorgo.	10.12
Galetea. 32. in puerum.	34	graculi vnde.	36
galeota senium exuens de-		graculis dona à Venetis	
glutit.	125	dari solita.	154
		gravi-	

I N D E X.

gravidas mulieres coitu fre-		Heluidius.	168.
quentiore facilius parere		helxines herbae vis.	113
113		Heraclea capta.	80
grus vnde.	32	Heraclidis Cretensis de vr-	
gruum cum Pigmæis bel-		bibus Græciæ liber.	111
lum.	32	Heracliti dictum.	212.247
gruum natura.	130	Heracliti mors.	188
Gyarus inf. eiusq; mures		Hercules Alcmenæ natus.	
quales.	124	48. Argonautarū dux	
Gyzantes Africæ gens.	115	45	
H		Hercules cicadis silentium	
Hæmon.	65	imprecatus.	120
Halex fl.	119	Hercules in hinnulum.	47
halieetus vnde.	24	Hercules Olympici certa-	
Halicarnassi quale sacrum		minis institutor.	65
Ioui Afræo fieri solitū.		Herculis de Ambracia lis	
109		14	
Harpa. 37. in auem. ibid.		Herculis lauacra.	13
Harpasus. 37. in auem.		Herculis posteri patria	
ibidem		pulsi.	53
Hecaerga.	29	Herculis statuae aeneæ in	
Hecaerga Ctesilla.	10	Phæneo posita.	147
hedera in ceruæ cornibus.		Herculem inter L XII. li-	
128		beros vnicam tantum fi-	
Helene soror Clytemne-		liam habuisse.	142
stra.	46	Hermestianax.	59
Hellanicus Lesbios.	146	Hermestianactis Leotij lib.	
Hellanodice.	66	59.	

Hermo -

I N D E X.

Hermochares.	9	Hipponus.	38
Hermotimi Clazomenij		Hippostrati Mimos.	96
defuncti spectrum.	106.	hircorum indicia.	143
fanum ei erectum.	107	hirundo alba.	145
Herodorus.	131	hirundo vnde.	25
Hesiodus.	85	hirundinis in conficiendo	
Hesiodi magna Ecce, siue		nido industria. 129. item	
Orientalia.	41	in alijs.	130
Hierax. 12. in auem versus		hirundini oculos effossos	
ibid. inde		rehasci.	137.
Hiero Alexandrinus et E-		hirundinum pullis oculi si	
phesius. 74. Tianus. 99		effodiantur, eos visum	
Hieronymus historicus.		recipere.	140
100		Homeri curiositas.	126
Himera fl.	147	Homeri locus.	91. 127
Hippasus.	22	homo ad agendum natus.	
Hippo Rheginus.	145	216. item ad beneficen-	
hippocentaurus.	96	tiam.	304
Hippocratem multorum		homo homini natus. 176.	
morborum medicū, mor		199. 286. 287. 288. 329	
bo ipsum etiam decessis-		hominis cum vniuerso ho-	
se.	188	minum genere cōiunctio	
Hippodamia. 18. in cory-		que.	344
dum.	19	hominis finis non in reb.	
Hippolyta Smyrnæ nutritrix		externis constitutus. 225.	
54		226.	
Hippomanes.	125	hominis letitia. 277. 282	
hippomania.	143	hominis naturæ conuenies	
		omnis	

I N D E X.

omnium hominum cu- ram gerere. 190	tamen aliorum quàm suam de se existimatio- nem facere. 338
hominis officium. 194	hordei plantatores palle- re. 109
hominis pars præcipua quæ. 235	Hylas. 45. in Echonē mu- tatus. 46
hominis partium præ- stantiores quæ. 264	Hylas Herculi frustra quæ situs. ibid.
hominis potentia. 340	Hylæ sacra. ibid.
hominis propriū 257. 277	Hyllus. 53. 65. augur. 74
hominis substantia. 177	Hymenæus. 42
homini cibo & potu as- sumptis idem pondus, quod ieiuno. 118	Hyppamis fl. 138
hominem e tribus consta- re. 337	Hyperboreorū sacra. 36.
hominem homini repu- gnare, aut succensere, contra naturam. 176	37
hominem qui auersatur, animam suam ipsius cō- tumelia afficit. 184	Hyperippa. 29. in anē. 30
homines inter omnes se cognati. 190	Hypermestra. 34
homines singuli aliorum causa nati. 199. vide, Homo homini.	hypsæetos. 38
homines seipsos cum ma- gis alijs diligunt, pluris	Hyrieus. 44
	I
	Iapyx. 50. Iapyges. 51
	Iason præses. 88
	ichneumon. 30. eius natu- ra. 129
	Idæ herois caput. 91
	iecur pecudum vnde futu- ra indicet. 102
	ignis chimærae perēnis. 152
	u ignē

I N D E X.

<i>ignem salamandra extin-</i>	<i>fa.</i>	47
<i>gui.</i>	138	<i>Iphigenia Achillis vxor.</i>
<i>impetiginē ophiusa abo-</i>	<i>ibid.</i>	
<i>leri.</i>	148	<i>Iphigenia diua facta. ibid.</i>
<i>impietatis reus quis.</i>	288.	<i>Iphis Euripideus.</i>
	289	159
<i>impossibilia sectari, insani</i>		<i>Iphitus. 65. rex. 68</i>
<i>est.</i>	226	<i>ipna auis. 39. quibus bo-</i>
<i>apud Indos quæ non pro-</i>		<i>na.</i>
<i>ueniant.</i>	113	40
<i>infantes quinque vno partu</i>		<i>ira à ratione aliena. 258</i>
<i>editi.</i>	96	<i>iræ peccata minus graui,</i>
<i>infantes intra XL. dies</i>		<i>quàm cupiditatis. 180</i>
<i>nec flere, nec ridere.</i>		<i>iræ remedium. 315 338</i>
	143	<i>irati vultus contra natu-</i>
<i>infortunium sapienti nul-</i>		<i>ram.</i>
<i>lum.</i>	215	258
<i>intellectus quomodo fun-</i>		<i>Irus. 58. 59</i>
<i>datur.</i>	287	<i>ischiadem curari fistulæ</i>
<i>intellectus corruptio, pe-</i>		<i>cantu.</i>
<i>stis.</i>	290	117
<i>intelligens quis.</i>	308	<i>Isidis fons. 150</i>
<i>intelligentia.</i>	201	<i>Italica Eubœæ. 137</i>
<i>Interamestia.</i>	99	<i>Ithaca leporum expers.</i>
<i>Ioppæ vicina palus.</i>	150	121
<i>Iphigenia. 46. Dianæ imo</i>		<i>Ilys. 22</i>
<i>lata. ibid. ab ara Dia-</i>		<i>Iulia Modestina. 101</i>
<i>ne ad Tauros transla-</i>		<i>Iulianus. 215</i>
		<i>Iulis vrbs. 9</i>
		<i>C. Iulius Pothus. 98</i>
		<i>Iunius Silanus Torquatus.</i>
	87	

Iupi-

I N D E X.

<i>Iupiter auerruncator.</i> 80.	<i>Lampsaci fons.</i>	148
<i>auerruncus.</i> 87.	<i>lanæ Milestæ.</i>	111
<i>talis.</i> 74	<i>Laodicea Syriæ.</i>	88
<i>Iupiter in Creta à Rhea e-</i>	<i>Laphria.</i>	61
<i>ditus.</i> 35	<i>lapides mirabilis naturæ.</i>	
<i>Iouis Ascræi sacrum.</i> 109	153	
<i>Iouis Seruatoris, Inspec-</i>	<i>lateres apud Tanam qua-</i>	
<i>ris, Benigni cultus.</i> 17	<i>les.</i>	153
<i>iusticiæ ortus.</i> 326	<i>Latmi Cariæ scorpionum</i>	
<i>ixnx.</i> 21	<i>vis mira.</i>	123
K	<i>Latmica fossa.</i>	145
<i>κατορθώσεις.</i> 225	<i>Latona in murem araneū.</i>	
L	47	
<i>Lacedæmon quomodo à</i>	<i>Latona Phytias.</i>	34
<i>peste immunis facta.</i>	<i>Latonæ Apollo & Diana</i>	
107	<i>nati.</i>	55
<i>Lacedæmoniorum in pe-</i>	<i>laus à quibus petenda.</i> 190	
<i>regrinos officium.</i> 334	<i>laus populi quid.</i>	238
<i>lacus aliquot mirabiles.</i>	<i>laudis vanitas.</i> 204. 285	
150. 151	<i>lecanam bis non concipe-</i>	
<i>Laius.</i> 35. <i>in auem.</i> 36	<i>re.</i>	126
<i>Laij aues.</i> 36	<i>Lelanta.</i>	29
<i>C. Lallias Tioneus.</i> 100	<i>C. Leledius primus.</i> 100	
<i>L. Lamia cosf.</i> 88	<i>Lemniarum mulierum fœ-</i>	
<i>lamia ferd.</i> 19	<i>tor.</i>	144
<i>lamie, vulgi opiniones So-</i>	<i>lentem apud Indos nō na-</i>	
<i>crati dictæ.</i> 334	<i>sci.</i>	113
<i>Lamprus.</i> 32	<i>leo Aetolicus.</i>	25

I N D E X.

leonis ossa solida. 137. &	Liparis fl.	147
percussa ignem emit-	Litræ Aegypti.	93
tere. ibid.	Liuvia Attica.	100
Leontium Hermestianactis	Locri vnde Ozolæ dicti.	
59	144	
Lepetymnus mons. 123	Locrorum & Actolorum	
Lepidus. 215	bellum, oraculo præ-	
lepus mali ominis avis. 39	dictum. 78	
leporēs ubi nō nascantur.	longæuorum exempla. 215	
121	A. Lucennius Nerua Sila-	
Lernus ins. 12	nianus cos. 95	
Lesbi glebæ oculis salu-	Lucilla. 276	
bres. 153	Lucius Lupus. 345	
Leuce ins. 145	Q. Lucretius primus. 99	
Leucippa. 21	Ludi seculares, deq; iisdē	
Leucippus. 34	oraculum. 103	
Leucoij coronis per noctē	cum Luna quæ crescant et	
lucernæ cur adhibean-	decrecant. 145	
tur. 116	luparū partus fabulosus.	
Leucotheca vrbs. 149	135	
Leucothecæ avis. 31	lupus in saxum. 59	
libanotide herba tineas in	lupi piscatorum custodes.	
vestibus arceri. 117	128	
librorum bonorum reli-	lusciniā vnde. 25	
quæ, etiam mutilæ non	lusciniæ ubi melius canāt.	
contemnendæ. 161	120	
librorum sitis. 177	Lusis fons. 148	
L. Licinnius Papius. 97	Lycabettus mons. 123	
	Lycæon	

I N D E X.

<i>Lycaon.</i>	50	<i>excepto crocodilo.</i>	136
<i>Lycia, prius Trimilis.</i>	56	<i>mansuetudo genuina, in-</i>	
<i>Lycius. 37. in auem.</i>	38	<i>uicta.</i>	339
<i>Lycius Apollo.</i>	85	<i>Mantis.</i>	99
<i>Lycurgus Spartanus.</i>	65	<i>Marcianus.</i>	165
<i>Lycus. 135. Rheginus.</i>	148	<i>mare, gutta mundi.</i>	245
<i>Lycus de fluminib. & fon-</i>		<i>maris feruor. circa Aeoli</i>	
<i>tib.</i>	147	<i>insulas.</i>	147
<i>Lyncestarum aqua.</i>	152	<i>in Mari Indico arbores na</i>	
<i>lyrae inuentor.</i>	40	<i>sci.</i>	147
M		<i>Mars in piscem.</i>	47
<i>Machates, & spectrū Phi</i>		<i>Marsanus mons.</i>	134
<i>limnij eidem conuersa-</i>		<i>Maximus.</i>	169
<i>tum. 69. 71. eius mors.</i>		<i>medicamentorum minor</i>	
74		<i>apud eos qui assueue-</i>	
<i>Macrinus.</i>	88	<i>runt, efficacitas.</i>	118
<i>Macrosciris sepulcrū.</i>	94	<i>ē Medulla spinæ hominū</i>	
<i>magnes.</i>	42	<i>serpentes nasci.</i>	139
<i>Magnesia regio.</i>	42	<i>Megaletor. 29. in auem.</i>	30
<i>magnetem interdū tantū</i>		<i>Meganira.</i>	29
<i>trahere.</i>	112	<i>Megasthenes.</i>	96
<i>malicia.</i>	252	<i>Megasthenis res Indica.</i>	
<i>maliciam in genere mundo</i>		147	
<i>non obesse.</i>	286	<i>Melaneus. 18. Apollinis</i>	
<i>malum homini quid.</i>	271	<i>F.</i>	13
<i>malum nihil.</i>	211. 212	<i>Melanippa.</i>	10
<i>mandibulam inferiorē om</i>		<i>Meleager. 10. matris diris</i>	
<i>nia animalia mouere,</i>		<i>deuotus.</i>	11

I N D E X.

Meleagri fatum, & interi-		mens seipſa quomodo vta-	
	11	tur, curandum.	347
Meleagri ſorores in aues		mens vna.	346
mutatæ.	12	mentis in homine præſtan-	
Meleagrides aues.	12	tia. 341. natura. 259. viſ	
vbi.	121	317	
Melita vrbs.	28. 60	menti diuinæ cum hominis	
Melite ſons.	55	animo communia quæ	
Meliteus.	27. 28	232	
melius quid, et meliori ſem		Mercurius, ſur deus.	31
per inhærendum.	192	Mercurius in ibin verſus.	
mellificium è floribus.	115	47	
mendax impius.	288	Mercurius paſtor.	42
Menecratis Xāthij Lycia		Mercurius terreſtris pla-	
ca.	56	catus.	74
Menippa.	44. 45	mergus ex Bulide.	16
Menippus.	249	mergi alimentum.	16
mens ab affectibus libera,		mergi cibus.	16
arx.	283	Merops. Meropis. 30. in	
mens cuiuſq; deus.	344	auem.	31
mens noſtra vniuerſi, &		Meffapij. 51. à Diomede	
proximi, quomodo per		fuſi.	57
pendenda.	295. 296	Meffapiorum pueri in ar-	
mens quomodo ſeruanda		bores conuerſi.	52
pura, prudēs, modeſta,		Metiocha.	44. 45
iuſta.	285	Meuania.	87
mens ſana ad omnia para-		Mileſiæ lanæ.	111
ta.	319	Miletus Apollinis F. 49. et	
		vrbs	

I N D E X

vrbs.	ibid.	mors arcanum naturæ o-
Minerua cæssa.	30	pus. 201. 182. eiq; pro-
Minerua Vulcano matri-		dest. ibid.
monio iuncta.	122	mors nihil aliud, quàm mu-
Minyades in aues.	22	tatio. 299
Minyas.	21	mors quid. 185. 259. an ma-
Minnyrides.	59	lum. 260. quomodo fa-
Misina.	43	cile feratur. 291
Mnemosyna.	21	mortis commoda. 242
Mnesarchus.	108	mortis consideratio omni-
Moera.	60	bus rebus propriæ. 213.
Monimus Cynicus.	184	inde
monotus.	134	mortis contemplatio. 203
monstroſe corporum ma-		ad Mortis cōtemptū præ-
gnitudines.	92	sens auxilium. 215. 347
monstroſi partus.	94	morti omnia obnoxia. 278
monychi vbi.	136	ad Mortem cur potiſſimū
Mopſus.	32	feſtimandum. 186
mores nigri qui.	207	Muabus ſi. 147
mori, in elementa diſſolui.		mugilem in metu caput oc-
275		cultare. 140
mori, nihil habere incom-		mulierem vno partu non
modi.	180	ultra quinque parere.
mors æquo animo ſubeun-		142
da. 214. 320. 347. 348.		mulierum mentis alienatio
item expectanda.	223	pæanibus curata. 115
boni conſulenda, non		mulus vbi nō naſcatur. 122
contemnenda.	290	Munatia Procula. 101

INDEX.

<i>mundus animal.</i>	211	<i>uerb.</i>	141
<i>mundus certo ordine com-</i>		<i>Muse louis à Mnemofyne</i>	
<i>positus.</i>	207	<i>filie.</i>	21
<i>mundus instar vrbis.</i>	201.	<i>muscam in Papho à Vene-</i>	
312		<i>ris forib. abstinere.</i>	109
<i>mundi abscessus siue vlcus.</i>		<i>musicam et animi et cor-</i>	
208		<i>poris affectionib. me-</i>	
<i>mundi, et mundanarum</i>		<i>deri.</i>	117
<i>rerū mutatio.</i>	200. 201	<i>musicū certamen in Heli-</i>	
<i>mūdi exul, peregrinus, ce-</i>		<i>cone.</i>	21
<i>cus, pauper, quis.</i>	207	<i>mustelam ruta contra ser-</i>	
<i>mundi mens.</i>	230	<i>pentes vesci.</i>	129
<i>mundi partes omnes neces-</i>		<i>mustelarum sctus.</i>	125
<i>sario perire.</i>	307	<i>mutationi omnia obnoxia.</i>	
<i>mundum certis circuitibus</i>		295	
<i>administrari.</i>	225	<i>mutatione in natura om-</i>	
<i>Munichus rex.</i>	29. in auem	<i>nia constare.</i>	225
30		<i>mutatione nihil naturæ v-</i>	
<i>mures Gyari in s. ferrū per-</i>		<i>niuersi amicus.</i>	256.
<i>edcre.</i>	124	272. inde et 299	
<i>mures in fonte Lusis et</i>		<i>mutationibus omnia fieri.</i>	
<i>Lampfaci.</i>	148	210	
<i>murium generationis cele-</i>		<i>Musacus Mucanti.</i>	99
<i>ritas.</i>	141	<i>Mylis Siciliæ palus.</i>	151
<i>murū iocinora cum Lu-</i>		<i>Myrsili Lesbica.</i>	120
<i>na crescere et decresce-</i>		<i>Mythopoli putci.</i>	152
<i>re.</i>	145	N	
<i>murium iocinora, pro-</i>		<i>natura arte non infe-</i>	
		<i>rior.</i>	

I N D E X.

rior.	325	Nessi centauri sepulcrum,	
natura cōmunis vna.	346		144
natura initio vicens, deo-		P. Neuius.	98
rum naturæ emula.		Sext. Neuius.	101
93		Nicagoras.	151
natura rerum, Dei vrbs.		Nicædri de mutationibus,	
206		siue alteratorum libri.	
naturæ contrarium esse,		12	
vt homo homini suc-		Nicocreon.	19
censeat.	176	Nicodamas.	32
naturam contrarijs ex æ-		Nicostrate.	69
quo vti, quomodo di-		M. Nirellius.	98
ctum.	289	in Niue etiā animalia na-	
naturam nihil frustra fa-		sci.	138
cere.	111	noctuæ cum cornice fl-	
natura quod euenit malū		multas.	135
non esse.	185	Nomio.	15
in Natura rerum nihil nō		C. Nonius Maximus.	98
eleganter factum.	187	nucleis expertes fructus in	
nauigantibus secundæ æ-		Britannia.	110
ues.	24	T. Numerius.	98
Naupactum.	80	nymphæ in alnos.	41
Næc insula.	111	Nympharum et puerorū	
Neandrides.	153	locus.	52
Nelci fl. poti vis mira.	138	Nympharum sanum.	149.
Neophron. 15. in auē ver-		O	
sus.	16	oculorum alterum excin-	
nessa.	21	di, lethale.	141
		6 5 ocu-	

I N D E X.

oculos serpentib. effossos, vt & hirundini, rena- sci. 137	omnia secundum Vniuersi naturam fieri. 344
Oeneus Porthæi F. rex. 10	omnia vel necessitate fatali vel prouidentia, vel cō- fusione mani fieri. 340
Oenei filiorū interitus. 11	341
Oeneo regnum à Diomē- de restitutum. 57	ophiusa, contra impegiti- nem. 148
Oenoë. 31. in gruem. 32	opinio eijcienda. 344. tol- lenda. 342
Oenomaus. 67	opinio in nostra potestate. 342
Oeta mons, & vrbs. 52. 53	opinionis vis. 201. 202
olei fons. 148	in Opinione sita omnia. 184
Olympia cum instituta. 65. 66	opinionem omnia constare, 340. 342
Olympiadibus V. nemo co- ronatus. 68	in Opinione omnia versa- ri. 344
Olympicum certamen ali- quādiu intermissum. 65	opinionem imaginationib. abolitis optime extin- gui posse. 252
Olympici certaminis insti- tutores. 65. 66. 67	opinionem vulgi Lamiæ Socrati dictæ. 314
de Olympicis cert. rursum instituendis oraculū. 67	optādum quid, & quali- ter. 220
omnia ab æterno eiusdem formæ, ac circulo reuol- ui. 183	Oraculum. 66. 67. 68. 78 81. 83. 102. 103
omnia fumus, & cinis, & sermo. 345. 347	
omnia ita esse nata, vt mu- tentur & pereant. 342	

I N D E X.

oraculi explicatio.	82	aut semellas pariāt. 141
orchilus vnde.	30	albos aut nigros. ibid.
Orchomenum. Orchome-		ouium intestina tantum vo
nus.	21.45	calia, non arietum. 120
Orcilochia.	47	Oxilus. 52
Oreius. 39. in auem. ibid		Ozolæ vnde dicti Locri.
origani vis.	129.138	144
Origanio.	249	P
Orion.	44	Pænum scriptores in Ita-
Orithyia.	54	lia vnde tam multi. 115
Orphei caput vbi sepultū.		Palææ mulierum fœcun-
120		ditas. 96
Ortisia.	99	Palecij. 145
Ortygius. 37. in auem. 38		Pallantianum prætorium.
orytij vis in capris. 142		101
ossa leonis solida, & per-		paludes aliquod mirabi-
cussa ignē emittere. 137		les. 150
Othreis nympa.	27	Palumbes quomodo ictus
Othreis.	40	serpentum curent. 129
Othrys mons.	40	Pamphilus scriptor. 41
ouis in simū defossis in Ae-		Panactes. 34
gypto, excludi pullos.		pancratiastes quid à gla-
140.		diatore differat. 340
oues absinthio vescētes bi-		Pādareus. 22. 56. in auem.
le carere. 113		24. in saxum. 57
oues poto Cochryna fl. ni		Pandion. 32
gros fœtus facere. 137		Pandrosos. 122
oues quomodo masculos		pardalis natura. 128
		Parma

I N D E X.

Parna.	98	pelecanus vnde.	14
Parmia.	101	pelecani natura.	131
Parnassi peculiare.	146	Peleus.	58
Paroecopolis.	99	Pelius mons.	58
parti nocere non posse,		Pelij montis spine frugi-	
quod toti prodest.	306	ferre vis.	111
partus monstroſi.	94	Pellus.	19
parybi ligni vis.	110	Peloponnesijs Olympicis	
paſſphæ.	61	certamē aliquandiu in-	
Paſſphila,	117	termiſſum.	65
paſtimacæ marinæ acu-		Pelops.	65.67
leus.	124	perdices Attici & Bæoti	
paſtores in ranas.	56	nō pariter vocales.	120
patientie exercendæ du-		perdices vbi nō viuant.	121
plex ratio.	221	perdicum conceptus.	138
patricij inhumaniores re-		natura.	130.141. quo-
liquis.	168	modo pullos excludāt	
pauper quis.	207	ibidem.	
peccare, in quo ſitum.	303	peregrinus in mundo quis	
peccatorū cōparatio.	180	207	
pecudum exta vnde futura		peregrini apud Lacedæmo-	
indicandi vim ſortita.		nios in honore habiti.	
102		334	
pedicularis morbus.	139	Periphantes.	10
pediculi ex hominis cor-		Periphas. 16. pro Ioue cul-	
pore.	139	tus. 17. in aquilam ver-	
pediculorū in longis mor-		ſus.	ibid.
bis natura.	112	Permiele.	49
		peſtis	

I N D E X.

<i>pestis alia animalium, alia</i>		<i>Phileus. 29. in auem.</i>	30
<i>hominum.</i>	190	<i>Philetas. 121. curiosus.</i>	124
<i>Petilius Rufus cos.</i>	95	<i>Philinnium.</i>	70
<i>L. Petri.</i>	101	<i>Philippi Macedoniae.</i>	99
<i>Petronia Quinti.</i>	98	<i>Philistio.</i>	249
<i>P. Petronius Spalians</i>		<i>Philonis Aethiopica.</i>	149
<i>cos.</i>	95	<i>philosophandi ratio opti-</i>	
<i>T. Petronius.</i>	98	<i>ma quæ.</i>	160
<i>Peucetius.</i>	50	<i>philosophiæ et aule ratio</i>	
<i>Peucetij.</i>	51		236
<i>Phæstiorum ritus. 34. 35</i>		<i>philosophia in quo potiss.</i>	
<i>Phæstum.</i>	32	<i>consistat. 185. quæ po-</i>	
<i>Phagrus.</i>	27	<i>scat. 222. quo pacto con-</i>	
<i>phalangia parentes neca-</i>		<i>temptores suos vlcisca-</i>	
<i>re.</i>	139	<i>tur.</i>	158
<i>Phalæcus.</i>	14	<i>philosophiæ opus simplex</i>	
<i>phana avis.</i>	17	<i>et verecundum.</i>	298
<i>phana pullorum aquilæ</i>		<i>philosophiæ potiss. cōsen-</i>	
<i>nutrix.</i>	132	<i>taneum quid.</i>	345
<i>Phanias.</i>	151	<i>philosophiam solam posse</i>	
<i>Pberca.</i>	10	<i>hominem tuto deduce-</i>	
<i>Pherecydes. 83. eiusq. va-</i>		<i>re.</i>	185
<i>ticinia. 107. præstigiæ.</i>		<i>Philotis in virum versa.</i>	88
108		<i>Philoxenus.</i>	146
<i>Pherecydem Syrum pedi-</i>		<i>Phlegon Adriani Imp. li-</i>	
<i>culari morbo interiisse.</i>		<i>bertus.</i>	65.
139		<i>phocæ genitura.</i>	125
<i>L. Phidiclanus Nepos. 99</i>		<i>phocam lac habere.</i>	126
		<i>Pho-</i>	

I N D E X.

Phocion.	327	in Placitorū vsu similē esse	
Phocus.	58	oportere pancratiastæ.	
Phœbus.	249	340	
Phœnix.	60	M. Platus cos.	88
Phrixus.	42	Pluto Tantali mater.	57
Phylarchi Historiarum li-		pœnitentia.	273
bri.	110	poeseos finis.	324
Phyllus. 25. eius victoriæ.		Polla Donata.	101
26. monimentum.	27	Pollentia.	98
Phyllis greges quinto de-		Pollia Polla.	98
mum die potari.	146	Polpa.	99
Phytia Latona.	36	Polycritus. 74. 147. eius	
Pierides in aues cōuerse.		spectri apparitio.	76
21		Polyphonte. 38. vrsō con-	
Pieridum cum Musis cer-		gressu, eiusq; filij.	39
tamen. 21. earum nomi-		Polyphonte in auem con-	
na.	ibid.	uersa.	39
Pierus, eiusq; nouē filiæ. 21		polypi mira natura.	127
Pinarus fl.	116	132. 133	
piphnix vnde.	38	polypi natura imitanda.	
pipo.	21. 30	127	
piscator rana.	132	polypi nautæ subtilitas	133
piscis heri, cras salsamentū		polypum à congro capi.	
aut cinis, prouerb. 214		140	
pisces stomachocarere. 137		polypum sua acetabula	
pisus.	65. 67	deuorare.	125
pix è lacu zacynthi. 150.		Polytechnus. 22. in auē. 24.	
Placentia.	98. (151	Polydora.	52

I N D E X

Polyphemus ad Hylam in-		promōtorij ſimiles nos ef-	
quirendā ab Hercule re-		ſe debere. 214	(344
liſtus.	46	propriū nihil cuiquam.	
M. Pomonius Seuerus. 101		prudens quis.	308
Cn. Pōpeius Gallus coſ. 95		prudentia.	222
Pompeij mors.	188	Prytanæus.	65
C. Pompūſius Montianus.		Pſamathe nympħa.	58
101		Pſillis aſpidum morſus in-	
Pontium.	108	nocuus.	124
Pontus fl.	147	Publius imperator à lupo	
Porcius Cato coſ.	79	ruſo deuoratus.	84
C. Portenſius Fronto. 98		Publij imp. inſania. 81. &	
poſteritatis ratio quatenus		oraculum ab eo editam	
habenda.	282	82. inde	
præſens quod eſt, id omni-		Pulcer geometra.	93
bis idem.	183	pulchrum omne, ex ſeipſo	
præſentia tantū moleſtiam		tale.	204
aſſerre.	280	pullos quæ aues cū vola-	
Praxonides.	66	re poſſunt, eiſciant. 141	
Prion.	22	pulmones habentia anima	
Prionis ſpelunca.	43	lia omnia reſpirare. 136	
Procleus.	65	punica mala ſine oſib. 116	
Procris. 61. eius ad Mi-		T. Purennius Tutus. 101	
noen fuga.	62	purpura quid.	236
Procridis iaculum & ca-		putei Mythopoli.	152
nis.	62. 63	Pygmæi.	38
Præxi.	99	Pygmæorum cum gruib.	
Prætus.	48	bellum.	32
			py-

I N D E X.

<i>pyracum palus.</i>	151	<i>ter se cognata.</i>	190
<i>Pythagoras Mnesechi F.</i>		<i>Rauenna.</i>	98
108. <i>eius præstigiæ. i-</i>		<i>Regia. Rhegium.</i>	98
<i>bid. femur aureū. ibid.</i>		<i>Reginorum colonia.</i>	119
<i>Pythagoras cur fabæ esu</i>		<i>regium esse, malè audire,</i>	
<i>interdixerit.</i>	116	<i>cum bene feceris.</i>	260
<i>Pythagoræcorum præce-</i>		<i>Renia inf.</i>	121
<i>ptum.</i>	334	<i>res humanæ fumus & va-</i>	
<i>Pythius seruator.</i>	14	<i>nitas.</i>	316
Q		<i>res humanæ qualiter in-</i>	
		<i>tuendæ.</i>	344
<i>Quantitates naturarum</i>		<i>res naturales quæ appen-</i>	
<i>paulatim defecisse.</i>	93	<i>dicis loco sequuntur,</i>	
<i>quartanæ curatio.</i>	113	<i>cuiusmodi sint.</i>	186. 187
<i>P. Quiscentius Sphyrrio.</i>		<i>res, præciosæ quomodo</i>	
101		<i>inspiciendæ.</i>	236. 237
R		<i>rerum obscuritas.</i>	223
		<i>rerū indifferētium discri-</i>	
<i>radij solis. radij natura.</i>		<i>men opinionis tantum</i>	
286		<i>causa statutum.</i>	345
<i>Ræcius Taurus.</i>	95	<i>res extrinsecus accidere</i>	
<i>rana piscatoris natura.</i>		<i>vel fortunæ, vel prouidi-</i>	
132		<i>dentia nutu.</i>	343
<i>rana ex pastoribus.</i>	56	<i>Rhodi, ossa magnæ molis.</i>	
<i>rana Scriphi mutæ.</i>	120	93	
<i>ratio, rationalis ars, cuius-</i>		<i>rupex.</i>	31
<i>modi.</i>	225	<i>Rusticus.</i>	165
<i>rationem ducem ubiq; se-</i>		<i>rutæ odor serpenti inimi-</i>	
<i>quens, qualis.</i>	311	<i>cus</i>	
<i>ratione prædita omnia in-</i>			

I N D E X.

cus.	129	scorpij Carie quali natu-	
S		ra.	109
Sacer mons.	146	scorpij è crocodilo.	124.
sacra celestibus dijs inter-		125. itè è sifymbrio.	125
diu celebranda.	104.	scorpionum in Latmo Ca-	
Sacra saxa, locus.	51	rie diuersa vis	123
sacrificiorū carnes in O-		scorpionum terrestrium	
lympijs à miluijs inta-		interitus.	139
ctæ.	109	scorpijs letalis herba.	115
salamandra ignem extin-		116	
gui.	138	Scotusæ qualis fons.	149
Salamis.	59	Scyrus inf.	107
salis fons.	149	in Scythia mulum non na-	
salis Siculi peculiaris na-		sci.	122
tura.	152. 153	Scytinus Chius.	110
Salvia Varena.	99	secessus quætere, hominū	
C. Samphius.	100	esse abiectæ sortis.	198
sanguinis expertia anima-		secessus quietiss. cuiusmo-	
lia quæ.	136	di.	199
Sarces Kilamacetis.	99	Seculares ludi, deq; ijs ora-	
Saturno regnū à Ioue ere-		culum.	103
ptum.	56	seculum quot annis con-	
Sauna vrbs.	96	stet.	103
Scamandrum fl. cur Xan-		secūda nauigatio, prouer-	
thum, siue filuū Poeta		bium.	290
vocet.	137	semina naturæ.	210
Schæneus. 18. in auem.	19	sepulcrum centum cubito-	
scorpion herba.	115	rum longitudine.	94

I N D E X.

<i>Scriphirana muta.</i>	120	<i>drogyno.</i>	68
<i>sermōnem in ipso statim</i>		<i>siderum cursus quatenus</i>	
<i>vultu & oculis debere</i>		<i>considerandus.</i>	262
<i>apparere.</i>	327	<i>simia à muliere edita.</i>	95
<i>serpens duobus pedib.</i>	113	<i>Simmie Rhodij Apollo.</i>	
<i>serpētes à muliere editi.</i>	95		36
<i>serpentes à spinæ humanæ</i>		<i>simplicitatis ostētatior, in-</i>	
<i>medulla nasci.</i>	139	<i>sidie.</i>	327
<i>serpentes XXX. costis</i>		<i>sinistram manum fortius</i>	
<i>præditi.</i>	137	<i>retinere frænum, quàm</i>	
<i>serpentes ubi non nascan-</i>		<i>dextram.</i>	339
<i>tur.</i>	121	<i>Siprata.</i>	34
<i>serpentum ictibus contra-</i>		<i>Sisyphi posteri.</i>	13
<i>ria.</i>	129	<i>è Sisymbrio scorpios na-</i>	
<i>serpētibus oculos effossos</i>		<i>sci.</i>	125
<i>renasci.</i>	137	<i>Smyrna. 54. eius in patrē</i>	
<i>serui partus.</i>	95	<i>amor.</i>	ibid.
<i>T. Seruius Secundus.</i>	98	<i>Smyrna in arborem.</i>	55
<i>Seuerus Antonini Imp.</i>		<i>societas, finis homini pro-</i>	
<i>frater.</i>	168	<i>positus.</i>	226
<i>Sexti virtutes.</i>	166. 167	<i>Socratis continētia & au-</i>	
<i>T. Sextius Africanus cōs.</i>		<i>ragneia.</i>	273
	95	<i>Socratis dictum.</i>	334
<i>Sibylla sepulchro destitu-</i>		<i>mors</i>	188
<i>ta.</i>	102. 103	<i>in Socrate quid potissimū</i>	
<i>Sibyllæ Erythrææ etas.</i>		<i>considerandum</i>	26
<i>ibid.</i>		<i>Soli. 114. Cilicie. 116.</i>	
<i>Sibyllæ oraculum de an-</i>		<i>solis effusio</i>	286
		<i>solis</i>	

I N D E X,

<i>Solis fons.</i>	149	<i>stranguriæ remedium ge-</i>	
<i>solem corpora nostra adu-</i>		<i>nitale viuere,</i>	142
<i>rere, ignem non.</i>	112	<i>Strymon.</i>	38
<i>Sofus</i>	65	<i>Styx auis.</i>	39
<i>Sparto</i>	32	<i>Stygis aqua in Phœnia.</i>	
<i>spectrum Aetolum.</i>	74		151
<i>inde. eius ad Aetolos ser-</i>		<i>sulfuris vis.</i>	138
<i>mo.</i>	76	<i>superciliorum indicia.</i>	143
<i>spectri Bupalgi oracu-</i>		<i>lus quomodo serpētis mor-</i>	
<i>lum.</i>	80	<i>sui medeatur</i>	129
<i>spectri mortuæ muliercu-</i>		<i>lus syluestris ubi nō nasca-</i>	
<i>læ historia. 75. inde</i>		<i>tur.</i>	121
<i>specus certis diebus ventis</i>		<i>Sybaris ferra, 19. item fons</i>	
<i>carens.</i>	146	<i>& vrbs.</i>	20
<i>Sperchius flu.</i>	41. 52	<i>Symphersa virgo in Sym-</i>	
<i>spinæ frugiferæ in Pelio</i>		<i>pherontem virum con-</i>	
<i>vis</i>	111	<i>uersa.</i>	88
<i>è Spinæ hominum medul-</i>			T
<i>la serpētes nasci, & quo</i>		<i>Tabus in sacco, prouerb.</i>	
<i>rum.</i>	139		280
<i>spongiæ sensu prædita.</i>		<i>Tacus de lapidibus.</i>	114
	138.	<i>talo solidungula animalia</i>	
<i>squamata animalia que.</i>		<i>carere,</i>	136. 137
	137.	<i>talos que animalia habeāt</i>	
<i>T. Statilius Taurus.</i>	87	<i>in posterioribus pedib.</i>	
<i>stigmata quosdam in nati-</i>			111
<i>uitate secum protulisse.</i>		<i>talpæ ubi non nascantur.</i>	
	142		121

T

Tabus in sacco, proverb.
280
Tacus de lapidibus. 114.
talo solidungula animalia
carere, 136.137
talos que animalia habeant
in posterioribus pedib.
111
talpæ ubi non nascantur.
121

I N D E X .

M. Talpius Vitalis.	98	L. Tertius.	101
Tamphius.	99	testudinis natura.	129
Tanæ lateres.	153	testudinem corde spoliata	
Tandasides.	165	viuere.	113
Tanneta.	101	Teucer.	59
Tantalus. 56. præcipita-		Teucris cetus à Neptuno	
tus.	57	immissus.	12
Taphius mons.	144	Thapsiæ radicis vis.	110
tarandi natura.	127	Thebæ.	35
Tartarus tyrannus. 28. &		Thebæ Aegyptiæ.	146
flumen.	29	Therias. 54. eius incestus.	
taurus in apes.	124	55	
Tauri gens vnde dicta.	47	Teliphonum.	115
Telamon.	58	Theodotus.	175
Teleboij. 63. (115		Theophrasti comparatio	
Telestæ vita Aristoxeni.		peccatorum.	180
tempus momentaneum re		Theophrasti liber de diuinis	
rum omnium.	214	furoribus.	117
tempus omne instans, pun		Theopompus de terræmo	
ctum æternitatis.	245	tibus.	94
Terdua.	38	Theopompi historie.	105
Terembus.	40	Theopompi mirabilia.	
M. Terentius Albius.	98	109	
terra tota punctum. 200;		ad Thermopylas pugna-	
276		tum cum Antiocho.	79.
terræ mors, aqua.	212	80	
terræmotus sub Nerone.		Theseus Euripideus.	159
92		Thesprotiæ carbones.	153
		Thesi	

I N D E X.

<i>Theſei filiorum cædes.</i>	11	<i>Toxeus.</i>	10
<i>Thoas rex.</i>	47	<i>tragœdiarum uſus.</i>	323
<i>Thoricum Atticæ.</i>	61.62	<i>Traianus VI.coſ.</i>	95
<i>Thraſeas.</i>	168	<i>tranquillitas animi quo-</i>	
<i>Thraſſa.</i>	38	<i>modo paretur.</i>	206
<i>Thraſyllus.</i>	94	<i>tranquillitati animi ſtuden-</i>	
<i>Thyria. 25. in auem. 27.</i>		<i>dendum.</i>	178
<i>Tiana.</i>	99	<i>Trimilis, quæ poſt Lycias</i>	56
<i>Tiberij coloffus.</i>	92	<i>tripolium herba.</i>	127
<i>Tiberij religio.</i>	92.93	<i>tritici Baſtriani grana o-</i>	
<i>Timæi Siculæ hiftoriæ.</i>	119	<i>learum nucleos æqua-</i>	
<i>Timandra. 15. in parũ ver-</i>		<i>re.</i>	113
<i>ſa.</i>	16	<i>trochili natura.</i>	129
<i>Timon citharœdus.</i>	153	<i>tubæ cantus alienatæ mēti</i>	
<i>timeæ in veſtibus quomo-</i>		<i>medela.</i>	117
<i>do arceantur.</i>	117	<i>tubera crebris tonitruis di-</i>	
<i>Tireſias à Iunone excæca-</i>		<i>riora fieri.</i>	116
<i>tus, à Ioue vaticinãdi ar-</i>		<i>Turella Forenſis.</i>	98
<i>te donatus.</i>	86	<i>turpitudine ſola malũ.</i>	330
<i>Tireſias in ſœminam mu-</i>		<i>Typhon. 4.7. eius mira for-</i>	
<i>tatus. 3.85. rurfus in ma-</i>		<i>ma. ibid. in deos impe-</i>	
<i>rem.</i>	86	<i>tus. ibid.</i>	
<i>Tireſiæ inter Iouem & Iu-</i>		<i>Typhoni fulmine icto Ae-</i>	
<i>nonem iudiciũ.</i>	86	<i>tna impoſitus.</i>	48
<i>Titones à Ioue pulſi.</i>	56	V	
<i>Torgi colonia Ambraciã</i>		<i>C. Valerius Primus.</i>	98
<i>deducta.</i>	13	<i>L. Valer. Flaccus coſ.</i>	79
<i>torpedinis natura.</i>	132	<i>vanitas rerũ omnium.</i>	210

I N D E X.

C. Vati us Tertius.	98	eunda, et ea que.	219
Veleia.	98	T. Vibius Thalbius.	98
Velia.	98	viciſſitudo rerū omnium.	
Q. Velius.	99	139. 210. 215. 256. 257.	
Venetos dona graculis mit		272. inde	
tere.	154	M. Vilonius Seuerus.	98
Ventre prædita animalia		M. Vinicius.	86
omnia etiam veſicā ha-		violæ albæ coronis cur lu-	
bere.	136	cernæ per noctem adhi-	
Venus Cteſylla.	10	beantur.	116
Q. Veratius coſ.	95	viperam ſemel tantum pá-	
veratri potiones aſſuetis		rere.	126
minus noxiæ.	118	vir bonus quis.	207
Verus Imp. Antonini auus.		vir bonus vt ſis curādum,	
164		non qualis ſit diſputan-	
veſicam que animalia ha-		dum.	312
beant.	136	virum bonum hircorū ali-	
veſparum ortus ex equis.		quid ſimile habere de-	
124. 125		bere.	327
veſpas non reſpirare.	136	virgo in marē mutata.	87
veſpertilio vnde.	22	vita arcanum nature o-	
veſpertilio quib. præ ca-		pus.	201
teris auib. prædita.	126	vita etiam longiſſima exi-	
M. Veſtinus Atticus coſ.	95	guum ſpaciū.	215
T. Veteranius.	98	vita beata in quo verſetur.	
L. Vettius.	98	270	(278
L. Vetuſtius Secundus.	97	vita quomodo cōponēda.	
via breuiſſima ſemper in-		vite amiſſio nihil aliud	
		quā	

I N D E X.

quàm mutatio.	299	viuere vnumquenq; tan-	
vite breuitas.	312	tum præsens temporis	
vite finis à Deo determi-		punctum.	194
natus.	348	viuere quid.	346
vite finis quatenus nō ma-		viuere genitale offeum.	
lus. 343. & quomodo			142
fiat bonus.	ibid.	vlcera quæ difficulter cic-	
vite humanæ tempus, mo-		trice obducantur.	116
mentum.	184	vlciscēdi ratio optima quæ	
vite salus in quo sita.	345		235
vite spaciū longissimū		vlcus mundi.	208
idem cū breuissimo.	183	vlula vnde.	22. 31
vitam opinione consistere.		vlulas in Creta non viuere.	
	200. 201		121.
vitam, si suo tempore defi-		vniversi corpus.	220
nat, nihil mali pati.	343	vniversi naturæ nihil ex-	
vitiligini albæ succurrens		tra se habet.	284
palus.	150	vniversi naturæ nihil vstis-	
viuendi ars palestricæ quæ		tius, quàm mutare & in-	
saktatoricæ similior.	265	novare.	210
viuere, esse tantum præsen-		volacres vnde futura indi-	
tis momenti.	338. 344	candi vim sortite.	103
viuendi recte facultas in a-		Q. Volustus Saturninus	
nimo posita.	328	cos.	96
viuendum cum dijs. vitam		vota qualia concipienda.	
cum dijs quis agat.	229		301
viuendum tanquā in mon-		vpupa vnde. 25. auspiciat	
te.	312	ibid.	

vtilis

I N D E X.

<i>vtilis vocabuli acceptio.</i>		<i>nemini confectum.</i>	11
248		<i>vultures ex Aegypio &</i>	
<i>vua absq; acinis.</i>	110	<i>Neophrone.</i>	16
<i>Vulcanus ἀμφρυγίας.</i>	132	<i>vxoris virtutes.</i>	175
<i>Vulcanus in bouem.</i>	47		
<i>Vulcano iuncta matrimo-</i>		X	
<i>nio Minerva.</i>	122	<i>Xanthus fl. Apollini con-</i>	
<i>vulpes prodigiosa. 63. in</i>		<i>secratus.</i>	56
<i>lapidem.</i>	64	<i>Xanthi fl. etymon.</i>	137
<i>vulpis piscis natura.</i>	132	Z	
<i>vulpis socius coruus.</i>	135	<i>Zacynthi capras spiranti-</i>	
<i>vulpi infensus Aesalon.</i>		<i>bus Etesijs non bibere.</i>	
135		146	
<i>vultur auis dijs & homini</i>		<i>Zacynthius lacus.</i>	150. 151
<i>bus inuisa.</i>	39	<i>Zekedenthes Mucasi.</i>	199
<i>vulturis pullum & nidum</i>		<i>Zenophilus.</i>	150

F I N I S.